அலெக்சாந்தர் பூஷ்கின்

காப்டன் மகள்

எ.புகச்சோவ். செதுக்கப்பட்ட ஓவியம். 1834

பூஷ்கின். சிற்றுருவ ஓவியம். ஓவியரின் பெயர் தெரியவில்லை.
19ம் நூற்றுண்டின் முதற்பாதி.

அலெக்சாந்தர் பூஷ்கின்

காப்டன் மகள்

ராதுகா பதிப்பகம்
மாஸ்கோ

விற்பனையாளர்கள்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்
சென்னை

மொழிபெயர்ப்பாளர்: நா. தர்மராஜன், எம்.ஏ.

ஓவியர்: செ. பரபாஷ்

Александр Пушкин

КАПИТАНСКАЯ ДОЧКА

На тамильском языке

Alexander Pushkin

THE CAPTAIN'S DAUGHTER

In Tamil

ИБ № 1949

ISBN 5-05-000330-X

П $\frac{4702010100-197}{031(05)-85}$ 299-85

பொருளடக்கம்

முன்னுரை

புதிய ருஷ்ய இலக்கியத்தை நிறுவிய மாபெரும் கவிஞரான அலெக்சாந்தர் செர்கேயெவிச் பூஷ்கின் (1799—1837) மாஸ்கோவில் பிறந்தார். அவருடைய தகப்பனுர் செர்கேய் லிவோவிச் ஒரு பழமையான பிரபுக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். பூஷ்கினுடைய தாயார் நதேஷ்தா ஓஸிப்பொவ்ளு மாபெரும் பீட்டருடைய நீக்ரோ ஊழியரான அப்ராம் ஹனிபாலின் பேத்தியாவார். அப்ராம் ஹன்னிபால் அபிசீனியாவின் அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். துருக்கியர்கள் ஒரு யுத்தத்தில் அவரைச் சிறைப் பிடித்து ருஷ்யாவின் சக்கரவர்த்தியான ஜார் முதலாம் பீட்டருக்கு (1672—1725) அவரைப் பரிசாகக் கொடுத்திருந்தனர்.

மாபெரும் பீட்டர் காலத்தில் சிறந்த ராணுவ அதிகாரியாகப் புகழுடன் விளங்கிய தன்னுடைய தாத்தாவைப் பற்றி பூஷ்கின் பெருமிதம் கொண்டிருந்தார். ''மாபெரும் பீட்டருடைய அரபு ஊழியன்'' (1828) என்ற தன்னுடைய வரலாற்று நாவலில் தன் தாத்தாவைச் சித்தரித்தார்.

பூஷ்கின் 1811ம் வருடத்தில் பீட்டர்ஸ்பர்குக்கு அருகிலிருந்த ஜார்ஸ்கயே ஸெலோ என்ற சிற்றூரில் தன் கல்லூரிப் படிப்பைத் தொடங்கினுர். மாணவப்

பருவத்தில் அவர் 120 கவிதைகள் எழுதினுர். ருஷ் யாவையும் மேற்கு ஐரோப்பாவையும் சேர்ந்த கவிஞர் களின் பேரிலக்கியங்களை அவர் நன்கு கற்ருர். அவர் கதைப் பாடல்கள், இசைப்பாடல்கள், இரங்கற் பாடல்கள், குறுகிய பாக்கள் ஆகிய எல்லா விதமான பாவினங்களையும் எழுதித் தன் திறமையை வளர்த்துக் கொண்டார். அக்காலத்தில் அவர் எழுதிய கவிதை களில் நட்பு, காதல், இயற்கை ரசனை ஆகிய உணர்ச்சிகள் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. சமூகக் கருத்துக்களும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

பூஷ்கின் 1817ம் வருடத்தில் கல்லூரிப் படிப்பை முடித்த பிறகு பீட்டர்ஸ்பர்குக்குச் சென்ருர். அக்கா லத்திலேயே அவருடைய பெயர் இலக்கிய வட்டாரங் களில் நன்கு அறிமுகமாகியிருந்தது. தலை நகர வாழ்க் கையின் போது அவர் எழுதிய அரசியல் கவிதை களின் கையெழுத்துப் பிரதிகள் பொது மக்களிடம் விரிவாகப் பரவின.

''பூஷ்கின் பொறுப்பில்லாத கவிதைகளை ருஷ்யா முழுவதிலும் பரப்பிக் கொண்டிருக்கிருர். இளைஞர் கள் அவற்றை ஆர்வத்தோடு படித்து மனப்பாடம் செய்து வருகிருர்கள். பூஷ்கினை சைபீரியாவுக்கு நாடு கடத்த வேண்டும்'' என்று ஜார் முதலாம் அலெக் சாந்தர் ஆத்திரம் பொங்கக் கூறினுர்.

ருஷ்ய சக்கரவர்த்தி அவரை சைபீரியாவுக்கு அனுப்பவில்லை. ஆனுல் அரசாங்க வேலை என்ற பொய்ச் சாக்கின் பேரில் அவர் ருஷ்யாவின் தெற்கு எல்லைக்கு மாற்றப் பட்டார். பெஸ்ஸராபியாவில் (இப்பொழுது சோவியத் மல்டாவியா) அவர் 1820 முதல் 1824 வரை இருக்கும் படி நேர்ந்தது. அவர் தெற்கு எல்லைக்குப் போவதற்கு முன்பு ''ருஸ்லானும்

லியுத்மீலாவும்'' (1820) என்ற கவிதையை எழுதி முடித்திருந்தார். இக் கவிதை ருஷ்ய இலக்கியத்தில் புதிய மாற்றத்தைத் தொடங்கியது எனலாம். 18ம் நூற்றுண்டின் பிரபலமான கவிஞர், பூஷ்கினை விட வயதில் மூத்தவரான வஸீலி ழூக்கோவ்ஸ்கி தன் உருவப்படத்தை பூஷ்கினுக்கு அன்பளிப்பாகக் தந்த பொழுது அதில் ''வெற்றியடைந்த மாணவனுக்கு—தோல்வியடைந்த ஆசானிடமிருந்து'' என்று எழுதிக் கொடுத்தார். இது பூஷ்கினுடைய வளர்ச்சியைக் குறிப்பிடத்தக்க விதத்தில் எடுத்துக்காட்டுகிறது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டின் இருபதுக்களில் பூஷ்கின் புனைவியற்பாணிக் கவிதைகளை எழுதினுர். அவருடைய புனைவியற்பாணிக் கவிதைகளில் அன்றைக்கிருந்த ஆட்சியைப் பற்றி விமர்சன ரீதியான அணுகுமுறையையும் தனி மனித சுதந்திரத்தைப் போற்றுவதையும் காண முடியும்.

பூஷ்கின் 1824ல் ஒதேஸ்ஸாவிலிருந்து அவருடைய தகப்பனுருக்குச் சொந்தமான மிஹாய்லவ்ஸ்கொயே கிராமத்துக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டார். அங்கே தங்கியிருந்த பொழுது பூஷ்கின் ருஷ்யாவின் முதல் எதார்த்தவாத சோக நாடகமாகிய ''பரீஸ் கதுனேவ்'' (1825) மற்றும் ''யெவ்கேனி ஒனேகின்'' என்ற காவியத்தின் முதற் பகுதியையும் எழுதினுர். மாபெரும் ருஷ்ய விமர்சகரான விசரியோன் பெலீன்ஸ்கி அதை ''ருஷ்ய வாழ்க்கையின் கருவூலம்'' என்று போற்றுகிருர். அந்தக் காவியம் ருஷ்யாவில் சமூக-உளவியல் நாவல் மரபைத் தொடங்கி வைத்தது.

பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் 1825 டிசம்பர் 14ந் தேதியன்று டிசம்பரிஸ்ட் எழுச்சி நடைபெற்றது. மேன்மக்கள் குடும்பங்களைச் சேர்ந்த புரட்சிக்காரர்கள், இரகசிய

அரசியல் சங்கங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் எதேச்சாதிகர ஆட்சியை எதிர்த்துப் போராடினார்கள். ஆனால் ஜார் முதலாம் நிக்கலாய் அதைக் குரூரமாக ஒடுக்கினார். டிசம்பரிஸ்ட் எழுச்சியின் தோல்வி பூஷ்கினை அதிகமாக பாதித்தது. அந்த எழுச்சியில் முற்போக்கான கருத்துக் களைக் கொண்டவர்கள் கலந்து கொண்டார்கள். அவர்களில் பலர் பூஷ்கினுடைய நெருங்கிய நண்பர் கள். அந்த எழுச்சியில் பங்கெடுத்ததற்காக மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டவர்கள், நாடு கடத்தப் பட்ட வர்கள் மீது பூஷ்கின் அதிகமான அனுதாபமும் பரிவும் கொண்டிருந்தார். இருபதுக்களின் கடைசியில் அவர் எழுதிய கவிதைகளில் இதற்கு ஆதாரங்களைக் காண முடியும்.

1826ம் வருடத்தின் இலையுதிர் காலத்தில் மாஸ் கோவுக்குத் திரும்பிய பூஷ்கின் ருஷ்ய வரலாற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு கவிதைகள் எழுதினார். ''பல் தாவா'' (1828) ''வெண்கலக் குதிரை வீரன்'' (1833) ஆகிய கவிதைகளில் ருஷ்யாவில் பல சீர்தி ருத்தங்களை நிறைவேற்றிய மாபெரும் பீட்டருடைய வரலாற்று ரீதியான முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக் காட்டினார்.

1831ல் பூஷ்கின் மாஸ்கோவில் பிரபலமான அழ கியாக விளங்கிய நத்தாலியா கன்சரோவாவைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். திருமணத்துக்கு முன்பு தன் சொத்து விவகாரங்களை கவனிப்பதற்காக தன் தகப்பனாருக்குச் சொந்தமான போல்தினோ என்ற பண்ணைக்குச் சென்றார். இங்கே, ''போல்தினோ இலை யுதிர்காலம்'' என்று பிரபலமடைந்திருக்கின்ற 1830ம் வருட இலையுதிர் காலத்தில் அவர் சிறு சோக நாடகங்களையும் (''கஞ்சப் பிரபு'', ''மோஸார்ட்டும்

ஸலியேரியும்'' ''பிளேக் பரவிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் நடைபெற்ற விருந்து'' மற்றும் ''டான் ஜுவான்'') ''கோலோம்னுவில் ஒரு சிறு வீடு'' என்ற கவிதையையும், முப்பது சிறு கவிதைகளையும் எழுதியதோடு ''இவான் பெல்கின் கதைகள்'' என்ற ஒப்பற்ற உரைநடை இலக்கியத்தையும் எழுதினுர்.

பூஷ்கின் முப்பதுக்களில் ''துப்ரோவ்ஸ்கி'' என்ற நாவலை எழுதினுர். எனினும் இந்த நாவல் அவர் மரணமடைந்த பிறகு 1841ல் வெளியிடப்பட்டது.

அவர் கடைசியாக எழுதிய ''காப்டன் மகள்'' (1836) என்ற நாவல் அவருடைய கலைத் திறனை மிக நன்ருக எடுத்துக் காட்டுகிறது. யெமெல்யான் புகச்சோவ் (1744—1775) தலைமை தாங்கிய வலிமையான விவசாயிகள் எழுச்சியைப் பின்னணியாகக் கொண்டிருக்கும் இந்த நாவலில் புகச்சோவ் இயக்கத்தின் வெகுஜனத்தன்மை, பண்ணையடிமை முறை எதிர்ப்பு முதலியன சுட்டிக் காட்டப் படுகின்றன. பூஷ்கின் புகச்சோவின் அறிவு, மதிநுட்பம், வீரம், மனிதாபிமானம் ஆகியவற்றை வர்ணித்து அவரை வீரமும் திறமையும் கொண்ட தலைவராகச் சித்தரிக்கிருர். இந்த நாவலின் முக்கிய கதாநாயகன் புகச்சோவ் என்றே கூறலாம்.

மரினு த்ஸ்விதாயெவா (1892—1941) என்ற ருஷ்யக் கவிஞர் பூஷ்கினுடைய நாவலில் புகச்சோவின் இடத்தைத் துல்லியமாக மதிப்பிட்டுக் கூறுவது சிந்தனைக் குரியது: '''காப்டன் மகளில்' புகச்சோவ்தான் ஒரே கதாபாத்திரம். புகச்சோவினுடைய மணியின் ஒலியில் மொத்தக் கதையுமே உயிர் பெற்று விடுகிறது. ''அடுத்தது என்ன?'' என்று நாம் கண்

களை விரித்துக் கொண்டு, காதுகளைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டு காத்திருக்கிறோம்...''

மாபெரும் ருஷ்ய விமரிசகரான விஸரியோன் பெலீன்ஸ்கி பின்வருமாறு எழுதுகிறார்: '' 'காப்டன் மகள்' — உரைநடை 'யெவ்கேனி ஒனேகின்' எனலாம்... அதில் பல பகுதிகள் துல்லியமாக, உண்மையாக, கலாபூர்வமாக இருப்பதனால் பூரணத்தை எட்டுகின்ற அதிசயத்தை நிறைவேற்றுகின்றன.''

நிக்கலாய் கோகல் (1809—1852) ருஷ்ய உரை நடை இலக்கியங்களில் தலைசிறந்தது ''காப்டன் மகள்'' என்று பாராட்டினார். ''அதில் தூய்மையும் இயல்பான தன்மையும் மிகவும் அதிகமான அளவில் இருப்பதால் அதோடு ஒப்பிடும் பொழுது எதார்த் தமே செயற்கையானதாக, கேலிச் சித்திரமாகத் தோன்றுகிறது. முதல் தடவையாக ருஷ்யக் கதா பாத்திரங்கள் உயிர் பெற்று நடமாடின. ஒரு சாதா ரணமான கோட்டையின் (அந்தக் கோட்டையில் ஒரே ஒரு பீரங்கிதான் இருக்கிறது) தளகர்த்தர், அவர் மனைவி, ஒரு காப்டன், ஒரு லெப்டினெண்ட் மற்றும் காலத்தின் விசித்திரமும் சாதாரண மக்களின் வீரார்ந்த பெருமையும் அதில் வர்ணிக்கப் படுகின் றன. அது தத்ரூபமாக இருப்பது மட்டுமல்ல, அதைக் காட்டிலும் இன்னும் சிறப்பாகவே அமைந்திருக்கிறது. அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். நம்மை நம்மிட மிருந்து எடுத்து அதிகத் தூய்மையான, இன்னும் சிறப்பான வடிவத்தில் நம்மிடம் திருப்பிக் கொடுக்க ஒரு கவிஞனால் மட்டுமே முடியும்.''

பூஷ்கினுடைய வாழ்க்கையின் இறுதிக் காலத்தில் ஜாருடன் அவருடைய உறவு சீர்கேடடைந்தது. அரண்மனை வட்டாரங்களோடு அவர் மோதிக்

கொண்டார். தரக் குறைவான மனிதர்களின் சூழ்ச்சி யினால் பூஷ்கினுக்கும் அரண்மனையைச் சேர்ந்த பிரெஞ்சு அதிகாரியான டான்டேசுக்கும் கைத்துப் பாக்கிச் சண்டை ஏற்பட்டது. அந்தச் சண்டையில் பூஷ்கின் மரணமடைந்தார். அப்பொழுது அவர் தன் னுடைய படைப்பாற்றலின் சிகரத்தில் இருந்தார்.

பூஷ்கின் மாபெரும் ருஷ்யக் கவிஞர் மட்டுமல்ல, உலக இலக்கியத்தின் மாமேதைகளில் ஒருவர். ''...லோமனொசவ் ருஷ்ய விஞ்ஞானத்தின் தந்தை என்பதைப் போல பூஷ்கின் ருஷ்யக் கலையின் தந்தை யாக, அதை நிறுவியவராக இருக்கிறார். பிற்காலத் தில் நம்முடைய கலைஞர்கள் வளர்த்த கலையின் எல்லா வடிவங்களின் விதைகளையும் பூஷ்கினிடம் பார்க்கிறோம்'' என்று ருஷ்ய எழுத்தாளரான இவான் கன்சரோவ் 1879ல் எழுதியது மிகப் பொருத்த மானதே.

''அவர் தான் எல்லாத் தொடக்கங்களுக்கும் தொடக்கமாக இருக்கிறார்'' என்று பாட்டாளி வர்க்க இலக்கிய மேதையான மக்சீம் கோர்க்கி பூஷ்கினைப் பாராட்டினார்.

காப்டன் மகள்

உங்களுடைய கௌரவத்தை
இளமைப் பருவத்திலிருந்து
காத்துக் கொள்ளுங்கள்.

பழமொழி

அத்தியாயம் ஒன்று
காவலர் படையின் சார்ஜெண்ட்

—காவலர் படையின் அவன்
சீக்கிரமே காப்டனாகி விடுவான்.
—அதனாலென்ன? படைவீரனின்
உணவைச் சாப்பிட்டுப் பழகட்டும்.
—ஆமாம், சரியாகச் சொன்னாய்!
படைவீரனின் துன்பங்களையும்
பகிர்ந்து கொள்ளட்டும்...

. . . .
அவன் தகப்பனார் யார்?

இனியாழ்னின்*

என்னுடைய தகப்பனாரான அந்திரேய் பெத்ரோவிச் கிரின்யோவ் தமது இளமைப் பருவத்தில் மினிஹ் பிரபுவின் கீழ்** இராணுவத்தில் பணியாற்றி 17...ம் வருடத்தில் மேஜராக ஓய்வு பெற்றவர். பிறகு அவர் தமது ஸிம்பீர்ஸ்க் பண்ணைக்குப் போன பொழுது அவ்தோத்யா வசீலியெவ்னா யு... என்ற அந்த வட்டாரத்தைச் சேர்ந்த ஏழைக் கனவானின் மகளைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். என் தகப்பனாருக்கு ஒன்பது குழந்தைகள் பிறந்தன. என்னைத் தவிர என்னுடைய சகோதர, சகோதரிகள்

* ருஷ்ய நாடகாசிரியர் **இனியாழ்னின்** எழுதிய ''வீம்புக்காரன்'' (1786)—இன்பியல் நாடகத்திலிருந்து மேற்கோள் காட்டப்பட்ட வரிகள். — ப-ர்.

** மினிஹ் புர்ஹார்ட் கிறிஸ்டோபெர் (1683—1767)—

அனைவரும் சிறு வயதிலேயே இறந்து விட்டனர்.

நான் என்னுடைய தாயாரின் கருப்பையில் இருக்கும் பொழுதே செமியோனவ்ஸ்கி படைப் பிரிவில் சார்ஜென்டாகப் பதிவு செய்து கொள்ளப்பட்டேன். எங்களது நெருங்கிய உறவினரும் காவலர் படையின் மேஜருமான இளவரசர் பி...யின் உதவியினுல் இது சாத்தியமாயிற்று. என் தாயாருக்குப் பெண் குழந்தை பிறந்திருந்தால் என் பெற்ருேர்களின் நம்பிக்கைகள் தகர்ந்து போயிருக்கும். ஆனுல் அப்போது என் தகப்பனுரும் சார்ஜென்ட் இறந்து போய்விட்டதாகத் தகவல் அனுப்பியிருப்பார். அந்த விஷயமும் அத்தோடு முடிந்திருக்கும். என்னுடைய பள்ளிப்படிப்பு முடிகின்ற வரை நான் இராணுவத்திலிருந்து விடுமுறை எடுத்திருப்பதாகக் கருதப்பட்டது. அந்தக் காலத்துக் கல்வி இன்றிருப்பது போல இருக்கவில்லை. எங்கள் வீட்டிலிருந்த ஸவேலிச் என்ற வேலைக்காரனிடம் குடிப் பழக்கம் இல்லாத படியால் அவன் என்னை மேற்பார்வையிடுபவனுக உயர்த்தப்பட்டான். ஐந்து வயதான பொழுது அவனிடம் என்னை ஒப்படைத்தார்கள். பன்னிரண்டு வயது வரை அவனிடம் என்னுடைய ருஷ்யத் தாய்மொழியை எழுதவும் படிக்கவும் கற்றுக் கொண்டேன்; மற்றும் வேட்டை நாய்களைப் பற்றியும் நான் நிறையத் தெரிந்து வைத்திருந்தேன்.. அப்போது என் தகப்பனுர் திருவாளர் பப்ரே என்ற பிரெஞ்சுக்காரரை எனக்குப் பாடங்களைக் கற்றுக் கொடுக்க நியமித்தார். எங்கள் குடும்பத்துக்கு ஒரு வருஷத்துக்குப் போதுமான ஒயின்,

* இராணுவ ஜெனரல்; இரண்டாம் எகதிரீனு ஆட்சியைக் கைப்பற்றிய பொழுது மூன்ரும் பீட்டருக்கு விசுவாசமாக நடந்து கொண்டவர். — ப-ர்.

ஒலிவ எண்ணெய் முதலியவற்றை மாஸ்கோவிலிருந்து வாங்கி வந்த பொழுது அவரையும் வேலேக்குக் கூட்டிக் கொண்டு வந்தார்கள். அவர் வருகை ஸவே லிச்சுக்குச் சிறிதும் பிடிக்கவில்லே. ''ஆண்டவன் புண் ணியத்தால் இது வரை குழந்தையை நல்ல முறை யில் குளிப்பாட்டி, தலே வாரி, உணவூட்டி, ஆரோக் கியமாக வளர்த்தோம்'' என்று அவன் முணுமுணுத் தான். ''நம் நாட்டில் தகுந்த ஆட்களில்லாமல் பிரெஞ்சுக்காரனுக்கா பணத்தைக் கொட்டியழ வேண் டும்?'' என்றுன்.

பப்ரே தம்முடைய சொந்த நாட்டில் ஒரு நாவி தராக இருந்தவர். பிறகு பிரஷ்ய இராணுவத் தில் சேவை செய்து விட்டு pour être outchitel* ருஷ்யாவுக்கு வந்திருக்கிருர். ஆனுல் அந்த வார்த் தையின் அர்த்தம் கூட அவருக்குச் சரியாகத் தெரி யாது. அவர் நல்ல சுபாவம் உடையவர்தான்; ஆனுல் சமயங்களில் அளவுக்கு மீறிக் குடித்து விட்டுத் தவ றாக நடந்து கொள்ளக் கூடியவர். அவருக்குப் பெண் ணுசை அதிகம். அதன் விளேவாக அடிக்கடி உதை வாங்குவதும், வலி தாங்காமல் பல நாட்களுக்கு முனகுவதும் அவருடைய இயல்பு. மேலும் (அவரே சொல்வது போல) அவர் **பாட்டிலுக்கு** எதிரியல்ல, அதாவது, குடி விஷயத்தில் போதும் என்று நிறுத்தக் கூடியவரல்ல. ஆனுல் எங்கள் வீட்டில் பகல் உணவின் போது தான் ஒயின் தருவது வழக்கம். அதிலும் நபருக்கு ஒரு சின்ன டம்ளர் மட்டுமே தரப்படும். பெரும்பாலும் ஆசிரியருக்கு இந்த ஒயின் தரப்படும். அதனுல்தான் என்னுடைய பப்ரே வெகு சீக்கிரத்தில்

* ஆசிரியராவதற்காக. **"Outchitel"** —ஆசிரியர்; பிரெஞ்சில் வழங்கப்பட்டிருக்கும் ருஷ்யச் சொல். — ப-ர்.

ருஷ்ய மது வகைகளைக் குடிக்கப் பழகிக் கொண்டார். பிறகு தம்முடைய நாட்டின் ஒயினைக் காட்டிலும் ருஷ்ய மதுவை விரும்பிக் குடிக்கலானார். உணவை ஜீரணம் செய்வதற்கு இது ஏற்றது என்று கூறுவார். நானும் அவரும் மிகவும் நல்ல முறையில் பழகிக் கொண்டிருந்தோம். ஒப்பந்தத்தின்படி அவர் எனக்கு **பிரெஞ்சு, ஜெர்மன் மொழிகளையும் மற்ற எல்லாப் பாடங்களையும்** கற்றுத் தர வேண்டும் என்று சொல்லப் பட்டிருந்த போதிலும், எனக்குத் தெரிந்த ருஷ்ய வார்த்தைகளை நான் அவருக்குச் சொல்லிக் கொடுத் தேன் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். பிறகு நாங் களிருவரும் அவரவர் வேலைகளைச் செய்து வந்தோம். எங்களுக்கிடையே சுமுகமான உறவு ஏற்பட்டிருந்தது. அவரைக் காட்டிலும் நல்ல ஆசிரியர் அவசியமென்று நான் நினைக்கவில்லை. ஆனால் சீக்கிரத்தில் விதி எப்படி எங்களைப் பிரித்தது என்பதைச் சொல்கிறேன்.

பருமனான உடலும் அம்மை வடுக்கள் நிறைந்த முகமும் கொண்ட பலாஷ்கா எங்கள் வீட்டில் துணி வெளுத்துக் கொண்டிருந்தாள்; ஒற்றைக் கண் அக் கூல்கா மாடு மேய்ப்பவள். ஒரு நாள் இவர்களிரு வரும் என் தாயாரின் காலடியில் விழுந்து தங்களை மன்னிக்க வேண்டும் என்றார்கள். வீட்டிலிருக்கும் ஆசிரியர் தங்களுடைய அறியாமையைப் பயன் படுத்திக் கொண்டார். அதனால் பாவம் செய்து விட் டோம் என்று சமாதானம் சொன்னார்கள். இந்த மாதிரியான விஷயங்களைக் கேட்டால் என்னுடைய தாயாருக்கு மிகவும் கோபம் ஏற்படும். எனவே அவள் என் தகப்பனாரிடம் புகார் செய்தாள். அவர் உடனே பப்ரேயைக் கூப்பிட்டனுப்பினார். அவர் எனக்குப் பாடம் சொல்லித் தருவதாகப் பதில் கிடைத்

ததும் என் தகப்பனுர் என்னுடைய அறைக்குள் நுழைந்தார். அங்கே திரு. பப்ரே படுக்கையில் படுத்து நிம்மதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார். நான் விளையாடிக் கொண்டிருந்தேன். எனக்குப் பாடம் கற்பிப்பதற்காக மாஸ்கோவிலிருந்து ஒரு பெரிய பூகோளப் படம் வரவழைக்கப்பட்டிருந்தது என்று இங்கே சொல்ல வேண்டும். அந்தப் படம் எத்தகைய பயனுமில்லாமல் சுவரில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அதனுடைய நீளமும், அது அச்சடிக்கப்பட்டிருந்த உயர்தரமான காகிதமும் அதில் பட்டம் செய்து பறக்க விட வேண்டும் என்ற மாபெரும் ஆசையை நெடுங்காலமாகவே என் மனதில் ஏற்படுத்தியிருந்தன. அன்று பப்ரே தூங்கிக் கொண்டிருந்தபடியால் என்னுடைய ஆசையை நிறைவேற்றிக் கொண்டேன். மரப்பட்டை நாறினுல் கயிறு செய்து அதை நன்னம்பிக்கை முனையில் கட்டிக் கொண்டிருந்த பொழுது என் தகப்பனுர் உள்ளே நுழைந்தார். என்னுடைய பூகோள அறிவை மெச்சும் விதத்தில் அவர் என்னுடைய காதைப் பிடித்துத் திருகினுர். பிறகு படுக்கையை நோக்கிச் சென்று திரு. பப்ரேயை அடித்து எழுப்பி, சரமாரியாகத் திட்ட ஆரம்பித்தார். பப்ரே பதறிப் போய் எழுந்திருக்க முயன்றுர். ஆனுல் அவரால் முடியவில்லை. பாவம்! அந்த துரதிருஷ்டசாலியான பிரெஞ்சுக்காரர் அளவுக்கு மீறிக் குடித்திருந்தார். அவருடைய தவறுகள் எல்லாவற்றுக்கும் சேர்த்து மொத்தமாக ஒரு தண்டனை கொடுப்பது அவசியமாயிற்று. அவருடைய கோட்டின் கழுத்துப் பட்டையைப் பிடித்து என் தகப்பனுர் அவரைப் படுக்கையிலிருந்து தூக்கினுர். பிறகு அந்த அறையிலிருந்து வெளியே பிடித்துத்

தள்ளினர். அன்றைய தினமே எங்கள் வீட்டை விட்டுப் போகுமாறு விரட்டி விட்டார். ஸவேலிச் சொல்ல முடியாத அளவுக்கு சந்தோஷமடைந்தான். என்னுடைய கல்வி இப்படி முடிவுக்கு வந்தது.

நான் புறுக்களை வளர்ப்பதிலும் பண்ணையிலிருந்த சிறுவர்களோடு தவளைப் பாய்ச்சல் விளையாடுவதிலும் பொழுதைப் போக்கிக் கொண்டு முட்டாளாக வளர்ந் தேன். ஆனால் எனக்குப் பதினேழு வயது ஆரம்ப மான பொழுது என்னுடைய வாழ்க்கையில் முக்கிய மான மாற்றம் ஏற்பட்டது.

இலையுதிர் காலத்தில் ஒரு நாள் என் தாயார் பழங் களைத் தேனில் கொதிக்க வைத்துக் கொண்டிருந் தார்கள். நான் பக்கத்தில் நின்றபடி சட்டியில் கொதித்துக் கொண்டிருந்த திரவத்தைப் பார்த்து உதட்டைச் சப்பிக் கொண்டிருந்தேன். என் தகப் பனர் ஜன்னல் அருகே உட்கார்ந்து வருடத்துக்கு ஒரு தடவை வெளிவருகின்ற அரண்மனை வருடாந்தர அறிக்கையைப் படித்துக் கொண்டிருந்தார். அதைப் படிக்கும் பொழுதெல்லாம் அவர் உணர்ச்சி வசப்படு வார். அதைப் படிப்பதில் அவருக்கு ஆர்வம் அதிகம். ஆனால் அதில் எந்தப் பக்கத்தைப் புரட்டினாலும் அவருக்கு ஆத்திரம் உண்டாகும். அவருடைய எல்லா பழக்கவழக்கங்களும் என்னுடைய தாயாருக்கு மிக நன்றாகத் தெரியுமாதலால் அந்தத் தொல்லையான புத்தகம் தபாலில் வந்தவுடன் அதை எங்காவது ஒரு மூலையில் ஒளித்து வைத்து விடுவாள். அதனால் சில சமயங்களில் பல மாதங்களுக்குப் பிறகுதான் இந்த அறிக்கை அவருடைய கண்ணில் படும். ஆனால் அதைப் பார்த்தவுடன் உடனே படிக்க ஆரம்பிப்பார்; அதைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு

பல மணி நேரம் சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பார். அன்று என் தகப்பஞர் **அரண்மனே வருடாந்தர** அறிக்கையைப் படித்துப் புரட்டியபடியே தோள்களேக் குலுக்குவதும் முணுமுணுப்பதுமாக இருந்தார்: ''லெப்டினென்ட்-ஜெனரல்!.. என்னுடைய படைப் பிரிவில் வெறும் சார்ஜென்டாக இருந்தவன் அவன்!.. உயர் தரமான இரண்டு ருஷ்ய இராணுவப் பதக்கங்களும் வாங்கியிருக்கிருன்!.. நேற்று நடந்தது போல நானும் அவனும்...'' கடைசியில் **அரண்மனே** அறிக்கையை சோபாவின் மீது வீசியெறிந்து விட்டு ஆழமான சிந்தனேயில் மூழ்கினுர். அது ஆபத்து வரப் போகிறது என்பதற்கு அறிகுறி என்பதை நாங்கள் புரிந்து கொண்டோம்.

திடீரென்று அவர் என்னுடைய தாயாரை நோக்கித் திரும்பினுர். ''அவ்தோத்யா வசீலியெவ்ணு! பெத்ருஷாவுக்கு என்ன வயதாகிறது?'' என்று கேட்டார்.

''அவனுக்குப் பதினேழு வயதாகிறது. என் அத்தை நஸ்தாசியா கெராசிமவ்ணு ஒரு கண் பார்வையை இழந்த வருடத்தில் அவன் பிறந்தான்...''

''நல்லது'' என்று என் தகப்பஞர் இடைமறித்தார். ''அவன் இராணுவத்தில் சேர வேண்டிய நேரம் வந்து விட்டது. நெடுங்காலமாக வேலேக்காரப் பெண்களின் அறைகளேச் சுற்றிவந்து கொண்டிருக்கிருன்'' என்ருர்.

என் தாயாருக்கு என்னேப் பிரிய வேண்டுமென்பதை நினேத்தவுடன் அதிகமான துயரம் ஏற்பட்டு, கைத் தவறுதலாகக் கரண்டியை சட்டிக்குள் போட்டு விட்டாள். அவளுடைய கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தது. எனக்கு சொல்ல முடியாத உற்

சாகம் ஏற்பட்டது. என் மனதில் இராணுவ சேவை என்ருல் சுதந்திரமான வாழ்க்கை, பீட்டர்ஸ்பர்க் நகரத்தின் உல்லாசங்களே அனுபவிப்பது என்றுதான் நினேத்திருந்தேன். காவல் படையில் ஒரு அதிகாரி யாக என்னேக் கற்பனே செய்து கொண்டேன். உலக வாழ்க்கையில் அதுவே மிகப் பெரிய இன்பம் என்று கற்பனே செய்து மகிழ்ந்தேன்.

என் தகப்பனுர் தன்னுடைய முடிவுகளே மாற்றக் கூடியவரல்ல; அவற்றை நிறைவேற்றுவதையும் ஒத்திப் போடுபவரல்ல. நான் புறப்பட வேண்டிய நாள் முடிவு செய்யப்பட்டது. புறப்படுவதற்கு முந்திய நாள் என்னுடைய எதிர்கால மேலதிகாரிக்கு ஒரு கடிதம் தருகிறேன்; பேனுவும் காகிதமும் கொண்டு வா என்று என் தகப்பனுர் சொன்னுர்.

''அந்திரேய் பெத்ரோவிச்! இளவரசர் பி... அவர் களுக்கு என்னுடைய வணக்கத்தைத் தெரிவிக்க மறந்துவிட வேண்டாம்'' என்று என் தாயார் கூறி ஞள். ''பெத்ருஷாவுக்கு அவர் அன்போடு எல்லா உதவிகளேயும் செய்வார் என்று எதிர்பார்க்கிறேன் என்று எழுதுங்கள்'' என்ருள்.

''பிதற்றல்! நான் எதற்காக இளவரசர் பி...க்கு எழுத வேண்டும்?'' என்று என் தகப்பனுர் முகத் தைச் சுளித்தவாறு கேட்டார்.

''பெத்ருஷாவின் மேலதிகாரிக்குக் கடிதம் எழுதப் போவதாக நீங்கள்தானே சொன்னீர்கள்?''

''ஆமாம்! அதற்கென்ன?''

''இளவரசர் பி... தானே அவனுடைய மேலதி காரி. செமியோனவ்ஸ்கி படைப் பிரிவில்தானே பெத் ருஷாவைச் சேர்த்திருக்கிருேம்.''

''ஓ! அது அந்தக் காலத்தில். பெத்ருஷாவை

பீட்டர்ஸ்பர்குக்கு அனுப்பவில்லை. அங்கே அவன் எதைக் கற்றுக் கொள்ளப் போகிறான்? குடிப் பழக் கமும் ஊதாரித்தனமுமா? இல்லை, அவன் இரா ணுவத்தில் சேர்ந்து, பை தூக்கி, வெடிமருந்து நாற்றத்துக்குப் பழக்கப்பட வேண்டும். அவன் போர் வீரனாக வேண்டும்; உல்லாசியாகக் கூடாது. காவலர் படையில் சேர்ந்து என்ன பயன்? அவனுடைய குடி யுரிமைச் சீட்டு எங்கே? கொண்டுவா'' என்றார்.

என் தாயார் எனது குடியுரிமைச் சீட்டை என் னுடைய பெயர் சூட்டுவிழாவின் போது அணிந்த ஆடைகளோடு அவளுடைய பெட்டியில் போட்டு வைத்திருந்தாள். அதைத் தேடி எடுத்து என் தகப் பனாரிடம் கொடுத்த பொழுது அவள் கை நடுங்கியது. அவர் அதைக் கவனமாகப் பார்த்துவிட்டு மேசை மீது வைத்தார். பேனாவை எடுத்துக் கடிதத்தை எழுத ஆரம்பித்தார்.

எனக்கு மிகவும் கவலை ஏற்பட்டது. பீட்டர்ஸ்பர் குக்கு என்னை அனுப்பப் போவதில்லை என்றால் வேறு எந்த ஊருக்கு அனுப்பப் போகிறார்கள்? அந்தக் காகிதத்தில் என் தகப்பனாருடைய பேனா மெதுவாக எழுதிக் கொண்டிருந்த பொழுது நான் அதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். கடைசியில் அவர் கடி தத்தை எழுதி முடித்தார். அதையும் என்னுடைய குடியுரிமைச் சீட்டையும் ஒரு காகித உறையில் வைத்து முத்திரையிட்டார். பிறகு மூக்கிலிருந்த கண் ணாடியைக் கழற்றி வைத்துவிட்டு என்னைக் கூப்பிட் டார். ''என்னுடைய பழைய நண்பரான அந்திரேய் கார்லவிச் ரா...வுக்கு இந்தக் கடிதத்தை எழுதி யிருக்கிறேன். நீ ஓரென்புர்குக்குப் போய் அவருடைய படைப் பிரிவில் சேர வேண்டும்'' என்றார்.

என்னுடைய மகத்தான எதிர்காலத்தைப் பற்றிய எல்லாக் கனவுகளும் சிதைந்தன! பீட்டர்ஸ்பர்க் நகரத்தின் உல்லாச வாழ்க்கைக்குப் பதிலாக தொலை தூரத்தில் எங்கோ ஒரு பாழடைந்த மூலையில் சலிப்புத் தருகின்ற வேலையைச் செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும். சற்று நேரத்துக்கு முன்பு இராணுவ சேவையைப் பற்றி மிக உற்சாகமாகக் கற்பனை செய்து கொண்டிருந்தேன். இப்பொழுது அது ஒரு கடுஞ் சோதனை என்று தோன்றியது. நான் மறுப்புத் தெரிவிப்பதால் ஒரு பயனும் ஏற்படாது. மறு நாள் காலையில் வீட்டுக்கு முன்பாக சறுக்கு வண்டி நின்றது. என்னுடைய பெட்டியை அதில் வைத்தார்கள். என்னுடைய தாயார் தேநீர் சாப்பிடத் தேவையான பொருள்களையும் இனிப்பான கேக்குகளையும் ரொட்டிகளையும் பெட்டிக்குள் வைத்து மூடினாள். என் தாயார் என்னை வழியனுப்பிய பொழுது கொடுத்த அன்புச் சின்னங்கள் அவை. என்னுடைய பெற்றோர்கள் என்னை ஆசீர்வதித்தனர். ''போய்வா, பியோத்தர்! எப்பொழுதும் சக்கரவர்த்திக்கு விசுவாசமாகப் பாடுபட வேண்டும். மேலதிகாரிகளிடம் சலுகைகளை எதிர்பார்க்காதே. அவர்களுடைய உத்தரவுகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்க வேண்டும். யாரும் சொல்லாமல் எந்த வேலையையும் செய்ய வேண்டாம்; கொடுத்த வேலையை நிறைவேற்றாமல் இருக்க வேண்டாம். மேலும், 'கோட்டு புதிதாக இருக்கும் பொழுது சுத்தமாக வைத்திருங்கள்; உங்களுடைய கௌரவத்தை இளமைப் பருவத்திலிருந்து காத்துக் கொள்ளுங்கள்' என்ற பழமொழியை மறவாதே'' என்று என் தகப்பனார் அறிவுரை கூறினார். என் தாயார் என்னிடம் உடல்நலத்

தைக் கவனித்துக் கொள் என்று அழுது கொண்டே கூறினள். குழந்தையை நன்ருகக் கவனித்துக் கொள் என்று வேலைக்காரன் ஸவேலிச்சிடம் கூறினள். பதப் படுத்தப்பட்ட முயல் தோலினல் செய்த கோட்டை அணிந்து கொண்டு அதற்கு மேல் ஓநாய் உரோமம் வைக்கப்பட்ட துணிக் கோட்டை அணிந்து கொண் டேன். பிறகு அழுது கொண்டே நான் ஸவேலிச் சுடன் சறுக்கு வண்டியில் ஏறி உட்கார்ந்தேன். என் னுடைய பிரயாணம் ஆரம்பமாயிற்று.

மாலை மறைகின்ற நேரத்தில் ஸிம்பீர்ஸ்க் நகரத் துக்கு வந்து சேர்ந்தோம். அங்கே சில சாமான்களை வாங்க வேண்டிய பொறுப்பு ஸவேலிச்சுக்குக் கொடுக் கப்பட்டிருந்தது. எனவே மறு நாள் வரை அங்கே தங்குவது அவசியமாயிற்று. எனவே ஒரு விடுதிக்குச் சென்று தங்கிஞேம். மறு நாள் காலையில் ஸவேலிச் கடைகளுக்குப் புறப்பட்டான். சன்னல் வழியாகக் குப்பை கூளங்கள் நிறைந்த தெருவைப் பார்த்துச் சலித்துப் போனதால், அந்த விடுதியைச் சுற்றிப் பார்க்கப் புறப்பட்டேன். பில்லியர்ட் விளையாடுகின்ற அறையில் ஓர் உயரமான கனவானைச் சந்தித்தேன். அவருக்கு வயது சுமார் முப்பத்தைந்து இருக்கும்; அவர் முகத்தில் கீழ் நோக்கி வளைகின்ற கறுப்பு மீசை இருந்தது. அவர் நீண்ட மேலங்கி அணிந்து ஒரு கையில் பில்லியர்ட் பந்துகளைத் தட்டுகின்ற நீண்ட கோலும் வாயில் புகைக் குழாயுமாகக் காட்சி அளித்தார். அவரும் வேலைக்காரனும் அங்கே விளை யாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். வேலைக்காரன் வெற்றி யடைந்தால் ஒரு டம்ளர் வோட்கா மதுக் கிடைக் கும்; தோல்வியடைந்தால் மேசையின் கீழ் கைகளை உபயோகித்துத் தவழ்ந்து ஒரு சுற்றுச் சுற்ற வேண்டும்.

நான் சிறிது நேரம் அங்கே நின்று விளையாட்டைக் கவனித்தேன். அந்த வேலைக்காரன் மேசையின் கீழ் தவழ்ந்து செல்லுவதைப் பார்த்தேன். அவன் அடிக்கடி தோற்ற படியால் அடிக்கடி தவழ்ந்து விட்டுக் கடைசியில் நிற்க முடியாமல் மேசையின் கீழேயே படுத்து விட்டான். அவனுக்கு சவ அடக்கப் பிரசங்கம் செய்வது போல அந்தக் கனவான் அவனை நன்முகத் திட்டி விட்டு என்னைப் பார்த்து விளையாட வருகிறீர்களா என்று கேட்டார். எனக்கு விளையாடத் தெரியாத காரணத்தால் மறுத்தேன். அவருக்கு என் னுடைய பதில் புதுமையாக இருந்திருக்க வேண் டும்; அதனுல் என்னை விசித்திரமாகப் பார்த்தார். ஆனுல் நாங்கள் உரையாடிக் கொண்டிருந்தோம். அவருடைய பெயர் இவான் இவானவிச் ஸூரின்; ஹுஸார் படைப் பிரிவில் காப்டனுக இருக்கிருர் என்பதையும் தெரிந்து கொண்டேன். ஸிம்பீர்ஸ்க் நகரத்துக்கு இராணுவ சேவைக்கு ஆட்கள் சேர்ப் பதற்காக வந்ததனுல் விடுதியில் தங்கியிருக்கிருர் என் பதையும் அறிந்தேன். ஸூரின் என்னை உணவருந்த அழைத்த பொழுது நான் சரி என்றேன். இருவரும் உட்கார்ந்தோம். ஸூரின் அதிகமாகக் குடித்ததோடு என்னுடைய டம்ளரையும் நிரப்பியபடியே இருந்தார். இராணுவ சேவையில் ஈடுபடும் பொழுது அதிகமாகக் குடிப்பது அவசியம் என்ருர். இராணுவ வாழ்க்கை யைப் பற்றிய வேடிக்கையான கதைகளைச் சொன்ஞர். நான் அவற்றை ரசித்து அதிகமாகச் சிரித்ததனுல் மூச்சுத் திணறினேன். சாப்பாடு முடிந்த பொழுது நாங்களிருவரும் நெருங்கிய நண்பர்களாகி விட்டோம். பிறகு அவர் எனக்கு பில்லியர்ட் விளையாட்டைச் சொல்லித் தருகிறேன் என்ருர். ''நம் போன்ற இரா

ணுவத்தினருக்கு பில்லியர்ட் விளையாடத் தெரிந் திருப்பது மிகவும் அவசியம். உதாரணமாக, ஏதோ ஒரு சிற்றூருக்கு வருகிறீர்கள் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அங்கே பொழுது போக்க என்ன இருக்கப் போகிறது? எவ்வளவு நேரம்தான் யூதர் களைப் பிடித்து அடிப்பது? ஏதாவது ஒரு விடுதிக்குப் போய் பில்லியர்ட் விளையாடுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. அதனால் நீங்கள் அந்த விளையாட்டைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்!'' என்றார். அவர் சொல் வது சரி என்று எனக்குத் தோன்றியது. எனவே அந்த விளையாட்டின் நுணுக்கங்களைக் கவனமாகக் கற்றுக் கொள்ளத் தயாரானேன். ஸூரின் என்னை மிகவும் உற்சாகப் படுத்தினார். சீக்கிரமாக விளையாட் டைக் கற்றுக் கொள்வதாக என்னை வியந்து பாராட் டினார். நாங்களிருவரும் சற்று நேரம் விளையாடிய பிறகு அவர் மிகவும் குறைந்த பந்தயத் தொகை வைத்து விளையாடலாம்; தொகை முக்கியமல்ல; ஆனால் பந்தயம் இல்லாமல் விளையாடுவது கெட்ட பழக்கம் என்று கூறினார். இதற்கும் நான் ஒத்துக் கொண்டேன். உடனே அவர் மது பானத்தைக் கொண்டுவருமாறு உத்தரவிட்டார். மது இல்லாமல் இராணுவ வாழ்க்கை ஏது என்று மறுபடியும் சொல்லி என்னை அதிகமாகக் குடிக்க வைத்தார். இதற்கிடையில் விளையாட்டும் தொடர்ந்து நடை பெற்றது. மது உள்ளே போயிருந்த காரணத்தால் நான் வீரமாக விளையாடினேன். என்னுடைய பந்து கள் மேசையிலிருந்து எகிறிக் குதித்தன. நான் கோப மடைந்து கணக்கு வைக்கத் தெரியவில்லையென்று அங்கேயிருந்த வேலைக்காரனைத் திட்டினேன். ஆத்தி ரத்தில் பந்தயத் தொகையை உயர்த்தினேன். மொத்

த்தில் கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து விடுதலை பெற்ற ஒரு சிறுவனைப் போல நடந்து கொண்டேன். நேரம் போய்க் கொண்டிருந்தது. ஆனால் நாங்கள் அதைக் கவனிக்காமல் விளையாட்டில் மும்முரமாக இருந்தோம். திடீரென்று ஸூரின் கடிகாரத்தைப் பார்த்தார்; கையிலிருந்த கோலைக் கீழே வைத்தார்; நான் அவரிடம் நூறு ரூபிள்கள் தோற்றுவிட்டதாகச் சொன்னார். இதைக் கேட்டு நான் கலங்கிப் போனேன். என்னுடைய பணம் ஸவேலிச்சிடம் இருந்தது. எனவே நான் அவரிடம் மன்னிப்புக் கோரினேன். ''அதற்கென்ன? நீ கவலைப்பட வேண்டாம். நாளைக்கு வாங்கிக் கொள்கிறேன். இப்பொழுது அரீனுஷ்கா வீட்டுக்குப் போய் வரலாம்'' என்று கூப்பிட்டார்.

அங்கே என்ன நடந்ததென்று நினைக்கிறீர்கள்? அங்கும் என்னுடைய முட்டாள்தனம் தொடர்ந்தது. அரீனுஷ்காவின் வீட்டில் நாங்கள் உணவருந்தினோம். ஸூரின் ஒவ்வொரு நிமிடமும் எனக்கு மதுவை ஊற்றிக் கொடுத்தபடியே இருந்தார். இராணுவ சேவைக்கு இது அவசியம் என்றார். என்னால் எழுந்து நிற்க முடியவில்லை. நள்ளிரவில் ஸூரின் என்னைக் கைத்தாங்கலாக விடுதிக்கு அழைத்துக் கொண்டுவந்தார்.

ஸவேலிச் எங்களை வாசலில் சந்தித்தான். இராணுவ சேவையில் நான் தீவிரமாக ஈடுபட்டு விட்டதன் மறைக்க முடியாத அறிகுறிகளைக் கண்டதும் அவன் திகைப்படைந்தான். ''என்ன காரியம் செய்து விட்டீர்கள், ஐயா?'' என்று பரிதாபக் குரலில் கேட்டான். ''எங்கே போய் இப்படிக் குடித்திருக்கிறீர்கள்? அட கடவுளே, கடவுளே! இந்தக் காரியம் செய்யலாமா?'' என்றான்.

''வாயை மூடு! சதா தொணதொணப்புத்தானு?'' என்று கோபத்தில் கத்தினேன். ''நீ தான் குடித்திருக்கிறுய். போய்த் தூங்கு... என்னைப் படுக்கைக்குக் கூட்டிப் போ!'' என்றேன்.

மறு நாள் காலையில் நான் விழித்த பொழுது தலையை வலித்தது. முந்திய நாள் நடைபெற்ற எல்லா சம்பவங்களும் தெளிவில்லாமல் நினைவுக்கு வந்தன. ஸவேலிச் ஒரு கோப்பை தேநீரைக் கொண்டு வந்து என்னுடைய சிந்தனைகளைக் கலைத்தான். ''பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்! சீக்கிரமாகவே குடிக்க ஆரம்பித்து விட்டீர்களே!'' என்று தலையை ஆட்டிக் கொண்டு சொன்னுன். ''யாரிடமிருந்து இந்தப் பழக்கம் ஏற்பட்டது? உங்கள் தகப்பனுரோ, தாத்தாவோ குடிகாரர்களல்ல. உங்கள் தாயார் தன்னுடைய வாழ்க்கையில் க்வாஸ் பானத்தைத்* தவிர வேறு எதையும் தொட்டது கூடக் கிடையாது. இது யாரால் ஏற்பட்டது என்று தெரிகிறதா? அந்தப் பாழாய்ப் போன பிரெஞ்சுக்காரன் இதற்குக் காரணம். எப்பொழுது பார்த்தாலும் வீட்டை நிர்வகிக்கும் பெண்மணியிடம் 'அம்மையாரே! Je vous prie,** எனக்கு வோட்கா கொடுங்கள்' என்று கேட்டுக் கொண்டிருப்பான். அந்த வேட்டைநாய் இதைத்தான் உங்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். கடவுள் நம்பிக்கை இல்லாத ஒருவனை இந்த வேலைக்கு வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமா? வீட்டில் வேலைக்காரர்கள் இல்லையா, என்ன?'' என்று சொன்னுன்.

* ரொட்டியிலிருந்து தயாரிக்கப்படுகின்ற பானம். — மொ-ர்.
** தயவு செய்து. — ப-ர்.

எனக்கு மிகவும் வெட்கமாக இருந்தது. ''ஸவேலிச்! நீ போய்வா. எனக்குத் தேநீர் வேண்டாம்'' என்று முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டேன். ஆனால் ஸவேலிச் அறிவுரை சொல்ல ஆரம்பித்துவிட்டால், அவ்வளவு சுலபமாக அதை நிறுத்த முடியாது. ''பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்! குடியினால் வரும் தீமைகளைப் பார்த்தீர்களா! உங்கள் தலை வலிக்கிறது. உங்களால் சாப்பிட முடியவில்லை. குடிகாரன் உருப்பட மாட்டான்... வெள்ளரிப் பழச் சாறையும் தேனையும் கலந்து சாப்பிட்டால் தான் தலைவலி போகும். அல்லது அரை கிளாஸ் ஒயின் சாப்பிடுங்கள். கொண்டுவரச் சொல்லட்டுமா?'' என்று கேட்டான்.

அந்த நேரத்தில் ஒரு பையன் என்னிடம் வந்து ஸூரின் கொடுத்தனுப்பிய கடிதத்தைக் கொடுத்தான். அதைத் திறந்து பின்வரும் வரிகளைப் படித்தேன்:

''அன்புள்ள பியோத்தர் அந்திரேயெவிச், நேற்று நீங்கள் என்னிடம் தோற்ற நூறு ரூபிள்களை இந்தப் பையனிடம் கொடுத்தனுப்புமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன். எனக்கு உடனடியாகப் பணம் தேவைப்படுகிறது.

''உங்களுடைய உண்மையான ஊழியன்,

இவான் ஸூரின்.''

கடிதம் வந்து விட்டது. இனி என்ன செய்வது? ''என்னுடைய பணப் பையை வைத்துக் கொண்டு என்னுடைய காரியங்களை நிர்வகித்த''* ஸவேலிச்சை நோக்கி அலட்சியத்தோடு திரும்பினேன். அந்தப்

* ருஷ்ய நாடகாசிரியரான தெ. இ. போன்வீஸின் (1745—1795) எழுதிய கவிதையிலிருந்து ஒரு வரி. — ப-ர்.

பையனிடம் நூறு ரூபிள்களைக் கொடு என்று உத்தர விட்டேன். ''ஏன்? எதற்காக?'' என்று ஸவேலிச் திகைப்போடு கேட்டான். ''கடன்பாக்கி. அதைக் கொடுத்துவிட வேண்டும்'' என்று மிகவும் நிதான மாகப் பதில் சொன்னேன். ''கடனு? உங்களுக்கு ஏது கடன்?'' என்று ஆச்சரியத்தோடு கேட்டான். ''ஏதோ தவறு நடந்திருக்கிறது. ஐயா! நீங்கள் என்ன சொன்னுலும் சரி. நான் பணத்தைக் கொடுக்க மாட்டேன்'' என்று ஸவேலிச் உறுதி யாகச் சொன்னுன்.

இந்தப் பிடிவாதமிக்க கிழவனிடம் இந்த நெருக் கடியான நேரத்தில் மிகவும் உறுதியோடு நடந்து கொள்ளா விட்டால் எதிர்காலத்தில் அவனுடைய வலிமையான ஆதிக்கத்தை உதறித் தள்ள முடியாது என்று நான் மனதில் நினைத்தேன். எனவே அவனை ஆணவத்தோடு பார்த்தேன். ''நான் உன்னுடைய எஜமான். நீ என்னுடைய வேலைக்காரன். பணம் என்னுடையது. நான் கொடு என்முல் நீ கொடுக்க வேண்டும். நீ ரொம்ப கெட்டிக்காரன் என்று நினைத் துக் கொள்ளாதே'' என்று அவனை அதட்டினேன்.

என்னுடைய வார்த்தைகள் ஸவேலிச்சை மிகவும் புண்படுத்தியிருக்க வேண்டும். அவன் பரிதாபமாகக் கைகளை ஆட்டினுன். ''என்ன நின்று கொண்டிருக் கிருய்?'' என்று அதட்டினேன். ஸவேலிச் விம்மி யழுதான். ''பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்! எஜமான்! நான் வருந்தி வருந்திச் சாகுமாறு செய்து விடாதீர் கள். என் கண்ணின் ஒளியே! இந்தக் கிழவன் சொல்வதைக் கொஞ்சம் கேளுங்கள். உங்களை ஏமாற் றிய போக்கிரிக்கு ஒரு கடிதம் எழுதுங்கள். நான் வேடிக்கையாகத்தான் பந்தயம் வைத்தேன்; மேலும்

என்னிடம் பணமில்லை என்று சொல்லுங்கள். நூறு ரூபிள்! அட கடவுளே! நீங்கள் சூதாடக் கூடாது என்று உங்களுடைய பெற்றோர்கள் எச்சரித்திருப்ப தாக எழுதுங்கள்...'' என்று நடுங்கிய குரலில் சொன் ஞன். ''நிறுத்து! பணத்தைக் கொடுத்துப் பையனை அனுப்பு. இல்லையேல் உன்னை விரட்டி விடுவேன்'' என்று கண்டிப்பான குரலில் சொன்னேன்.

ஸவேலிச் மிகவும் பரிதாபமாக என்னைப் பார்த்து விட்டு பணத்தை எடுக்கப் போனன். அவனைப் பார்க்க எனக்குப் பாவமாக இருந்தது. ஆனல் நான் சுதந்திரமானவனுக இருக்க விரும்பினேன். நான் இன் னும் குழந்தையல்ல என்பதை அவனுக்கு உணர்த்த வேண்டுமென்று உறுதி கொண்டேன். பணம் ஸூரி னுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. அந்தப் பாழாய்ப் போன விடுதியிலிருந்து என்னை உடனடியாகக் கூட்டிக் கொண்டு போய்விட வேண்டுமென்று ஸவேலிச் முடிவு செய்தான். குதிரைகள் தயாராக நிற்கின்றன என்று என்னிடம் தெரிவித்தான். எனக்கு இராணுவ வாழ்க் கையைக் கற்றுக் கொடுத்த ஆசிரியரிடமிருந்து விடை பெற்றுக் கொள்ளாமல்—இனி அவரைச் சந்திக்க முடியும் என்று எனக்கு நம்பிக்கையில்லை—ஸிம்பீர்ஸ் கிலிருந்து அலை மோதும் உள்ளத்தோடு, ஆனல் அமைதியான கழிவிரக்கத்தோடு நான் புறப்பட்டேன்.

அத்தியாயம் இரண்டு

வழிகாட்டி

தூரத்திலிருக்கும் தேசமே!
எனக்கு உன்னைத் தெரியாது.
உன்னைத் தேடி நான்
புறப்படவில்லை.
என் குதிரையும் உன்னிடம்
என்னைக் கொண்டுவரவில்லை.
நான் வீரமிக்க இளைஞன்.
இளமையின் முரட்டுத்தனம்,
காட்டமான மதுவின் வெறி
என்னை உன்னிடம் கொண்டுவந்தது.

பழம் பாடல்

என்னுடைய பிரயாணச் சிந்தனைகள் மகிழ்ச்சி நிரம்பியவையாக இருக்கவில்லை. நான் இழந்த தொகை—அந்தக் காலத்திய நிலைமைகளின்படி—சற்று அதிகமானதுதான். ஸிம்பீர்ஸ்கிலிருந்த விடுதியில் நான் முட்டாள்தனமாக நடந்து கொண்டது மட்டுமல்லாமல் ஸவேலிச்சையும் கண்டபடி பேசி விட்டேன் என்று மனதில் பட்டது. அதைப் பற்றி நான் வருத்தப்பட்டேன். அந்தக் கிழவன் வண்டியின் முன் புறத்தில் எனக்கு முதுகைக் காட்டிக் கொண்டு வருத்தத்தோடு உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் பெரும் பாலும் மௌனமாக இருந்தான்; ஆனல் எப்பொழு தாவது அவனிடமிருந்து உறுமல் சத்தம் கேட்கும்.

நான் அவனோடு சமாதானம் செய்து கொள்ள விரும் பினேன். ஆனால் எப்படிப் பேசுவது என்று தெரிய வில்லை. கடைசியில், ''ஸவேலிச்! இப்படி உம்மென்று எவ்வளவு காலம் இருக்கப் போகிறாய்? சரி! விடு! நாம் சமாதானம் செய்து கொள்வோம். நான் செய் தது தவறுதான். அது எனக்கே நன்றாகத் தெரிகிறது. நேற்று முட்டாளைப் போல நடந்து கொண்டேன். உன்னையும் வீணாகத் திட்டி விட்டேன். இனிமேல் இப்படி நடந்து கொள்ள மாட்டேன்; நீ சொல் வதைக் கேட்கிறேன். இது சத்தியம். கோபத்தை விடு. நமக்குள் ஒத்துப் போவோம்'' என்று சொன் னேன்.

''ஓ! பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்! எஜமான்! நான் என் மீதுதான் கோபப்பட்டுக் கொண்டிருக் கிறேன். எல்லாம் என்னுடைய தவறுதான். உங்களை அந்த விடுதியில் தனியே விட்டுப் போயிருக்கக் கூடாது. அங்கே மாதாகோவில் ஊழியனின் மனை வியை எனக்குத் தெரியும். அவளைப் பார்த்து விட்டு வரலாமே என்று போயிருந்தேன். என்ன செய்வது? சில நண்பர்களைச் சந்திக்கப் போனால் கடைசியில் கம்பி எண்ண நேரலாம்?.. நினைக்கவே பயங்கரமாக இருக்கிறது! என்னுடைய எஜமானையும் எஜமானி யையும் நான் எப்படிச் சந்திப்பேன்? தங்கள் குழந்தை குடிக்கிறது, சூதாடுகிறது என்று கேள்விப்பட்டால், அவர்கள் என்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பார்கள்?'' என்று ஆழ்ந்த பெருமூச்சோடு சொன்னான்.

ஸவேலிச்சை சமாதானப்படுத்துவதற்காக இனி எக்காலத்திலும் அவனுடைய அனுமதியில்லாமல் ஒரு காசு கூடச் செலவழிக்க மாட்டேன் என்று சத்தியம் செய்தேன். அவன் படிப்படியாக நிதானமடைந்தான்.

ருஷ்ய டிரோய்கா (மூன்று குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட சறுக்கு வண்டி). ஏ. அர்லோவ்ஸ்கி வரைந்து அச்சிடப்பட்ட ஓவியம். 1826.

அது தூரத்திலிருக்கும் குன்று போலவே எனக்குத் தோன்றியது. அந்த மேகம் புயல் வரப் போவதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது என்று வண்டிக்காரன் விளக்கினன்.

இந்தப் பகுதிகளில் பனிப்புயல்கள் அடிக்கும் பொழுது, கூட்டமாகச் செல்லும் சறுக்கு வண்டிகளைப் பனி மூடிவிடுவதுண்டு என்று நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். வண்டிக்காரன் சொல்கிறபடி வண்டியைத் திருப்பி விடுவது நல்லது என்று ஸவேலிச் ஆலோசனை கூறினன். ஆனல் காற்று பலமாக அடிப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. எனவே அதற்குள் அடுத்த அஞ்சல் நிலையத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்துவிட முடியும் என்று நினைத்தேன். குதிரைகளை வேகமாக ஓட்டு என்று வண்டிக்காரனுக்கு உத்தரவிட்டேன்.

அவன் கிழக்குத் திசையைத் திரும்பத் திரும்பப் பார்த்துக் கொண்டு குதிரைகளை வேகமாக ஓட்டினன். அவையும் வேகமாகவே ஓடின. ஆனல் காற்று மென்மேலும் பலமாக வீச ஆரம்பித்தது. அந்தச் சிறு மேகம் திடீரென்று பெரிதாகி வானத்தை முழுமையாக மூடியது. பனி முதலில் சிறிதாகவும் பிறகு பெரிய கட்டிகளாகவும் விழ ஆரம்பித்தது. காற்று ஊளையிட ஆரம்பித்தது. நாங்கள் பனிப்புயலில் சிக்கிக் கொண்டோம். ஒரு நிமிடத்தில் வானம் இருண்டு போய் பனிக் கடலோடு சங்கமித்தது. நிலத்தின் எல்லைக் குறிகள் மறைந்து விட்டன. ''பார்த்தீர்களா! எஜமான்! ஐயோ கடவுளே! பனிப் புயல் வந்து விட்டதே...'' என்று புலம்பினன் வண்டிக்காரன்.

நான் வண்டிக் கூட்டிலிருந்து தலையை வெளியே நீட்டிப் பார்த்தேன். ஒரே இருட்டு, பயங்கரமான

பனிப்புயல். காற்று வெறித்தனமாக ஊளையிட்டதைக் கேட்கும் பொழுது அது திடீரென்று உயிர் பெற்று எழுந்து விட்டது போலத் தோன்றியது. ஸவேலிச் மீதும் என் மீதும் பனி அப்பி விட்டது. குதிரைகள் நடக்க ஆரம்பித்தன; விரைவில் நின்று விட்டன. ''வண்டியை ஏன் நிறுத்தி விட்டாய்?'' என்று பொறுமையில்லாமல் வண்டிக்காரனைக் கேட்டேன். ''என்ன செய்வது? வழி தெரியவில்லையே'' என்று அவன் தன்னுடைய ஆசனத்திலிருந்து கீழே இறங்கியபடி பதிலளித்தான். ''எங்கே இருக்கிறோமென்பதே தெரியவில்லை. பாதை மூடியிருக்கிறது. எல்லாப் பக்கமும் இருட்டு'' என்றான். நான் அவனைத் திட்டிய பொழுது ஸவேலிச் அவனுக்குப் பரிந்து பேசினான். ''அவன் சொன்னதை நீங்கள் கேட்டிருக்க வேண்டும். நாம் விடுதிக்குத் திரும்பி புயல் ஓய்கின்ற வரை தங்கியிருந்திருக்க வேண்டும். சூடாகத் தேநீர் சாப்பிட்டுவிட்டுத் தூங்கி பிறகு புறப்பட்டிருக்கலாம். நமக்கு அவசரமான வேலை எதுவுமில்லையே. கல்யாணத்துக்கா போகிறோம்?'' என்று கோபத்தோடு சொன்னான். ஸவேலிச் சொன்னது உண்மைதான். நாங்கள் ஆபத்தில் சிக்கிக் கொண்டோம். பனி மென்மேலும் அதிகமாக விழுந்து கொண்டிருந்தது. வண்டியைச் சுற்றிலும் அதிகமான பனி தேங்கி நின்றது. குதிரைகள் தலைகளைத் தொங்கவிட்டபடி நின்றன; திடீரென்று சிலிர்த்துக் கொண்டன. வண்டிக்காரன் குதிரைகளைச் சுற்றி நடப்பதும், ஏதாவது செய்ய வேண்டுமென்பதற்காகக் கடிவாளத்தைச் சரி செய்வதுமாக இருந்தான். ஸவேலிச் எதையாவது முணுமுணுத்தான். நான் பாதை தென்படுகிறதா அல்லது உயிருள்ள எந்த ஜீவராசியின் நடமாட்ட

மாவது தெரிகிறதா என்று எல்லாத் திசைகளிலும் உற்றுப் பார்த்தேன். ஆனால் பனிப்புயலைத் தவிர வேறு எதுவும் என் கண்களுக்குப் புலப்படவில்லை... திடீரென்று என்னுடைய கண்களில் கறுப்பு நிறத்தில் ஒரு பொருள் தென்பட்டது. உடனே வண்டிக்காரனைக் கூப்பிட்டேன். ''வண்டிக்காரனே! அதோ கறுப்பாகத் தெரிகிறதே, அது என்ன என்று பார்'' என்று சொன்னேன். ''எஜமான்! அது என்ன என்று கடவுளுக்குத்தான் தெரியும்'' என்று சொல்லிவிட்டு அவன் வண்டியில் ஏறி ஆசனத்தில் அமர்ந்தான். ''அதைப் பார்த்தால் மரமாகவோ, வண்டியாகவோ தெரியவில்லை. அது நகர்வதாகவும் தோன்றுகிறது. அது ஓநாயாக இருக்கும், அல்லது மனிதனாகவும் இருக்கலாம்'' என்றான்.

அந்தப் பொருளை நோக்கி வண்டியை ஓட்டுமாறு அவனுக்கு உத்தரவிட்டேன். அந்தப் பொருள் எங்களை நோக்கி நகர்ந்து வருவது போலவும் தோன்றியது. சில நிமிடங்களில் வண்டி அந்த இடத்தை அடைந்தது. அங்கே ஒரு மனிதன் நின்று கொண்டிருந்தான். ''அடப்பாவி!'' என்று வண்டிக்காரன் சொன்னான். ''பாதை எங்கே இருக்கிறதென்று உனக்குத் தெரியுமா?'' என்று கேட்டான்.

''பாதை இங்கே இருக்கிறது. அதன் மீதுதான் நான் நின்று கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் பாதை தெரிந்தால் மட்டும் போதுமா?'' என்றான் அந்த வழிப்போக்கன்.

''இங்கே பாரப்பா! உனக்கு இந்தப் பகுதியைத் தெரியுமா? நாங்கள் இரவில் தங்குவதற்குத் தகுந்த ஏதாவது ஓர் இடத்துக்கு எங்களைக் கூட்டிக் கொண்டு போவாயா?'' என்று நான் அவனைக் கேட்டேன்.

எ. புகச்சோவ். 18ம் நூற்றுண்டின் கடைசி 19ம் நூற்றுண்டின் தொடக்கத்துக்கு இடையில் வரையப்பட்ட மூல ஓவியத்தை மாதிரி யாகக் கொண்டு அச்சிடப்பட்ட ஓவியம்.

''எனக்கு இந்தப் பகுதியை நன்ருகத் தெரியும். இந்தக் கடைசியிலிருந்து அந்தக் கடைசி வரை குதிரை மீது போயிருக்கிறேன்; நடந்து சுற்றியிருக்கிறேன். ஒரு தடவையல்ல; பல தடவைகள். ஆனுல் இந்தப் பனிப்புயலில் எங்கேயும் போகக் கூடாது. இருக்கும் இடத்திலேயே இருப்பது தான் நல்லது. பனிப்புயல் சீக்கிரமாக நின்றுவிடும். பிறகு வானம் வெளுத்துவிடும். அப்போது நட்சத்திரங்களைப் பார்த்துக் கொண்டு பிரயாணத்தைத் தொடர முடியும்'' என்ருன்.

அந்த வழிப்போக்கனின் அமைதியான பதில் எனக்கு நம்பிக்கையைத் தந்தது. இன்றிரவை ஸ்டெப்பி நிலத்தின் நடுவே கழிக்க வேண்டியது தான்; கடவுள்தான் நம்மைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று முடிவு செய்தேன். ஆனுல் அந்த வழிப்போக்கன் திடீரென்று வண்டிக்காரனுக்குப் பக்கத்தில் மிகவும் லாவகமாக ஏறி உட்கார்ந்தான்.

''நல்ல வேளை. பக்கத்திலேயே ஒரு வீடு இருக்கிறது. வண்டியை வலது பக்கம் திருப்பி நேராக ஓட்டு'' என்று வண்டிக்காரனிடம் சொன்னுன்.

''வலது பக்கத்தில் ஏன் திருப்ப வேண்டும்? அங்கே பாதை ஒன்றுமில்லையே. உனக்கென்ன? ஓட்டு என்று நீ பாட்டுக்குச் சொல்லி விட்டாய். அடுத்தவன் வண்டி—அடுத்தவன் குதிரைகள். ஏதேனும் ஆபத்து ஏற்பட்டால் நீயா ஈடு செய்யப் போகிருய்?'' என்று என்னுடைய வண்டிக்காரன் கோபமாகக் கேட்டான். வண்டிக்காரன் சொல்வது சரி என்று எனக்குப் பட்டது.

''பக்கத்தில் வீடு இருக்கிறதென்று எப்படி தெரிந்தது?'' என்று அவனைக் கேட்டேன்.

''அந்தத் திசையிலிருந்துதான் காற்றடிக்கிறது. அந்தக் காற்றில் புகையிருப்பதை என் மூக்கு சொல் கிறது. புகையிருந்தால் பக்கத்தில் நிச்சயமாக ஒரு கிராமம் இருக்கிறது'' என்று அவன் பதிலளித்தான்.

அவனுடைய அறிவும் கூர்மையான புலன்களும் எனக்கு வியப்பைத் தந்தன. அவன் காட்டும் திசை யில் வண்டியை ஓட்டுமாறு உத்தரவிட்டேன். பனி அதிகமாக விழுந்திருந்த படியால் குதிரைகள் மிகவும் சிரமத்தோடு வண்டியை இழுத்துக் கொண்டு சென் றன. சில சமயங்களில் பனிப் பொந்துகளில் வண்டி சிக்கிக் கொண்டது. கடலில் புயலடிக்கும் பொழுது கப்பல் இங்குமங்கும் ஆடுவதைப் போல வண்டி இரண்டு பக்கத்திலும் மாறிமாறிச் சாய்ந்து மெது வாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது. ஸவேலிச் உறுமி யபடியே என் மீது அடிக்கடி சாய்ந்து விழுந்தான். நான் வைக்கோல் திரையை நன்ருக இழுத்து சன்னலே அடைத்தேன். உடலே மூடியிருந்த உரோமக் கோட்டை இழுத்து நன்ருகப் போர்த்திக் கொண் டேன். வண்டி ஆடி அசைந்து போவதால் ஏற்பட்ட சுகத்தில் நான் தூங்க ஆரம்பித்தேன். புயல் காற் றின் ஊளேச் சத்தம் எனக்குத் தாலாட்டுப் பாடியது.

அப்பொழுது நான் கண்ட கனவை என்ஞல் ஒருபோதும் மறக்க முடியவில்லே. என்னுடைய வாழ்க் கையில் நடந்த பல விசித்திரமான சம்பவங்களே இன்று நினேக்கும் பொழுது அந்தக் கனவு ஒரு வகையில் தீர்க்க தரிசனம் கொண்டது என்று கருது கிறேன். ஒரு மனிதன் மூட நம்பிக்கைகளே வெறுத்த போதிலும், சந்தர்ப்பம் வரும் பொழுது சுலபமாக மூட நம்பிக்கைகளுக்கு ஆளாகி விடுவான் என்பதை எனது வாசகர்கள் தங்களது அனுபவத்தில் தெரிந்து

கொண்டு ''அந்திரேய் பெத்ரோவிச், பெத்ரூஷா வந்திருக்கிறுன். உங்களுக்கு உடம்பு சரியில்லை என்று கேள்விப்பட்டதும் அவன் திரும்பி விட்டான். அவனை ஆசீர்வதியுங்கள்'' என்று கூறிஞள். நான் முழந்தா ளிட்டுக் கொண்டு தோயாளியைப் பார்த்தேன். எதைப் பார்த்தேன் தெரியுமா?.. படுக்கையில் என்னுடைய தகப்பனுருக்குப் பதிலாக கறுப்பான தாடியுள்ள ஒரு விவசாயி படுத்திருந்தான். அவன் என்னை உற்சாக மாகப் பார்த்தான். நான் ஒன்றும் புரியாமல் என் னுடைய தாயாரைப் பார்த்தேன். ''இதற்கென்ன அர்த்தம்? இந்த நபர் என்னுடைய தகப்பனுரல்ல. ஒரு விவசாயியிடம் நான் எதற்காக ஆசீர்வாதம் பெற வேண்டும்?'' என்று என் தாயாரைக் கேட் டேன். ''பெத்ரூஷா! உன் திருமணத்தின் போது உன்னுடைய தகப்பனுரின் இடத்தில் இவர்தான் நிற் பார். அவர் கையை முத்தமிடு. அவர் உன்னை ஆசீர் வதிக்கட்டும்...'' என்ருள். நான் அதை விரும்ப வில்லை. பிறகு அந்த விவசாயி படுக்கையிலிருந்து எழுந்து, தன்னுடைய முதுகுப் புறத்திலிருந்து ஒரு கோடாலியை எடுத்துக் கொண்டு எல்லாப் பக்கங் களிலும் அதைச் சுழற்றிஞன். நான் ஓடப் பார்த் தேன்... ஆனுல் முடியவில்லை. அந்த அறை முழு வதும் பிரேதங்கள். நான் அவற்றின் மீது கீழே விழுவது போலத் தடுமாறினேன். என்னுடைய கால் களைச் சுற்றிலும் இரத்தம் தேங்கி நின்றது... பயங் கரமான தோற்றமுள்ள அந்த விவசாயி என்னை அன்போடு கூப்பிட்டான். ''பயப்படாதே! என்னிடம் வா! உன்னை ஆசீர்வதிக்கிறேன்...'' என்ருன். நான் பயந்த படியே நின்றேன்... திடீரென்று நான் விழித் துக் கொண்டேன். வண்டி நின்று விட்டது. ஸவேலிச்

என்னுடைய சட்டைக் கையை இழுத்தபடியே ''ஐயா! எழுந்திருங்கள். வந்து சேர்ந்து விட்டோம்'' என்றான்.

''வந்து விட்டோமா? எங்கே?'' என்று நான் கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு கேட்டேன்.

''விடுதிக்கு வந்து விட்டோம். கடவுள் கருணையால் வண்டி வேலியில் மோதி நின்றது. ஐயா, சீக்கிரமாக எழுந்து உள்ளே வாருங்கள். கதகதப்பாக இருக்கும்'' என்றான் ஸவேலிச்.

நான் வண்டியிலிருந்து கீழே குதித்தேன். புயல் வீசிக் கொண்டிருந்த போதிலும் வேகம் குறைந்து விட்டது. எங்கும் இருட்டு. விடுதியின் உரிமையாளர் தம்முடைய கோட்டின் உள்ளே விளக்கை மறைவாக வைத்துக் கொண்டு நுழைவாயிலில் எங்களைச் சந்தித்தார். ஒரு சிறு அறையைத் திறந்து காட்டினார். அது அடைசலாக இருந்தாலும் சுத்தமாக இருந்தது. ஒரு சிறு விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. சுவரில் ஒரு ரைபிள் துப்பாக்கியும் கஸாக்குகள் அணிகின்ற தொப்பியும் மாட்டப்பட்டிருந்தன.

அந்த விடுதியின் உரிமையாளரான யாயிக் கஸாக்குக்கு அறுபது வயதிருக்கலாம். அவர் நல்ல ஆரோக்கியத்தோடு சுறுசுறுப்பாக இருந்தார். ஸவேலிச் தேநீர் தயாரிக்கும் பொருள்களோடு உள்ளே நுழைந்து நெருப்பு வேண்டுமென்று கேட்டான். அந்த நேரத்தில் வேறு எதைக் காட்டிலும் தேநீர் மிகவும் அவசியம் என்று எனக்குத் தோன்றியது. விடுதி உரிமையாளர் மற்ற ஏற்பாடுகளைக் கவனிக்கப் போனார்.

''நம்முடைய வழிகாட்டி எங்கே?'' என்று ஸவேலிச்சைக் கேட்டேன்.

''கனவான் அவர்களே! நான் இங்கே இருக் கிறேன்'' என்று தலைக்கு மேலிருந்து சத்தம் கேட்டது.

நான் மேலே இருக்கும் பரணைப் பார்த்தேன். கறுப்பு நிறத்தில் தாடியும் பிரகாசமான இரண்டு கண்களும் தெரிந்தன.

''ரொம்பக் குளிருகிறதா?'' என்று அவனைக் கேட்டேன்.

''இந்தப் பழைய கந்தல் கோட்டை அணிந் திருக்கும் பொழுது குளிராமல் என்ன செய்யும்? நான் ஆட்டு ரோமத்தாலான கோட்டு வைத்திருந் தேன். ஆனால் உண்மை என்னவென்றால் நேற்று இரவில் மதுக் கடையில் அதை அடகு வைத்துவிட் டேன். குளிர் இவ்வளவு அதிகமாக இருக்கும் என்று தெரியாது'' என்று அவன் பதிலளித்தான்.

அப்பொழுது விடுதி உரிமையாளர் கொதிக் கும் சமோவார் பாத்திரத்தோடு உள்ளே வந்தார். நான் எங்கள் வழிகாட்டியைத் தேநீர் குடிக்குமாறு அழைத்தேன். அவன் பரணிலிருந்து கீழே இறங் கினான். அவனுடைய தோற்றம் குறிப்பிடத்தக்கதாக எனக்குத் தோன்றியது. அவனுக்கு வயது சுமார் நாற்பது இருக்கும். நடுத்தரமான உயரம்; ஒல்லியான உடம்பு; ஆனால் விசாலமான மார்பு. அவனுடைய தாடி கறுப்பாக இருந்தாலும் வெள்ளை உரோமம் அங்கங்கே தலை நீட்டியது; அவனுடைய பெரிய கண்கள் உயிர்த்துடிப்போடு சுழன்று கொண்டிருந் தன. அவனுடைய முகத்தில் கவர்ச்சியான போக் கிரித்தனம் இருந்தது. கஸாக்குகள் மாதிரி தலைமுடி வெட்டப்பட்டிருந்தது. நைந்து கந்தலான கோட்டை அணிந்திருந்தான். கால் சட்டை தாத்தாரியர்கள் பாணியில் இருந்தது. நான் தேநீர்க் கோப்பையை

அவனிடம் நீட்டினேன். அவன் ஒரு வாய் குடித்து விட்டு முகத்தைச் சுளித்தான். ''கனவான் அவர்களே! தயவு செய்து எனக்கு ஓர் உதவி செய்யுங்கள். தேநீர் ஒரு கஸாக்குக்கு ஏற்ற பானமல்ல. ஒரு டம்ளர் மது கொண்டுவரச் சொல்லுங்கள்'' என்ருன். நான் உடனே அவன் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்தேன். விடுதி உரிமையாளர் அலமாரியிலிருந்து ஒரு பாட்டிலேயும் டம்ளரையும் எடுத்துக் கொண்டு அவனருகில் வந்தார். அவனே உற்றுப் பார்த்தார். ''ஓ! நீ மறுபடியும் இந்தப் பகுதியில் தான் சுற்றுகிருயா? என்ன விசேஷம்?'' என்று கேட்டார். எங்களுடைய வழிகாட்டி அவரைப் பார்த்து ஏதோ ஒரு அர்த்தத்தோடு கண்களேச் சிமிட்டிக் கொண்டு விடுகதையைப் போல பேச ஆரம்பித்தான்:

''காய்கறித் தோட்டத்தைச் சுற்றிப் பறந்தேன், சணல் விதைகளேக் கொத்தினேன். காவலிருந்த கிழவி கல்லே விட்டெறிந்தாள். குறி தப்பி விட்டது. சரி. இங்கே உங்கள் கதை என்ன?'' என்ருன்.

''எங்கள் கதைதானே?'' என்று விடுதி உரிமையாளர் இழுத்துவிட்டு அதே விடுகதை பாணியில் தொடர்ந்தார். ''மாலேப் பிரார்த்தனேக்கு மணி அடிக்க வேண்டியதுதான். ஆனுல் மதகுருவின் மனேவி மாட்டேன் என்கிருள். ஏனென்ருல் மதகுரு எங்கோ போய்விட்டார்; பேய் சுற்றி வருகிறது'' என்ருர்.

''கிழவா! நிறுத்து. மழை பெய்தால் காளான் முளேக்கும். காளான் இருந்தால் கூடைகள் வந்து சேரும்'' என்று அந்த வழிப்போக்கன் சொன்னுன். பிறகு மீண்டும் கண்களேச் சிமிட்டிக் கொண்டு, ''இப்போது வயிற்றுப் பட்டையில் கோடாலியைச் சொருகு. காவல்காரன் வருகிருன்'' என்ருன்.

4 323

உடனே ''கனவான் அவர்களே! உங்களது நலத்துக்காக!'' என்று சொல்லிக் கொண்டு டம்ளரை எடுத்து சிலுவைக் குறியிட்டுவிட்டு, அதிலிருந்த மதுவை ஒரே மடக்காகக் குடித்தான். பிறகு எனக்கு வணக்கம் தெரிவித்துவிட்டுப் பரணில் ஏறிப் படுத்துக் கொண்டான்.

அவர்கள் எதைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டார்கள் என்பது அப்பொழுது எனக்குப் புரியவில்லை. ஆனால் பிறகு அவர்களிருவரும் 1772ம் வருடத்தில் கலகம் செய்து நசுக்கப்பட்ட யாயிக் படைகளைப் பற்றி சங்கேதமாகப் பேசிக் கொண்டார்கள்* என்பதை உணர்ந்தேன். ஸவேலிச் அவர்களுடைய பேச்சை மிகுந்த அதிருப்தியோடு கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். விடுதியின் உரிமையாளரையும் வழிகாட்டியையும் சந்தேகத்தோடு மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அந்த விடுதி பாதையிலிருந்து வெகு தொலைவில், ஸ்டெப்பி நிலத்தின் நடுவில், கிராமங்களிலிருந்து வெகு தூரத்தில் அமைந்திருந்தது. அது திருடர்களுடைய ரகசியத் தங்குமிடமாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் எங்களுக்கு வேறு வழி இல்லை. ஏனென்றால்

* **யாயிக் படைகள்** — யாயிக் நதிக்கரைகளில் (புகச்சோவ் கலகத்துக்குப் பிறகு அரசி இரண்டாம் எகதிரீனா இந்த நதியின் பெயரை உரால் என்று மாற்றினார்) நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த கஸாக்குகளின் படைகள், 1772 ஜனவரி 12ந் தேதியன்று யாயிக் நகரத்தில் ஏற்பட்ட கலகம் கோடை காலத்தின் போது நசுக்கப்பட்டது. அதன் பிறகு கஸாக்குகளின் மனநிலையைப் பற்றி ''புகச்சோவின் வரலாறு'' என்ற புத்தகத்தில் பூஷ்கின் பின்வருமாறு எழுதினார்: '''அதற்குப் பிறகு நிலைமை எவ்வாறிருக்கும்? மாஸ்கோவை நாம் இப்படி உலுக்குவோமா?..' என்று மன்னிப்பளிக்கப்பட்ட கலகக்காரர்கள் பேசிக் கொண்டார்கள் ஸ்டெப்பியிலும் நெடுந்தொலைவிலுள்ள வீடுகளிலும் இரகசியக் கூட்டங்கள் நடைபெற்றன. ஒரு புதிய கலகம் ஏற்படும் என்ற அறிகுறிகள் எங்கும் நிலவின. அவர்களுக்குத் தலைவர் மட்டும்தான் இல்லை. விரைவில் ஒரு தலைவர் தோன்றினர்.'' — **ப-ர்.**

அந்தப் புயலில் நாங்கள் பிரயாணத்தைத் தொடர முடியாது. ஸவேலிச் சங்கடப்பட்டது எனக்கு ஒரு வகையில் ஆனந்தமாக இருந்தது. அங்கே இரவைக் கழிப்பதென்று நான் முடிவு செய்து விட்டேன். அங்கிருந்த பெஞ்சின் மீது காலை நீட்டிப்படுத்தேன். ஸவேலிச் கணப்புக்குப் பக்கத்தில் படுத்தான். விடுதி உரிமையாளர் தரையில் படுத்தார். வெகு சீக்கிரத்தில் எல்லோரும் குறட்டை விட ஆரம்பித்தோம். நான் மரக் கட்டையைப் போல நன்ருகத் தூங்கினேன்.

மறு நாள் காலையில் நான் தாமதமாக விழித்த பொழுது புயல் ஓய்ந்திருந்தது. சூரிய ஒளி பிரகாசமாக இருந்தது. அந்த எல்லையற்ற ஸ்டெப்பி நிலத்தில் பட்டுக் கம்பளத்தை விரித்தது போல பனி பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. குதிரைகளை வண்டியில் பூட்டினுர்கள். விடுதி உரிமையாளரிடம் கணக்கைக் கேட்டுப் பணத்தைக் கொடுத்தேன். அவர் மிகவும் குறைவான தொகையைத்தான் கேட்டார். ஸவேலிச் வழக்கம் போல் மறுப்புச் சொல்லவோ கோபம் பேசவோ அவசியமில்லை. முந்திய நாளிரவில் அவனுக்கு ஏற்பட்ட சந்தேகம் முற்றிலும் மறைந்து விட்டது. நான் வழிகாட்டியைக் கூப்பிட்டு அவனுடைய உதவிக்கு நன்றி கூறிவிட்டு, அவனிடம் கேட்ட மதுவுக்காக ஐம்பது கோபெக்குகள் கொடுக்குமாறு ஸவேலிச்சிடம் சொன்னேன். ஸவேலிச் முகத்தைச் சுளித்தான். ''மதுவுக்கு ஐம்பது கோபெக்குகளா? எதற்காக? நாம் அவனை வண்டியில் விடுதிக்குக் கூட்டிக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். நீங்கள் எப்படி வேண்டுமானாலும் என்னைத் திட்டுங்கள். ஐம்பது கோபெக்குகளை வீணுக்க வேண்டுமா? மது அருந்துமாறு எல்லோருக்கும் பணம் கொடுப்ப

தென்றல் கடைசியில் உங்களுக்கு எதுவும் மிஞ் சாது'' என்றான். அவனோடு விவாதிப்பதற்கு என்னால் முடியவில்லை. பணத்தை நீயே வைத்திரு என்று நான்தான் அவனிடம் கொடுத்தேன். அந்த வழி காட்டி எங்களை அழிவிலிருந்து காப்பாற்றாவிட்டாலும் ஆபத்தான நிலைமையிலிருந்து காப்பாற்றியிருக்கிறான். அவனுக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவிக்க முடிய வில்லையே என்று வருந்தினேன். ''அப்படியானால் சரி'' என்று நிதானமாகச் சொன்னேன். ''அவ னுக்கு ஐம்பது கோபெக்குகள் கொடுக்க நீ விரும்ப வில்லையென்றால், அவனுக்கு என்னுடைய உடைகளில் ஒன்றைக் கொடு. அவனிடம் குளிருக்கு ஏற்ற உடை இல்லை. முயல் தோலில் தைக்கப்பட்ட என்னுடைய கோட்டை அவனிடம் கொடு'' என்றேன்.

''எஜமான் பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்! அவன் அந்தக் கோட்டை அணிந்து கொள்வான் என்று நினைக்கிறீர்களா? மதுக் கடைக்குப் போய் அதை விற்றுவிட்டுக் குடிப்பான்'' என்றான் ஸவேலிச்.

''கிழட்டுப் பயலே! நான் அதை விற்கிறேன், அல்லது சும்மா இருக்கிறேன். அதைப் பற்றி உனக் கென்ன?'' என்று வழிப்போக்கன் சொன்னான். ''கன வான் தம்முடைய கோட்டை எனக்குத் தர நினைத் தால் அது அவருடைய விருப்பம். உன்னைப் போன்ற அடிமை அவரிடம் விவாதிப்பதா? பேசாமல் சொன் னதைச் செய்'' என்றான்.

''போக்கிரிப் பயலே! உனக்கு வெட்கமில்லை? அந்தக் குழந்தைக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை. ஏமாளி என்பதால் உடனே அகப்பட்டதைச் சுருட்டப் பார்க் கிறாயே? ஒரு கனவானுடைய கோட்டு உனக்கு எதற்கு? உன்னுடைய பாழாய்ப் போன உடலை

அதற்குள் நுழைக்க முடியுமா?'' என்று ஸவேலிச் கோபத்தோடு கேட்டான்.

''போதும் நிறுத்து. உடனே போய் அந்தக் கோட்டை எடுத்துக் கொண்டு வா'' என்று நான் என்னுடைய பழைய ஆசிரியனிடம் கூறினேன்.

''அட கடவுளே! அந்த முயல் தோல் கோட்டு புதுசு! ஒரு குடிகார வழிப்போக்கனுக்கு அதைக் கொடுக்கலாமா?'' என்று ஸவேலிச் புலம்பினுன்.

ஆனுல் ஸவேலிச் முயல் தோல் கோட்டைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். அந்த வழிப்போக்கன் அதை அங்கேயே போட்டுப் பார்த்தான். அந்த கோட்டு எனக்கே பத்தாது. அவனுக்கு அது மிகவும் பிடிப்பாக இருந்தது. எனினும் சிரமப்பட்டு அதை மாட்டிக் கொண்டான். அந்த முயற்சியில் சில இடங்களில் தையல் விட்டுப் போனது. தையல் பிய்ந்து போகின்ற சத்தத்தைக் கேட்ட பொழுது ஸவேலிச்சுக்குப் பைத்தியமே பிடித்து விட்டது. என்னுடைய அன்பளிப்பு அந்த வழிப்போக்கனுக்கு அதிகமான மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. நாங்கள் புறப்பட்ட பொழுது அவன் வண்டி வரை வந்து பணிவோடு என்னை வணங்கி:

''தனவான் அவர்களே! மிக்க நன்றி! உங்களுடைய நல்ல குணத்துக்கு ஆண்டவனின் வெகுமதி கிடைக்கும். உங்களுடைய அன்பை நான் என் வாழ்க்கை பூராவும் மறக்க மாட்டேன்'' என்ருன். அவன் புறப்பட்டான். எங்கள் பயணமும் தொடர்ந்தது. ஸவேலிச்சின் அதிருப்தியை நான் சிறிதும் பொருட்படுத்தவில்லை. நேற்று வீசிய பனிப்புயலையும், ஆபத்தில் உதவிய வழிகாட்டியையும், முயல் தோல் கோட்டையும் சிறிது நேரத்தில் மறந்து விட்டேன்.

ஓரென்புர்க் நகரத்தை அடைந்ததும் நான் ஜெனரலை உடனே போய்ப் பார்த்தேன். அவருடைய உயரமான உடலை வயது இன்னும் அதிகமாக வளைத் திருந்தது. அவருடைய நீண்ட தலைமுடி முழுவதும் நரைத்திருந்தது. அவர் மிகப் பழமையானதும் நிறம் மங்கிப் போனதுமான இராணுவ உடையை அணிந் திருந்தார். அதைப் பார்க்கும் பொழுது அவரை ஆன்னு இயொயானவ்னு காலத்துப் போர்வீரராகவே நினைக்கத் தோன்றும். அதோடு அவர் பேச்சில் ஜெர் மானிய உச்சரிப்பு அழுத்தமாக இருந்தது. என் தகப்பனுருடைய கடிதத்தை அவரிடம் கொடுத்தேன். அவர் பெயரைக் கேட்டதும் அவர் என்னை ஏற இறங்கப் பார்த்தார்.

''அட கடவுளே! நேற்றுத்தான் அந்திரேய் பெத் ரோவிச்சை உன்னைப் போன்ற இளைஞனைகப் பார்த் தது மாதிரி இருக்கிறது. இப்பொழுது பார்! அவன் மகன் வாட்ட சாட்டமான இளைஞனை வளர்ந்து விட்டான். காலம் எப்படிப் பறக்கிறது!'' என்று சொல்லிக் கொண்டு கடிதத்தைப் பிரித்து மெல்லிய குரலில் படித்தார். அதைப் படிக்கும் பொழுது தம்முடைய கருத்துக்களையும் சொல்லிக் கொண்டே படித்தார். '' 'அன்பு மிக்க அந்திரேய் கார்லவிச், மாண்புமிக்க தங்களிடம்...' இந்தப் பட்டமெல்லாம் எதற்கு? சே! அவனுக்கு வெட்கமாயில்லையா? மரி யாதை வேண்டியது தான். ஆனுல் பழைய தோழ னுக்கு இப்படியா கடிதமெழுதுவது?.. 'மாண்புமிக்க தங்களிடம்'... ஹூம்... 'காலஞ்சென்ற பீல்டு-மார்ஷல் மின்...*' படையெடுப்பு... மற்றும்

* அதுதான் மினிஹ். 17ம் பக்கத்துக் குறிப்பைப் பார்க் கவும். - ப-ர்.

கரலீன்கா...' பலே! அந்தக் காலத்தில் செய்த சேட்டைகளை இன்னும் மறக்கவில்லை... 'சரி. விஷயத்துக்கு வருவோம்... என்னுடைய இளம் ராஸ்கலை உங்களிடம் அனுப்பியிருக்கிறேன்'... ஹும்... 'அவனை முள்ளம் பன்றித் தோல் கையுறைகளால் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள்'... முள்ளம் பன்றித் தோல் கையுறைகள் என்றால் என்ன அர்த்தம்? அது ஒரு ருஷ்யப் பழமொழியா? அப்படியென்றால் என்னவாக இருக்கும்?'' என்று என்னிடம் கேட்டார்.

''அப்படியென்றால் நீங்கள் என்னை அன்பாக நடத்த வேண்டும்; அதிகமான கட்டுப்பாடு விதிக்கக் கூடாது; எனக்குச் சுதந்திரம் கொடுக்க வேண்டும்; என்னை முள்ளம் பன்றித் தோல் கையுறைகளால் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று அர்த்தம்'' என்று நான் சாதுவாகச் சொன்னேன்.

''ஹும், அப்படியா?.. 'அவனைச் சுதந்திரமாக விட வேண்டாம்'... இல்லை, நீ சொல்லும் அர்த்தம் இல்லை போலிருக்கிறதே... 'அவனுடைய குடியுரிமைச் சீட்டையும் வைத்திருக்கிறேன்...' எங்கே? ஓ! இதோ இருக்கிறது... 'செமியோனவ்ஸ்கி படைப் பிரிவுக்குச் செய்தி அனுப்ப வேண்டும்...' நல்லது... நல்லது... அனுப்பி விடுவோம்... 'தங்கள் அந்தஸ்தைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் தங்களுடைய பழைய நண்பனும் தோழனுமாகிய நான் தங்களை ஆலிங்கனம் செய்து கொள்கிறேன்'... ஓ! கடைசியாக... இன்னும் சில...'' கடிதத்தைப் படித்த பிறகு அவர் என்னுடைய குடியுரிமைச் சீட்டைத் தனியாக எடுத்து வைத்தார். ''உன் தகப்பனார் கேட்டுக் கொண்டபடிச் செய்து விடுவோம். க... படைப் பிரிவில் உன்னை அதிகாரியாக நியமித்து விடுகிறேன். காலத்தை

வீணுக்காமல் நீ நாளையே பெலகோர்ஸ்க் கோட்டைக்குப் புறப்படு. அங்கேயுள்ள காப்டன் மிரோனவ் அன்பும் நேர்மையும் மிகுந்தவர். அவருக்குக் கீழ் நீ பணியாற்ற வேண்டும். அங்கே நீ உண்மையான இராணுவ சேவை செய்ய வேண்டியிருக்கும். கட்டுப்பாடும் மிகவும் அவசியம். ஓரேன்பூர்கில் நீ செய்யக் கடியது ஒன்றுமில்லை. உன் வயதில் சோம்பேறியாக இருக்கக் கூடாது. இன்று இரவு உணவுக்கு உன்னை எதிர்பார்க்கிறேன்'' என்றார்.

என்னுடைய நிலைமை முதலில் மோசமாக இருந்தது. இப்பொழுது படுமோசமாகி விட்டது என்பதை உணர்ந்தேன். ''தாயாரின் வயிற்றிலிருக்கும் பொழுதே என்னைக் காவலர் படையில் சார்ஜென்டாகப் பதிவு செய்து என்ன பிரயோசனம்? இப்பொழுது என்னுடைய நிலைமை என்ன? கிர்கீஸ்-கைஸா ஸ்டெப்பியின் எல்லைப் பகுதியில் வெகு தூரத்துக்கு அப்பால் உள்ள கோட்டையிலிருக்கும் படையில் நான் சேர்ந்து கொள்ள வேண்டும்!..'' அன்றிரவில் அந்திரேய் கார்லவிச்சுடன் நான் உணவருந்தினேன். அவர், அவருடைய பழைய அட்ஜூடென்ட், நான் ஆக மூன்று பேர்கள் மட்டுமே இருந்தோம். அவருடைய கறாரான ஜெர்மானியச் சிக்கனம் உணவில் தெரிந்தது. நான் அங்கேயிருந்தால் தாம் உணவருந்தும் பொழுது சில நேரங்களில் என்னையும் விருந்தினனுகச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமே என்ற பயத்தில் தான் என்னை அவசரமாகக் கோட்டைக்கு அனுப்புகிறாரோ என்று நினைத்தேன். மறு நாள் ஜெனரலிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு என் படையோடு சேர்ந்து கொள்வதற்காகப் புறப்பட்டேன்.

அத்தியாயம் மூன்று

கோட்டை

> எங்கள் கோட்டை இது.
> ரொட்டியும் தண்ணீருமே எங்கள்
> உணவு. ஆனால்
> எங்கள் எதிரிகள் இங்கே வந்தால்,
> நிச்சயமாக விருந்து கொடுப்போம்:
> வேட்டும் குண்டும்
> வெடிமருந்தும் படைப்போம்; நன்றாக
> விருந்து கொடுப்போம்.
>
> **படைவீரர்கள் பாடல்**

> ஐயா! அவர்கள் பழைய
> மரபைச் சேர்ந்தவர்கள்.
>
> **மூடன்**

ஓரென்புர்கிலிருந்து நாற்பது வெர்ஸ்டாக்கள் தொலேவில் பெலகோர்ஸ்க் கோட்டை இருந்தது. யாயிக் நதியின் உயரமான கரையின் வழியே நாங்கள் போக வேண்டும். அந்த ஆற்றில் தண்ணீர் இன்னும் உறைய ஆரம்பிக்கவில்லே. ஆற்றின் பனி மூடிய கரைகளுக்கு இடையில் ஓடிய தண்ணீரின் கருஞ்சுழிப்பு என் கண்களே உறுத்தியது. ஆற்றின் மறு கரையில் கிர்கீஸ் ஸ்டெப்பி நிலம் நீண்டு பரந்து காணப்பட்டது. நான் பெரும்பாலும் சோகமான

இதைப் பூஷ்கின் எழுதியிருக்கலாம். ப-ர்.

சிந்தனைகளில் மூழ்கியிருந்தேன். கோட்டைகளில் வாழ்க்கை நடத்துவதில் எனக்குச் சிறிதும் விருப்ப மில்லை. எனது எதிர்கால மேலதிகாரி காப்டன் மிரோ னவ் எப்படி இருப்பார் என்று கற்பனை செய்தேன். கடுகடுப்பான தோற்றமும் எதற்கெடுத்தாலும் எரிந்து விழுகின்ற குணமும் கொண்ட வயதான அதிகாரி; அவருக்கு இராணுவ சேவையைத் தவிர வேறு சிந் தனை இருக்காது; நான் சிறு குற்றம் செய்தால் கூட உடனே என்னைக் கைது செய்து ரொட்டியும் தண்ணீரும் மட்டுமே கொடுக்குமாறு உத்தரவிடக் கூடியவராக இருப்பார் என்று கற்பனை செய்தேன். மாலை மறைய ஆரம்பித்தது. வண்டி வேகமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது. ''இங்கிருந்து கோட்டை வெகு தூரமா?'' என்று வண்டிக்காரனைக் கேட்டேன். ''இல்லை. அதோ தெரிவதுதான் கோட்டை'' என்று சொன்னான். நான் அவன் காட்டிய திசையில் கவன மாகப் பார்த்தேன். உயரமான கோட்டை மதில் களையும் கொத்தளங்களையும் நான் எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் அங்கே மரத்தால் கட்டப்பட்ட சில வீடுகள் மட்டுமே தென்பட்டன; அவற்றைச் சுற்றிலும் உயர மான மரக் கட்டைகளைக் கொண்டு வேலி போடப் பட்டிருந்தது. பாதையின் ஒரு பக்கத்தில் மூன்று அல்லது நான்கு வைக்கோல் போர்கள் இருந் தன; அவற்றைப் பாதியளவுக்குப் பனிமூடியிருந் தது. மறு பக்கத்தில் சிதிலமாகி வளைந்து போன அரவை மில் இருந்தது; அதன் காற்றாடிகள் வளைந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. ''கோட்டை எங்கே இருக்கிறது?'' என்று நான் ஆச்சரியத்தோடு கேட் டேன். ''அதுதான் கோட்டை'' என்று வண்டிக் காரன் அந்தச் சிறிய கிராமத்தைச் சுட்டிக் காட்

டினேன். அப்போது வண்டி அந்தக் கிராமத்துக்குள் நுழைந்தது. வாயிலில் ஒரு பழைய இரும்பு பீரங்கி நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. அந்தக் கிராமத்துத் தெருக் கள் குறுகலாகவும் வளைந்தும் இருந்தன. பெரும் பாலான தாழ்ந்த குடிசைகளில் வைக்கோல் கூரை போடப்பட்டிருந்தது. தளகர்த்தரின் வீட்டுக்கு வண் டியை ஓட்டுமாறு வண்டிக்காரனிடம் சொன்னேன். ஒரு நிமிடத்துக்குப் பிறகு மரத்தால் கட்டப்பட்ட சிறிய வீட்டுக்கு முன்னலிருந்த மேடான இடத்தில் வண்டி நின்றது. அந்த வீட்டுக்கு அருகில் மரத்தால் கட்டப்பட்ட மாதாகோவில் இருந்தது.

என்னைச் சந்திப்பதற்கு யாரும் வெளியில் வர வில்லை. நான் வாயிலுக்குச் சென்று கதவைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்தேன். ஒரு காயமடைந்த வயதான படைவீரன் மேசையின் மீது உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் பச்சை நிறமுள்ள இராணுவ உடையின் கைப் பகுதியில் ஒரு சிறு நீல நிறத் துணியைத் தைத்துக் கொண்டிருந்தான். அவனிடம் நான் வந்திருப்பதை உள்ளே சென்று தெரிவிக்குமாறு கேட்டுக் கொண் டேன். ''ஐயா! நீங்கள் உள்ளே போகலாம். அவர் கள் உள்ளே இருக்கிருர்கள்'' என்று அவன் பதிலளித் தான். நான் ஒரு சுத்தமான சிறிய அறைக்குள் நுழைந்தேன். அந்த அறை பழங்காலத்திய மரபுப் படி அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒரு மூலையில் தட்டு கள், கோப்பைகள் வைப்பதற்கான அலமாரி இருந் தது. அந்த அதிகாரியின் டிப்ளொமா சான்றிதழ் மரச் சட்டத்தில் கண்ணுடி போடப்பட்டு சுவரில் தொங்கியது. அதற்கு அருகில் நன்கு வரையப்படாத சில ஓவியங்கள் தொங்கின. ஒரு படம் கீஸ்திரின் படையெடுப்பையும் அடுத்த படம் ஒச்சாக்கவ் படை

யெடுப்பையும் சித்திரித்தன.* மேலும், ''மணமகளைத் தேர்ந்தெடுத்தல்'', ''பூனையின் மரணம்'' என்று தலைப்பிடப்பட்ட இரண்டு படங்களும் அங்கே தொங்கின. சன்னலின் அருகில் மிகவும் வயதான ஒரு பெண் பஞ்சு திணித்த கோட்டு அணிந்து, தலையில் சதுரத் துணியைக் கட்டிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள். அவளுக்கு எதிரே ஒரு வயதான, ஒற்றைக் கண் இராணுவ அதிகாரி தன்னுடைய இரண்டு கைகளையும் நீட்டியபடியே நின்று கொண்டிருந்தார். அவள் அவருடைய கைகளில் கம்பளி நூலைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தாள். ''ஐயா! உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?'' என்று அவள் தன்னுடைய வேலையைக் கவனித்தபடியே கேட்டாள். நான் அங்கேயுள்ள படைப் பிரிவில் சேருவதற்கு வந்திருக்கிறேன்; காப்டனைச் சந்திக்க வேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டு அந்த ஒற்றைக் கண் அதிகாரிதான் காப்டனாக இருப்பார் என்ற எண்ணத்தில் அவரை நோக்கித் திரும்பினேன். ஆனால் வீட்டு எஜமானி நான் முன்பே நினைத்திருந்த உரையைப் பேசுவதற்கு முன்பு குறுக்கிட்டாள். ''இவான் குஸ்மீச் வீட்டில் இல்லை. அவர் கெராசிம் பாதிரியாரைச் சந்திப்பதற்குப் போயிருக்கிறார். அதனாலென்ன? நான் அவருடைய மனைவி. உங்களை மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்கிறேன். உட்காருங்கள், ஐயா!'' என்றாள். பிறகு ஒரு வேலைக்காரியைக் கூப்பிட்டு உடனே சார்ஜென்டை அழைத்து வருமாறு உத்தர

* ஏழாண்டுப் போர் நடைபெற்ற பொழுது 1758ம் வருடத்தில் ருஷ்யத் துருப்புகள் கீஸ்திரின் என்ற கோட்டையை முற்றுகையிட்டன. ருஷ்ய-துருக்கி யுத்தத்தின் போது (1735–1739) 1739ம் வருடத்தில் துருக்கியர்களுக்குச் சொந்தமான ஒச்சாக்கவ் கோட்டையை ருஷ்யத் துருப்புகள் கைப்பற்றின. — ப-ர்.

விட்டாள். அந்த வயதான அதிகாரி தம்முடைய ஒற்றைக் கண்ணுல் என்னை அக்கறையோடு கவனித்தார். ''நீங்கள் முன்பு எந்தப் படைப் பிரிவில் இருந்தீர்கள்?'' என்று கேட்டார். நான் காவலர் படையில் இருந்ததாக பதிலளித்தேன். ''உங்களைக் காவலர் படையிலிருந்து கோட்டைக்கு மாற்றம் செய்தது ஏன் என்ற காரணத்தைச் சொல்வீர்களா?'' என்று மேலும் கேட்டார். என்னுடைய மேலதிகாரிகளுடைய முடிவின்படி நான் வந்திருப்பதாகச் சொன்னேன். ''காவலர் படையில் கட்டுப் பாட்டை மீறியதற்காக இங்கே அனுப்பி வைத்தார்களா?'' என்று அவர் விஷமமாகக் கேட்டார். ''போதும். அந்த இளைஞரைத் தொந்தரவு செய்யாதே. அவர் களைப்படைந்திருப்பது தெரியவில்லையா? அவரைச் சும்மா விடு!.. கையை நன்ருக நீட்டு!..'' என்று காப்டன் மனைவி சொன்னுள். பிறகு என்னை நோக்கிப் பேசினுள். ''ஐயா! எங்கோ ஒரு மூலையில் இருக்கிற கோட்டைக்கு அனுப்பி விட்டார்களே என்று வருத்தப்படாதீர்கள். நீங்கள் இங்கே வருகிற முதல் நபர் அல்ல; கடைசி நபராகவும் இருக்கப் போவதில்லை. இங்கே பழகிவிட்டால் சரியாகிவிடும். அலெக்சேய் இவானவிச் ஷ்வாப்ரினைக் கொலைக் குற்றத்துக்காக இங்கே அனுப்பி நான்கு வருடங்களுக்கு மேலாகிறது. அவன் ஏன் கொலை செய்தான் என்பது கடவுளுக்குத்தான் தெரியும். அவனும் ஒரு லெப்டினென்டும் வாள்களை எடுத்துக் கொண்டு ஊருக்கு வெளியே போயிருக்கிருர்கள். ஒருவரையொருவர் வாட்களால் மொருடியிருக்கிருர்கள். திடீரென்று அலெக்சேய் இவானவிச் ஒரு லெப்டினென்டின் உடலுக்குள் வாளைச் செருகி விட்டான். இரண்டு பேர் சாட்சி வேறு!

என்ன செய்வது? இந்த மாதிரி யாருக்கும் நடக்கலாம்!'' என்ருள்.

அந்த சமயத்தில் உயரமான இளம் கஸாக் சார்ஜென்ட் அறைக்குள் நுழைந்தான்.

''மக்சீமிச்! இந்த அதிகாரி தங்குவதற்கு சுத்தமான அறையாக ஏற்பாடு செய்'' என்ருள்.

''வசிலீசா யெகோரவ்ஞ! அப்படியே செய்கிறேன். இவான் பலிழாயெவ் வீட்டில் இருவரும் தங்கலாமா?'' என்று கேட்டான்.

''இல்லே, மக்சீமிச்! அந்த வீட்டில் ஏற்கெனவே அதிகமானவர்கள் இருக்கிருர்கள், பலிழாயெவ் எனக்கு நண்பர்; நாம் மேலதிகாரிகள் என்பதைப் புரிந்து கொண்டவர். இவரை... உங்கள் பெயர் என்ன ஐயா? பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்?.. பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்சை செமியோன் கூஸவ்விடம் கூட்டிக் கொண்டுபோ. அந்த ராஸ்கல்தான் என்னுடைய காய்கறித் தோட்டத்தில் தன்னுடைய குதிரையை ஓட்டியிருக்கிருன். மக்சீமிச்! சரிதானே? எல்லாம் சரியாக இருக்கிறதா?'' என்று கேட்டாள்.

''கடவுள் தயவால் எல்லாம் அமைதியாக இருக்கிறது. கார்ப்போரல் புரோஹரவ் மட்டும் குளியலறையில் உஸ்தீன்யா நிகூலிஞவிடம் ஒரு சட்டி வெந்நீர் சம்பந்தமாக சண்டை போட்டிருக்கிருன்'' என்று அந்த கஸாக் பதிலளித்தான்.

''இவான் இக்ஞத்தியெவிச்!'' என்று காப்டன் மனைவி அந்த ஒற்றைக் கண் அதிகாரியைக் கூப்பிட்டாள். ''புரோஹரவ், உஸ்தீன்யா இரண்டு பேர்களேயும் கூப்பிட்டு விசாரியுங்கள். தவறு செய்தது யார் என்று கண்டுபிடியுங்கள். சரி. இரண்டு பேருக்குமே தண்டனே கொடுங்கள். மக்சீமிச்! நீ போகலாம்.

பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்! மக்சீமிச் உங்கள் தங்கு மிடத்தைக் காட்டுவான்'' என்றாள்.

நான் வணக்கம் தெரிவித்துவிட்டு வெளியே வந்தேன். கோட்டையைச் சேர்ந்த பிரதேசத்தின் கடையியில், ஆற்றின் மேல் கரையில் அமைந்திருந்த வீட்டுக்கு சார்ஜென்ட் என்னை அழைத்துக் கொண்டு போனான். அந்த வீட்டின் ஒரு பாதியில் செமியோான் கூஸவ் தன்னுடைய குடும்பத்தோடு குடியிருந்தான். மறு பாதி எனக்கு ஒதுக்கப்பட்டது. அந்தப் பகுதியை இரண்டாகத் தடுத்து ஓர் அறையை ஏற்படுத்தியிருந்தார்கள். அந்த அறை சுத்தமாக இருந்தது. ஸ்வேலிச் சாமான்களைப் பிரித்து வைத்துக் கொண்டிருந்தான். நான் அங்கிருந்த குறுகலான சன்னல் வழியாக வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். எனக்கு முன்னால் யாருக்கும் உற்சாகத்தைத் தர முடியாத ஸ்டெப்பி நிலம் காணப்பட்டது. வீட்டுக்கு எதிரில் சில குடிசைகள் இருந்தன. அந்தத் தெருவில் சில கோழிகள் நடமாடிக் கொண்டிருந்தன. ஒரு கிழவி குடிசை வாசலில் நின்று கையில் ஒரு தட்டை வைத்துக் கொண்டு பன்றிகளைக் கூப்பிட்டாள். அவை உறுமலோடு அவளை நோக்கி ஓடி வந்தன. என்னுடைய இளமைப் பருவத்தைக் கழிப்பதற்கு எப்படிப்பட்ட இடம் கிடைத்திருக்கிறது என்பதை நினைத்து நான் மிகவும் வருத்தப்பட்டேன். நான் சன்னலிலிருந்து முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டேன். எனக்கு இரவு உணவு வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டுத் தூங்க ஆரம்பித்தேன். ஸவேலிச் எவ்வளவோ சொல்லியும் நான் கேட்கவில்லை. ''கடவுளே! அவர் சாப்பிடாமல் தூங்குகிறாரே! குழந்தைக்கு உடம்பு சரியில்லாமற் போய்விட்டால் எஜமானியிடம்

நான் என்ன பதில் சொல்வேன்?'' என்று அவன் வருத்தத்தோடு சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

மறு நாள் காலையில் நான் உடையணிந்து கொள்ளத் தொடங்கிய பொழுது, கதவைத் திறந்து கொண்டு ஓர் இளம் அதிகாரி உள்ளே நுழைந்தார். அவர் அதிக உயரமில்லாமல், பழுப்பு நிறத்தில் இருந்தார். அவரை அநேகமாக அவலட்சணம் என்றே சொல்லிவிடலாம்; ஆனால் அவருடைய முகம் மட்டும் களையாக இருந்தது. அவர் பிரெஞ்சு மொழியில் என்னிடம் பேசினார். ''என்னை மன்னிக்க வேண்டும். வழக்கமான சம்பிரதாயங்கள் எதுவுமின்றி நான் உங்களைப் பார்க்க வந்திருக்கிறேன். நீங்கள் நேற்று வந்த செய்தியைக் கேள்விப்பட்டேன். ஒரு மனித முகத்தைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை என்னை உந்தித் தள்ளியது. என்னால் பொறுத்திருக்க முடியவில்லை. இங்கே சிறிது காலம் இருந்த பிறகு என்னுடைய உணர்ச்சிகளை நீங்கள் புரிந்து கொள்வீர்கள்'' என்றார். கத்திச் சண்டை போட்டு ஓர் அதிகாரியின் உயிரைப் போக்கியதற்காகக் காவலர் படையிலிருந்து இங்கே வந்திருக்கும் அதிகாரி இவராகத்தான் இருக்கும் என்று நான் ஊகித்துக் கொண்டேன். நாங்களிருவரும் அந்த நேரத்திலேயே நண்பர்களாகி விட்டோம். ஷ்வாப்ரின் நல்ல அறிவாளியாகத் தோன்றினார். அவர் நகைச் சுவையோடு இனிமையாகப் பேசக் கூடியவர். தளகர்த்தரையும் அவருடைய குடும்பத்தையும் மற்றும் என் தலைவிதியினால் நான் வந்து சேர்ந்துள்ள சமூகத்தையும் அதன் சுற்றுப்புறங்களையும் அவர் உற்சாகமாக வர்ணித்தார். அதைக் கேட்டு நான் பலமாகச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது, நேற்று நான் தளகர்த்தர் வீட்டுக்குப்

போன பொழுது அங்கே முன் அறையில் இராணுவ உடையில் ஒட்டுப் போட்டுக் கொண்டிருந்த படை வீரன் உள்ளே நுழைந்தான். வசிலீசா யெகோரவ்ஞ என்னைத் தங்களோடு உணவருந்த அழைத்ததாகத் தெரிவித்தான். ஷ்வாப்ரின் என்னை அங்கே கூட்டிக் கொண்டுபோகிறேன் என்ருர்.

தளகர்த்தரின் வீட்டுக்குப் போகும் வழியில் சதுக்கத்தில் சுமார் இருபது வயோதிகர்கள் விறைப்பாக நின்று கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தோம். அவர்கள் தங்களுடைய நீளமான தலைமுடியைச் சடை பின்னியிருந்தார்கள்; மூன்று முனைகளை உடைய தொப்பிகளை அணிந்திருந்தார்கள். அவர்களுக்கு முன்னே தளகர்த்தர் நின்று கொண்டிருந்தார். அவர் உயரமானவர்; வயோதிகர் என்ற போதிலும் சுறுசுறுப்பானவராக இருந்தார். வீட்டில் அணிகின்ற உடை அணிந்திருந்தார். ஷ்வாப்ரினும் நானும் வருவதைப் பார்த்ததும் அவர் எங்களுக்கு அருகே வந்து என்னிடம் சில வார்த்தைகள் அன்போடு பேசிஞர். பிறகு அந்த வயோதிகர்களுக்குத் தொடர்ந்து பயிற்சி கொடுத்தார். நாங்கள் அங்கே நின்று அதைப் பார்க்க விரும்பினேம். ஆனல் அவர் எங்களிடம் வீட்டுக்குப் போகுமாறும் தாம் விரைவில் வந்து விடுவதாகவும் சொன்ஞர். ''இங்கே நீங்கள் பார்ப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை'' என்ருர்.

வசிலீசா யெகோரவ்ஞ எங்களை எளிமையான உபசரிப்புடன் வரவேற்ருள்; என்னை நெடுங்கால மாகப் பழகிய நண்பனைப் போல நடத்திஞள். காயம் பட்ட படைவீரனும் வேலைக்காரப் பெண் பலாஷ்காவும் மேசையில் உணவு வகைகளைக் கொண்டு வந்து வைத்தார்கள். ''என்னுடைய இவான் குஸ்மீச்

தமது அணியினருக்கு இன்று அதிக நேரம் பயிற்சி கொடுக்கிறார் போலும்! பலாஷ்கா! நீ போய் உடனே அவரை வரச் சொன்னேன் என்று சொல். மாஷா எங்கே?'' என்று அவள் கேட்டாள். உடனே வட்ட முகமும் இளஞ்சிவப்புக் கன்னங்களும் கொண்ட ஒரு பதினெட்டு வயதுப் பெண் அறைக்குள் நுழைந் தாள். அவள் தனது சணல் நிறத் தலை முடியை நன்கு சீவி பிரகாசமான காதுகளுக்குப் பின்புறத்தில் தொங்கவிட்டிருந்தாள். முதல் பார்வையில் எனக்கு அந்தப் பெண்ணை அவ்வளவாகப் பிடிக்கவில்லை. காப் டனின் மகள் மாஷா ஓர் அப்பாவிப் பெண் என்று ஷ்வாப்ரின் வர்ணித்திருந்த காரணத்தால், நான் அவளை ஆர்வத்தோடு கவனிக்கவில்லை. மார்யா இவா னவ்னா ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்து தையல் செய்து கொண்டிருந்தாள். இதற்கிடையில் முட்டைக்கோஸ் சூப் கொண்டுவரப்பட்டது. வசிலீசா யெகோரவ்னா தன்னுடைய கணவன் இன்னும் வந்து சேராததால் அவரைக் கூட்டி வருமாறு பலாஷ்காவை மீண்டும் அனுப்பினாள். ''விருந்தினர்கள் காத்துக் கொண்டிருக் கிறார்கள்; சூப் ஆறிப் போகிறது என்று எஜமா னிடம் சொல். படைப் பயிற்சியை நாளைக்குச் செய்து கொள்ளலாம். கடவுள் தயவால் அந்தக் கிழடுகளை அதட்டுவதற்கு நாளைக்கு அதிகமான நேரம் கிடைக்கும்'' என்றாள். சிறிது நேரத்தில் காப்டன் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். அவரோடு அந்த ஒற்றைக் கண் அதி காரியும் வந்தார். ''மேசையில் உணவை வைத்து அதிக நேரமாகி விட்டது. உங்களைக் கூப்பிட்டால் சுலபமாக வருவதில்லை. ஏன் இவ்வளவு தாமதம், ஐயா?'' என்று காப்டன் மனைவி கேட்டாள். ''வசி லீசா யெகோரவ்னா! என்னுடைய கிழடுகளுக்குப்

பயிற்சி கொடுத்துக் கொண்டிருந்தேன். வேலை அதிகம்'' என்று இவான் குஸ்மீச் பதிலளித்தார். ''போதும்! அந்தக் கிழடுகளுக்குப் பயிற்சியளிப்பதால் என்ன பயன் ஏற்படும்? அவர்கள் கற்றுக் கொள்ளப் போவதில்லை. சரி. உங்களுக்குத்தான் பயிற்சியைப் பற்றி என்ன தெரியும்? பேசாமல் வீட்டில் உட்கார்ந்து பிரார்த்தனை செய்யுங்கள். அதுவே போதுமானது. அன்புள்ள விருந்தினர்களே! சாப்பிட ஆரம்பியுங்கள்'' என்றாள்.

நாங்கள் உணவருந்தத் தொடங்கினோம். வசிலீசா யெகோரவ்னா ஒரு வினாடி கூடப் பேச்சை நிறுத்தவில்லை. என்னுடைய பெற்றோர்கள் யார்? அவர்கள் உயிரோடிருக்கிறார்களா? எங்கே வசிக்கிறார்கள்? அவர்கள் சொத்து எவ்வளவு? இப்படி என்னிடம் சரமாரியாகக் கேள்விகள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். என் தகப்பனாரிடம் முந்நூறு பண்ணையடிமைகள் இருக்கிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டதும் அவள் மிகவும் ஆச்சரியமடைந்தாள். ''கேட்பீர்களா? சில பேர்கள் எவ்வளவு பணக்காரர்களாக இருக்கிறார்கள், பார்த்தீர்களா? நமக்கு ஒரே ஒரு வேலைக்காரப் பெண்—பலாஷ்காதான் இருக்கிறாள், ஐயா! ஆனால் கடவுள் அருளால் நாம் அவ்வளவு மோசமான நிலையில் இல்லை. நம்முடைய ஒரே கவலை—மாஷாவைப் பற்றித்தான். அவளுக்குக் கல்யாணம் செய்ய வேண்டிய பருவம் வந்து விட்டது. அவளுக்குச் சீதனமாக என்ன தரப் போகிறோம்? ஒரு சீப்பு, ஒரு துடப்பம், மூன்று வெள்ளிக் காசு (கடவுள் அவளைக் காப்பாற்றட்டும்!). யாராவது நல்ல இளைஞனைக் கிடைப்பானா? இல்லையென்றால் அந்தப் பெண் வாழ்க்கை முழுவதும் கன்னியாகவே இருக்க வேண்டியதுதான்''

என்ருள். நான் மார்யா இவானவ்ஞவின் பக்கமாகத் திரும்பினேன். அவள் முகம் வேதனையால் சிவந் திருந்தது. அவளுடைய சண்களிலிருந்து நீர்த் துளி கள் உணவுத் தட்டில் விழுந்தன. எனக்கு அவள் மீது அனுதாப மேற்பட்டதால் பேச்சை மாற்ற முயற்சித்தேன். ''பஷ்கீரியர்கள் நம்முடைய கோட் டையைத் தாக்கப் போவதாகக் கேள்விப்பட்டேன்'' என்று சிறிதும் சம்பந்தமில்லாமல் பேசினேன். ''ஐயா! இந்தச் செய்தியை எங்கே கேள்விப்பட்டீர் கள் என்று சொல்வீர்களா?'' என்று இவான் குஸ்மீச் விசாரித்தார். ''ஓரென்புர்கில் பேசிக் கொண்டார் கள்'' என்று நான் பதிலளித்தேன். ''பிதற்றல்! நெடுங்காலமாக இந்தப் பகுதி அமைதியாக இருக் கிறது. பஷ்கீரியர்களை ஒடுக்கி விட்டோம்; கிர்கீ ஸியர்களுக்குப் பாடம் கற்பித்து விட்டோம். அவர் கள் நமக்குத் தொல்லை கொடுக்க மாட்டார்கள். அப்படி யாரும் தொல்லை கொடுத்தால் நான் அவர் களை ஓட ஓட விரட்டுவேன். அவர்கள் பத்து வருடங் களுக்கு மறக்க முடியாதபடிப் பாடம் புகட்டுவேன்'' என்ருர் தளகர்த்தர். ''எப்பொழுதும் ஆபத்து வரக் கூடிய கோட்டையில் வசிப்பது உங்களுக்குப் பயமாக இல்லையா?'' என்று வசிலீசா யெகோரவ்ஞவைக் கேட் டேன். ''எனக்குப் பழக்கமாகிவிட்டது, ஐயா. இருபது வருடங்களுக்கு முன்பு இங்கே மாற்றப்பட் டோம். ஆரம்பத்தில் இந்தக் கொடியவர்களை நினைத் தாலே எனக்குப் பயமாக இருந்தது! அவர்களுடைய சிவிங்கி உரோமத் தொப்பிகளைப் பார்த்தால் அல்லது அவர்களுடைய பேய்க் கூச்சலைக் கேட்டால் எனக்கு உயிரே போய்விடும். உண்மைதான், ஐயா! ஆனல் இப்பொழுது எனக்குப் பழகி விட்டது. அந்தக்

கொலைகாரர்கள் கோட்டைக்குள் வந்து விட்டார்கள் என்று இப்பொழுது யாராவது சொன்னால் கூட நான் பயப்பட மாட்டேன்'' என்று அவள் பதிலளித்தாள்.

''வசிலீசா யெகோரவ்னுவுக்கு வீரம் அதிகம். அதற்குப் பல சான்றுகளை இவான் குஸ்மீச் சொல்ல முடியும்'' என்று ஷ்வாப்ரின் பகட்டாகப் பேசினுர்.

''ஆமாம்! அவள் சில பெண்களைப் போல பயந்த சுபாவமுடையவளல்ல'' என்றுர் இவான் குஸ்மீச்.

''மார்யா இவானவ்னு எப்படி? தாயாரைப் போல வீரம் நிறைந்தவளா?'' என்று நான் கேட்டேன்.

''மாஷாவா? இல்லை, அவள் ஒரு கோழை. ரைபிள் துப்பாக்கியால் சுடும் பொழுது ஏற்படும் சத்தம் கூட அவளுக்குப் பயத்தை உண்டாக்கிவிடும்; நடுங்கி விடுவாள். இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு என்னுடைய பெயர் சூட்டிய நாள் விழாவின் போது பீரங்கியை வெடிக்குமாறு இவான் குஸ்மீச் ஏற்பாடு செய்தார். அந்தச் சத்தத்தில் என்னுடைய செல்லக் குழந்தைக்கு உயிரே போய் விட்டது. அன்றிலிருந்து அந்தப் பாழாய்ப் போன பீரங்கியில் வெடிப்பதே இல்லை'' என்று மார்யா இவானவ்னுவின் தாயார் பதிலளித்தாள்.

நாங்கள் எல்லோரும் சாப்பாட்டை முடித்துவிட்டு எழுந்தோம். காப்டனும் அவருடைய மனைவியும் தூங்கு வதற்குப் படுக்கை அறைக்குச் சென்றுர்கள். நான் ஷ்வாப்ரினுடைய வீட்டுக்குச் சென்று அன்றைய மாலைப்பொழுதை அவரோடு கழித்தேன்.

அத்தியாயம் நான்கு

சண்டை

''தயவு செய்து, எழுந்து நில்லுங்கள்.
இந்தக் கூர்மையான வாளை ஏதோ
என்னால் முடிந்த வரை
உங்கள் மார்பிலே பாய்ச்ச வேண்டும்!''

கினியாழ்னின்*

சில வாரங்களான பிறகு பெலகோர்ஸ்க் கோட்டையில் என்னுடைய வாழ்க்கை சமாளிக்கக் கூடியதாக இருந்தது மட்டுமல்லாமல் உண்மையிலேயே இனிமையானதாகவும் மாறியது. தளகர்த்தரின் வீட்டில் என்னை அவர்கள் குடும்பத்தில் ஒருவனைப் போல அன்போடு நடத்தினார்கள். தளகர்த்தர், அவருடைய மனைவி இருவருமே மிகவும் நல்லவர்கள் என்று சொல்லலாம். ஒரு படை வீரரின் மகனை இவான் குஸ்மீச் எளிமையும் அன்பும் நேர்மையும் நிறைந்தவர். அதிகமான படிப்பு இல்லாவிட்டாலும்

* கினியாழ்னின் எழுதிய ''விந்தையான மனிதர்கள்'' (1794) என்ற இன்பியல் நாடகத்திலிருந்து மேற்கோள் காட்டப்பட்டிருக்கும் வரிகள். —ப-ர்.

அதிகாரியாகப் பதவி உயர்வு பெற்றவர். அவர் சுலபமாக வாழ்க்கை நடத்தும் இயல்புடையவரா தலால் குடும்பத்தில் அவர் மனைவிக்கு அதிகமான செல்வாக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. வசிலீசா யெகோரவ் ஞவுக்கு இராணுவ சேவையைப் பற்றி உயர்வான அபிப்பிராயம் கிடையாது; அதுவும் வீட்டு வேலை மாதிரியே என்று நினைப்பவள். தம்முடைய சின்ன வீட்டைப் போலவே கோட்டையையும் அதிகாரத் தோடு நிர்வாகம் செய்து வந்தாள். மார்யா இவா னவ்ஞ விரைவில் என்னைக் கண்டு வெட்கப்படுவதை நிறுத்திஞள். நாங்களிருவரும் நண்பர்களாஞேம். அவள் உணர்ச்சியும் இரக்கமும் உள்ள பெண் என் பதை நான் தெரிந்து கொண்டேன். என்னையறி யாமலே நான் அந்த நல்ல குடும்பத்தில் தனி ஈடு பாடு கொள்ள ஆரம்பித்தேன். ஒற்றைக் கண் லெப் டினென்ட் இவான் இக்ஞத்தியெவிச்சுக்கும் அந்த வீட்டின் தலைவிக்கும் தவருன உறவு இருப்பதாக ஷ்வாப்ரின் மறைமுகமாகக் குறிப்பிட்டிருந்தாலும் அந்த நபரோடும் நான் அன்போடு பழகினேன். அந்த எண்ணத்துக்கு எந்த ஆதாரமுமில்லை. எனினும் ஷ்வாப்ரின் அதைப் பற்றி சிறிதும் யோசிக்காமல் பேசி வந்தார்.

நான் உரிய காலத்துக்குப் பிறகு அதிகாரியாகப் பதவி உயர்வு பெற்றேன். என்னுடைய பணிகள் கஷ்டமில்லாமல் இருந்தன. கடவுளாலும் கைவிடப் பட்ட இந்தக் கோட்டையில் போர் வீரர் அணி வகுப்பு இல்லை; படைப் பயிற்சி இல்லை; இரவு நேரத்தில் காவல் காக்கும் பழக்கமும் இல்லை. அவ்வப் பொழுது தளகர்த்தர் தம்முடைய படையினருக்குத் தாஞகவே படைப் பயிற்சி கொடுப்பார், எனினும்

அவர்கள் எல்லோருக்கும் இடது, வலது என்ற வித்தியாசத்தைப் புரிந்து கொள்ளத் தெரியவில்லை. எனவே அவர்களில் பெரும்பான்மையினர் தவறு செய்துவிடக் கூடாது என்ற பயத்தில் ஒவ்வொரு தடவை திரும்புகிற பொழுதும் சிலுவைக் குறி இட்டுக் கொள்வார்கள். ஷ்வாப்ரினிடம் சில பிரெஞ்சுப் புத்தகங்கள் இருந்தன. நான் அவற்றைத் தொடர்ந்து படித்ததனுல் எனக்கு இலக்கிய ஆர்வம் ஏற்பட்டது. காலை நேரங்களில் புத்தகங்களைப் படிப்பதும் அவற்றை மொழிபெயர்ப்பதும் சில சமயங்களில் கவிதை எழுதுவதுமாக எனக்குப் பொழுது போயிற்று. நான் அநேகமாக ஒவ்வொரு நாளும் தளகர்த்தரின் வீட்டில் உணவருந்திவிட்டு அங்கேயே பொழுதைக் கழித்தேன். சில நாட்களில் கெராசிம் பாதிரியாரும் அவருடைய மனைவி அக்குலீனு பம்பீலவ்னுவும் மாலை நேரத்தில் அங்கே வருவார்கள். வம்பு பேசுவதில் அந்த அம்மையாருக்கு இணையாக அந்த மாவட்டத்தில் ஒருவரும் கிடையாது. ஷ்வாப்ரினை நான் தினமும் சந்திப்பேன். ஆனுல் சிறிது காலத்துக்குப் பிறகு அவருடைய பேச்சு எனக்கு அருவருப்பைத் தந்தது. தளகர்த்தரின் குடும்பத்தைப் பற்றி அவர் தரக்குறைவாகப் பேசுவதும் குறிப்பாக மார்யா இவானவ்னுவை ஏளனம் செய்வதும் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. நான் பழகுவதற்கு அந்தக் கோட்டையில் வேறு எந்த இராணுவ அதிகாரியின் குடும்பமும் இல்லை; நானும் அதைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை.

பஷ்கீரியர்களைப் பற்றிப் பலவிதமான ஆரூடங்கள் சொல்லப்பட்ட போதிலும், அவர்கள் கலகம் செய்யக் கூடும் என்ற அறிகுறிகள் இல்லை. இந்தக் கோட்டையைச் சுற்றியிருந்த பிரதேசங்களில் அமைதி

நிலவியது. ஆனால் எங்களுக்கிடையே உடனே ஏற்பட்ட பகைமை எங்களது அமைதியான வாழ்க்கையைக் குலைத்தது.

நான் கவிதை எழுத ஆரம்பித்தேன் என்று முன்பே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். அந்த ஆரம்பக் கவிதைகள் நன்றாகவே அமைந்திருந்தன. சில வருடங்களுக்குப் பிறகு அலெக்சாந்தர் பெத்ரோவிச் சுமரோக்கவ்[*] என்னுடைய கவிதைகளை மிகவும் பாராட்டினார். ஒரு சமயம் நான் எழுதிய பாட்டு எனக்கு மிகவும் திருப்தியளித்தது. எழுத்தாளர்கள் தாங்கள் எழுதியதை யாரிடமாவது படித்துக் காட்ட அடிக்கடி ஆசைப்படுகிறார்கள் என்பதும் அதற்கு அபிப்பிராயம் கேட்பது என்று சொல்லிக் கொள்வதும் நன்கு தெரிந்த விஷயமே. கோட்டையில் கவிதையை ரசிக்கத் தெரிந்த ஒரே நபர் ஷ்வாப்ரின் என்ற காரணத்தால் அவரிடம் அந்தப் பாட்டைப் பிரதியெடுத்துக் கொண்டு சென்றேன். முன்னுரையாகச் சில வார்த்தைகளைச் சொல்லிவிட்டு, என்னுடைய பையிலிருந்து நோட்டுப் புத்தகத்தை வெளியே எடுத்தேன். பின்வரும் கவிதையை வாசித்தேன்:

என்னுடைய காதலை மறக்கப் போகிறேன்;
அழகுமிக்க மாஷாவைப் பிரியப் போகிறேன்;
அன்புமிக்க மாஷாவைப் பிரிந்து சென்றாலே
எனக்குச் சுதந்திரமான எண்ணங்கள் தோன்றும்!

ஓ! அந்த விழிகளை நான் நேசிக்கிறேன்;
பகலிலும் இரவிலும் எனக்கு அமைதியில்லை;

[*] **சுமரோக்கவ் அலெக்சாந்தர் பெத்ரோவிச்** *(1718–1777)*— கவிஞர்; நாடகாசிரியர்; ருஷ்ய மூலச்சிறப்புடைய மரபின் தத்துவக் கோட்பாடுகளை விளக்கியவர். — ப-ர்.

என்னருகில் அவை எப்பொழுதும் பிரகாசிக்கும்;
அவற்றின் ஒளியில் மூழ்கிச் சாகிறேன்.

என்னுடைய வேதனைகளுக்கு மாஷா சாட்சி
என்னுடைய துயரத்துக்கு அனுதாபம் காட்டு;
காதல் சங்கிலியால் கட்டுண்ட எனக்கு
அமைதியைக் கொடுக்க உன்னால் முடியும்.*

''என்னுடைய பாட்டு எப்படி இருக்கிறது?'' என்று கேட்டேன். ஷ்வாப்ரின் இதை நிச்சயமாகப் பாராட்டுவார் என்று நான் மனதுக்குள் எதிர்பார்த்தேன். வழக்கமாக என்னை ஊக்குவிக்கின்ற ஷ்வாப்ரின் அந்தப் பாட்டு மோசமாக இருப்பதாகச் சொன்ன பொழுது எனக்கு அதிகமான கோபம் ஏற்பட்டது.

''ஏன் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?'' என்று என்னுடைய கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு கேட்டேன்.

''ஏனென்றால் இந்தப் பாட்டு என்னுடைய ஆசிரியர் வசீலி கிரீலவிச் த்ரேதியக்கோவ்ஸ்கியின்** காதற் கவிதைகளைப் போல இருக்கிறது'' என்றார்.

அப்போது அவர் என்னுடைய நோட்டுப் புத்தகத்தை வாங்கி அந்தக் கவிதையில் ஒவ்வொரு வரியையும் ஒவ்வொரு சொல்லையும் குறை சொல்ல

* ''ருஷ்யப் பாடல்களின் தொகுப்பு (புதியதும் முழுமையுமான நூல்)'' என்ற தலைப்பில் நோவிக்கவ் 1790ம் வருடத்தில் வெளியிட்ட புத்தகத்தின் முதல் பகுதியில் உள்ள பாடல்; இது சுருக்கப்பட்டும் மாற்றியமைக்கப்பட்டும் இங்கே தரப்பட்டிருக்கிறது. —ப-ர்.

** த்ரேதியக்கோவ்ஸ்கி, வசீலி கிரீலவிச் (1703—1769)—கவிஞர்; மொழிபெயர்ப்பாளர்; இலக்கிய விமரிசகர். இவர் எழுதிய பாடல்களை அவருடைய சமகாலத்தவர்கள் பெரும்பாலும் ஏளனம் செய்தார்கள். அது முழுக்க நேர்மையானதென்று சொல்ல முடியாது. — ப-ர்.

ஆரம்பித்தார். பிறகு கவிதை எழுதியதற்காக என்னைக் கேலி செய்தார். என்னால் அதைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. நான் அவரிடமிருந்து என்னு டைய நோட்டுப் புத்தகத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டு இனி எக்காலத்திலும் என் கவிதைகளை அவரிடம் காட்ட மாட்டேன் என்றேன். இந்தச் சபதம்கூற கேட்டதும் ஷ்வாப்ரின் சிரித்தார்.

''நீ சொன்னபடி இருக்க முடியுமா என்று பார்ப் போம். சாப்பாட்டுக்கு முன்பு இவான் குஸ்மீச்சுக்கு ஒன்று அல்லது இரண்டு டம்ளர் வோட்கா வேண் டும். அது போல ஒரு கவிஞனுக்குத் தன்னுடைய கவிதைகளைக் கேட்பதற்கு ஒரு நபர் அவசியம் வேண் டும். அது சரி. உன்னுடைய கவிதையில் மாஷா என்ற பெண்ணை உயிருக்குயிராகக் காதலிப்பதாகவும், அவள் உன்னை இன்பமயமான துன்பங்களுக்கு ஆளாக்குவதாகவும் எழுதியிருக்கிறாயே, அவள் யார்? மார்யா இவானவ்னாவாக இருக்காது என்று நம்பு கிறேன்'' என்றார்.

''அது யாராக இருந்தால் உங்களுக்கென்ன? உங்களுடைய அபிப்பிராயமும் ஊகங்களும் எனக்கு வேண்டாம்'' என்று நான் முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டு கோபமாகச் சொன்னேன்.

''ஓ! தொட்டால் சுருங்கும் கவிஞர்; ஜாக்கிர தையான காதலர்!'' என்று ஷ்வாப்ரின் அலட்சிய மாகச் சொன்ன பொழுது எனக்கு மேலும் ஆத்திரம் ஏற்பட்டது. ''நண்பன் என்ற முறையில் என்னுடைய ஆலோசனையைக் கேட்பது நல்லது. காதலில் நீ வெற்றி பெற வேண்டுமானால் கவிதை மட்டும் போது மானதல்ல'' என்றார்.

''அப்படி என்றால் என்ன அர்த்தம்? நீங்கள்

சொல்ல விரும்புவதைத் தெளிவாகச் சொல்லுங்கள்'' என்றேன்.

''அப்படியே செய்கிறேன். மாலை மறைகின்ற பொழுது மாஷா மிரோனவா உன்னைச் சந்திக்க வேண்டுமென்றால் காதற்கவிதை எழுதிப் பயனில்லை. அவளுக்கு ஒரு ஜோடி தோடு வாங்கிக் கொடுத்தால் போதும். அதைத்தான் சொன்னேன்'' என்றார்.

இதைக் கேட்ட பொழுது என்னுடைய ரத்தம் கொதித்தது.

''நீங்கள் அவளை இவ்வளவு கேவலமாக நினைப்ப தற்குக் காரணம் என்ன?'' என்று என்னுடைய ஆத்திரத்தை சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டு கேட் டேன்.

''ஏனென்றால் அவளுடைய ஒழுக்கத்தைப் பற்றி எனக்கு ஏற்கெனவே நன்றாகத் தெரியும்'' என்று என்னை இகழ்ச்சியாகப் பார்த்தபடியே சொன்னார்.

''போக்கிரியே! நீ சொல்வது பொய்! சிறிதும் வெட்கமில்லாமல் பொய் சொல்கிறாய்'' என்று நான் அதிக ஆத்திரத்தோடு கத்தினேன்.

ஷ்வாப்ரினுடைய முகம் வெளுத்துப் போய் விட்டது.

''நான் உன்னைச் சும்மா விட மாட்டேன். உனக்குச் சவால் விடுகிறேன்'' என்று என் கையைப் பிடித்த படியே சொன்னார்.

''ஓ! நீ எப்பொழுது விரும்புகிறாயோ அப்பொ ழுது உன்னோடு சண்டை போடத் தயார்!'' என்று நான் மகிழ்ச்சியோடு பதிலளித்தேன். அந்த நேரத் தில் அவனுடைய உடலைத் துண்டு துண்டாக வெட்ட வேண்டுமென்று எனக்கு ஆத்திரம் ஏற்பட்டது.

நான் உடனே இவான் இக்னத்தியெவிச்சைப்

பார்ப்பதற்குச் சென்றேன். அவர் தளகர்த்தர் மனைவி யின் உத்தரவின் பேரில் ஊசி நூலும் கையுமாக உட்கார்ந்திருந்தார். குளிர் காலத்தில் பயன்படுத்து வதற்காகக் காளான்களைக் கயிற்றில் சொருகித் தொங்கவிடும் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தார்.

''பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்! உள்ளே வாருங் கள்! நீங்கள் வருவது நல்ல காற்று வீசப் போவதற்கு அறிகுறி போலும். வந்த காரியத்தை நான் தெரிந்து கொள்ளலாமா?'' என்று என்னை வரவேற்றார்.

நான் அலெக்சேய் இவானவிச்சோடு தகராறு செய்து கொண்ட விவரத்தைச் சுருக்கமாகத் தெரி வித்தேன். எங்களுக்கிடையே சண்டை நடைபெறும் பொழுது எனக்கு உதவியாளராக இருக்குமாறு அவரைக் கேட்டுக் கொண்டேன். இவான் இக்னத் தியெவிச் நான் சொன்னவற்றைக் கவனமாகக் கேட்டார். அவ்வப்பொழுது தமது ஒற்றைக் கண்ணை அகலமாக விரித்தார்.

''அலெக்சேய் இவானவிச்சின் உடலில் நீங்கள் வாளைச் சொருக விரும்புகிறீர்கள்; அதற்கு நான் சாட்சியாக இருக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள் கிறீர்கள். சரிதானா? உங்களுடைய விருப்பம் அது தானே?'' என்று கேட்டார்.

''ஆமாம், ஐயா.''

''பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்! என்னைக் கடவுள் காப்பாற்றட்டும்! நீங்கள் என்ன நினைத்துக் கொண் டிருக்கிறீர்கள்! அலெக்சேய் இவானவிச்சோடு நீங்கள் தகராறு செய்து கொண்டீர்கள். அவ்வளவுதானே? வார்த்தைகளால் எலும்புகள் நொறுங்குவதில்லை. அவர் உங்களைத் திட்டுகிறார். நீங்கள் அவரைத் திருப்பித் திட்டுங்கள். அவர் உங்கள் முகத்தில் குத்து

கிருர். நீங்கள் அவர் காதில் அறைந்து விடுங்கள். அப்படியே சிறிது நேரம் அவர் காதில் அறைந்து விடுங்கள். அப்படியே சிறிது நேரம் சச்சரவு செய் யுங்கள். பிறகு பிரிந்து செல்லுங்கள். உங்களிரு வரையும் மறுபடி சேர்த்து வைப்பதற்கு நாங்கள் இருக்கிரேம். அதற்குப் பதிலாக அவருடைய உடம் பில் வாளைச் சொருகுவதால் ஒரு பயனும் ஏற் படாது. நீங்கள் அவரைக் கொன்றுவிட்டால் நல்லது தான். எனக்கு அலெக்சேய் இவானவிச்சை எப்பொ ழுதுமே பிடிக்காது. ஆனுல் அவர் உங்கள் உடம்பில் வாளைச் சொருகிவிட்டால் உங்கள் கதி என்னவா கும்? அப்பொழுது யாரை முட்டாள் என்று சொல்ல வேண்டியிருக்கும்? யோசித்துப் பாருங்கள்'' என்று கூறினர்.

அந்த லெப்டினென்டின் நியாயமான வாதம் என்னுடைய உறுதியைக் குலைக்கவில்லை. நான் என் னுடைய முடிவை மாற்றப் போவதில்லை என்று கூறினேன்.

''உங்கள் விருப்பம் போல செய்யுங்கள். எது நல்லது என்று தோன்றுகிறதோ, அதைச் செய்யுங் கள். ஆனுல் நான் ஏன் அதைப் பார்க்க வர வேண்டும்? எதற்காக? நான் இது வரை சண்டை யைப் பார்த்தது கிடையாது என்று நினைத்தீர்களா? துருக்கியர்களையும் ஸ்வீடிஷ்காரர்களையும் எதிர்த்து நான் சண்டை போட்டிருக்கிறேன். போதுமான சண் டைகளைப் பார்த்து விட்டேன். இனி எதற்கு?'' என்ருர்.

இரண்டு பேர்கள் சவால் விட்டுச் சண்டை போடும் பொழுது ஓர் உதவியாளரின் கடமைகளை என்னுலியன்ற வரை அவருக்கு விளக்கினேன். ஆனுல்

இவான் இக்ஞத்தியெவிச்சுக்கு நான் சொன்னது புரிய வில்லே.

''உங்கள் விருப்பம் போல செய்யுங்கள். ஆனுல் இந்த விவகாரத்தில் ஒரே ஒரு காரியத்தில் மட்டும் நான் ஈடுபடப் போகிறேன். இவான் குஸ்மீச்சிடம் உடனே போய், அரசாங்க உத்தரவுகளுக்கு விரோத மான ஒரு காரியம் இந்தக் கோட்டையில் நடை பெறப் போகிறது என்று தெரிவிப்பேன். அதைத் தடுப்பதற்கான நடவடிக்கைகளேத் தளகர்த்தர் எடுக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்துவேன்...'' என்ருர்.

இதைக் கேட்டவுடன் எனக்கு அதிகமான பயம் உண்டாகி விட்டது. தளகர்த்தரிடம் தெரிவித்து விடாதீர்கள் என்று இவான் இக்ஞத்தியெவிச்சைக் கேட்டுக் கொண்டேன். நான் மிகவும் வற்புறுத்திய பிறகு அவர் தளகர்த்தரிடம் தெரிவிக்க மாட்டேன் என்று கடைசியில் உறுதி கொடுத்தார். அதன் பிறகுதான் நான் அவரை விட்டுப் பிரிந்தேன்.

அன்றைய மாலே நேரத்தில் வழக்கம் போல தளகர்த்தரின் வீட்டுக்குப் போயிருந்தேன். என்னேப் பற்றி மற்றவர்கள் சந்தேகப்படக் கூடாது என் பதற்காகவும் எக்கச்சக்கமான கேள்விகளுக்கு இட மளிக்கக் கூடாது என்பதற்காகவும் நான் உற்சாக மாகவும் எந்தக் கவலேயும் இல்லாதிருப்பது போலவும் நடித்தேன். ஆனுல் இதே நிலேயில் இருக்கும் வேறு சிலர் அலட்சியமாக நடந்து கொண்டதாகப் பெரு மையாகச் சொல்வதைப் போல என்னுல் முடிய வில்லே. நான் அன்றைய மாலேப் பொழுதில் மென் மையும் உணர்ச்சிக்கனிவும் கலந்த மனேநிலேயில் இருந்தேன். மார்யா இவானவ்னு என்றைக்குமில் லாத தனி அழகோடு விளங்குவதாக நினேத்தேன்.

இதுவே நான் அவளைப் பார்க்கும் கடைசித் தடவை யாக இருக்கலாம் என்று தோன்றியதால், என் னுடைய கண்களில் ஒரு அலாதியான சோகம் குடி கொண்டது. ஷ்வாப்ரினும் அங்கே வந்திருந்தார். நான் அவரைத் தனியே கூட்டிக் கொண்டு போய் இவான் இக்னத்தியெவிச்சுக்கும் எனக்கும் நடந்த உரையாடலைத் தெரிவித்தேன். ''நமக்கு உதவியாளர் கள் தேவையா? அவர்கள் இல்லாமலே நாம் சண்டை போடுவோம்'' என்று அவர் கண்டிப்பாகக் கூறினர். கோட்டைக்கு வெளியே சிறிது தூரத்தில் இருக்கும் வைக்கோல் போர்களின் பின்னல் உள்ள இடத்தில் சண்டையை வைத்துக் கொள்வதென்றும், மறு நாள் காலையில் சரியாக ஏழு மணிக்கு அங்கே இருக்க வேண்டுமென்றும் முடிவு செய்தோம். நாங்களிருவரும் அதிகமான நட்புணர்ச்சியோடு பேசிக் கொண்டிருந் தது போலத் தோன்றவே, இவான் இக்னத்தியெவிச் தமது உற்சாகத்தில் உண்மையைச் சொல்லிவிட் டார்.

''அதுதான் சரி!'' என்று அவர் மகிழ்ச்சியோடு சொன்னர். ''நல்ல சண்டையைக் காட்டிலும் மோச மான சமாதானம் எப்போதுமே நல்லது; கௌர வத்தைக் காட்டிலும் காயம் இல்லாத உடம்பு நல்லது'' என்ருர்.

''இவான் இக்னத்தியெவிச்! என்ன சொன்னீர் கள்? நான் சரியாகக் கவனிக்கவில்லை'' என்று ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்து கொண்டு சீட்டை வைத்துக் குறி சொல்லிக் கொண்டிருந்த தளகர்த்தரின் மனைவி கேட்டாள்.

என்னுடைய முகத்தில் உடனே தோன்றிய அதி ருப்தியை இவான் இக்னத்தியெவிச் கவனித்திருக்க

வேண்டும்; மேலும் எனக்குக் கொடுத்திருக்கும் உறுதியை நினைத்ததும் அவருக்குக் குழப்பம் ஏற்பட்டு விட்டது. அவரால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. இதைக் கண்ட ஷ்வாப்ரின் நிலைமையைச் சமாளிக்க முன்வந்தார்.

''நாங்களிருவரும் மீண்டும் நண்பர்களாகி விட்டோம் என்பதனால் இவான் இக்னாத்தியெவிச் மகிழ்ச்சி அடைகிறார்'' என்றார்.

''ஏன்? நீங்கள் யாரோடு சண்டை போட்டீர்கள்?'' என்று கேட்டாள்.

''எனக்கும் பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்சுக்கும் தீவிரமான சச்சரவு ஏற்பட்டது.''

''எதைப் பற்றி?''

''ஓர் அற்பமான விஷயம்தான். ஒரு பாட்டைப் பற்றி சச்சரவு ஏற்பட்டது, வசிலீசா யெகோரவ்னா''.

''ஒரு பாட்டைப் பற்றியா சச்சரவு செய்து கொண்டீர்கள்? அது அற்பமான விஷயமல்லவா?.. போகட்டும். சச்சரவு எப்படி ஆரம்பமாயிற்று?''

''பியோத்தர் அந்திரேயெவிச் அவர் சமீபத்தில் எழுதிய பாட்டை இன்று என்னிடம் படித்துக் காட்டினார். ஆனால் நான் எனக்கு மிகவும் பிரியமான மற்றொரு பாட்டைப் பாடினேன்:

> காப்டன் மகளே! வீட்டிலே இரு!
> நிலவின் ஒளியில் ஊர் சுற்றாதே*

ங்களுக்கிடையே மோதல் ஏற்பட்டது. பியோத்தர்

* ''ருஷ்யப் பாடல்களின் தொகுப்பு'' என்ற தலைப்பில் 1790ம் வருடத்தில் வெளியிட்ட புத்தகத்திலிருக்கும் பாடலிலுள்ள வரிகள் இங்கே தரப்பட்டிருக்கின்றன. — ப-ர்.

அந்திரேயெவிச்சுக்கு அதிகமான கோபம். ஆனல் நல்ல வேளையாக அவரவருக்குப் பிடித்தமான பாடலைப் பாடுவதற்கு ஒவ்வொருவருக்கும் உரிமை யுண்டு என்பது அவருக்கு ஞாபகம் வந்தது. பிரச் சினை அதோடு முடிந்து விட்டது'' என்ருர்.

ஷ்வாப்ரினின் துணிச்சலைக் கண்டு எனக்குக் கோபாவேசமேற்பட்டது. ஆனல் அவருடைய பாட்டில் மறைந்திருந்த ஏளனத்தை என்னைத் தவிர யாரும் புரிந்து கொள்ளவில்லை. அந்தப் பாடலையும் சிறி தும் பொருட்படுத்தவில்லை. பாடல்களைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்தபடியால் பிறகு கவிஞர்களைப் பற்றிப் பேசினேம். கவிஞர்கள் எல்லோருமே குடிகாரர்கள்; ஒழுக்கக் குறைவானவர்கள் என்று தளகர்த்தர் சொன்னர். கவிதை எழுதுவது வீணை வேலை; இராணுவத்திலிருப்பவர்களுக்குச் சிறிதும் பொருந் தாது; எனவே கவிதை எழுதுவதை விட்டுவிடு என்று அவர் எனக்கு நட்பு முறையில் ஆலோசனை கூறினர்.

ஷ்வாப்ரின் அங்கே உட்கார்ந்திருந்ததை என்னல் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. நான் சட்டென்று எழுந்து தளகர்த்தரிடமும் அவருடைய குடும்பத்தின ரிடமும் விடை பெற்றுக் கொண்டேன். என்னுடைய அறைக்குத் திரும்பியதும் என்னுடைய வாளை எடுத்து அதன் நுனியின் கூர்மையைச் சோதித்தேன். ஸவேலிச்சிடம் காலையில் ஆறு மணிக்கு என்னை எழுப்புமாறு சொல்லிவிட்டுப் படுக்கையில் படுத் தேன்.

மறு நாள் காலையில் குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு என்னுடைய எதிரியை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு வைக்கோற்போருக்குப் பின்னல் நின்று கொண்

டிருந்தேன். அவரும் சீக்கிரமாகவே வந்து சேர்ந்தார். ''நம்மை யாரும் தடுத்து விடலாம். எனவே சீக்கிர மாக ஆரம்பிப்போம்'' என்ருர். எங்களுடைய மேலங்கி களைக் கழற்றிவிட்டு உள்ளே அணிந்திருந்த உடை களோடு இருவரும் நின்ருேம். எங்கள் கைகளில் வாட்கள் பிரகாசித்தன. திடீரென்று இவான் இக்ஞத் தியெவிச்சும் நான்கு அல்லது ஐந்து படைவீரர்களும் மற்ெருரு வைக்கோற் போரின் மறைவிலிருந்து வெளிப்பட்டார்கள். நாங்கள் உடனே தளகர்த் தரைப் பார்க்க வேண்டும் என்று அவர் சொன்ஞர். அவருடைய உத்தரவுக்கு மனமில்லாமல் கீழ்ப்படிந் தோம். எங்களைச் சூழ்ந்து கொண்டு படைவீரர்கள் நடந்தார்கள். இவான் இக்ஞத்தியெவிச் பகட்டான கம்பீரத்தோடு வெற்றி வீரரைப் போல எங்களுக்கு முன்ஞல் நடந்தார். எல்லோரும் கோட்டையை நோக்கிச் சென்ருேம்.

நாங்கள் தளகர்த்தரின் வீட்டை அடைந்ததும் இவான் இக்ஞத்தியெவிச் முன்னே சென்று கதவைத் திறந்தார். ''நான் அவர்களைக் கொண்டுவந்திருக் கிறேன்'' என்று ஆரவாரமாக அறிவித்தார். வசிலீசா யெகோரவ்ஞ வெளியில் வந்து எங்களைச் சந்தித் தாள். ''ஐயா! என்ன இதெல்லாம்? ஏன்? நம் முடைய கோட்டையில் கொலை விழலாமா? இவான் குஸ்மீச்! இவர்களை உடனே கைது செய்ய உத்தர விடுங்கள்! பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்! அலெக்சேய் இவானவிச்! உங்கள் வாட்களை உடனே ஒப்படையுங்கள்! இந்த நிமிடமே ஒப்படையுங்கள்! பலாஷ்கா! இந்த வாட்களைக் கொண்டு போய் இருட் டறையில் போட்டுப் பூட்டு. பியோத்தர் அந்திரே யெவிச்! நீங்கள் இப்படி நடந்து கொள்வீர்கள் என்று

நான் சிறிதும் எதிர்பார்க்கவில்லை. உங்களுக்கு வெட்க மாக இல்லையா? அலெக்சேய் இவானவிச் சமா சாரம் வேறு. ஒரு படைவீரனைக் கொலை செய்ததற் காகத்தானே காவலர் படையிலிருந்து அவரை இங்கே மாற்றினார்கள். அவருக்குக் கடவுள் நம்பிக்கையும் கிடையாது. ஆனால் நீங்கள் இப்படி நடந்து கொள்ள லாமா? அவரைப் போல ஆகப் போகிறீர்களா?'' என்று சரமாரியாகப் பொழிந்தாள்.

இவான் குஸ்மீச் தன்னுடைய மனைவி சொன் னதை ஒத்துக் கொண்டார். ''நான் சொல்வது இது தான்: வசிலீசா யெகோரவ்னா சொல்வதுதான் சரி. சண்டை போடுவதை இராணுவ விதிகள் கட்டாய மாகத் தடை செய்கின்றன'' என்று திரும்பத் திரும்பச் சொன்னார். இதற்கிடையில் பலாஷ்கா எங் களுடைய வாள்களை வாங்கி இருட்டறையில் போட்டுப் பூட்டினாள். எனக்குச் சிரிப்பு ஏற்பட்டது. ஷ்வாப்ரின் நிலைகுலையாமல் நின்று கொண்டிருந்தார். ''வசிலீசா யெகோரவ்னா! நான் உங்களுக்கு மரி யாதை கொடுக்கத் தயார். ஆனால் நீங்கள் எங் களுக்கு நீதிபதியாக விளங்க முடியாது என்பதை நான் எடுத்துக் காட்டுவது அவசியம் என்று நினைக் கிறேன். இந்த விவகாரத்தை இவான் குஸ்மீச் சிடம் விட்டு விடுங்கள். என்ன செய்ய வேண்டும் என்பது அவருக்குத் தெரியும்'' என்று காட்டமாகச் சொன்னார். ''ஐயா! என்ன சொல்கிறீர்கள்? கணவனும் மனைவி யும் ஒரே உடல், ஒரே உயிர் தானே? இவான் குஸ்மீச்! ஏன் சும்மா இருக்கிறீர்கள்? ஏதாவது உத் தரவு கொடுங்கள். இவர்களைக் கைது செய்து வெவ் வேறு அறைகளில் போடுங்கள். அவர்களைப் பிடித் திருக்கும் பேய் ஓடுகிற வரை அவர்களுக்கு ரொட்

டியும் தண்ணீரும கொடுக்கட்டும். அவர்கள் என்ன பிராயச்சித்தம் செய்ய வேண்டும் என்பதை கெராசிம் பாதிரியார் சொல்லட்டும். தங்களுடைய பாவச் செயலுக்கு வருத்தம் தெரிவிப்பதோடு கடவுள் தங் களை மன்னிக்குமாறு அவர்கள் பகிரங்கமாகக் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும்'' என்ருள்.

இவான் குஸ்மீச்சுக்கு என்ன நடவடிக்கை எடுப்பதென்று தெரியவில்லே. மார்யா இவானவ்னுவின் முகம் வெளுத்துப் போய் விட்டது. புயல் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைந்தது. தளகர்த்தரின் மனேவி நிதானமடைந்தாள். நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் முத்தம் கொடுக்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்திஞள். பலாஷ்கா எங்களுடைய வாட்களைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். நாங்களிருவரும் வீட்டை விட்டுப் போன பொழுது நண்பர்களாகி விட்டது போலவே தோன்றியது. இவான் இக்னுத்தியெவிச் எங்களேப் பின் தொடர்ந்து வந்தார். ''தளகர்த்தரிடம் சொல்ல மாட்டேன் என்று என்னிடம் உறுதி கொடுத்து விட்டுப் பிறகு அவரிடம் புகார் செய்து விட்டீர்களே. அதற்காக நீங்கள் வெட்கப்படவில்லேயா?'' என்று நான் அவரைக் கேட்டேன். ''இவான் குஸ்மீச்சிடம் நான் சொல்லவில்லே என்பது கடவுளுக்குத் தெரியும். வசிலீஸா யெகோரவ்ஞ என்னிடமிருந்து எல்லா விஷயங்களையும் கிரகித்துக் கொண்டாள். தளகர்த் தருக்குத் தெரியாமலேயே மற்ற ஏற்பாடுகளேச் செய் தாள். எனினும் நல்ல முடிவு ஏற்பட்டதற்கு நாம் ஆண்டவனுக்கு நன்றி தெரிவிக்க வேண்டும்'' என்று இவான் இக்னுத்தியெவிச் பதிலளித்தார். இப்படிச் சொன்ன பிறகு அவர் போய்விட்டார். நானும் ஷ்வாப்ரினும் மட்டுமே அங்கு நின்று கொண்டிருந்

தோம். ''நமக்குள் ஏற்பட்டிருக்கும் சச்சரவு இப்படி முடிவதில் அர்த்தமில்லே'' என்று நான் சொன்னேன். ''ஆம். இது சரியான முடிவு அல்ல. உங்களுடைய அகம்பாவத்துக்கு நீங்கள் இரத்தம் சிந்துவது அவசியம். ஆனல் இனிமேல் அவர்கள் நம்மைக் கண்காணிப்பார்கள். சில நாட்களுக்காவது நாம் நண்பர்களேப் போல நடிக்க வேண்டும். போய்வருகிறேன்'' என்ருர் ஷ்வாப்ரின். ஒன்றுமே நடக்காததைப் போல நாங்கள் பிரிந்து சென்ருேம்.

நான் தளகர்த்தரின் வீட்டுக்கு மீண்டும் திரும்பினேன். வழக்கம் போல மார்யா இவானவ்ளுவின் அருகில் உட்கார்ந்தேன். இவான் குஸ்மீச் வெளியே சென்றிருந்தார். வசிலீசா யெகோரவ்ளு வீட்டு வேலேகளே மும்முரமாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். நாங்களிருவரும் தணிவான குரலில் பேசிக் கொண்டோம். மார்யா இவானவ்ளு எனக்கும் ஷ்வாப்ரினுக்கும் ஏற்பட்ட சச்சரவின் விளேவாக அவர்களிடம் ஏற்பட்ட கவலேயை என்னிடம் அன்போடு தெரிவித்தாள்.

''நீங்கள் இருவரும் வாட்சண்டை போடப் போகிறீர்கள் என்று கேள்விப்பட்ட பொழுது எனக்கு மயக்கம் வருவது போல இருந்தது. ஆண்கள் எவ்வளவு விசித்திரமானவர்கள்! யாரோ ஒரு வார்த்தை சொன்னதற்காக, அதிலும் சில நாட்களில் மறந்து போகக் கூடிய ஒரு வார்த்தைக்காக அவர்கள் ஒருவரையொருவர் கொலே செய்யத் துணிந்து விடுகிருர்கள். தங்களுடைய வாழ்க்கையையும் மனச்சாட்சியையும் பலி கொடுக்கத் தயாராவது மட்டுமல்ல, அவர்களே உயிருக்குயிராக நேசிப்பவர்களின் நலத்தையும்... ஆனல் உங்களால் இது ஏற்பட்டிருக்

காது என்று நம்புகிறேன். அலெக்சேய் இவானவிச் தான் இதற்குக் காரணமாக இருந்திருக்க வேண்டும்'' என்ருள்.

''மார்யா இவானவ்ன! நீங்கள் ஏன் அப்படி நினைக்கிறீர்கள்?''

''எனக்குத் தெரியாது... அவர் எப்பொழுதுமே என்னை ஏளனமாகப் பேசுகிருர்! எனக்கு அவரைப் பிடிக்கவில்லை; அவரை நினைத்தாலே அருவருப்பு உண்டாகிறது. ஆனல் அவர் என்னை வெறுக்கிருர் என்ருல் நான் மிகவும் வருத்தப் படுவேன். இது விசித்திர மாகத் தோன்றலாம். நான் மிகவும் கவலைப்படுவேன்.''

''மார்யா இவானவ்ன! அவருக்கு உங்கள் மீது பிரியமுண்டா? உங்களுடைய கருத்தைச் சொல்லுங்கள்.''

மார்யா இவானவ்ன வெட்கமடைந்தாள்.

''அவருக்கு என் மீது பிரியம் உண்டு என்று நினைக்கிறேன்'' என்று அவள் தயங்கியபடியே பதிலளித்தாள்.

''நீங்கள் அப்படி நினைக்கக் காரணமென்ன?''

''அவர் என்னைத் திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்புவதாகக் கூறியதுண்டு.''

''அப்படியா! உங்களைத் திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்புவதாகச் சொன்ஞரா? எப்பொழுது?''

''சென்ற வருடத்தில். நீங்கள் இங்கே வருவதற்கு இரண்டொரு மாதங்களுக்கு முன்பு.''

''நீங்கள் அதற்கு ஒத்துக் கொள்ளவில்லையா?''

''ஆமாம். அலெக்சேய் இவானவிச் கெட்டிக்காரர்தான்; நல்ல குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்; அவருக்குச் சொத்துக்களும் இருக்கின்றன. எனினும்

மாதாகோவிலில் திருமணச் சடங்குகளின் போது அவ ரோடு சேர்ந்து நிற்பதற்கும் எல்லோர் முன்னிலே யிலும் அவரை முத்தமிடுவதற்கும் என் மனம் ஒப்பவில்லை... உலகத்தையே எனக்குத் தருவதாகச் சொன்னாலும் நான் அதைச் செய்ய மாட்டேன், செய்ய மாட்டேன்!'' என்றாள்.

மார்யா இவானவ்னா தெரிவித்த செய்திகள் என் கண்களைத் திறந்தன என்றுதான் சொல்ல வேண் டும். அதற்குப் பிறகுதான் எனக்குப் பல விஷயங்கள் தெளிவாகப் புரிநதன. அவளைப் பற்றிப் பேசுகின்ற பொழுதெல்லாம் ஷ்வாப்ரின் தொடர்ந்து வெறுப் பைக் கக்கியது ஏன் என்பது இப்பொழுது எனக்குப் புரிந்தது. எங்களிருவருக்கும் இடையில் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்த பரஸ்பர அன்பை அவர் கவனித் திருக்க வேண்டும். எனவே அதை ஆரம்பத்திலேயே கிள்ளிப்போட வேண்டுமென்று விஷமத்தனமாக நடந்து கொண்டிருக்கிறார். எங்களுடைய சச்சர வுக்குக் காரணமான அன்று அவர் சொன்ன வார்த் தைகளை நினைத்துப் பார்த்தேன். அவை அருவருப் பானவை மட்டுமல்ல; ஒரு பெண்ணை மிகவும் இழி வான வகையில் அவதூறு செய்கின்ற வார்த்தை கள். அகம்பாவத்தால் மற்றவர்களை அவதூறு செய் கின்ற ஷ்வாப்ரினுக்குச் சரியான தண்டனை கொடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் என் மனதில் வேரூன் றியது. நல்ல சந்தர்ப்பம் வரட்டும் என்று நான் பொறுமையில்லாமல் காத்திருந்தேன்.

அதிக நாட்கள் காத்திருக்க வேண்டிய அவசியம் எனக்கு இல்லாமற்போய் விட்டது. மறு நாள் காலையில் நான் அறையில் உட்கார்ந்து ஒரு இரங் கற்பா எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். என்னுடைய

இறகுப் பேனுவின் மேல்முனையைக் கடித்துக் கொண்டு பொருத்தமான சொற்களை யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். அந்த நேரத்தில் சன்னலுக்குக் கீழேயிருந்த சுவரில் ஷ்வாப்ரின் தட்டினுர். நான் பேனுவை வைத்துவிட்டு வாளை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே போனேன். ''நாம் எதற்காக சண்டையைத் தள்ளிப் போட வேண்டும்? இப்பொழுது யாரும் நம்மை வேவு பார்க்கவில்லை. ஆற்றங்கரைக்குப் போகலாம். அங்கே யாரும் நம்மைப் பார்க்க முடியாது'' என்று சொன்னுர். நாங்களிருவரும் ஆற்றங்கரையை நோக்கி, வளைந்து போகின்ற ஒரு பாதையில் மௌனமாக நடந்தோம். ஆற்றங்கரைக்கு வந்ததும் ஓர் இடத்தில் நின்று கொண்டு உறைகளிலிருந்து வாட்களை உருவினேம். ஷ்வாப்ரினுக்கு வாட்சண்டையில் அனுபவம் அதிகம்; ஆனுல் அவரைக் காட்டிலும் அதிகமான துணிச்சலும் வலிமையும் என்னிடம் உண்டு. மேலும் ஒரு காலத்தில் இராணுவத்தில் பணியாற்றியவரான என்னுடைய முன்னுள் ஆசிரியர் திருவாளர் பப்ரே வாட் சண்டையில் எனக்குக் கொஞ்சம் பயிற்சி கொடுத்திருந்தார். அந்தப் பயிற்சி இந்த நேரத்தில் எனக்குக் கை கொடுத்தது. நான் அவ்வளவு திறமையோடு வாட்சண்டை செய்வேன் என்று ஷ்வாப்ரின் எதிர்பார்த்திருக்க முடியாது. வெகு நேரம் வரை ஒருவராலும் அடுத்தவருக்குக் காயமேற்படுத்த முடியவில்லை. கடைசியில் ஷ்வாப்ரினுக்குச் சோர்வு ஏற்படுவதை உணர்ந்து நான் முழு பலத்தோடு அவரைத் தாக்கினேன். அநேகமாகத் தண்ணீருக்குள் அவரைத் தள்ளிவிட்டேன். திடீரென்று யாரோ என் பெயரைச் சொல்லி பலமாகக் கூப்பிடும் சத்தம் கேட்டது. நான் அந்தத் திசையில்

திரும்பிய பொழுது மலைப் பாதையில் ஸவேலிச் வேகமாக என்னை நோக்கி ஓடி வருவதைப் பார்த்தேன்... அந்த நேரத்தில் ஷ்வாப்ரின் எனது மார்பில் வேகமாக வாளைச் சொருகவே எனது வலது தோள்பட்டையில் அது ஆழமாகப் பாய்ந்தது. நான் சுய நினைவை இழந்து கீழே விழுந்தேன்.

அத்தியாயம் ஐந்து

காதல்

அழகுப் பெண்ணே!
உனக்கு இன்னும் வயசு வரவில்லை.
உன் அப்பாவைக் கேள்,
உன் அம்மாவைக் கேள்,
அழகுப் பெண்ணே!
உன் அப்பாவைக் கேள்,
உன் அம்மாவைக் கேள்,
உறவுக்காரர்களைக் கேள்,
அழகுப் பெண்ணே!
அறிவு வரும் வரை காத்திரு,
சீதனம் சேரும் வரை காத்திரு.

நாட்டுப் பாடல்*

என்னைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவனைப்
பார்த்தால் என்னை மறப்பாய்;
என்னைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவனைக்
கண்டால் என்னை நினைப்பாய்.

நாட்டுப் பாடல்**

எனக்குச் சுயநினைவு வந்த பிறகும் சிறிது நேரத்துக்குப் பிறகுதான் அன்று நடைபெற்ற சம்பவங்களை நினைவுபடுத்திக் கொள்ள முடிந்தது. ஏதோ ஒரு புதிய அறையில் படுக்கையில் நான் படுத்திருந்தேன். உடல் மிகவும் பலவீனமாக இருந்தது. என் கட்டிலுக்கு அருகில் ஸவேலிச் கையில் ஒரு மெழுகு வர்த்தியைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்று கொண்டிருந்தான். என்னுடைய மார்பிலும் தோள்பட்டை

* மேலே குறிப்பிட்ட வரிகள் ''ருஷ்ய நாட்டுப் பாடல்களின் தொகுப்பில்'' உள்ள பாடல். — ப-ர்.

** ''ருஷ்யப் பாடல்களின் தொகுப்பு (புதியதும் முழுமையுமான நூல்)'' என்ற தலைப்பில் 1790ம் வருடத்தில் நோவிக்கவ் வெளியிட்ட புத்தகத்தின் முதற் பகுதியில் உள்ள பாடல். — ப-ர்.

யிலும் கட்டப்பட்டிருந்த துணிப் பட்டையை யாரோ கவனத்தோடு அவிழ்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். என்னுடைய நினைவுகள் சிறிது சிறிதாகத் தெளிவடைந்தன. நாங்கள் போட்ட வாட் சண்டை என்னுடைய நினைவுக்கு வந்தது. எனக்குக் காயம் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று நினைத்தேன். அந்த நேரத்தில் அறைக் கதவு லேசாகத் திறந்தது. ''அவர் எப்படி இருக்கிறார்?'' என்று மெல்லிய குரலில் விசாரிப்பது கேட்டது. அந்தக் குரலைக் கேட்டதும் என் உடல் சிலிர்த்தது. ''அப்படியேதான். சுயநினைவு இல்லாமலே இருக்கிறார். இன்றுடன் ஐந்து நாட்களாகி விட்டன'' என்று ஸவேலிச் பெருமூச்சு விட்டபடியே பதிலளித்தான். நான் புரண்டு படுக்க விரும்பினேன். ஆனால் என்னால் முடியவில்லை. ''நான் எங்கே இருக்கிறேன்? அது யார்?'' என்று மிகவும் சிரமப்பட்டுப் பேசினேன். மார்யா இவானவ்னா என் கட்டிலின் அருகில் வந்து, குனிந்து என்னைப் பார்த்தாள். ''எப்படி இருக்கிறீர்கள்?'' என்று கேட்டாள். ''நல்ல வேளையாகக் கடவுள் காப்பாற்றினார்'' என்று மெல்லிய குரலில் சொன்னேன். ''மார்யா இவானவ்னா, நீங்களா? எனக்குச் சொல்லுங்கள்...'' என்னால் பேச முடியாமல் பாதியிலேயே நிறுத்தி விட்டேன். ''பலே!'' என்றான் ஸவேலிச். அவன் முகத்தில் மகிழ்ச்சி தோன்றியது. ''அவர் பேசி விட்டார்! கடவுள் கருணை காட்டி விட்டார்!'' என்று அவன் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். ''ஓ! பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்! எவ்வளவு பயந்து விட்டேன் தெரியுமா, ஐயா? ஐந்து நாட்கள்! எவ்வளவு கஷ்டம்!..'' என்றான். மார்யா இவானவ்னா அவன் பேச்சில் குறுக்கிட்டாள்.

''ஸவேலிச்! அவரோடு அதிகமாகப் பேசாதே. அவர் மிகவும் பலவீனமாக இருக்கிறார்'' என்று சொல்லி விட்டு சப்தமில்லாமல் கதவைத் திறந்து மெதுவாக அதை மூடிவிட்டு வெளியே போனாள். எனக்கு ஒரே குழப்பமாக இருந்தது. நான் தளகர்த்தரின் வீட்டில் இருக்கிறேன்; மார்யா இவானவ்னா என்னைப் பார்க்க வந்திருக்கிறாள் என்று புரிந்து கொண்டேன். ஸவே லிச்சிடம் சில கேள்விகள் கேட்பதற்கு முயற்சித்தேன். ஆனால் அந்தக் கிழவன் தலையைப் பலமாக ஆட்டி விட்டுத் தன்னுடைய காதுகளைப் பொத்திக் கொண் டான். என்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. என் னுடைய கண்களை மூடிக் கொண்டேன். சிறிது நேரத்தில் தூக்கம் வந்ததும் எல்லாவற்றையும் மறந்து விட்டேன்.

எனக்கு விழிப்பு ஏற்பட்டதும் ஸவேலிச்சைக் கூப்பிட்டேன். ஆனால் எனக்கு அருகே உட்கார்ந் திருந்த மார்யா இவானவ்னா தேவதைகளுக்குரிய இனிமையான குரலில் என்னிடம் பேசினாள். அந்த நேரத்தில் எனக்கு ஏற்பட்ட உணர்ச்சிப் பரவசத்தை வார்த்தைகளால் வர்ணிக்க முடியாது. நான் அவ ளுடைய கையை இழுத்து என் மார்போடு அணைத்துக் கொண்டேன். என்னுடைய ஆனந்தக் கண்ணீரில் அவள் கை நனைந்தது. மாஷா தன்னுடைய கையை விலக்கிக் கொள்ளவில்லை... திடீரென்று ஏற்பட்ட உணர்ச்சிப் பெருக்கில் தன் உதடுகளை என் முகத் தில் பதித்து முத்தமிட்டாள். என் உடல் முழுவதும் நெருப்புப் பிடித்தது போல உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. ''அன்பே! மார்யா இவானவ்னா! என்னை மணந்து கொள். நீங்கள் ஒத்துக் கொண்டால்தான் என் னுடைய எதிர்காலம் மகிழ்ச்சியாக இருக்கும்'' என்

றேன். அவள் தன்னை நிதானப்படுத்திக் கொண் டாள். ''அமைதியாக இருங்கள். உங்களுக்குப் புண் ணியம்'' என்று சொல்லிக் கொண்டு தன்னுடைய கையை என்னிடமிருந்து விலக்கிக் கொண்டாள். ''நீங்கள் இன்னும் அபாய நிலையிலிருந்து மீளவில்லை. காயம் பலமானது. உடல் நிலையைக் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள். தயவு செய்து, எனக்காகக் கவ னித்துக் கொள்ளுங்கள்'' என்று சொல்லி என்னை ஆனந்த பரவசமான நிலையில் வைத்துவிட்டு அவள் வெளியே சென்றாள். மகிழ்ச்சியில் எனக்கு உயிர் திரும்பியது. அவள் என்னுடையவள்! அவள் என்னைக் காதலிக்கிறாள்! இந்த ஒரு எண்ணம் மட்டுமே என் உடல் முழுவதும் நிறைந்திருந்தது.

அந்த விநாடியிலிருந்து நான் படிப்படியாக குண மடைய ஆரம்பித்தேன். எங்கள் கோட்டையில் மருத் துவர் இல்லாததால் படைப் பிரிவின் நாவிதன் எனக்கு மருந்து கொடுத்து கவனித்துக் கொண்டான். நல்ல வேளையாக என்னை வைத்துப் பரிசோதனை செய்யும் காரியத்தில் அவன் ஈடுபடவில்லை. நான் சீக்கிரமாக குணமடைவதற்கு என்னுடைய இளமை உதவியது; இயற்கை ஒத்துழைத்தது. தளகர்த்தரின் குடும்பத்தில் ஒவ்வொருவரும் என்னைக் கவனித்துக் கொண்டார்கள். மார்யா இவானவ்னா என்னை விட்டு எங்குமே போகவில்லை. முன்பு நான் செய்த காதற் பிரகடனம் பாதியிலேயே நின்று விட்டபடியால் அதை மீண்டும் வலியுறுத்துவதற்கு இந்த வாய்ப்பை நான் பயன்படுத்திக் கொண்டேன். இந்தத் தடவை மார்யா இவானவ்னா என் பேச்சு முழுவதையும் அதிகமான பொறுமையோடு கேட்டாள். அதோடு அவள் என்னைக் காதலிப்பதையும் நாணம் என்ற

பெயரில் மறைக்கவில்லை. அவளுடைய பெற்றோர்கள் அவளுடைய மகிழ்ச்சிக்குக் குறுக்கே நிற்க மாட்டார்கள் என்றாள். ''ஆனால் நீங்கள் நன்றாக யோசிக்க வேண்டும். உங்களுடைய பெற்றோர்கள் உங்களுடைய முடிவை ஏற்றுக் கொள்வார்களா?'' என்று சந்தேகத்தோடு கேட்டாள்.

நான் வெகு நேரம் சிந்தித்தேன். என் தாயார் மிகவும் இளகிய மனமுடையவள் என்பதில் எனக்கு சந்தேகம் இல்லை. ஆனால் என் தகப்பனாரின் கருத்துக் களும் போக்குகளும் வேறு விதமானவை என்று எனக்குத் தெரியும். என்னுடைய காதலை இளம் வயதுக் கோளாறு என்று நினைப்பாரே தவிர அதைக் கேட்டு உணர்ச்சியால் நெகிழ்ந்து திருமணம் செய்து கொள் என்று அனுமதி கொடுக்க மாட்டார் என்று எனக்குத் தோன்றியது. நான் இதைச் சிறிதும் மறைக்காமல் மார்யா இவானவ்னாவிடம் தெரிவித் தேன். ஆனால் என் தகப்பனாரின் சம்மதத்தையும் ஆசீர்வாதத்தையும் கேட்டு உருக்கமாக அவருக்குக் கடிதம் எழுதுவதென்று முடிவு செய்தேன். நான் தயாரித்த கடிதத்தை மார்யா இவானவ்னாவிடம் காட்டினேன். அந்தக் கடிதம் உள்ளத்தைத் தொடும் வகையில் இருப்பதோடு என்னுடைய முடிவு எவ் வளவு நியாயமானது என்பதை நன்றாக விளக்கு வதாகவும் அவள் கருதினாள். இந்தக் கடிதம் என் தகப்பனாரின் மனதை நிச்சயமாக உருக்கும் என்று அவள் நினைத்தாள். இளமைக்கும் காதலுக்குமே உரிய நம்பிக்கை என்ற உணர்ச்சி அவளுடைய மென் மையான இதயத்தில் பொங்கி வழிந்தது.

என் உடம்பு குணமடைந்த பிறகு ஷ்வாப்ரினைப் பார்த்த முதல் சந்தர்ப்பத்திலேயே அவரோடு சமா

தானம் செய்து கொண்டேன். இவான் குஸ்மீச் என்னை மிகவும் கண்டித்தார். ''ஓ! பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்! உன்னைக் கைது செய்வதற்கு உத்தர விட வேண்டும். ஆனால் போதுமான தண்டனை உனக்குக் கிடைத்து விட்டது. அலெக்சேய் இவான விச்சைக் களஞ்சியத்தில் பாதுகாவலில் வைத்திருக் கிறோம். வசிலீசா யெகோரவ்னு அவனுடைய வாளைக் கைப்பற்றியதோடு, அதை இருட்டறையில் பத்திர மாகப் பூட்டி வைத்திருக்கிறாள். அவனும் தன்னு டைய குற்றத்தை நினைத்து வருந்தட்டும்'' என்றார். அதிகமான மகிழ்ச்சியில் திளைத்துக் கொண்டிருந்த எனக்கு யாரைப் பற்றியும் எந்த வருத்தமுமில்லை. எனவே அன்பு நிறைந்த இதயம் கொண்ட தளகர்த்த ரிடம் ஷ்வாப்ரினுக்காகப் பரிந்து பேசினேன். அவர் வழக்கம் போல தம்முடைய மனைவியைக் கலந்து கொண்டு ஷ்வாப்ரினை விடுவிக்க முடிவு செய்தார். ஷ்வாப்ரின் என்னைச் சந்தித்து, எங்களுக்கிடையே ஏற்பட்ட சச்சரவுக்கும் சம்பவங்களுக்கும் தம்முடைய ஆழ்ந்த வருத்தத்தைத் தெரிவித்தார். எல்லாவற் றுக்கும் என்னுடைய தவறுகளே காரணம்; எனவே என்னை மன்னியுங்கள் என்று கேட்டுக் கொண்டார். யாரைப் பற்றியும் வன்மம் கொண்டிருப்பது என் னுடைய இயல்புக்குப் புறம்பானதாகையால், அவர் எனக்கிழைத்த தவறுக்கும் என் உடலில் ஏற்படுத்திய காயத்துக்கும் அவரை மனப்பூர்வமாக மன்னித்தேன். அவர் அகம்பாவமானவர்; அவருடைய காதல் நிரா கரிக்கப்பட்டதனால் புண்பட்டு அவதூறு செய்து விட் டார் என்று கருதிய நான் என்னுடைய துரதிருஷ்ட சாலியான எதிரியைப் பெருந்தன்மையோடு மன்னித் தேன்.

நான் சீக்கிரமாகவே குணமடைந்து விட்டபடியால் என்னுடைய வீட்டுக்குத் திரும்பினேன். என் தகப் பனரிடமிருந்து எப்பொழுது பதில் வரும் என்று பொறுமையின்றி எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அந்தக் கடிதத்தைப் பற்றி நம்பிக்கையோடிருக்க என்னல் முடியவில்லே; ஆனல் தீமை வரப் போகிறது என்று எனக்கு ஏற்பட்ட கவலேயையும் மறைத்துக் கொள்ளப் பாடுபட்டேன். வசீலீசா யெகோரவ்ன விடமும் அவள் கணவரிடமும் என்னுடைய எண்ணங் களே நான் தெரிவிக்கவில்லே. ஆனல் இது அவர் களுக்கு ஆச்சரியத்தைத் தராது என்பதை நான் உணர்ந்தேன். எங்களுடைய காதலே அவர்களிட மிருந்து மறைக்க நானே அல்லது மார்யா இவா னவ்னவோ முயற்சிக்கவில்லே. அவர்கள் சம்மதம் கிடைக்கும் என்று முன்னதாகவே நம்பிக்கையை வளர்த்துக் கொண்டிருந்தோம்.

கடைசியில் ஒரு நாள் காலேயில் ஒரு கடிதத் தோடு ஸவேலிச் என்னிடம் வந்தான். நான் கடி தத்தை வாங்கிய பொழுது என் கை நடுங்கியது. அந்தக் கடிதத்தில் என் தகப்பனருடைய கையெ ழுத்தில் முகவரி எழுதப்பட்டிருந்தது தெரிந்தது. இதுவே எனக்குக் கவலேயை ஏற்படுத்தியது. ஏனென் ருல் என்னுடைய தாயார் எனக்குக் கடிதம் எழுத, என் தகப்பனர் அந்தக் கடிதத்தின் கீழ் சில வரி கள் எழுதுவதுதான் வழக்கம். வெகு நேரம் வரை அதைப் பிரித்துப் படிக்க எனக்கு மனமில்லே. அந்த மேலுரையில் எழுதப்பட்டிருந்த முகவரியைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தேன்: ''என் மகன் பியோத்தர் அந்திரேயெவிச் கிரின்யோவ், பெல கோர்ஸ்க் கோட்டை, ஒரென்புர்க் வட்டாரம்.'' என்

தகப்பனார் எந்த மனநிலையில் கடிதத்தை எழுதினார் என்பதை முகவரியிலுள்ள அவருடைய கையெழுத்தைக் கொண்டு கண்டுபிடிக்க முயன்றேன். கடைசியில் முத்திரையை உடைத்துக் கடிதத்தை வெளியில் எடுத்தேன். முதலிரண்டு வரிகளைப் படித்தவுடனேயே எங்களுக்கிடையில் எல்லாவிதமான உறவுகளும் முடிந்து விட்டன என்பது எனக்குத் தெளிவாயிற்று. அந்தக் கடிதம் பின்வருமாறு எழுதப்பட்டிருந்தது:

''என் மகன் பியோத்தர்! மிரோனவ் மகள் மார்யா இவானவ்னுவைத் திருமணம் செய்து கொள்வதற்குப் பெற்றோர்களின் அனுமதியையும் ஆசீர்வாதத்தையும் கேட்டு நீ எழுதிய கடிதம் இம்மாதம் பதினைந்தாம் தேதியன்று எங்களுக்குக் கிடைத்தது. உனக்கு அனுமதி கொடுக்கவோ அல்லது ஆசீர்வாதம் செய்யவோ எனக்கு உத்தேசமில்லை. மேலும் நீ இராணுவ அதிகாரியாக இருந்த போதிலும், சிறு வயதில் நீ சேட்டை செய்கிற பொழுது உன்னைத் தண்டித்ததைப் போல, இப்போதும் தண்டனை கொடுக்க ஆசைப்படுகிறேன். ஏனென்றால் நாட்டின் பாதுகாப்புக்காக உன்னிடம் வாள் தரப்பட்டிருக்கிறதே தவிர உன்னைப் போன்ற மூர்க்கர்கள் ஒருவரோடொருவர் சண்டை போட்டுக் கொள்வதற்காக அல்ல. அந்த வாளை வைத்திருப்பதற்குரிய தகுதி உனக்கு இன்னும் ஏற்படவில்லை என்பதை நீ நிரூபித்து விட்டாய். இவ்விதமான பிதற்றல்களை நீ மறக்க வேண்டும் என்பதற்காக பெலகோர்ஸ்க் கோட்டையிலிருந்து இன்னும் வெகு தூரத்துக்கு அப்பாலுள்ள ஓர் இடத்துக்கு உன்னை மாற்றி விடுமாறு அந்திரேய் கார்லவிச்சுக்கு உடனடியாகக் கடிதம் எழுதப் போகிறேன். உன்னுடைய சண்டையைப் பற்றியும் அதில் உனக்குக் காயமேற்பட்டதைப் பற்றியும் கேள்விப்பட்டதும் உன் தாயார் நோயாகப் படுத்து விட்டாள். இன்னும் படுத்த

படுக்கையாகவே இருக்கிருள். உன் கதி என்ன ஆகப் போகிறதோ? உன் வாழ்க்கையில் முன்னேற்றம் ஏற்பட வேண்டுமென்று கடவுளைப் பிரார்த்திக் கிறேன். ஆனல் கருணு மூர்த்தியான கடவுள் உனக்கு உதவுவார் என்று நான் நம்பவில்லை.

"உன் தகப்பனர், அ.கி."

அந்தக் கடிதத்தைப் படித்ததும் என் மனதில் பலவிதமான உணர்ச்சிகள் மோதின. என்னுடைய தகப்பனர் கடுமையான சொற்களை மிகவும் தாராளமாகக் கடிதத்தில் எழுதியிருந்தது எனக்கு ஆழ்ந்த வேதனையைத் தந்தது. மார்யா இவானவ்ளுவைப் பற்றி அவமதிப்பாக எழுதியிருந்தது பண்புக் குறைவானது என்பதோடு தேவையற்றதாகவும் எனக்குத் தோன்றியது. பெலகோர்ஸ்க் கோட்டையிலிருந்து மாற்றப்படலாம் என்ற எண்ணம் எனக்குக் கவலையைக் கொடுத்தபோதிலும் என் தாயார் படுத்த படுக்கையாக இருக்கும் செய்தி எனக்கு மிகவும் துயரத்தைத் தந்தது. இங்கே நடந்த சண்டையைப் பற்றி என் பெற்ருேர்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? ஸவேலிச்தான் தெரிவித்திருக்க வேண்டும் என்று நினைத்து, அவன் மீது மிகவும் ஆத்திரமடைந்தேன். என்னுடைய சிறிய அறையில் முன்னும் பின்னுமாக நடந்து கொண்டிருந்தேன். திடீரென்று ஸவேலிச் முன்னல் போய் நின்று கொண்டு அவனைக் கொன்று விடுவது போலப் பார்த்தேன். "உன்னல்தான் எனக்குக் காயம் ஏற்பட்டது. என் உயிருக்காக ஒரு மாதம் போராடினேன். அதோடு திருப்தியடையாமல் என் தாயாரையும் கொல்லப் பார்க்கிருயா?" என்று அவனைக் கேட்டேன். இடிவிழுந்தது போல ஸவேலிச் நிலைகுலைந்து போனன். "எஜமான்! என்ன சொன்

னீர்கள்?'' என்று அழுவது போலப் பேசினுன். ''என்னுல் உங்களுக்குக் காயமேற்பட்டதா? அலெக் சேய் இவானவிச்சின் வாள் வீச்சிலிருந்து என் உயி ரைக் கொடுத்தாகிலும் உங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டு மென்றுதானே நான் வேகமாக ஓடி வந்தேன்! அது கடவுளுக்குத் தெரியும். வயதாகி விட்டதால் வேகமாக ஓட முடியவில்லை. உங்கள் தாயாருக்கு நான் என்ன தீங்கு செய்தேன்?'' என்று கேட்டான். ''நீ என்ன செய்தாயா? என்னைப் பற்றி என் தகப் பனுருக்கு ஏன் எழுதினுய்? என்னை வேவு பார்ப்பதற் காக வந்திருக்கிருயா?'' என்றேன். ''கடவுளே! நான் உங்களைப் பற்றி எழுதினேனு? எஜமான் எனக்கு எழுதியிருக்கும் கடிதத்தைப் படித்துப் பாருங்கள். உண்மையைப் புரிந்து கொள்வீர்கள்'' என்று சொல்லிக் கொண்டே அழுதான். பிறகு தன் பையி லிருந்து ஒரு கடிதத்தை எடுத்து என்னிடம் கொடுத் தான். அதில் பின்வருமாறு எழுதப்பட்டிருந்தது:

''என் மகன் பியோத்தர் அந்திரேயெவிச் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிருன் என்பதை நீ ஏன் எனக்குத் தெரிவிக்கவில்லை? நான் கண்டிப்பாக உத் தரவு கொடுத்திருந்தும் நீ அதைச் செய்யவில்லையே. நாயே! அவன் சேட்டைகளைப் பற்றி அந்நியர்கள் எனக்கு எழுதித்தான் நான் தெரிந்து கொண்டேன். சீ! உனக்கு வெட்கமாயில்லையா? உன் எஜமானின் உத்தரவுகளையும் உன்னுடைய கடமையையும் இப் படியா நிறைவேற்றுவது? இளைஞனை ஒருவனேடு சேர்ந்து கொண்டு நீயும் உண்மையை மறைத்து விட்டாய், நாயே! உன்னைப் பன்றிகளை மேய்க்க அனுப்பி விடுவேன். அவன் உடல்நிலை முன்னேற்ற மடைந்திருக்கிறது என்று நான் கேள்விப்படுகிறேன். எனினும் இந்தக் கடிதம் கிடைத்ததும் அவனுடைய

உடல்நிலையைப் பற்றியும், அவனுக்கு எந்த இடத்தில் காயமேற்பட்டது; அவனை நன்ருக கவனிக்கிருர்களா என்பதையும் உடனே எழுது. இது என் உத்தரவு.''

ஸவேலிச் எனக்கு எத்தகைய தீமையும் செய்ய வில்லை என்பது எனக்குத் தெளிவாயிற்று. அவனை சந்தேகப்பட்டுத் திட்டியது சரியல்ல. எனவே அவ னிடம் மன்னிப்புக் கேட்டேன். ஆனுல் அந்தக் கிழ வனைத் தேற்ற முடியவில்லை. ''எஜமான் என்ன எழுதி விட்டார் பார்த்தீர்களா? கடைசியில் இந்தக் கதியா எனக்கு ஏற்பட வேண்டும்? நாய் என்றும் பன்றிகளை மேய்க்கத்தான் லாயக்கு என்றும் எழுதி யிருக்கிருர். என்னுல்தான் உங்களுக்குக் காயமேற் பட்டது என்று நீங்கள் சொல்கிறீர்கள். பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்! இளம் எஜமானே! இதற்கெல்லாம் காரணம் நான் அல்ல; அந்தப் பாழாய்ப் போன பிரெஞ்சுக்காரன்தான். உங்களுக்கு வாட்சண்டை கற்றுக் கொடுத்தானே பாவி, அவன்தான் காரணம். என்னதான் வாட்சண்டை தெரிந்தாலும் போக்கிரிப் பயலுக்கு முன்னுல் நாம் என்ன செய்ய முடியும்? இவ்வளவு பணத்தைச் செலவழித்து பிரெஞ்சுக்காரனை வேலைக்கு வைத்தார்களே. அதனுல் ஒரு பயனுவது உண்டா?'' என்று புலம்பினுன்.

என்னையும் என்னுடைய நடத்தையையும் பற்றி என் தகப்பனுருக்கு வேலை மெனக்கெட்டு எழுதியது யார்? ஜெனரலா? அவர் அவ்வளவு தூரம் என் மீது அக்கறையுள்ளவராகத் தெரியவில்லையே; மேலும் இவான் குஸ்மீச் எங்கள் சண்டையைப் பற்றி அவ ருக்கு அறிக்கை அனுப்பவில்லையே. எவ்வளவு யோசித் தாலும் எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. கடைசியில் ஷ்வாப்ரின் மீதுதான் எனக்கு சந்தேகம் ஏற்பட்டது.

கோட்டையிலிருந்து என்னை வெளியேற்றி தளகர்த்தர் குடும்பத்தோடு எனக்குத் தொடர்பு இல்லாமற் செய்வதன் மூலம் பயனடையக் கூடிய ஒரே நபர் ஷ்வாப்ரின் தவிர வேறு யாருமில்லை. எல்லாவற்றையும் மார்யா இவானவ்னாவிடம் தெரிவிப்பதற்காகப் புறப்பட்டேன். நான் அங்கே சென்ற பொழுது அவள் வாயிற்படியில் நின்று கொண்டிருந்தாள். ''ஏன் இப்படி இருக்கிறீர்கள்? உங்கள் முகமெல்லாம் வெளுத்திருக்கிறதே!'' என்று என்னைப் பார்த்ததும் அவள் கேட்டாள். ''எல்லாம் முடிந்து விட்டது!'' என்று சொல்லியபடியே என் தகப்பனாரின் கடிதத்தை அவளிடம் நீட்டினேன். இப்பொழுது அவள் முகம் வெளுத்து விட்டது. கடிதத்தைப் படித்துவிட்டு என்னிடம் அதைத் திருப்பிக்கொடுத்த பொழுது அவளுடைய விரல்கள் நடுங்கின. அவளுடைய குரல் மிகப் பரிதாபமாக இருந்தது. ''உங்கள் பெற்றோர்களுக்கு என்னைப் பிடிக்கவில்லை...நாம் நினைத்தது நடக்கப் போவதில்லை. கடவுள் சித்தப்படி நடக்கட்டும் நமக்கு எது நல்லது என்பது நம்மைக் காட்டிலும். கடவுளுக்குத்தான் தெரியும். நாம் என்ன செய்ய முடியும்? பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்! நீங்கள் மகிழ்ச்சியோடிருந்தால் போதும்...'' என்றாள். நான் உடனே அவள் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, ''இல்லை! நான் எதற்கும் தயார். நீ என்னைக் காதலிக்கிறாய். என்னுடைய பெற்றோர்களின் காலடியில் நாம் விழுவோம். அவர்கள் எளிமையானவர்கள். பணத்தால், அகம்பாவத்தால் அவர்களுடைய இதயங்கள் கல்லாகி விடவில்லை... அவர்கள் நம்மை ஆசீர்வதிப்பார்கள். நாம் திருமணம் செய்து கொள்வோம்... சிறிது காலத்துக்குப் பிறகு என் தகப்பனாருடைய மனம்

மாறிவிடும். இது எனக்கு நன்ருகத் தெரியும். என் தாயார் எப்பொழுதும் என் பக்கம்தான் இருப்பாள். என் தகப்பனுர் விரைவில் என்னே மன்னித்து விடுவார்...'' என்று சொன்னேன். ''பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்! அது சரியல்ல. உங்கள் பெற்ருேர்களது ஆசீர்வாதம் இல்லாமல் நான் உங்களேத் திருமணம் செய்து கொள்ள மாட்டேன். அவர்களது ஆசீர்வாதம் இல்லேயென்ருல் உங்கள் வாழ்க்கையில் மகிழ்ச்சி ஏற்படாது. கடவுள் விருப்பப்படி நடக்கட்டும். உங்களுக்கென்று பிறந்திருக்கும் மணப் பெண்ணே நீங்கள் சந்தித்தால், அந்தப் பெண்ணேக் காதலித்தால் கடவுளின் ஆசீர்வாதம் உங்களுக்குக் கிடைக்கட்டும். பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்! உங்கள் இருவரது நலத்துக்காகவும் நான் கடவுளே...'' அப்போது அவள் விம்மி விம்மி அழுதாள். பிறகு என்னே விட்டுப் போய் விட்டாள். அவளேப் பின் தொடர்ந்து வீட்டுக்குள் போக வேண்டுமென்று ஓர் உந்துதல் எனக்கு ஏற்பட்டது. ஆனுல் என்னுடைய உணர்ச்சிகளே அடக்கிக் கொள்ள முடியாது என்பதால் என்னுடைய வீட்டுக்குத் திரும்பினேன்.

நான் என்னுடைய அறையில் உட்கார்ந்து தீவிரமாகச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த பொழுது ஸவேலிச் உள்ளே நுழைந்து என்னுடைய சிந்தனேகளேக் கலேத்தான். என் தகப்பனுருக்கு அவன் எழுதிய கடிதத்தை என்னிடம் நீட்டினுன். ''படித்துப் பாருங்கள் ஐயா? என்னுடைய எஜமானேப் பற்றிக் கண்டதையும் எழுதி அப்பாவுக்கும் மகனுக்கும் தகராறு ஏற்படுத்தியிருக்கிறேஞ என்று பாருங்கள்'' என்ருன். நான் அந்தக் கடிதத்தை வாங்கிப் பார்த்தேன். தனக்கு வந்த என் தகப்பனுரின் கடிதத்துக்கு ஸவேலிச் எழுதிய

பதில் அது. அதை அப்படியே கீழே தந்திருக்கிறேன்:

''இரக்கம் நிறைந்த எஜமானரான பெருமதிப்பிற் குரிய அந்திரேய் பெத்ரோவிச் அவர்களுக்கு!

''தங்கள் அடிமையான என்னிடம் தாங்கள் கோபமடைந்து எழுதிய கருணை நிறைந்த கடிதம் எனக்குக் கிடைத்தது. எஜமானரின் உத்தரவை மீறி யதற்கு நான் வெட்கப்பட வேண்டும் என்று கடி தத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தது. நான் ஒரு நாய்ப் பிற வியல்ல; நான் தங்களுடைய விசுவாசமான ஊழி யன். எஜமானுடைய உத்தரவை நான் அப்படியே நிறைவேற்றுகிறேன். தங்களுடைய விசுவாசமிக்க ஊழியனாக இருந்து தங்கள் சேவையிலேயே தலை நரைத்துப் போனவன் நான். தங்களுக்கு வீணான கலவரத்தை ஏற்படுத்தக் கூடாது என்றுதான் பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்சுக்கு ஏற்பட்ட காயத் தைப் பற்றி நான் எழுதவில்லை. எஜமானி அவ் தோத்யா வசீலியெவ்னா அவர்கள் கவலையினால் படுத்த படுக்கையாக இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன். அவர் கள் விரைவில் குணமடைய வேண்டுமென்று கடவுளைப் பிரார்த்திக்கிறேன். பியோத்தர் அந்திரேயெவிச் தனது மார்பில் வலது தோள்பட்டையின் கீழ் எலும் புக்கு அடியில் காயம்பட்டிருக்கிறார். காயம் ஒன்றரை அங்குல ஆழம் இருக்கும். அவரை ஆற்றங் கரையிலிருந்து தளகர்த்தரின் வீட்டுக்கு நாங்கள் தூக்கிக் கொண்டு போனோம். அவரை அங்கே படுக்க வைத்திருந்தோம். நாவிதன் ஸ்தெபான் பரமோனவ் காயத்துக்கு சிகிச்சை செய்தான். கடவுள் தயவால் பியோத்தர் அந்திரேயெவிச் இப்பொழுது குண மடைந்து விட்டார். அவரைப் பற்றி எழுதுவதற்கு நல்ல விஷயங்களைத் தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. அவருடைய மேலதிகாரிகள் அவரை மிகவும் பாராட்டு வதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். வசிலீசா யெகோரவ்னா அவரைத் தன்னுடைய மகனைப் போல அன்பாக நடத்துகிறாள். அவர் ஆபத்தில் சிக்கினாரென்றால் —

இளங்கன்று பயமறியாது. யானைக்கும் அடி சறுக்கும். பன்றிகளை மேய்க்க என்னை அனுப்பப் போவதாக எழுதியிருக்கிறீர்கள். நான் உங்கள் அடிமை. எஜமானருக்கு என்ன விருப்பமோ அதைச் செய்யட்டும். என்னுடைய எளிமையான வாழ்த்துக்களை ஏற்று அருள் புரியுமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

''தங்கள் விசுவாசமான அடிமை,

''அர்ஹீப் ஸவேலியெவ்.''

அந்த அன்பு நிறைந்த கிழவனின் கடிதத்தைப படித்த பொழுது அவ்வப்பொழுது எனக்கு ஏற்பட்ட சிரிப்பை என்னல் அடக்க முடியவில்லை. என்னுடைய தகப்பனாரின் கடிதத்துக்குப் பதில் எழுதக் கூடிய நிலைமையில் நான் இல்லை. எனவே என் தாயாரின் கவலையைப் போக்க ஸவேலிச் எழுதியுள்ள கடிதமே போதும் என்று எனக்குத் தோன்றியது.

இதற்குப் பிறகு என்னுடைய நிலைமையில் மாற்றமேற்பட்டது. மார்யா இவானவ்ன என்னிடம் நிறையப் பேசவில்லை. எப்படியாவது என்னைச் சந்திக்காமல் இருப்பதற்கு எல்லா முயற்சிகளையும் செய்தாள். தளகர்த்தரின் வீடு சிறிது சிறிதாக அதன் கவர்ச்சியை இழந்தது. என்னுடைய வீட்டில் தன்னந் தனியாக உட்கார்ந்திருக்க ஆரம்பித்தேன். இதற்காக வசிலீசா யெகோரவ்ன என்னை முதலில் கடிந்து கொண்டாள்; ஆனல் என்னுடைய பிடிவாதத்தைப் பார்த்த பிறகு அவள் பேசாமலிருந்தாள். இவான் குஸ்மீச்சை எப்பொழுதாவது என்னுடைய வேலையின் நிமித்தமாக மட்டுமே சந்திப்பேன். அவ்வளவுதான். ஷ்வாப்ரினை மிகவும் அபூர்வமாகத்தான் பார்த்தேன். அப்படிச் சந்திக்கும் சமயங்களில் எனக்கு அதிகமான வெறுப்பு ஏற்படும். ஏனென்றால் அவர் என்னை இரக

சியமாக வெறுப்பது போல எனக்குத் தோன்றியது. இதனுல் அவர் மீது எனக்கிருந்த சந்தேகங்களும் உறுதிப்பட்டன. வாழ்க்கை எனக்கு மிகவும் வேதனை யாக இருந்தது. எப்பொழுதும் தனியாக உட்கார்ந்து வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்க ஆரம்பித்தேன். என் னுடைய சோகமான சிந்தனைகளை எனக்கிருந்த ஓய்வும் தனிமையும் அதிகப்படுத்தின. என்னுடைய தனிமையில் காதல் கொழுந்து விட்டெரிந்தது; அது படிப்படியாக வளர்ந்து மாபெரும் சுமையாக என்னை அழுத்தியது. படிப்பது, கவிதைகள் எழுதுவது போன் றவற்றில் முன்பு எனக்கிருந்த ஆர்வம் மறைந்து விட்டது. என் மனச் சோர்வு அதிகரித்தது. எனக்குப் பைத்தியம் பிடிக்கும் அல்லது குடிகாரனுக மாறி விடுவேன் என்று பயந்தேன். அப்பொழுது திடீ ரென்று நடைபெற்ற சம்பவங்கள் எனக்குப் பலமான அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தன. ஆனுல் அவை எனக்கு நன்மையைத் தந்து என் வாழ்க்கை முழுவதையுமே மாற்றின.

அத்தியாயம் ஆறு

புகச்சோவின் கலகம்

இளைஞர்களே! கேளுங்கள்
வயதான எங்களுடைய வார்த்தைகளை.

பழம் பாடல்°

நான் நேரில் கண்ட பல விசித்திரமான சம்பவங்களை வர்ணிப்பதற்கு முன்பாக 1773ம் வருடத்தின் இறுதியில் ஒரென்புர்க் வட்டாரத்தில் இருந்த நிலைமைகளைப் பற்றி சில வார்த்தைகள் எழுதுவது அவசியம் என்று நினைக்கிறேன்.

இந்த வட்டாரம் மிகப் பெரியதாகவும் செல்வம் கொழிக்கும் பகுதியாகவும் இருந்தது. இங்கே நெடுங்காலமாக வசித்து வருகின்ற மக்கள் பாதிக் காட்டு மிராண்டிகளாகவே இருந்தனர். அவர்கள் மிகச் சமீப காலத்தில்தான் தங்கள் வட்டாரத்தில்

° *ஜார் பயங்கர இவான் கஸான் நகரத்தைக் கைப்பற்றியதைப் பற்றி எழுதப்பட்ட பாடல் (நோவிக்கவ் வெளியிட்ட பாடல்களின் தொகுப்பிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.)* — ப-ர்.

ருஷ்ய ஜார் சக்கரவர்த்திகளின் ஆட்சியை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஆனுல் அவர்கள் சட்டங் களுக்கும் சமூக வாழ்க்கைக்கும் பழக்கப்படாதவர்கள்; அளவுக்கு மீறிய துணிச்சலும் குரூரமான பழக்கங் களும் கொண்டவர்கள். அவர்கள் அடிக்கடி அர சாங்கத்தை எதிர்த்துக் கலகம் செய்தார்கள். எனவே அவர்களைக் கட்டுப் படுத்துவதற்காக அரசாங்கம் அவர்களைத் தொடர்ச்சியாகக் கண்காணிப்பது மிகவும் அவசியமாக இருந்தது. முக்கியமான இடங்களில் எல் லாம் கோட்டைகள் கட்டப்பட்டன; யாயிக் நதிக் கரை ஓரத்தில் நெடுங்காலமாக வாழ்ந்து வருகின்ற கஸாக்குகள் பெரும்பாலும் இக்கோட்டைகளில் குடியமர்த்தப்பட்டனர். ஆனுல் இந்தப் பிரதேசங் களில் அமைதியையும் பாதுகாப்பையும் கண்காணிக்க வேண்டிய யாயிக் கஸாக்குகள், தாங்களே அதி ருப்தியடைந்த பிரஜைகளாக மாறினர். அவர்களால் அரசாங்கத்துக்கு ஆபத்து ஏற்படக் கூடிய நிலைமைகள் உருவாயின. 1772ம் வருடத்தில் மேஜர்-ஜெனரல் த்ரவுபேன்பெர்க் அந்தத் துருப்புக்களைக் கட்டுப்பாட் டுக்குள் கொண்டுவருவதற்காக எடுத்த கடுமையான நடவடிக்கைகளின் விளைவாக அவர்களுடைய முக்கிய மான கோட்டையில் கலகம் ஏற்பட்டது. கலகக் காரர்கள் த்ரவுபேன்பெர்க்கை மிகக் கொடுமையாகக் கொலை செய்துவிட்டு* கஸாக் நிர்வாக அமைப்பிலும் விருப்பம் போல மாற்றங்களைச் செய்து கொண்டனர். கடைசியில், அந்தக் கலகம் ஒடுக்கப்பட்டது; கலகக் காரர்கள் காட்டு மிராண்டித் தனமாக தண்டிக்கப் பட்டுப் பழிவாங்கப்பட்டனர்.

* ப. 50ன் குறிப்பைப் பார்க்கவும்.

இந்தச் சம்பவங்கள் நான் பெலகோர்ஸ்க் கோட்டைக்கு வருவதற்குச் சிறிது காலத்திற்கு முன்பு நடைபெற்றவையாகும். நான் வந்த பொழுது எல் லாம் அமைதியாக இருந்தது; அல்லது அமைதியாக இருப்பது போலத் தோன்றியது. கலகக்காரர்கள் திருந்தி விட்டதாகச் சொல்லப்பட்டது; அதிகாரிகளும் இதை எளிதாக நம்பினார்கள். ஆனால் சூழ்ச்சி மிகுந்த கலகக்காரர்கள் பழிவாங்க வேண்டுமென்று இரகசியமான திட்டங்களை உருவாக்கிக் கொண் டிருந்தனர். மறுபடியும் கலகம் செய்வதற்குச் சரி யான சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

நான் கதையைத் தொடர்கிறேன்.

ஒரு நாள் மாலை நேரத்தில் (1773ம் வருடம் அக்டோபர் மாதத்தின் ஆரம்பத்தில்) நான் என் னுடைய அறையில் தனியாக உட்கார்ந்து இலையுதிர் காலக் காற்று ஊளையிடுவதைக் கேட்டுக் கொண் டிருந்தேன். வானத்தில் மேகங்கள் நிலாவைக் கடந்து போய்க் கொண்டிருந்தன. அந்தக் காட்சியை சன்னல் வழியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது தளகர்த்தர் என்னைக் கூப்பிடுவதாக யாரோ வந்து சொன்னார்கள். நான் உடனே அவருடைய வீட்டுக்குப் புறப்பட்டேன். அங்கே ஷ்வாப்ரின், இவான் இக்னாத் தியெவிச், கஸாக் சார்ஜென்ட் ஆகியோர் உட்கார்ந் திருந்தனர். வசிலீசா யெகோரவ்னாவையும், மார்யா இவானவ்னாவையும் அங்கே காணவில்லை. தளகர்த்தர் ஏதோ நினைவுகளில் மூழ்கியபடி என்னை வாருங்கள் என்றார். பிறகு அவர் அறைக் கதவைத் தாளிட்டு விட்டு எங்களை உட்காருமாறு கேட்டுக் கொண்டார். கஸாக் சார்ஜென்ட் மட்டும் கதவின் அருகே நின்று

கொண்டிருந்தான். தளகர்த்தர் பையிலிருந்து ஒரு கடிதத்தை எடுத்தார். ''அதிகாரிகளே! நமது ஜெனரல் மிகவும் முக்கியமான தகவலை அனுப்பி யிருக்கிறார். அதைப் படிக்கிறேன்'' என்று சொல்லி விட்டு, மூக்குக் கண்ணாடியை மாட்டிக் கொண்டு, அந்தக் கடிதத்தை உரக்கப் படித்தார்:

''பெலகோர்ஸ்க் கோட்டையின் தளகர்த்தர் காப்டன்
மிரோனவ் அவர்களுக்கு
''மிகவும் இரகசியமானது!

''டான் கஸாக்கும் கலகக்காரனுமான யெமெல் யான் புகச்சோவ் சமீபத்தில் சிறையிலிருந்து தப்பி யோடி, சட்ட விரோதமான கும்பலைச் சேர்த்துக் கொண்டு, யாயிக் கிராமப் பகுதிகளில் கிளர்ச்சிகளைத் தூண்டி வருகிறான். பல இடங்களில் கொலை செய்து கொள்ளையடித்திருப்பதோடு நம் கோட்டைகள் சிலவற்றையும் கைப்பற்றித் தரைமட்டமாக்கியிருக் கிறான். இவற்றோடு நில்லாமல் காலஞ்சென்ற மூன்றாம் பீட்டர் சக்கரவர்த்தியின் பெயரைத் தனக்குச் சூட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். இந்தத் திமிரான செயலை நாம் ஒருபோதும் மன்னிக்க முடியாது. இந்த உத் தரவு கிடைத்தவுடன் பாசாங்குக்காரனும் குற்ற வாளியுமான யெமெல்யான் புகச்சோவ் உங்கள் பாதுகாப்பிலிருக்கும் கோட்டையைத் தாக்கினால் அதற்குத் தேவையான எதிர்நடவடிக்கைகளை எடுப்ப தோடு—முடியுமானால் அவனை ஒழிக்க வேண்டுமென் றும்—காப்டனுக்கு ஆணையிடுகிறோம்.''

''தேவையான எதிர்நடவடிக்கைகளைச் செய்ய வேண்டும்!'' தளகர்த்தர் கடிதத்தை மடித்து வைத்து விட்டுத் தம் மூக்குக் கண்ணாடியைக் கழற்றியபடியே இந்த வார்த்தைகளைத் திருப்பிச் சொன்னார். ''சொல் வது எளிது; செய்வது கடினம். அந்தப் போக்

யூரல் கஸாக்குகளின் காவலர்கள். 19ம் நூற்றுண்டின் தொடக்கத்தில் செதுக்கப்பட்ட ஓவியம்.

எ. புகச்சோவ். தைல வண்ண ஓவியம். முன்காலத்தில் இங்கே இரண்டாம் எகதிரீனாவின் படம் இருந்தது. ஓவியரின் பெயர் தெரியவில்லை. 1773.

புகச்சோவின் துருப்புகளுக்கு எதிராகத் தற்காப்புக்கு 1773-ல் கட்டப்பட்ட அரண். நீர்வண்ண ஓவியம். 1887.

கிரிக்கு நல்ல பலம் சேர்ந்து விட்டது. நம்மிடம் நூற்றுமுப்பது பேர்கள்தான் இருக்கிறார்கள். கஸாக்கு களை நம்ப முடியாதென்பதால் நான் அவர்களைக் கணக்கில் சேர்க்கவில்லை. மக்சீமிச்! நான் உன்னைச் சொல்லவில்லை.'' (சார்ஜென்ட் சிரித்தான்.) ''திரு வாளர்களே! நாம் தீவிரமான நடவடிக்கைகளை எடுப்பது அவசியம். காவல், இரவில் ரோந்து போவது ஆகிய கடமைகளை மற்றவர்களுக்கு முன் மாதிரியாகச் செய்யுங்கள். கோட்டை மீது தாக்கு தல் ஏற்பட்டால் உடனே கோட்டைக் கதவைப் பூட்டுங்கள்; படைவீரர்களுக்கு உஷார் என்று அறிவியுங்கள். மக்சீமிச்! நீ மற்ற கஸாக்குகளை நன்றாக கவனித்து வா. பீரங்கியை சரிவர சுத்தம் செய்யச் சொல். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இங்கே பேசிய விஷயங்களை இரகசியமாக வைத்துக் கொள். கோட்டையில் வேறு யாருக்கும் இது தெரியக் கூடாது'' என்றார்.

இந்த உத்தரவுகளைக் கொடுத்துவிட்டு இவான் குஸ்மீச் எங்களை அனுப்பி வைத்தார். நானும் ஷ்வாப்ரினும், அங்கே தெரிவிக்கப்பட்ட விஷயத்தைப் பற்றி விவாதித்தபடியே வெளியே வந்தோம். ''இது எப்படி முடியும் என்று நினைக்கிறாய்?'' என்று அவரைக் கேட்டேன். ''கடவுளுக்குத்தான் தெரியும். பார்ப்போம். இது வரை நம்மிடம் குறிப் பாக எதையும் சொல்லவில்லை. ஆனால்...'' இந்த இடத்தில் அவர் பேச்சை நிறுத்திவிட்டு ஞாபக மறதி யாக ஒரு பிரெஞ்சுப் பாட்டை சீட்டியடிக்க ஆரம் பித்தார்.

நாங்கள் மிகவும் எச்சரிக்கையாக நடந்து கொண்ட போதிலும் புகச்சோவ் வரப் போகும் செய்தி கோட்

டைக்குள் எப்படியோ பரவியது. இவான் குஸ்மீச் தன்னுடைய மனைவி சொன்னபடிக் கேட்பவர் என்ற போதிலும் ஒரு முக்கியமான இராணுவ இரகசி யத்தை அவளிடம் ஒருபோதும் தெரிவிக்கக் கூடிய வர் அல்ல. அந்தக் காரியத்தைச் செய்யுமாறு உல கத்தில் எந்தச் சக்தியும் அவரை நிர்ப்பந்திக்க முடியாது. ஜெனரலிடமிருந்து கடிதம் வந்ததும் அவர் மிகவும் சாமர்த்தியமாக வசிலீசா யெகோ ரவ்னுவை வெளியே அனுப்பி விட்டார். கெரா சிம் பாதிரியாருக்கு ஓரென்புர்கிலிருந்து ஏதோ அதிசயமான செய்திகள் வந்திருக்கின்றன; ஆனுல் அவர் அதை இரகசியமாக வைத்திருக்கிருர் என்று தன் மனைவியிடம் சொன்ஞர். உடனே பாதிரி யாரின் மனைவியைப் பார்க்கப் போவதென்று வசிலீசா யெகோரவ்னு முடிவு செய்தாள். மாஷா தனியே இருக்க வேண்டாம்; அவளையும் உன்னேடு கூட்டிக் கொண்டு போ என்று இவான் குஸ்மீச் மனைவி யிடம் சொன்ஞர்.

இப்பொழுது அந்த வீட்டில் இவான் குஸ்மீச் மட்டுமே இருந்தார். அவர் உடனே எங்களைக் கூட்டி வரச் சொன்ஞர். நாங்கள் பேசுவதை பலாஷ்கா கேட்கக் கூடாதென்பதற்காக அவளை ஒரு சிறு அறையில் போட்டுப் பூட்டி விட்டார்.

வசிலீசா யெகோரவ்னு பாதிரியார் மனைவியிட மிருந்து எந்தத் தகவலும் கிடைக்காமல் ஏமாற்றத் தோடு வீட்டுக்குத் திரும்பியவுடன் இவான் குஸ்மீச் பலாஷ்காவை ஒரு சிறு அறையில் போட்டுப் பூட்டி விட்டுத் தம் அதிகாரிகளோடு யுத்தத்தைப் பற்றி ஆலோசனை நடத்திஞர் என்பதைக் கேள்விப்பட்டாள். தன் கணவர் தன்னை ஏமாற்றி விட்டார் என்பது

கிர்கீசியர்கள். செதுக்கப்பட்ட ஓவியம். 19ம் நூற்றுண்டின் முதற்பாதி.

பஷ்கீரியர்கள். அ. அர்லோவ்ஸ்கி வரைந்தது. அச்சிடப்பட்ட ஓவியம். 1820.

ஒரு விவசாயி. செதுக்கப்பட்ட ஓவியம். 1809.

தெரிந்ததும் இவரைக் குறுக்கு விசாரணை செய்தாள். ஆனால் இவான் குஸ்மீச் இதை எதிர்பார்த்தார். அவருடைய வாழ்க்கைத் துணைவி எல்லாவற்றையும் துருவித் துருவிக் கேட்கும் இயல்புடையவள். எனவே அவளுடைய கேள்விகளுக்குச் சிறிதும் பதட்டமில்லாமல் உற்சாகத்தோடு பதிலளித்தார். ''கோட்டையிலிருக்கும் பெண்கள் வீட்டில் அடுப்பெரிக்க வைக்கோலைப் பயன்படுத்துவதாகக் கேள்விப்பட்டேன். அது மிகவும் ஆபத்தானதாயிற்றே. அதனால் இனிமேல் அடுப்பெரிக்க வைக்கோலை உபயோகிக்கக் கூடாது; விறகையும் சுள்ளிகளையும் தான் உபயோகிக்க வேண்டும் என்று கண்டிப்பான உத்தரவு கொடுத்தேன்'' என்றார். ''அப்படியானால் அவனை ஏன் பூட்டி வைத்தீர்கள்? அந்த இருட்டறையில் ஏன் பலாஷ்காவைப் பூட்டி வைத்தீர்கள்?'' என்று அவள் விடாமல் கேட்டாள். இவான் குஸ்மீச் இந்தக் கேள்வியை எதிர்பார்க்காத காரணத்தால் ஏதோ ஒரு பதிலை முணுமுணுத்தார். வசிலீசா யெகோரவ்னாவுக்குத் தன்னுடைய கணவர் மழுப்புகிறார் என்பது புரிந்தது. அவரிடமிருந்து உண்மையைப் பிடுங்க முடியாது என்று புரிந்து கொண்டு கேள்வி கேட்பதை நிறுத்தினாள். அக்குலீனா பம்பீலவ்னா புது மாதிரியாகத் தயாரிக்கும் வெள்ளரிக்காய் ஊறுகாய் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்தாள். அன்றிரவு முழுவதும் அவளால் தூங்க முடியவில்லை. தன் கணவருக்குத் தெரிந்த விஷயம் தனக்குத் தெரியக் கூடாதென்றால் அது என்னவாக இருக்கும் என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மறு நாள் காலையில் மாதாகோவிலிலிருந்து திரும்புகிற பொழுது இவான் இக்னாத்தியெவிச் பீரங்கியில்

சிறுவர்கள் திணித்து வைத்த கல், கந்தைத் துணி, மரக் கட்டை, எலும்புத் துண்டுகள் மற்றும் எல்லா விதமான குப்பைகளையும் வெளியே எடுத்து அதை சுத்தம் செய்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தாள். ''இந்த ராணுவத் தயாரிப்புகளுக்கு என்ன அர்த்தம்? கிர்கீஸியர்கள் படையெடுக்கலாம் என்று எதிர்பார்க் கிறார்களா? இவ்வளவு சாதாரணமான விஷயத்தை இவான் குஸ்மீச் என்னிடமிருந்து மறைக்க மாட் டாரே'' என்று அவள் வெகு நேரம் யோசித் தாள். அவளுடைய தணியாத ஆவலைத் தூண்டிக் கொண்டிருக்கும் விஷயத்தை எப்படியாவது தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று உறுதியாக முடிவு செய் தாள். உடனே இவான் இக்னத்தியெவிச்சைக் கூப் பிட்டாள்.

நீதிபதி விசாரணையைத் தொடங்கும் பொழுது சம்பந்தமில்லாத கேள்விகளைக் கேட்டு அந்த நபரின் கவனத்தைத் திருப்ப முயல்வார். பிறகு திடீரென்று முக்கியமான கேள்வியைக் கேட்டு மடக்கி விடுவார். அது போல, வசிலீசா யெகோரவ்னா சற்று நேரம் குடும்ப சமாசாரங்களைப் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். பிறகு ஒரு வினாடி மௌனமாக இருந்துவிட்டு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டாள். ''கடவுளே! கடவுளே! சேதி தெரியுமா? இதெல்லாம் எப்படி முடியப் போகிற தோ?'' என்று தலையைப் பலமாக ஆட்டியபடியே சொன்னாள்.

''கவலைப்படாதீர்கள், அம்மையாரே! கடவுள் இரக்கம் நிறைந்தவர். நம்மிடம் ஏராளமான போர் வீரர்கள் இருக்கிறார்கள்; போதுமான வெடிமருந்து இருக்கிறது. நான் பீரங்கியை நன்றாக சுத்தம் செய்து விட்டேன். புகச்சோவின் தாக்குதலை முறியடித்து

விடலாம் என்று நம்புவோம். கடவுளின் கருணை இருக்கும் பொழுது நமக்கு எந்த ஆபத்தும் வராது'' என்று இவான் இக்னத்தியெவிச் பதில் அளித்தார்.

'இந்த புகச்சோவ் என்பவன் யார்?'' என்று அவள் கேட்டாள்.

இப்பொழுது இவான் இக்னத்தியெவிச் நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டார். ஏனென்றால் அவர் தன்னையறியாமல் உண்மையைச் சொல்லி விட்டார். ஆனால் இனிமேல் நாக்கைக் கடித்துப் பயனுண்டா? வசிலீசா யெகோரவ்னா தான் யாரிடமும் சொல்ல மாட்டேன் என்று சத்தியம் செய்து அவரிடமிருந்து எல்லா விவரங்களையும் தெரிந்து கொண்டாள்.

வசிலீசா யெகோரவ்னா தன்னுடைய சத்தியத்தைக் காப்பாற்றினாள். பாதிரியார் மனைவியைத் தவிர, வேறு யாரிடமும் ஒரு வார்த்தை கூடச் சொல்லவில்லை. பாதிரியார் வீட்டுப் பசு கோட்டைக்கு வெளியே மேயப் போகும். அதைப் போக்கிரிகள் பிடித்துவிடக் கூடாது என்பதால் ஜாக்கிரதையாக இருக்கும்படி அவளிடம் மட்டும் சொன்னாள்.

வெகு சீக்கிரத்தில் எல்லோரும் புகச்சோவைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். பலவிதமான வதந்திகள் வேகமாகப் பரவின. தளகர்த்தர் கஸாக் சார்ஜென்டைப் பக்கத்துக் கிராமங்களுக்கும் கோட்டைகளுக்கும் சென்று விவரங்களைச் சேகரித்து வருமாறு அனுப்பினார். மக்சீமிச் இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு திரும்பி வந்தான். கோட்டையிலிருந்து அறுபது வெர்ஸ்டாக்கள் தூரத்தில் ஸ்டெப்பியில் ஏராளமான நெருப்புகளைப் பார்த்ததாகக் கூறினான். மேலும் அதிக அளவில் ஏதோ எதிரிப் படைகள் இருப்பதாக பஷ்கீரியர்கள் தெரிவித்ததாக

சோவ் பற்றி அதிகாரிகளோடு கலந்து பேச விரும்புகிறீர்கள். இந்தத் தடவை நான் ஏமாற மாட்டேன்!'' என்று அவள் குறுக்கிட்டுச் சொன்னாள். இவான் குஸ்மீச் கண்களை அகலமாகத் திறந்தார். ''அன்பே! உனக்கு ஏற்கெனவே தெரியும் போல இருக்கிறது. அப்படியானால் நீ இங்கேயே இருக்கலாம். உனக்கு முன்பாகவே நாங்கள் விவாதிக்கிறோம்'' என்றார். ''அதுதான் சரி. மற்றவர்களை ஏமாற்றும் வித்தை உங்களுக்குத் தெரியாது. அதிகாரிகளைக் கூப்பிடுங்கள்'' என்றாள்.

நாங்கள் மறுபடியும் அங்கே கூடினோம். இவான் குஸ்மீச் தன் மனைவியின் முன்னிலையில் புகச்சோவ் வெளியிட்டிருக்கும் அறிவிப்பை வாசித்தார். அதை யாரோ ஒரு அரைகுறை ஞானமுள்ள கஸாக் எழுதியிருக்க வேண்டுமென்று தோன்றியது. எங்கள் கோட்டைக்குள் உடனே நுழையப் போவதாகவும், கஸாக்குகளும் படைவீரர்களும் தன்னோடு சேர்ந்து விடுமாறும் அந்தப் போக்கிரி கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். அதிகாரிகள் எதிர்த்தால் அவர்களுடைய உயிருக்கு ஆபத்து என்றும் எச்சரிக்கை செய்திருந்தான். அந்த அறிவிப்பு, நயமில்லாத ஆனால் ஆணித்தரமான சொற்களில் எழுதப்பட்டிருந்தது. அதை சாதாரண மக்கள் படிக்கும் பொழுது அவர்களுடைய மனங்களில் ஆபத்தான விளைவை நிச்சயமாக ஏற்படுத்தும்.

''போக்கிரிப் பயல்! என்ன தைரியம்! நமக்கே எச்சரிக்கை கொடுக்கிறானே! அவனைப் போய்ப் பார்த்து நம்முடைய கொடிகளை அவன் காலடியில் போடுவோம் என்று எதிர் பார்க்கிறானா? கெட்ட நாய்! நாற்பது வருஷ காலம் இராணுவத்தில் சேவை செய்தவர்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்று நினைக்

கிறுனு? தளகர்த்தர்கள் இந்த முரடனுக்கு பயப்படு வார்கள் என்று நினைக்கிறுனு?'' என்றுள் வசிலீசா யெகோரவ்னு.

''அம்மாதிரி பயப்படக் கூடிய தளகர்த்தர் கள் யாருமில்லை. ஆனுல் எதிரி ஏற்கெனவே பல கோட்டைகளைக் கைப்பற்றி விட்டதாகச் சொல் கிறுர்களே'' என்றுர் இவான் குஸ்மீச்.

''அவனிடம் உண்மையிலேயே பலமிருக்கிறது என்று தோன்றுகிறது'' என்றுர் ஷ்வாப்ரின்.

''அவன் பலம் எவ்வளவு என்பதை விரைவில் கண்டு பிடித்துவிடலாம். வசிலீசா யெகோரவ்னு! களஞ்சியத்தின் சாவியைக் கொடு. இவான் இக் னுத்தியெவிச்! அந்த பஷ்கீரியனை இங்கே இழுத்து வா. யுலாயிடம் சவுக்கைக் கொண்டு வருமாறு சொல்'' என்றுர் தளகர்த்தர்.

''இவான் குஸ்மீச்! சற்றுப் பொறுங்கள். மார்யா இவானவ்னுவை வெளியே போகச் சொல்லி விடு கிறேன். அவனுடைய ஓலத்தைக் கேட்டால் அவள் பயந்து விடுவாள். உண்மையைச் சொல்ல வேண்டு மானுல், எனக்கும் இதைப் பார்க்கப் பிடிக்காது. நான் போய் வருகிறேன்'' என்று சொல்லிவிட்டு அவள் எழுந்தாள்.

சென்ற காலத்திய விசாரணைகளில் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களைச் சித்திரவதை செய்வது ஒரு முக்கியமான அங்கமாக இருந்தது. அதனுல் பிற் காலத்தில் அது ஒழிக்கப்பட்ட போதிலும் அந்தக் கருணை மிக்க உத்தரவை யாரும் பின்பற்றவில்லை. குற்றம் சாட்டப்பட்ட ஒருவனைத் தண்டிப்பதற்கு அவன் தன்னுடைய குற்றத்தை ஒத்துக் கொள் வது அவசியம் என்று கருதப்பட்டது. இந்த எண்ணம்

அர்த்தமற்றது என்பது மட்டுமல்லாமல் சரியான நீதி இயல் கோட்பாடுகளுக்கும் புறம்பானதாகும். ஏனென்றால் குற்றம் சாட்டப்பட்ட ஒருவன் நான் அந்தக் குற்றத்தைச் செய்யவில்லை என்று சொல்லும் பொழுது உடனே அவன் நிரபராதி என்ற முடிவுக்கு யாரும் வருவதில்லை. அப்படியானால் அவன் குற்றத்தை ஒத்துக் கொள்வதை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டு அவன் குற்றவாளியே என்ற முடிவுக்கு வருவது எப்படிச் சரியாகும்? சித்திரவதை செய் கின்ற காட்டுமிராண்டித்தனமான பழக்கம் ஒழிக் கப்பட்டது சரியல்ல என்று வாதாடுகின்ற சில வயதான நீதிபதிகளை நான் இன்றைக்கும் சந்திக் கிறேன். அந்தக் காலத்தில் சித்திரவதை செய்வது முறைதானா என்ற கேள்வியை நீதிபதிகளும் எழுப் பவில்லை; குற்றம் சாட்டப்பட்டுச் சித்திரவதை செய்யப் பட்டவர்களும் எழுப்பவில்லை. எனவே தளகர்த்தரின் ஆணை அங்கேயிருந்தவர்களிடம் சிறிதும் அமைதிக் குலைவையோ, அல்லது ஆச்சரியத்தையோ ஏற்படுத்தவில்லை. இவான் இக்னத்தியெவிச் தளகர்த் தர் மனைவியிடம் சாவியை வாங்கிக் கொண்டு, பஷ் கீரியனை இழுத்து வருவதற்காகக் களஞ்சியத்தை நோக்கிச் சென்றார். சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு அந்தக் கைதியைக் கூட்டிக் கொண்டு திரும்பினார். தளகர்த்தரின் உத்தரவுக்குப் பிறகு அந்தக் கைதியை அறைக்குள் கொண்டு வந்தார்.

அந்த பஷ்கீரியனின் கால்களில் கொண்டி போடப்பட்டிருந்ததால் அவன் மிகுந்த சிரமத் தோடு வாயிலைக் கடந்து அறைக்குள் நுழைந்தான். தன் தலையிலிருந்த உயரமான தொப்பியை அகற்றி விட்டுக் கதவின் அருகில் நின்றான். அவனைப் பார்த்த

பொழுது என்னுடைய உடலில் ஓடிக் கொண்டிருந்த இரத்தம் உறைந்து விட்டது. அந்த மனிதனை நான் என்றைக்கும் மறக்க மாட்டேன். அவன் வயது எழுபதுக்கு மேல் இருக்கும். அவன் மூக்கும் காதுகளும் வெட்டப்பட்டிருந்தன. அவன் தலை மொட்டையடிக்கப்பட்டிருந்தது. அவனுடைய மோ வாயில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக வெள்ளை உரோமம் தெரிந்தது. அவன் குட்டையாகவும், மெலிந்த உடலும் வளைந்த முதுகுமாக நின்று கொண்டிருந்தான். ஆனால் சிறு கீற்றுப் போன்ற அவனுடைய கண்களில் இன்னும் நெருப்பின் தணல் தெரிந்தது.

இந்தப் பயங்கரமான அறிகுறிகளிலிருந்து 1741ம் வருடத்தில் ஏற்பட்ட கலகத்தில் ஈடுபட்டதற்காக அவன் தண்டிக்கப்பட்டவன்* என்பதை தளகர்த்தர் புரிந்து கொண்டார். "ஓ! நீ பழைய ஓநாய் தானா? எங்கள் வலைகளில் முன்பே சிக்கியிருக்கிறாயா? உன் மொட்டைத் தலையிலிருந்து நீ முதல் தடவையாகக் கலகம் செய்பவனல்ல என்று தெரிகிறதே. என் கிட்டே வா! உன்னை இங்கே அனுப்பியது யார் என்று சொல்" என்று தளகர்த்தர் அதட்டினார் .

அந்த பஷ்கீரியக் கிழவன் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசாமல் தளகர்த்தரையே புரியாமல் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

"ஏன் பேசாமலிருக்கிறாய்? உனக்கு ருஷ்ய மொழி புரியாதா? யுலாய்! இவனை நம்முடைய கோட்

* பஷ்கீரியர்களுடைய கலகம் இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது; ஜாரிஸ்ட் துருப்புகள் இந்தக் கலகத்தைக் கொடூரமான முறையில் நசுக்கிவிட்டன. — ப-ர்.

டைக்கு அனுப்பியது யார் என்று உன்னுடைய மொழியில் கேள்'' என்றார் தளகர்த்தர்.

யுலாய் தளகர்த்தரின் கேள்வியைத் தாத்தாரிய மொழியில் மொழிபெயர்த்தான். ஆனால் அந்த பஷ்கீரியன் அப்பொழுதும் முன் மாதிரியே எதுவும் பேசாமல் நின்று கொண்டிருந்தான்.

''சரி. உன்னைப் பேச வைக்கிறேன். அவனுடைய முதுகிலிருக்கும் கோடுபோட்ட துணியை எடுத்து விட்டுச் சவுக்கடி கொடுங்கள். யுலாய்! சுடச்சுடக் கொடு!'' என்று தளகர்த்தர் உத்தரவிட்டார்.

இரண்டு வயதான படைவீரர்கள் அவன் உடலில் தொங்கிய சட்டையைக் கழற்றினர். அந்தப் பரிதாபத்துக்குரிய மனிதனின் முகத்தில் இப்பொழுது பயப்படுவதற்குரிய அறிகுறிகள் தென்பட்டன. சிறு குழந்தைகளிடம் அகப்பட்டுக் கொண்ட பிராணியைப் போல அவன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். அங்கேயிருந்த படைவீரர்களில் ஒருவன் அந்தக் கைதியின் இரண்டு கரங்களையும் தூக்கித் தன்னுடைய தோள்பட்டை மீது வைத்துக் கொண்டு அவனைத் தன் முதுகின் மீது ஏற்றிக் கொண்டான். யுலாய் சவுக்கை எடுத்துச் சொடுக்கிப் பார்த்தான். அந்த நேரத்தில் அந்தக் கைதி தலையைக் குனிந்தபடியே கெஞ்சுவது போல மெல்லிய குரலில் முனகினான். அவன் வாயைத் திறந்த பொழுது நாக்கு வெட்டப்பட்டு அடிப்பகுதி மட்டுமே இருப்பது தெரிந்தது.

என்னுடைய வாழ்நாளில் நடைபெற்ற இந்தச் சம்பவத்தை நினைத்துப் பார்த்துவிட்டு சக்கரவர்த்தி அலெக்சாந்தரின் அடக்கமான ஆட்சியோடு ஒப்பிடும் பொழுது, கல்வியின் வேகமான வளர்ச்சியையும் மனிதப் பண்பு எங்கும் பரவியிருப்பதையும் நினைத்து

ஆச்சரியமடைகிறேன். இளைஞனே! என்னுடைய எழுத்துக்களை நீ படிக்கும் சந்தர்ப்பம் ஏற்படுமானல் ஒன்றை நினைவில் வைத்துக் கொள்: வன்முறையான கொந்தளிப்புக்கள் ஏதுமில்லாமல் ஏற்படுகின்ற ஒழுக்குஞ்சார்ந்த முன்னேற்றமே மிகவும் சிறப்பானது.

நாங்கள் இடிவிழுந்தவர்களைப் போல உட்கார்ந்திருந்தோம்.

''சரி. இவனிடமிருந்து உபயோகமுள்ள எந்தத் தகவலையும் நாம் பெற முடியாது. யுலாய்! இவனைக் களஞ்சியத்துக்குத் திரும்பக் கொண்டுபோ. திருவாளர்களே! நாம் வேறு சில விஷயங்களைப் பேச வேண்டும்'' என்றார் தளகர்த்தர்.

நாங்கள் இராணுவ ரீதியில் எங்களுடைய நிலையைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பிக்கும் பொழுது திடீரென்று வசிலீசா யெகோரவ்னு அறைக்குள் ஓடி வந்தாள். வேகமாக ஓடி வந்த காரணத்தால் அவளால் மூச்சு விடக் கூட முடியவில்லை. அவள் அதிகமான பரபரப்படைந்திருப்பதற்கான அறிகுறிகள் முகத்தில் தென்பட்டன.

''ஏன் இப்படி வருகிருய்? என்ன நடந்தது?'' என்று தளகர்த்தர் ஆச்சரியத்தோடு அவளைக் கேட்டார்.

''ஆபத்து! அன்பே! இன்று காலையில் கீழ் ஏரிக் கோட்டையைக் கைப்பற்றி விட்டார்கள். கெராசிம் பாதிரியாருடைய வேலைக்காரன் அங்கேயிருந்து இப்பொழுதுதான் வந்திருக்கிறன். கோட்டை பிடிபட்டதை அவனே பார்த்தானும், தளகர்த்தரையும் மற்ற எல்லா அதிகாரிகளையும் தூக்கில் போட்டு விட்டார்களாம். எல்லாப் படைவீரர்களையும் கைது செய்து விட்டார்கள். நாம் என்ன செய்வதென்று

பேசி முடிப்பதற்குள் அந்தக் காட்டு மிராண்டிகள் இங்கே வந்து விடுவார்கள்'' என்று வசிலீசா யெகோ ரவ்ஞ தெரிவித்தாள்.

இந்த செய்தியை நான் சிறிதும் எதிர்பார்க்க வில்லே. அதைக் கேட்டதும் எனக்கு வியப்பும் அதிர்ச்சியும் ஏற்பட்டது. கீழ் ஏரிக் கோட்டையின் தளகர்த்தரோடு எனக்கு அறிமுகம் இருந்தது. அவர் அமைதியும் அடக்கமும் நிறைந்த இளேஞர். இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்புதான் அவரும் அவ ருடைய இளம் மனேவியும் ஓரென்புர்கிலிருந்து திரும்பும் வழியில் இவான் குஸ்மீச்சின் வீட்டில் தங்கிவிட்டுப் போஞர்கள். கீழ் ஏரிக் கோட்டையிலி ருந்து சுமார் இருபத்தைந்து வெர்ஸ்டாக்கள் தூரத் தில் எங்கள் கோட்டை அமைந்திருந்தது. எனவே புகச்சோவின் தாக்குதலே நாங்கள் எந்த நேரத் திலும் எதிர்பார்க்கலாம். அப்படியாஞல் மார்யா இவானவ்ஞவின் கதி என்ன என்று நினேத்த பொழுது என்னுடைய இதயம் வேதனேயால் கனத்தது.

''இவான் குஸ்மீச்! நான் சொல்வதைக் கேளுங் கள். நம் உடலில் கடைசிச் சொட்டு இரத்தம் இருக்கும் வரை கோட்டையைப் பாதுகாப்பது நம் கடமை. அது நமக்குத் தெரியும். ஆஞல் இங்கே யுள்ள பெண்களின் பாதுகாப்பைப் பற்றி நாம் ஏதாவது செய்ய வேண்டும். ஓரென்புர்குக்குச் செல்லும் பாதையில் ஆபத்துக்கள் இல்லேயென்ருல் அவர்களே அங்கே அனுப்பி விடுங்கள்; அல்லது அதற்கும் அப்பாலுள்ள பாதுகாப்பான கோட்டைக்கு அனுப்புங்கள். இந்தக் காட்டு மிராண்டிகளின் கைகளில் அவர்கள் சிக்கக் கூடாது'' என்று நான் தளகர்த்தரிடம் சொன்னேன்.

இவான் குஸ்மீச் தன் மனைவியை நோக்கித் திரும்பினார்.

''அன்பே! நான் சொல்வதைக் கேள். இந்தக் கலகக்காரர்களோடு சண்டை முடிவடைகிற வரை உங்களை வேறு எங்காவது அனுப்புவது நல்லதுதானே? நீ என்ன சொல்கிறாய்?'' என்று கேட்டார்.

''பிதற்றல்!'' என்று அவள் பதிலளித்தாள். ''துப்பாக்கி குண்டு துளைக்காத கோட்டை எங்காவது உண்டா? பெலகோர்ஸ்க் கோட்டையில் பாதுகாப்பு இல்லை என்று ஏன் நினைக்கிறீர்கள்? இங்கே இருபத்திரண்டு வருடங்கள் வாழ்ந்துவிட்டோம். அது கடவுளுக்கே தெரியும், பஷ்கீரியர்களையும் கிர்கீஸியர்களையும் பார்த்து விட்டோம். இப்பொழுது புகச்சோவ். அவன் சுடுகாட்டுக்குப் போன பிறகும் நாம் இருப்போம்'' என்றாள்.

''அன்பே! அப்படியானால் நல்லது'' என்றார் இவான் குஸ்மீச். ''இந்தக் கோட்டை மீது உனக்கு நம்பிக்கை இருந்தால் நீ இங்கேயே இருக்கலாம். ஆனால் மாஷாவை என்ன செய்வது? நாம் அவனைத் தோற்கடித்தால் அல்லது நமக்கு உதவிப் படைகள் வருமானால் நல்லதே. ஆனால் கோட்டையை எதிரி கைப்பற்றி விட்டால்?'' என்று கேட்டார்.

''அப்படியானால்...'' வசிலீசா யெகோரவ்னா மிருந்த பரபரப்போடு தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு பேச்சைப் பாதியில் நிறுத்திக் கொண்டாள்.

''இல்லை, வசிலீசா யெகோரவ்னா!'' என்று தளகர்த்தர் தொடர்ந்து பேசினார். அவருடைய வாழ்க்கையில் முதல் தடவையாகத் தன் மனைவி தன்னுடைய வார்த்தைகளுக்கு முக்கியத்துவமளித்து நின்றிக் கேட்பதைப் பார்த்தார். ''மாஷா இங்கே

இருப்பது சரியல்ல. அவளை ஓரென்புர்குக்கு அவளுடைய ஞானத்தாயிடம் அனுப்பி விடலாம். அங்கே அதிகமான படைகளும் பீரங்கிகளும் இருக்கின்றன. கற்களால் கட்டப்பட்ட கோட்டை இருக்கிறது. நீயும் அவளோடு போவது மிகவும் நல்லது என்று நினைக்கிறேன். நீ வயதான கிழவி தான். ஆனால் அவர்கள் புயலைப் போல வந்து கோட்டையைக் கைப்பற்றி விட்டால் உன்னுடைய நிலைமை என்னவாகும் என்று யாரால் சொல்ல முடியும்?'' என்றார்.

''அப்படியே செய்யலாம்'' என்று வசிலீசா யெகோரவ்னா ஒத்துக் கொண்டாள். ''மாஷாவை அனுப்பி விடுவோம். ஆனால் நானும் போக வேண்டும் என்று சொல்லாதீர்கள். நான் போக மாட்டேன். வயதான காலத்தில் உங்களை விட்டுப் பிரிந்து முன்பின் தெரியாத இடத்தில் அனாதையாகச் சாவதற்கு எனக்கு விருப்பமில்லை. நாம் ஒன்றாக வாழ்ந்தது போலவே ஒன்றாகச் சாவோம்'' என்றாள்.

''அப்படியானால் சரி'' என்றார் தளகர்த்தர். ''தாமதம் சிறிதும் கூடாது. நீ போய் மாஷாவைப் பிரயாணத்துக்குத் தயார் செய். நாளை அதிகாலையில் அவளை அனுப்பி வைப்போம். நம்மிடமிருக்கும் படைவீரர்களில் சிலரைக் கூட இதற்கு ஒதுக்க முடியாத நிலைதான். இருந்தாலும் அவளுக்குப் பாதுகாப்பும் அவசியம். மாஷா எங்கேயிருக்கிறாள்?'' என்று கேட்டார்.

''அவள் அக்குலீனா பம்பீலவ்னாவின் வீட்டுக்குப் போயிருக்கிறாள். கீழ் ஏரிக்கோட்டையை எதிரிகள் கைப்பற்றி விட்டார்கள் என்று கேட்டதிலிருந்து அவளுக்கு மனம் சரியில்லை. ஒருவேளை அவளுக்கு உடல் நிலை சரியில்லாமலிருக்கலாம். கடவுளே!

இப்படியும் ஒரு காலம் வரலாமா?'' என்ருள்.
வசிலீசா யெகோரவ்ஞ தன்னுடைய மகளின் பிரயாணத்துக்குத் தேவையான ஏற்பாடுகளேச் செய்வதற்குப் புறப்பட்டாள். தளகர்த்தருடைய அறையில் விவாதம் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. ஆனுல் நான் விவாதத்தில் கலந்து கொள்ளவில்லே; மற்றவர்கள் என்ன பேசினுர்கள் என்பதைக் கவனிக்கவுமில்லே. அங்கே மாலேயுணவு சாப்பிடும் பொழுது மார்யா இவானவ்ஞவைப் பார்த்தேன். அவள் வெளிறிப் போய் சிவந்த கண்களோடு பரிதாபமாகத் தோன்றிஞள். நாங்கள் எதுவும் பேசாமல் சாப்பிட்டு முடித்து வழக்கத்தைக் காட்டிலும் சீக்கிரமாகவே எழுந்தோம். தளகர்த்தரின் குடும்பத்தினர் ஒவ்வொருவரிடமும் விடை பெற்றுக் கொண்டு எங்களுடைய அறைகளே நோக்கிச் சென்ருேம். ஆனுல் நான் வேண்டுமென்றே என்னுடைய வாளே அங்கே வைத்துவிட்டு வந்தேன். எனவே அதை எடுத்து வருவதற்காக உள்ளே போனேன். மார்யா இவானவ்ஞ தனியே இருப்பாள் என்று எதிர்பார்த்தேன். உண்மையில் அவள் கதவின் அருகில் என்னேச் சந்தித்து என்னுடைய வாளேக் கொடுத்தாள். ''பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்! போய் வருகிறேன்'' என்று அழுதபடியே சொன்ஞள். ''நான் ஓரென்பூர்குக்குப் போகிறேன். நீங்கள் நெடுங்காலம் மகிழ்ச்சியோடு வாழ வேண்டும். ஒருவேளே கடவுள் நம்மை மீண்டும் ஒன்றுசேர்க்கலாம். இல்லே யென்ருல்...'' என்று சொல்லிவிட்டு அவள் விம்மி விம்மியழுதாள். நான் அவளேத் தூக்கியணேத்தேன். ''அன்பே! போய்வா'' என்று விடை கொடுத்தேன். ''இனியவரே! அன்பே! போய்வருகிறேன்! எனக்கு

எத்தகைய முடிவு ஏற்பட்டாலும் என்னுடைய கடைசிச் சிந்தனை உன் மீதே இருக்கும்; கடைசிப் பிரார்த்தனையும் உனக்காகவே இருக்கும்! இதை நம்பு!'' மாஷா அழுதபடியே என் மார்போடு ஒட்டிக் கொண்டாள். நான் மிகவும் உணர்ச்சியோடு அவளை முத்தமிட்டேன்; பிறகு அந்த வீட்டை விட்டு வேகமாகப் புறப்பட்டேன்.

அத்தியாயம் ஏழு

முற்றுகை

என் தலையே! போர்வீரன் தலையே!
முப்பத்து மூன்று வருடங்கள்
விசுவாசமாக உழைத்தாய்,
அதனாலென்ன பயன்?
பணமோ பாராட்டோ
உனக்குக் கிடையாது;
உன்னைப் பற்றி நல்ல
வார்த்தை எதுவுமில்லை;
போர்வீரன் என்பதற்கு மேல்
பதவி உயர்வும் உனக்கில்லை,
என் தலையே!
உனக்குக் கிடைத்ததெல்லாம்—
இரண்டு கம்பங்கள்
குறுக்குச் சட்டத்தில்
தொங்கிய சுறுக்குக் கயிறு
உனக்குக் கிடைத்தது,
வேறென்ன?

நாட்டுப் பாடல்

மறு நாள் அதிகாலையில் மார்யா இவானவ்னா கோட்டையிலிருந்து வெளியே போகும் பொழுது கடைசி முறையாக அவளைப் பார்த்து விடை கொடுக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டேன். எனவே அன்றி ரவில் நான் அணிந்திருந்த உடைகளைக் கழற்ற வில்லை; இரவு முழுவதும் உறங்கவுமில்லை. என்னிடம் பெரும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருப்பதை நான் உணர்ந்தேன். முன்பு என்னிடம் ஏற்பட்ட மனச் சோர்வை என்னால் தாங்க முடியவில்லை. ஆனால் இப்பொழுது என்னிடம் ஏற்பட்ட பரபரப்பை என் னால் எளிதில் தாங்கிக் கொள்ள முடிந்தது. பிரிவி னால் ஏற்படுகின்ற வேதனையோடு தெளிவில்லாத

ஆனல் இனிமையான நம்பிக்கைகளும் பொறுமை யில்லாமல் ஆபத்தை எதிர்நோக்குகின்ற பரபரப் பும் மிக மேன்மையான ஆசைகளும் என்னிடம் ஏற்பட்டன. இரவு வெகு சீக்கிரமாகக் கழிந்து விட்டது. நான் வெளியே புறப்படப் போகும் நேரத் தில் கதவைத் திறந்து கொண்டு ஒரு கார்ப்போரல் உள்ளே வந்தான். கோட்டையிலிருந்த நமது கஸாக்கு கள் இரவோடிரவாக வெளியே போய் விட்டார்க ளென்றும் அவர்கள் யுலாயைப் பலவந்தமாகக் கொண்டு போய் விட்டார்கள் என்றும் கூறினன். மேலும் கோட்டைக்கு வெளியே ஏராளமான அந் நியர்கள் குதிரைகள் மீது சுற்றிக் கொண்டிருப் பதாகவும் தெரிவித்தான். அப்படியானல் மார்யா இவானவ்ன கோட்டையை விட்டுப் போக முடியாது என்று எனக்குத் தோன்றியது. அதை நினைக்கும் பொழுதே எனக்கு அச்சமேற்பட்டது. அந்தக் கார்ப் போரலிடம் சில உத்தரவுகளை அவசரமாகச் சொல்லி விட்டு நான் தளகர்த்தருடைய வீட்டுக்கு அவசர மாகச் சென்றேன்.

பொழுது புலரும் காலை நேரம். நான் வேக மாகப் போய்க் கொண்டிருந்த பொழுது யாரோ என் பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டார்கள். நான் நின்றேன். ''எங்கே போகிறீர்கள்?'' என்று கேட்ட படியே இவான் இக்னத்தியெவிச் அவசரமாக என்னை எட்டிப் பிடித்தார். ''இவான் குஸ்மீச் கோட்டை யிலுள்ள மேடையில் இருக்கிறர். உங்களைக் கூட்டி வருமாறு என்னை அனுப்பினர். புகச்சோவ் வந்து விட்டான்'' என்றர். ''மார்யா இவானவ்னவை வெளியே அனுப்பி விட்டீர்களா?'' என்று துடிக்கும் இதயத்தோடு கேட்டேன். ''இல்லை. வெளியே

புகச்சோவின் துருப்புகள். நீர்வண்ண ஓவியம். 19ம் நூற்றுண்டின் தொடக்கம்.

அனுப்ப முடியவில்லை. ஓரென்புர்குக்குப் போகும் பாதை துண்டிக்கப்பட்டு விட்டது. எதிரிகள் கோட்டையைச் சூழ்ந்து விட்டார்கள். பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்! மோசமான நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது!'' என்றார்.

நாங்கள் கோட்டை மேடைக்குச் சென்றோம். அந்த இயற்கையான மேட்டுப் பகுதியைச் சுற்றி முள்வேலி போடப்பட்டிருந்தது. கோட்டைக்குள் இருந்த எல்லோரும் முன்பே அங்கே கூடிவிட்டதாகத் தெரிந்தது. படைவீரர்கள் ரைபிள் துப்பாக்கிகளைச் சாய்வாகத் தோளில் வைத்துக் கொண்டு நின்று கொண்டிருந்தார்கள். முந்திய தினமே பீரங்கியை இழுத்துக் கொண்டுவந்து அங்கே வைத்திருந்தார்கள். அங்கே நின்று கொண்டிருந்த குறைந்த எண்ணிக்கையுள்ள படைவீரர்கள் முன்பு தளகர்த்தர் முன்னும் பின்னும் நடந்து கொண்டிருந்தார். ஆபத்து வந்தவுடன் அந்தப் பழைய, அனுபவமிக்க போர் வீரரின் நாடி நரம்புகளில் புது வேகம் ஏற்பட்டிருப்பது நன்கு தெரிந்தது. கோட்டைக்கு வெளியே சிறிது தூரத்தில் ஸ்டெப்பி நிலத்தில் சுமார் இருபது நபர்கள் குதிரைகளின் மேல் உட்கார்ந்திருப்பது தெரிந்தது. அவர்கள் கஸாக்குகளைப் போலத் தோன்றிய போதிலும் அவர்களில் பலர் பஷ்கீரியர்களெனத் தெரிந்தது. அவர்கள் அணிந்திருந்த உயரமான சிவிங்கித் தோல் தொப்பியும் அம்புக்கூடுகளும் அவர்களை அடையாளம் காட்டியது. தளகர்த்தர் படைவரிசையைப் பார்வையிட்டதும் போர்வீரர்களிடம் சுருக்கமாகப் பேசினார். ''இளைஞர்களே! நமது பேரன்புக்குரிய சக்கரவர்த்தினியைப் பாதுகாப்பதற்காக இன்று நாம் போரில் ஈடுபடுகிறோம். நாம் வீரமான,

விசுவாசமான பிரஜைகள் என்பதை உலகத்துக்கு காட்டுவோம்!'' என்றார். படைவீரர்கள் உற்சாகமாக ஆர்ப்பரித்தனர். ஷ்வாப்ரின் எனக்குப் பக்கத்தில் நின்று கொண்டு எதிரிகளை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். ஸ்டெப்பி நிலத்தில் இருந்த குதிரை வீரர்கள் கோட்டையில் துருப்புகளின் நடமாட்டத்தைப் பார்த்து விட்டு என்ன செய்யலாம் என்று ஒன்றுகூடி விவாதிப்பது மாதிரித் தோன்றியது. தளகர்த்தர் பீரங்கியை எதிரிகளை நோக்கித் திருப்புமாறு இவான் இக்னாத்தியெவிச்சுக்கு உத்தரவு கொடுத்தார். அவரே பீரங்கிக் குண்டின் இணைப்புத் திரிக்கு நெருப்பு வைத்தார். பீரங்கிக் குண்டு சப்தம் எழுப்பிக் கொண்டு எதிரிகளின் தலைக்கு மேலே பறந்து சென்று கீழே விழுந்தது. எதிரிகளுக்குச் சேதம் ஏற்படாவிட்டாலும் அவர்கள் உடனே நாலாபக்கங்களிலும் குதிரைகளை ஓட்டிக் கொண்டு சிதறிப் போனார்கள். இப்பொழுது ஸ்டெப்பி நிலத்தில் ஒருவரும் இல்லை.

அந்த சமயத்தில் வசிலீசா யெகோரவ்னா அவளை விட்டுப் பிரியாத மாஷாவையும் கூட்டிக் கொண்டு கோட்டை மேடைக்கு வந்தாள். ''யுத்த நிலவரம் எப்படி? எதிரி எங்கே இருக்கிறான்?'' என்று கேட்டாள். ''எதிரி வெகு தூரத்தில் இல்லை'' என்றார் இவான் குஸ்மீச். ''கடவுள் கிருபையால் எல்லாம் சரியாக முடிய வேண்டும். மாஷா! உனக்குப் பயமாக இருக்கிறதா?'' என்று கேட்டார். ''இல்லை, அப்பா! தனியாக வீட்டிலிருப்பதற்கு எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது'' என்று அவள் பதிலளித்தாள். இதைச் சொல்லிவிட்டு என்னை லேசாக கவனித்து செயற்கையாகச் சிரித்தாள். என் கை என்னை

அறியாமல் வாளின் கைப்பிடியைப் பற்றியது. எனது அன்புமிக்க மாஷாவைப் பாதுகாப்பதற்காகவே நேற்று அவளுடைய திருக்கரங்களிலிருந்து அந்த வாளை நான் பெற்றிருக்கிறேன் என்று எனக்குள் சொல்லிக் கொண்டேன். என்னுடைய இதயத்தில் நெருப்புப் பிடித்துக் கொழுந்து விட்டெரிவது போல ஓர் உணர்ச்சி என்னைத் தகித்தது. அவளைப் பாதுகாப்பதற்கென்றே பிறந்திருக்கும் போர்வீரனாக என்னை நினைத்துக் கொண்டேன். எப்பொழுது அந்த நெருக்கடியான நேரம் வரப் போகிறது; அவள் என் மீது வைத்திருக்கும் நம்பிக்கையை எப்படி நிறைவேற்றுவேன் என்று பொறுமையில்லாமல் துடித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

கோட்டையிலிருந்து அரை வெர்ஸ்டா தூரத்திலிருந்த சிறு குன்றுக்குப் பின்னாலிருந்து கூட்டமாகப் பல குதிரை வீரர்கள் முன்னே வந்தார்கள். சிறிது நேரத்துக்குள் ஸ்டெப்பி நிலம் முழுவதும் ஏராளமான போர்வீரர்கள் ஈட்டி, வில், அம்பு, முதலிய ஆயுதங்களை வைத்துக் கொண்டு நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் மத்தியில், ஒரு மனிதன் செந்நிற உடையணிந்து வெள்ளைக் குதிரை மீது உட்கார்ந்து கையில் உருவிய வாளோடு வந்து அங்கே நின்றான். அவன் தான் புகச்சோவ். அவனைச் சுற்றிலும் பலர் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அவன் உத்தரவு கொடுத்ததும் நான்கு குதிரை வீரர்கள் கோட்டையை நோக்கி மிக வேகமாக வந்து கதவின் அருகில் நின்றார்கள். அவர்கள் கோட்டையிலிருந்து முந்திய இரவில் வெளியேறிச் சென்ற துரோகிகள் என்பதைப் பார்த்தோம். அவர்களில் ஒருவன் தன்னுடைய தொப்பிக்குக் கீழே ஒரு காகிதத்தை

வைத்துக் கொண்டிருந்தான். இன்னெருவன் கையிலி ருந்த ஈட்டியின் முனையில் யுலாயின் தலை சொருகப் பட்டிருந்தது. அவன் ஈட்டியை வேகமாக ஆட்டிய பொழுது தலை மட்டும் வீசி எறியப்பட்டுக் கோட்டை மதிலைத் தாண்டிக் கீழே விழுந்தது. பரிதாபத்துக் குரிய கல்மீக் வீரனின் தலை தளகர்த்தரின் கால டியில் வந்து விழுந்தது. ''சண்டை வேண்டாம்! ஜார் சக்கரவர்த்தி இங்கேயிருக்கிறுர்! ஜார் சக் கரவர்த்தியிடம் வந்து சேருங்கள்!'' என்று துரோகி கள் உரத்த குரலில் முழங்கினர்.

''ஜார் சக்கரவர்த்தி என்று சொல்கிறீர்கள்! இளைஞர்களே! சுடுங்கள்!'' என்றுர் இவான் குஸ்மீச். எங்கள் போர்வீரர்கள் குண்டுமாரி பொழிந்தனர். கடிதத்தை வைத்துக் கொண்டிருந்த கஸாக் குண் டடிபட்டுக் குதிரையிலிருந்து கீழே விழுந்தான். உடனே மற்றவர்கள் வேகமாகப் பின் வாங்கிஞர் கள். நான் மார்யா இவானவ்ஞவைக் கவனித்தேன். இரத்தக் கறையோடு யுலாயின் தலையைப் பார்த்த போதே அவளுக்கு ஒரு மாதிரியாக இருந்திருக்க வேண்டும். குண்டு மாரியைப் பார்த்ததும் அவள் திகைத்துப் போய் நின்றுள். தளகர்த்தர் ஒரு கார்ப் போரலைக் கூப்பிட்டு குண்டடிபட்டுக் குதிரை யிலிருந்து விழுந்த கஸாக்கின் கையிலிருக்கும் கடிதத் தை எடுத்து வருமாறு உத்தரவிட்டார். அந்தக் கார்ப் போரல் கோட்டைக்கு வெளியே சென்று அந்தக் கடிதத்தை எடுத்துக் கொண்டதோடு செத்துப் போனவனின் குதிரையையும் கடிவாளத்தைப் பிடித் துக் கொண்டுவந்தான். தளகர்த்தரிடம் கடிதத்தைக் கொடுத்தான். அவர் கடிதத்தைப் படித்துவிட்டு ஆத்திரத்தோடு அதைக் கிழித்தெறிந்தார். ஆனுல்

கலகக்காரர்கள் தாக்குதலுக்குத் தயாராகி விட்டது போலத் தோன்றியது. வெகு சீக்கிரத்தில் எங்களைச் சுற்றி குண்டுகள் வெடிக்கும் சத்தம் கேட்டது. நாங் கள் நின்று கொண்டிருந்த இடத்துக்குப் பக்கத்திலும் முள்வேலியிலும் அம்புகள் வந்து விழுந்தன. ''வசிலீசா யெகோரவ்னு!'' என்று தளகர்த்தர் தம் மனைவியைக் கூப்பிட்டார். ''பெண்கள் இங்கே நிற்பது சரியல்ல: மாஷாவைக் கூட்டிக் கொண்டுபோ. அவளைப் பார்! அந்தப் பெண்ணிடம் பாதி உயிர் தான் இருக் கிறது'' என்றார்.

குண்டுகள் பறப்பதைப் பார்த்ததும் வசிலீசா யெகோரவ்னுவின் ஆர்வம் குறைந்து விட்டது. அவள் ஸ்டெப்பி நிலத்தைப் பார்த்த பொழுது அங்கே கலகக்காரர்கள் சுறுசுறுப்பாக இருப்பதைக் கண்டாள். பிறகு தன் கணவனை நோக்கித் திரும்பி னாள். ''இவான் குஸ்மீச்! நாம் வாழ்ந்தாலும் செத் தாலும் அது கடவுள் சித்தம். மாஷாவை ஆசிர்வதி யுங்கள். மாஷா! அப்பாவிடம் போய் நில்'' என்றாள்.

மாஷா முகம் வெளுத்துப் போய் நடுங்கிக் கொண்டே இவான் குஸ்மீச்சுக்கு முன்னால் போய் முழந்தாளிட்டுத் தரையைப் பார்த்துக் குனிந்து நின்றாள். வயோதிகரான தளகர்த்தர் அவள் மீது மூன்று முறை சிலுவைக் குறியிட்டார்; பிறகு அவ ளுக்குக் கை கொடுத்து எழுந்து நிற்க உதவி செய்து விட்டு அவளை முத்தமிட்டார். பிறகு உணர்ச்சி மிக்க குரலில் பேசினார். ''மாஷா! நீ மகிழ்ச்சியோ டிருக்குமாறு கடவுள் உதவி செய்வார். கடவுளைப் பிரார்த்தனை செய்; அவர் உன்னைக் கைவிட மாட் டார். கடவுள் கிருபையால் நல்ல இளைஞன் ஒருவனை நீ சந்திக்க வேண்டும். வசிலீசா யெகோரவ்னுவும்

நானும் நடத்திய வாழ்க்கையைப் போல நீ அந்த இளைஞனோடு ஆனந்தமாக வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும். போய்வா, மாஷா! வசிலீசா யெகோரவ்னு! அவளை சீக்கிரமாகக் கூட்டிக் கொண்டு போ'' என்றார். (மாஷா அவர் தோளைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு விம்மியழுதாள்.) ''என்னையும் முத்த மிடுங்கள்'' என்று தளகர்த்தரின் மனைவி அழுது கொண்டே சொன்னாள். ''போய்வருகிறேன், இவான் குஸ்மீச்! உங்கள் மனம் வருந்தும்படியாக நான் ஏதேனும் செய்திருந்தால் என்னை மன்னித்து விடுங்கள்!'' என்றாள். ''போய்வா! அன்பே! போய்வா!'' என்று தளகர்த்தர் தன் மனைவியை அணைத்துக் கொண்டு விடை கொடுத்தார். ''போதும். புறப் படுங்கள்! வீட்டுக்குப் புறப்படுங்கள். மாஷாவுக்கு விவசாயப் பெண்ணைப் போல உடை போட்டுவிடு'' என்றார். தாயாரும் மகளும் அங்கேயிருந்து புறப் பட்டார்கள். மார்யா இவானவ்னு சென்ற திசையில் நான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவள் திரும்பிப் பார்த்து என்னை நோக்கித் தலையசைத்தாள். இப் பொழுது இவான் குஸ்மீச் எங்களை நோக்கித் திரும் பினார்; அவருடைய முழு கவனமும் எதிரிகள் மீது இருந்தது. தலைவனைச் சுற்றி நின்ற கலகக்காரர்கள் திடீரென்று குதிரைகளிலிருந்து கீழே இறங்கலானார் கள். ''வீரர்களே! உறுதியாக நில்லுங்கள். அவர்கள் இப்பொழுது தாக்கப் போகிறார்கள்...'' என்றார் தள கர்த்தர். அந்த நேரத்தில் பயங்கரமான கூக்குர லும் பேரொலியும் கேட்டது. கலகக்காரர்கள் முழு பலத்தோடு கோட்டைக் கதவை நோக்கி ஓடி வந் தார்கள். எங்கள் பீரங்கியில் சிதறும் குண்டுகள் வைத்து கெட்டிக்கப்பட்டிருந்தது. கலகக்காரர்கள்

கோட்டைக்கு மிக அருகில் வருகின்ற வரை தள கர்த்தர் காத்துக் கொண்டிருந்தார். பிறகு திடீ ரென்று பீரங்கியைச் சுடுமாறு உத்தரவு கொடுத் தார். பீரங்கி குண்டு கலகக்காரர்கள் கும்பலின் மத்தியில் வெடித்தது. அவர்கள் வலப் புறமும் இடப் புறமும் சிதறி ஓடி விட்டுப் பின்வாங்கினுர்கள். அவர் களுடைய தலைவன் மட்டும் முன்னணியில் தனியாக நின்று கொண்டிருந்தான். அவன் தன்னுடைய வாளை உயர்த்திக் காட்டி தன் கூட்டத்தினரைக் கூப்பிட் டான்... சற்று நேரம் இல்லாதிருந்த கூக்குரலும் பேரொலியும் உடனே மீண்டும் கேட்டது. ''வீரர் களே! இப்போது கதவுகள் திறக்கட்டும்! முரசு கொட்டுங்கள்! படைவீரர்களே! முன்னேறுங்கள்! என்னைத் தொடர்ந்து முன்னேறுங்கள்!'' என்று தள கர்த்தர் குரல் கொடுத்தார்.

தளகர்த்தர், இவான் இக்னுத்தியெவிச், நான் ஆகிய மூவரும் உடனே கோட்டைக்கு வெளியே பாய்ந்து சென்ருேம். ஆனுல் மற்ற படைவீரர்கள் பயத்தால் எங்களைப் பின் தொடரவில்லை. ''வீரர் களே! இன்னும் ஏன் அங்கே நிற்கிறீர்கள்?'' என்று இவான் குஸ்மீச் முழங்கினுர். ''நமக்கு மரணம் விதிக்கப்பட்டிருந்தால் வீர மரணம் எய்துவோம். ஒரு போர்வீரனுக்குப் பெருமை அதுதானே!'' என் ருர். அந்த நேரத்தில் கலகக்காரர்கள் கூட்டமாக வந்து எங்களைச் சூழ்ந்து கொண்டனர்; அவர்களில் பலர் கோட்டைக்குள் நுழைந்து விட்டனர். முரசு கொட்டும் சத்தம் நின்றது. கோட்டையிலிருந்த எங் கள் துருப்புகள் துப்பாக்கிகளைக் கீழே போட்டனர். நான் கீழே விழுந்தேன். ஆனுல் மறுபடியும் எழுந்து கலகக்காரர்களின் கூட்டத்தோடு கோட்டைக்குள்

வந்து விட்டேன். தளகர்த்தருக்குத் தலையில் காயம் ஏற்பட்டிருந்தது. கலகக்காரர்கள் அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டு சாவியைக் கொடுக்குமாறு மிரட்டினார்கள். நான் அவருக்கு உதவி செய்வதற்காக முன்னே சென்ற பொழுது திட காத்திரமான உடலுடைய சில கஸாக்குகள் என்னைப் பிடித்துத் தங்களுடைய இடைவாரினால் கட்டி விட்டார்கள். ''ஜார் சக்கரவர்த்தியை எதிர்த்ததற்கு உனக்கு சரியான தண்டனை கொடுப்போம்!'' என்றார்கள். எங்களைத் தெருக்களிலே இழுத்துக் கொண்டு போனார்கள். வீடுகளிலே இருந்த ஜனங்கள் ரொட்டியையும் உப்பையும் ஏந்திக் கொண்டு வெளியே வந்தார்கள். மாதாகோவில் மணி பலமாக ஒலித்தது. ஜார் சக்கரவர்த்தி கோட்டைச் சதுக்கத்தில் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்; அவருக்கு முன்பாக விசுவாசப் பிரமாணம் எடுப்பதற்குக் கைதிகளை உடனே கொண்டுவர வேண்டும் என்று கூட்டத்திலிருந்து சத்தம் கேட்டது. மக்கள் சதுக்கத்தில் குழுமினார்கள்; எங்களையும் அங்கே கொண்டு போனார்கள்.

தளகர்த்தருடைய வீட்டுக்கு வெளியே கை வைத்த நாற்காலியில் புகச்சோவ் உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் செந்நிறத்தில் கஸாக்குகளின் உடையை அணிந்திருந்தான்; அதன் ஓரங்கள் பின்னப்பட்டிருந்தன. ஸேபிள் தோலில் செய்யப் பட்டு பொன்னிறக் குஞ்சலங்கள் கட்டப்பட்டிருந்த உயரமான தொப்பியை அணிந்திருந்தான். அதன் கீழ் அவனுடைய பிரகாசமான கண்கள் தெரிந்தன. அந்த முகத்தை எங்கோ பார்த்தது போல எனக்குத் தோன்றியது. அவனைச் சுற்றிலும் கஸாக் இனத்துப் பெரியவர்கள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். கெராசிம்

பாதிரியார் வெளுத்துப் போய் நடுங்கிக் கொண்டு கையில் ஒரு சிலுவையை வைத்துக் கொண்டு நின் றிருந்தார். அங்கே பலியிடப்படவிருக்கும் உயிர் களிடம் இரக்கம் காட்டுமாறு அவர் மௌனமாகக் கடவுளைப் பிரார்த்திப்பது போலத் தோன்றியது. அந்தச் சதுக்கத்தில் ஒரு தூக்குமரத்தை அவசரமாக நிறுவிக் கொண்டிருந்தார்கள். நாங்கள் வந்து சேர்ந்த வுடன் பஷ்கீரியர்கள் அங்கே கூட்டமாக இருந்த வர்களை விரட்டி விட்டு எங்களைக் கொண்டு போய் புகச்சோவ் முன்பு நிறுத்தினர்கள். மாதாகோவில் மணியின் ஓசை நின்று விட்டது. எங்கும் ஒரே மௌனம். ''தளகர்த்தர் யார்?'' என்று அந்தப் பாசாங்குக்காரன் கேட்டான். நமது சார்ஜென்ட் கூட்டத்திலிருந்து முன்னே வந்து இவான் குஸ்மீச் சைச் சுட்டிக் காட்டினன். புகச்சோவ் அந்த வயோதி கரை நோக்கி மிகவும் ஆபத்தான வகையில் தன் னுடைய பார்வையைச் சுழல விட்டான். ''உன் னுடைய ஜார் சக்கரவர்த்தியை எதிர்ப்பதற்கு உனக்கு எவ்வளவு துணிச்சல்?'' என்று கேட்டான். தன்னுடைய உடலில் ஏற்பட்ட காயத்திஞல் பல வீனமடைந்திருந்த தளகர்த்தர் தனது எஞ்சிய பலம் முழுவதையும் திரட்டி அவனை நோக்கி உறுதி யான குரலில் பதிலளித்தார். ''என்னுடைய ஜார் சக்கரவர்த்தி நீயல்ல; நீ ஒரு திருடன்; மோசடிக் காரன். நான் சொல்வது உன்னுடைய காதில் விழுகிறதா?'' என்று கேட்டார். புகச்சோவ் மிகவும் கோபமாக முகத்தைச் சுளித்துவிட்டு ஒரு வெள்ளைக் கைக் குட்டையை ஆட்டினன். உடனே சில கஸாக்குகள் அங்கே ஓடி வ்ந்து அந்த முதிய காப் டனைத் தூக்கு மேடைக்கு இழுத்துக் கொண்டு

போனார்கள். முந்திய நாளன்று தளகர்த்தரால் விசாரணை செய்யப்பட்ட, மூக்கும் காதும் வெட்டப்பட்டிருந்த பஷ்கீரியன். தூக்கிலிடும் கம்பங்களின் குறுக்குச் சட்டத்தின் மீது உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் கையிலே தூக்கிலிடுகின்ற கயிறு இருந்தது; ஒரு நிமிடத்தில் பரிதாபத்துக்குரிய இவான் குஸ்மீச் தூக்கு மரத்தில் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தார். பிறகு இவான் இக்னத்தியெவிச்சைக் கொண்டுவந்து புகச்சோவ் முன்பு நிறுத்தினார்கள். ''ஜார் பியோத்தர் ஃபியோதரவிச்சுக்கு விசுவாசமாக நடந்து கொள்வேன் என்று சத்தியம் செய்'' என்று புகச்சோவ் உத்தரவிட்டான். காப்டனைப் போல இவான் இக்னத்தியெவிச்சும், ''எங்களுடைய ஜார் சக்கரவர்த்தி நீயல்ல; கிழட்டுப் பயலே! நீ ஒரு திருடன்; மோசடிக்காரன்'' என்று கூறினார். புகச்சோவ் தன்னுடைய கைக்குட்டையை மறுபடியும் ஆட்டினான். தன்னுடைய பழைய மேலதிகாரியின் உடலுக்குப் பக்கத்தில் அந்தச் சிறப்புமிக்க லெப்டினென்டின் உடலும் தொங்கியது.

அடுத்ததாக என்னைக் கொண்டுபோய் நிறுத்தினார்கள். என்னுடைய உன்னதமான தோழர்கள் சொன்ன அதே வார்த்தைகளைத் திருப்பிச் சொல்லும் உத்தேசத்தோடு நான் தைரியத்தோடு புகச்சோவை உற்றுப் பார்த்தேன். அந்தச் சமயத்தில் கலகக்காரர்களின் தலைவர்கள் கூட்டத்தில் ஷ்வாப்ரினைப் பார்த்த பொழுது எனக்கேற்பட்ட வியப்பை எடுத்துக் கூற முடியாது. அவன் கஸாக்குகளைப் போல முடி வெட்டிக் கொண்டு கஸாக்குகளின் உடையை அணிந்திருந்தான். அவன் புகச்சோவ் அருகில் சென்று

அவன் காதுக்குள் ஏதோ சில வார்த்தைகளைச் சொல்வதைப் பார்த்தேன். புகச்சோவ் என்னைச் சரி யாகக் கூடப் பார்க்காமல் ''அவனைத் தூக்கிலிடுங் கள்!'' என்று உத்தரவு கொடுத்தான். என் கழுத் தின் மீது தூக்குக் கயிறு போடப்பட்டது. நான் மனதுக்குள் ஒரு பிரார்த்தனையை முணுமுணுத்தேன். என்னுடைய எல்லா பாவச் செயல்களுக்காகவும் மனப் பூர்வமாக வருந்துகிறேன்; என்னை மன்னியுங்கள்; எனக்கு மிகவும் நெருக்கமானவர்களைக் காப்பாற்றுங் கள் என்று கடவுளைப் பிரார்த்தித்தேன். என்னைத் தூக்குமேடைக்கு இழுத்துச் சென்றார்கள். ''பயப் படாதே, பயப்படாதே'' என்று அந்தக் கொலை காரர்கள் என்னிடம் திரும்பத் திரும்பத் சொன்னார் கள். ஒருவேளை என்னை உற்சாகப்படுத்த அவர்கள் உண்மையிலேயே விரும்பியிருக்கலாம். திடீரென்று ஒரு கூக்குரல் என் காதில் விழுந்தது: ''பொறுங் கள்! பாவிகளே! சற்றுப் பொறுங்கள்!..'' கொலை யாளிகள் தங்களுடைய தயாரிப்புகளைச் சட்டென்று நிறுத்திக் கொண்டார்கள். நான் சுற்று முற்றும் பார்த்தேன். புகச்சோவின் காலடியில் விழுந்து ஸவேலிச் வணங்கிக் கொண்டிருந்தான். ''கருணை நிறைந்த பிதாவே!'' என்று என்னுடைய பழைய ஆசிரியன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். ''என் னுடைய எஜமானுடைய குழந்தையை எதற்காகக் கொல்ல விரும்புகிறீர்கள்? அவரை விட்டுவிடுங்கள். உங்களுக்கு நிறையப் பணம் கிடைக்கும். மக்களைப் பயமுறுத்த வேண்டுமென்றால் அவருக்குப் பதிலாக இந்தக் கிழவனைத் தூக்கிலிடுங்கள்!'' என்றான். புகச்சோவ் சைகை காட்டியதும் என்னைக் கட்டியிருந்த கயிற்றை அவிழ்த்து உடனே என்னை விடுதலை செய்

தார்கள். ''எங்கள் ஜார் சக்கரவர்த்தி உன்னை மன்னித்து விட்டார்'' என்று என்னிடம் கூறினார்கள். எனக்கு விடுதலை கிடைத்தது பற்றி அந்த நேரத்தில் எனக்கு மகிழ்ச்சியேற்பட்டதாக நான் சொல்ல முடியாது; ஆனால் நான் வருத்தமடைந்ததாகச் சொல்ல மாட்டேன். உண்மையைச் சொல்வதென்றால் நான் குழப்பத்தில் சிக்கியிருந்தேன். என்னை மறுபடியும் அந்தப் பாசாங்குக்காரன் முன்னால் கொண்டுபோய் நிறுத்தி முழந்தாளிடச் செய்தார்கள். புகச்சோவ் தன்னுடைய உருண்டு திரண்ட கரத்தை என்னிடம் நீட்டினான். ''அவர் கையை முத்தமிடு! அவர் கையை முத்தமிடு!'' என்று எல்லாப் பக்கங்களிலிருந்தும் உரத்த குரலில் சொன்னார்கள். ஆனால் அவ்வளவு கேவலமாக என்னைத் தாழ்த்திக் கொள்வதற்கு நான் தயாராயில்லை; அதற்குப் பதிலாக மிகவும் காட்டு மிராண்டித்தனமான வகையில் அவர்கள் என்னைக் கொலை செய்யலாமே. ஸவேலிச் எனக்குப் பின்னால் நின்று கொண்டு ''எஜமான்! பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்!'' என்று ரகசியமாக என்னைக் கூப்பிட்டுத் தன்னுடைய முழங்கையால் என் முதுகை இடித்தான். ''பிடிவாதம் வேண்டாம்! நமக்கென்ன கவலை? காறித் துப்பி முத்தமிடுங்கள். அந்தப் போக்... அவன் கையை முத்தமிடுங்கள்'' என்றான். நான் சிறிதும் அசையவில்லை. புகச்சோவ் கையை மடக்கிக் கொண்டு என்னைப் பழிப்பது போலப் பேசினான். ''கனவான் ஆனந்தத்தில் மெய்மறந்து போய்விட்டார் போல இருக்கிறது. அவரைத் தூக்கி நிறுத்துங்கள்!'' என்றான். என்னைத் தூக்கி நிறுத்திய பிறகு என்னைச் சுதந்திரமாக விட்டுவிட்டார்கள். அங்கே நடந்து

கொண்டிருந்த கேலிக்கூத்தைப் பார்த்து நான் திகைத்து நின்றேன்.

கோட்டையில் வசித்து வந்தவர்கள் எல்லோ ரும் ஒருவருக்குப் பின் ஒருவராக வந்து, சிலுவையில் அறையப்பட்ட ஏசு நாதரின் உருவத்தை முத்தமிட்டு, அந்தப் பாசாங்குக்காரனை வணங்கிவிட்டு, அவனுக்கு விசுவாசப் பிரமாணம் எடுத்துக் கொண்டார்கள். கோட்டையிலிருந்த படைவீரர்களும் அங்கே நின்று கொண்டிருந்தார்கள். படைப் பிரிவில் வேலை செய்த தையற்காரன் தன்னுடைய மொட்டையான கத் திரிக்கோலால் அவர்களுடைய சடையை வெட்டிக் கொண்டிருந்தான். பிறகு அவர்கள் தங்கள் தலையை சிலுப்பிவிட்டு, புகச்சோவிடம் போய் அவன் கையை முத்தமிட்டார்கள். அவன் உடனே அவர்களை மன்னித் துவிட்டுத் தன்னுடைய கூட்டத்தில் சேர்த்துக் கொண்டான். இது மட்டும் மூன்று மணி நேரம் நடைபெற்றது. கடைசியில் புகச்சோவ் தன்னுடைய நாற்காலியிலிருந்து எழுந்து, பெரியவர்களைக் கூட்டிக் கொண்டு வெளியே வந்தான். நன்கு அலங்கரிக்கப் பட்ட ஒரு வெள்ளைக் குதிரையைக் கொண்டு வந்து அவன் முன்னால் நிறுத்தினார்கள். இரண்டு கஸாக்குகள் அவனுடைய கம்புக்கூட்டில் கைகொடுத்து அவனைத் தூக்கி குதிரைச் சேணத்தின் மீது உட்கார வைத்தார்கள். அவன் கெராசிம் பாதிரியாரிடம் உணவருந்த அவருடைய வீட்டுக்கு வருவதாகச் சொன்னான். அந்த நேரத்தில் ஒரு பெண்ணின் ஓலம் கேட்டது. சில கொள்ளைக்காரர்கள் தலைமுடி கலைந்து அலங்கோலமான நிலையிலிருந்த வசிலீசா யெகோரவ்னாவைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு வந் தார்கள். அதற்குள் அவர்களில் ஒருவன் அவளுடைய

பஞ்சு தைத்த கோட்டை அணிந்திருந்தான். மற்றவர்கள் இறகு திணிக்கப்பட்ட மெத்தைகள், தேநீர் தயாரிக்கும் பாத்திரங்கள், துணிமணிகள், இன்னும் பலவிதமான பொருள்களை வீட்டுக்கு வெளியே கொண்டுவந்து போட்டார்கள். ''ஐயா!'' என்று அந்த வயது முதிர்ந்த பெண்மணி பரிதாபமாகக் கதறினாள். ''என்னை அமைதியாகச் சாக விடுங்கள். இவான் குஸ்மீச்சிடம் என்னைக் கொண்டு செல் லுங்கள், ஐயா!'' என்று கெஞ்சினாள். அவள் திடீரென்று தலையை உயர்த்தித் தூக்கிலிடும் கம் பங்களைப் பார்த்தாள்; அவள் கணவனின் உடல் அங்கே தொங்கிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள். ''போக்கிரிகளே!'' என்று அவள் பைத்தியம் பிடித்து விட்டதைப் போலக் கத்தினாள். ''என்ன காரியம் செய்து விட்டீர்கள்? இவான் குஸ்மீச்! என் கண் களின் ஒளியே! வீரத் திருவுருவமே! பிரஷ்யர்களின் துப்பாக்கி முனை ஈட்டிகளும் துருக்கியர்களின் தோட்டாக்களும் உங்களைத் தொடவில்லையே! போர்க் களத்தில் நீங்கள் வீர மரணம் எய்தவில்லையே! ஒரு ஓடுகாலிப் போக்கிரியிடம் உயிரை இழந்து விட் டீர்களே!'' என்று கதறியழுதாள். ''அந்தக் கிழட்டுப் பேயின் வாயை அடையுங்கள்!'' என்று புகச் சோவ் உத்தரவிட்டான். உடனே ஒரு கஸாக் இளைஞன் தன்னுடைய வாளினால் அவளுடைய தலையில் ஓங்கி அடித்தான். அவள் அந்த வீட்டுப் படிகளின் மீதே செத்து விழுந்தாள். புகச்சோவ் புறப்பட்டுச் சென்றான். அவனுக்குப் பின்னால் மக்கள் கூட்டமாகச் சென்றார்கள்.

அத்தியாயம் எட்டு

அழையா விருந்தினர்

அழைக்கப்படாத விருந்தாளி
ஒரு தாத்தாரியனைக்
காட்டிலும் மோசமானவன்

பழமொழி

கோட்டைச் சதுக்கத்தில் இப்பொழுது யாருமில்லை. சற்று முன்பு ஏற்பட்ட பலவிதமான பயங்கர அனுபவங்களினால் என் மனம் குழப்பமடைந்திருந்தது. என்னுடைய சிந்தனைகளை ஒன்று சேர்க்க முடியாமல் நான் அங்கேயே நின்று கொண்டிருந்தேன்.

மார்யா இவானவ்னாவின் கதி என்ன என்று தெரிந்து கொள்ள முடியாததனால் என் மனம் அதிகமான வேதனைக்கு உள்ளாகியிருந்தது. அவள் எங்கேயிருக்கிறாள்? அவளுக்கு ஏதேனும் ஆபத்தேற்பட்டதா? அவள் எங்காவது ஒளிந்து கொண்டிருப்பாளா? அப்படியானால் அந்த இடம் பாதுகாப்பானதா?.. நான் இப்படிப்பட்ட கவலைகளைத் தருகின்ற சிந்தனைகளோடு தளகர்த்தரின் வீட்

டுக்குள் நுழைந்தேன்... அங்கே எல்லாம் நாசம். நாற்காலிகள், மேசைகள், பெட்டிகள் எல்லாம் உடைக்கப்பட்டிருந்தன. பீங்கான் பாத்திரங்கள் நொறுங்கிக் கிடந்தன. உபயோகமான எல்லாப் பொருள்களையும் எடுத்துக் கொண்டு போய்விட்டார் கள். மார்யா இவானவ்னுவின் படுக்கை அறைக்குப் போகின்ற சிறிய படிகளில் வேகமாக ஏறிச் சென்று முதல் தடவையாக அவளுடைய படுக்கை அறைக் குள் நுழைந்தேன். அங்கே கொள்ளைக்காரர்கள் அவளுடைய உடைகளையும் உடைமைகளையும் சூறை யாடியிருந்தனர். படுக்கை மெத்தை கிழித்துப் போடப் பட்டிருந்தது. தெய்வப் படத்தை வைக்கும் பலகை காலியாக இருந்தது; அதன் முன்னுல் விளக்கு மட்டும் எரிந்து கொண்டிருந்தது. சன்னல்களுக்கு இடையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த கண்ணுடி மட் டுமே சேதமடையாமல் இருந்தது... இந்த எளிமை யான அறையின் எஜமானி, இந்தக் கன்னிப் பெண் ணின் அறையின் சொந்தக்காரி எங்கே? ஒரு பயங் கரமான கற்பனை என்னுடைய மூளையில் பட்டுத் தெறித்தது; கொள்ளைக்காரர்களிடம் அவள் சிக்கி யிருப்பாளோ?.. என் இதயத் துடிப்பு அப்படியே நின்று விட்டது... என் அன்புக்குரிய காதலியின் பெயரைப் பலமாகச் சொல்லிவிட்டு என் வேதனை யைக் கண்ணீராக வடித்தேன்... திடீரென்று ஏதோ சிறு சப்தம் கேட்டது. பீரோவின் மறைவிலிருந்து பலாஷ்கா வெளுத்துப் போய், நடுங்கிக் கொண்டு வெளியே வந்தாள்.

''ஓ! பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்!'' என்று அவள் என்னை பரிதாபமாகப் பார்த்தாள். ''என்ன கொடுமை! என்ன பயங்கரம்!..'' என்ருள்.

''மார்யா இவானவ்ன எங்கே? அவளுக்கு ஏதேனும் ஆபத்தேற்பட்டதா?'' என்று நான் பொறுமையில்லாமல் கேட்டேன்.

''சின்ன எஜமானி உயிரோடிருக்கிருள். அவள் அக்குலீஞ பம்பீலவ்னவின் வீட்டில் ஒளிந்து கொண்டிருக்கிருள்'' என்று அவள் பதிலளித்தாள்.

''பாதிரியார் வீட்டிலா?'' என்று பயத்தில் நான் பலமாகக் கேட்டு விட்டேன். ''அட கடவுளே! புகச்சோவ் அங்கே போயிருக்கிருன்!..'' என்றேன்.

நான் அந்த அறையிலிருந்து வேகமாக ஓடினேன்; ஒரு நிமிடத்தில் தெருவைக் கடந்து பாதிரியார் வீட்டை நோக்கித் தலைவிரி கோலமாக ஓடினேன். வழியில் எந்தக் காட்சியும் என் கண்ணில் படவில்லை. பாதிரியார் வீட்டிலிருந்து சத்தமும் சிரிப்பும் பாட்டும் வந்து கொண்டிருந்தன... புகச்சோவ் தன்னுடைய நண்பர்களோடு அங்கே விருந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான். பலாஷ்கா என்னைத் தொடர்ந்து ஓடி வந்தாள். அவளிடம் உள்ளே போய் அக்குலீஞ பம்பீலவ்னவைக் கூட்டிக் கொண்டுவா; மற்றவர்களுக்குத் தெரியக் கூடாது என்று சொன்னேன். ஒரு நிமிடத்துக்குப் பிறகு பாதிரியார் மனைவி கையில் காலியான பாட்டிலோடு வெளியே வந்து என்னைச் சந்தித்தாள்.

''மார்யா இவானவ்ன எங்கே இருக்கிருள்? தயவு செய்து, சொல்லுங்கள்!'' என்று மிகுந்த பரபரப்போடு அவளைக் கேட்டேன்.

''பாவம்! அந்தக் குழந்தை! தடுப்புக்குப் பின்னல் என்னுடைய படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டிருக்கிருள்'' என்று பாதிரியார் மனைவி பதில் சொன்னள். ''ஓ! பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்! பயங்

கரமான ஆபத்து ஏற்படுவது போலத் தோன்றியது. நல்ல வேளை. கடவுள் கருணையால் அவள் உயிர் தப்பினாள். அந்தப் போக்கிரி அப்பொழுதுதான் சாப் பிட உட்கார்ந்தான். அந்த நேரத்தில் மார்யா இவானவ்னா திடீரென்று விழித்துக் கொண்டு பயத் தால் முனகினாள்!.. எனக்கு அப்படியே மூச்சு நின்றுவிடும் போல இருந்தது. அந்த முனகல் சத்தம் அவன் காதிலும் விழுந்தது. 'கிழவியே! யார் அங்கே முனகுவது?' என்று கேட்டான். நான் அவனைக் குனிந்து வணங்கிவிட்டு 'ஐயா, என்னுடைய சகோதரி மகளுக்கு உடம்பு சரியில்லை. ஒரு வாரமாகப் படுத்த படுக்கையாக இருக்கிறாள். அவள் தான் முனகுகிறாள்' என்று பதிலளித்தேன். 'உன் னுடைய சகோதரி மகள் இளம் பெண்ணா?' 'மேன் மை தங்கிய கனவானே! ஆமாம்.' 'அப்படியானால் அந்தப் பெண்ணைப் பார்க்கலாமா?' என் இருதயம் பலமாகத் துடித்தது. ஆனால் வேறு வழியில்லை. 'மேன்மை தங்கிய கனவானே! அந்தப் பெண் எழுந்து நடமாடக் கூடிய நிலையில் இல்லை. அதனால் தான் உங்களைப் பார்த்து மரியாதை செய்ய முடியவில்லை' என்றேன். 'அதனாலென்ன? கிழவியே! நீ கவலைப்படாதே. நான் போய் அவளைப் பார்க் கிறேன்' என்று சொல்லி அந்தக் கழிசடை தடுப் புக்குப் பின்னால் சென்றான். என்ன செய்தான் தெரியுமா? திரையை விலக்கினான். தன்னுடைய கழுகுக் கண்களால் பார்த்தான். வேறொன்றும் செய்ய வில்லை... கடவுள் கருணை காட்டினார். நீ நம்பு கிறாயோ என்னவோ நானும் என் கணவரும் நமக்கு ஆபத்து வந்து விட்டது; இனி நம்மை விட்டுவைக்க மாட் டான்; சாவு நிச்சயம் என்று நினைத்தோம். அதிருஷ்ட

வசமாக என் கண்மணிக்கு அவனை அடையாளம் தெரியவில்லை. கடவுளே! இதற்குத்தானு உயிர் வாழ்ந்தோம்! என்ன கொடுமை! பாவம் இவான் குஸ்மீச்! நம்பக் கூட முடியவில்லை... வசிலீசா யெகோரவ்னு, இன்னும் இவான் இக்னுத்தியெவிச்! அவன் என்ன செய்தான்?.. உங்களை மட்டும் விட்டுவிட்டானே? அலெக்சேய் இவானவிச் ஷ்வாப் ரினைப் பற்றி உங்களுக்குத் தெரியுமா? கஸாக் வீரனைப் போல முடியை வெட்டிக் கொண்டு அவர் களோடு உட்கார்ந்து என் வீட்டில் விருந்து சாப் பிடுகிருன்! கெட்ட தந்திரக்காரன்! என்னுடைய சகோதரி மகளுக்கு உடம்பு சரியில்லை என்று நான் சொன்ன பொழுது அவன் என்னை எப்படிப் பார்த் தான் தெரியுமா? அப்படியே பொசுக்கி விடுவது போலப் பார்த்தான். ஆனுல் அவன் என்னைக் காட்டிக் கொடுக்கவில்லை. நாம் அதற்காக அவனுக்கு நன்றி செலுத்த வேண்டும்.'' இந்த நேரத்தில் விருந் தினர்கள் குடிவெறியில் கூச்சல் போடும் சத்தமும் கெராசிம் பாதிரியாரின் குரலும் கேட்டது. அவர்கள் வோட்கா மது வேண்டுமென்று கேட்கவே பாதிரியார் அதற்காகத் தன் மனைவியைக் கூப்பிட்டார். பாதிரி யார் மனைவி உள்ளே போக அவசரப்பட்டாள். ''பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்? உங்களுடைய வீட் டுக்குப் போங்கள்'' என்றுள். ''இது உங்களுக்கு ஏற்ற இடமல்ல. அந்தப் போக்கிரிகள் களியாட்டம் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறுர்கள். அவர்கள் குடிமயக் கத்தில் இருக்கும் பொழுது அவர்கள் முன்பாக வந்து விடாதீர்கள். பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்! போய் வாருங்கள். என்ன நடக்குமோ அது நடந்தே தீரும். கடவுள் நம்மைக் கைவிடமாட்டார்!'' என்றுள்.

பாதிரியார் மனைவி உள்ளே போன பிறகு நான் என் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டேன். என் மனம் ஓரளவுக்கு நிம்மதியாக இருந்தது. சதுக்கத்தின் வழியாகப் போகும் பொழுது தூக்குக் கம்பங்களைச் சுற்றி ஏராள மான பஷ்கீரியர்கள் நின்று கொண்டு, தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் பிரேதங்களின் கால்களிலிருந்து பூட் சுகளைக் கழற்றிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தேன். எனக்கு அதிகமான கோபமேற்பட்டது. ஆனால் நான் தலையிடுவதால் ஒரு பயனும் ஏற்படாது என்பதால் என் கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டேன். கொள் ளைக்காரர்கள் கோட்டை முழுவதும் வருவதும் போ வதுமாக இருந்தார்கள். அதிகாரிகள் வசிக்கும் இடங் களிலிருந்த பொருள்களைச் சூறையாடினார்கள். அதிகமாகக் குடித்துவிட்டு அவர்கள் போட்ட சத்தம் எங்கும் கேட்டது. நான் வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்த பொழுது ஸவேலிச் வாசலில் நின்று கொண்டிருந் தான்.

என்னைப் பார்த்ததும் ''கடவுள் காப்பாற்றி னார்!'' என்றான். ''அந்தப் போக்கிரிகள் உங்களை மறுபடியும் பிடித்துக் கொண்டார்களோ என்று நான் பயந்து போய் விட்டேன். எஜமான் பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்! உங்களுக்குத் தெரியாதே! அந்தப் போக்கிரிகள் நம்முடைய சாமான்களையெல்லாம் திருடிக் கொண்டு போய் விட்டார்கள். ஆமாம், துணி மணிகள், உடைகள், தட்டுகள்—ஒன்றும் மிச்ச மில்லை! போகட்டும். உங்களுடைய உயிரையாவது விட்டு வைத்தார்களே—அதற்குக் கடவுளுக்கு நன்றி செலுத்த வேண்டும்! ஐயா! அவர்கள் தலைவன் யாரென்று உங்களுக்குத் தெரியுமா?'' என்று கேட் டான்.

''எனக்குத் தெரியாது. அவன் யார்?''

''ஐயா! விடுதியில் ஒரு குடிகாரப் பயலுக்கு உங்களுடைய முயல் தோல் கோட்டைக் கொடுத்தீர்களே, அவனை நினைவிருக்கிறதா? அது புதிய கோட்டு. அந்த மிருகம் அதைப் போட்ட பொழுது கோட்டு பிய்ந்து விட்டதே!''

நான் திகைத்துப் போய் நின்றேன். அந்த வழிகாட்டிக்கும் புகச்சோவுக்கும் தோற்றத்தில் இருந்த ஒற்றுமை இப்பொழுது நன்றாகத் தெரிந்தது. புகச்சோவும் வழிகாட்டியும் ஒரே நபர்தான் என்று முடிவான பிறகு, அவன் ஏன் எனக்கு இரக்கம் காட்டினான் என்பதை நான் புரிந்து கொண்டேன். சம்பவங்களின் விசித்திரமான தொடர்பை நினைத்து நான் அதிசயமடைந்தேன். வழிப்போக்கனுக்கு நான் தானம் கொடுத்த சின்னக் கோட்டு இன்று என்னைத் தூக்குக் கயிற்றிலிருந்து காப்பாற்றியிருக்கிறது. விடுதி, விடுதியாகப் போய்க் கொண்டிருந்த ஒரு குடிகாரன் இன்று பல கோட்டைகளைப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பதோடு ஒரு அரசாங்கத்தின் அஸ்திவாரத்தையே ஆட்டிக் கொண்டிருக்கிறான்!

''நீங்கள் ஏதாவது சாப்பிட வேண்டாமா?'' என்று ஸவேலிச் தன்னுடைய பழக்கப்படிக் கேட்டான். ''வீட்டில் ஒன்றுமேயில்லை. இருந்தாலும் நான் போய் எதையாவது வாங்கிக் கொண்டு வந்து சமைக்கிறேன்'' என்றான்.

அவன் போன பிறகு நான் சிந்தனையில் மூழ்கினேன். இனி என்ன செய்வது? அந்தப் போக்கிரியின் ஆட்சியில் கோட்டையில் தங்கியிருப்பதோ அல்லது அவனுடைய கூட்டத்தைப் பின்தொடர்ந்து செல்வதோ ஒரு கௌரவமான அதிகாரிக்குப்

பொருத்தமான செயல் அல்ல. இந்த நெருக்கடியான நேரத்தில் நான் எங்கேயிருந்தால் என்னுடைய சேவைகள் தாய்நாட்டுக்குப் பயன்படுமோ அங்கே போவது என்னுடைய கடமை... ஆனுல் மார்யா இவானவ்ஞவின் அருகில் இருந்து அவளுக்குப் பாதுகாப்புத் தருவது மிகவும் அவசியமென்று என் காதல் என்னை வற்புறுத்தியது. கோட்டையிலுள்ள நிலைமையில் சில முக்கியமான மாற்றங்கள் சீக்கிரமாக ஏற்படுமென்று நான் எதிர்பார்த்தேன். ஆனுல் அது வரை அவளுடைய ஆபத்தான நிலைமையைப் பற்றி நினைக்கும் பொழுது எனக்கு நடுக்கமேற்பட்டது.

நான் இப்படிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது ஒரு கஸாக் அறைக்குள் வேகமாக ஓடி வந்தான். ''ஜார் சக்கரவர்த்தி உடனே உங்களை வரச் சொன்னுர்'' என்ருன்.

''அவர் எங்கேயிருக்கிருர்?'' என்று கேட்டுக் கொண்டு நான் புறப்படத் தயாரானேன்.

''தளகர்த்தருடைய வீட்டில் இருக்கிருர்'' என்று அந்த கஸாக் பதிலளித்தான். ''விருந்துக்குப் பிறகு என்னுடைய தலைவர் குளியல் கூடத்துக்குப் போனுர். இப்பொழுது அவர் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருக்கிருர். [illegible]வான் அவர்களே! எல்லாவிதமான அறிகுறிகளையும் [illegible]ைந்துப் பார்க்கும் பொழுது அவர் மிகவும் உயர்ந்த மனிதர் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். மாலை உணவின் போது இரண்டு முழுப்பன்றிக் குட்டிகளை அவர் ஒருவரே சாப்பிட்டார். சுடச்சுட வெந்நீரில் குளித்தார். அவருடைய உதவியாளர் தராஸ் கூரச் [illegible] கூட அந்த வெந்நீரின் சூட்டைத் தாங்க முடியவில்லை. எனவே ஃபோம்கா பிக்பாயெவிடம் [illegible]பத்தைக் கொடுத்தார். அவ்வளவு சூடான

வெந்நீரில் குளித்த பிறகு தலையில் பச்சைத் தண்ணீர் ஊற்றிய பிறகுதான் அவருக்கு உணர்வு திரும்பியது. என்ன வேண்டுமானாலும் சொல்லுங்கள். அவர் மிகவும் உயர்ந்த மனிதர் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை... அவருடைய மார்பில் ஜார் சக்கரவர்த்திக்குரிய சின்னங்கள்—ஒரு பக்கத்தில் ஐந்து கோபெக் நாணய அளவுள்ள இரட்டைக் கழுகின் படம், மறு பக்கத்தில் அவருடைய உருவம்—இருப்பதை குளியல் கூடத்தில் இருந்தவர்களிடம் காட்டினாராம்'' என்றான்.

அந்த கஸாக் வீரனின் அபிப்பிராயத்தை மறுத்துப் பேச நான் விரும்பவில்லை. எனவே அவனோடு தளகர்த்தரின் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டேன். போகும் வழியில் புகச்சோவுக்கும் எனக்கும் ஏற்படப் போகும் சந்திப்பு எப்படியிருக்கும், அது எவ்விதமாக முடியும் என்று கற்பனை செய்ய முயற்சித்துக் கொண்டு சென்றேன். நான் நிம்மதியில்லாமல் தவித்தேன் என்பதை வாசகர் எளிதாகப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

மாலை மறைகின்ற நேரத்தில் நாங்கள் தளகர்த்தரின் வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தோம். கறுப்பு நிறத்தில் தோன்றிய தூக்குக் கம்பங்களையும் அவற்றில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த பிரேதங்களையும் பார்ப்பதற்குப் பயங்கரமாக இருந்தது. தளகர்த்தரின் வீட்டுக்கு முன்னால் இரண்டு கஸாக் வீரர்கள் காவல் காத்துக் கொண்டு நின்றார்கள். வீட்டுக்கு வெளியே பரிதாபத்துக்குரிய வஸிலீசா யெகோரவ்னாவின் உடல் இன்னும் அகற்றப்படாமல் கிடந்தது. என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்த கஸாக் வீரன் உள்ளே சென்று நான் வந்திருக்கிறேன் என்பதைத் தெரிவித்தான். உடனே திரும்பி வந்து என்னை ஓர் அறைக்குள்

கூட்டிச் சென்றான். அந்த அறையில்தான் நேற்று நான் மார்யா இவானவ்னாவிடமிருந்து மிகவும் உருக்கமான வகையில் விடை பெற்றுக் கொண்டேன்.

அங்கே நான் கண்ட காட்சி மறக்க முடியாததாகும். வெள்ளைத் துணி விரிக்கப்பட்டிருந்த மேசையில் பாட்டில்களும் டம்ளர்களும் நிறைய வைக்கப்பட்டிருந்தன. அங்கே புகச்சோவ், தொப்பிகளும் வர்ணச் சட்டைகளும் அணிந்திருந்த பத்து கஸாக் முதியவர்கள் புடை சூழ உட்கார்ந்திருந்தான். அவர்கள் அதிகமாகக் குடித்திருந்தபடியால் அவர்களுடைய சொரசொரப்பான முகங்கள் சிவந்து போயிருந்தன; கண்கள் பிரகாசமாகத் தோன்றின. அவர்கள் கூட்டத்தில் புதிதாகச் சேர்ந்திருக்கும் துரோகிகளான ஷ்வாப்ரின், மக்சீமிச் ஆகியோர் அங்கே காணப்படவில்லை. ''கனவான் அவர்களே! வருக! எங்களோடு உட்கார்ந்து விருந்தில் பங்கு கொள்ள வேண்டும்'' என்று புகச்சோவ் என்னை வரவேற்றான். அங்கேயிருந்தவர்கள் சிறிது விலகிக் கொண்டு நான் உட்காருவதற்கு இடம் கொடுத்தார்கள். அந்த மேசையின் கோடியில் நான் மௌனமாக உட்கார்ந்தேன். எனக்குப் பக்கத்திலிருந்த நல்ல தோற்றமுடைய, ஒல்லியான கஸாக் இளைஞன் ஒரு டம்ளரில் வோட்கா மதுவை ஊற்றிக் கொடுத்தான். ஆனால் நான் அதைத் தொடவில்லை. என்னைச் சுற்றி உட்கார்ந்திருந்தவர்களை நான் மிகுந்த ஆர்வத்தோடு கவனித்தேன். புகச்சோவ் மேசையின் தலைமையிடத்தில் முழங்கையை மேசை விரிப்பின் மீது வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான். அவனுடைய கறுப்பு தாடி அவனுடைய பெரிய கையைச் சுற்றிக் கிடந்தது. அவனுடைய தோற்றம்

சாதாரணமாகவும் சுமுகமாகவும் இருந்தது: மூர்க்கத் தனம் சிறிதுமில்லை. சுமார் ஐம்பது வயது மதிக்கத் தக்க ஒருவரிடம் அவன் அடிக்கடி பேசினான். அவரைப் பிரபு என்றும் திமபேயிச் என்றும் சில சமயங்களில் மாமா என்றும் கூப்பிட்டான். அவர்கள் தோழர் களைப் போல நடந்து கொண்டார்கள்; தங்கள் தலைவனுக்குத் தனியான மரியாதை எதுவும் கொடுக்க வில்லை. காலையில் கோட்டையைத் தாக்கியதையும், தங்கள் கலகம் வெற்றியடைந்திருப்பதையும் எதிர் காலத்தில் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைப் பற்றியும் பேசிக் கொண்டார்கள். அவர்கள் தற் பெருமையாகப் பேசிக் கொண்டதோடு அவரவர் அபிப்பிராயங்களையும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார் கள். புகச்சோவின் அபிப்பிராயங்களையும் எந்தத் தயக்கமும் இல்லாமல் மறுத்துப் பேசினார்கள். இப்படி விநோதமாக நடைபெற்ற இராணுவ ஆலோசனைக் கூட்டத்தில் ஓரென்புர்க் கோட்டை மீது படையெடுப் பதென்று முடிவு செய்யப்பட்டது. இந்தத் துணிச் சலான முடிவு ஆபத்தான வகையில் அநேகமாக வெற்றியடையவிருந்ததைப் பின்னர் காண்போம்! மறு நாள் காலையில் படைகளைத் திரட்டிக் கொண்டு புறப்படுவதென்று முடிவு செய்யப்பட்டது. ''சகோதரர் களே! நாம் தூங்கச் செல்வதற்கு முன்பு எனக்குப் பிடித்தமான பாடலைப் பாடுங்கள்'' என்றான் புகச் சோவ். ''சுமக்கோவ்! நீ பாட்டை ஆரம்பித்துக் கொடு!'' என்றான். என் பக்கத்திலிருந்தவர் ஒரு படகோட்டியின் சோகமான பாடலைத் தமது உடைந்த குரலில் பாடினார். அங்கிருந்த எல்லோரும் அவரோடு சேர்ந்து பாடினார்கள்:

பசுங்காடுகளே! ஓலத்தை நிறுத்துங்கள்!
நான் வீரத்தோடு சிந்திக்க வேண்டும்.
நாளைக் காலையில் எனக்கு விசாரணை
நீதிபதி யார்? ஜார் சக்கரவர்த்தி.
நம்முடைய எஜமான் என்னைக் கேட்பார்:
''விவசாயி மகனே! உண்மையைச் சொல்—
கொள்ளை அடித்தாயே! உன் கூட்டாளிகள்
எத்தனை பேர்? உண்மையைச் சொல்—
அவர்கள் சிலரா? அல்லது பலரா?''
''நீதி தவறாத சக்கரவர்த்தியே!
நான் உண்மையைச் சொல்கிறேன்.
நடந்தது அனைத்தையும் சொல்கிறேன்.
என்னுடைய தோழர்கள் நால்வர்:
காரிருள் எனது முதல் தோழன்,
கூரிய கத்தி இரண்டாம் தோழன்,
சிட்டெனப் பறக்கும் குதிரை
எனது மூன்றாம் தோழன்,
விறைப்பான வில் நான்காம்
தோழன்—அம்புகள் தூதர்கள்''
என்று பதில் சொல்வேன்.
நீதி தவறாத சக்கரவர்த்தி
திருவாய் மலர்ந்து பேசுவார்:
விவசாயி மகனே! வீரப்புதல்வனே!
உனக்குத் திருடத் தெரியும்.
வீரமாகப் பேசத் தெரியும்.
உனக்குப் பரிசு கொடுப்பேன்:
திறந்த வெளியில் மாளிகை,
இரண்டு உயர்ந்த கம்பங்கள்,
நடுவே குறுக்குச் சட்டம்.''

தூக்குக் கம்பங்களைப் பற்றிய நாட்டுப் பாடலை அதே தூக்குக் கம்பங்களில் தங்கள் உயிர்களை வெகு சீக்கிரத்தில் இழக்கப் போகும் நபர்கள் பாடிய பொழுது எனக்கேற்பட்ட உணர்ச்சியை என்னால் வருணிக்க முடியவில்லை. அவர்களுடைய குரூரமான

முகங்கள், சங்கீதக் குரல், சொல்லாற்றல் மிக்க வார்த்தைகளை முகவாட்டத்தோடு பாடிய முறை —இவை அனைத்தும் சேர்ந்து என் மனதில் மிகவும் பயத்தை ஏற்படுத்தின.

அங்கேயிருந்தவர்கள் எல்லோரும் மற்றொரு தடவை மது வருந்திய பிறகு புகச்சோவிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு வெளியே போனார்கள். நானும் அவர்களைப் பின் தொடர்வது போல எழுந்தேன். ஆனால் புகச்சோவ் என்னை உட்காரச் சொல்லிவிட்டு ''உங்களோடு பேச விரும்புகிறேன்'' என்று கூறினான். நாங்கள் இருவர் மட்டுமே அங்கு உட்கார்ந்திருந்தோம்.

முதலில் சில விநாடிகள் இருவருமே பேசாமலிருந்தோம். புகச்சோவ் என்னைத் தொடர்ச்சியாக உற்றுப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்; சில சமயங்களில் தனது இடது கண்ணைச் சுருக்கிக் கொண்டு போக்கிரித்தனமும் ஏளனமும் கலந்தவாறு குறிப்பிடத்தக்க முறையில் என்னைப் பார்த்தான். கடைசியில் அவன் உண்மையான மகிழ்ச்சியோடு திடீரென்று சிரித்த பொழுது, அதன் காரணம் தெரியாமலே நானும் சிரித்தேன்.

''கனவான் அவர்களே!'' என்று பேச ஆரம்பித்தான். ''என்னுடைய ஆட்கள் உங்கள் கழுத்தில் சுருக்குக் கயிறைப் போட்ட பொழுது பயந்து போய் விட்டீர்களல்லவா? சும்மா ஒத்துக் கொள்ளுங்கள். இனி மரணம்தான் என்று முடிவு செய்தீர்களல்லவா?.. உங்கள் வேலைக்காரன் மட்டும் இல்லையென்றால் நீங்கள் குறுக்குச் சட்டத்தில் தொங்கியிருப்பீர்கள். அந்தக் கிழட்டுப் பயலை நான் உடனே அடையாளம் கண்டு கொண்டேன். உங்களுக்கு

வழியைக் காட்டி விடுதிக்கு அழைத்துக் கொண்டு போன நபர் ஜார் சக்கரவர்த்தி என்பதை நீங்கள் நினைத்ததுண்டா? கனவான் அவர்களே! நீங்கள் நினைத்ததுண்டா?'' (இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லும் பொழுது அவன் இறுமாப்போடு மர்மம் நிறைந்தவனாகவும் தோற்றமளித்தான்.) ''இன்று நீங்கள் எனக்கு விரோதமாக நடந்து கொண்டீர்கள்'' என்று அவன் தொடர்ந்து பேசினான். ''ஆனால் சில நெருக்கடிகள் காரணமாக என்னுடைய எதிரிகளிடம் அகப்பட்டுவிடக் கூடாது என்று நான் மாறுவேடத்தில் சுற்றிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் நீங்கள் என்னிடம் அன்பாக நடந்து கொண்டீர்கள். அதனால்தான் உங்கள் உயிரைக் காப்பாற்றினேன். ஆனால் பொறுத்துப் பாருங்கள்! என்னுடைய நாட்டைப் பிடித்து விட்ட பிறகு உங்களுக்கு இன்னும் பெரிய உதவிகளைச் செய்வேன். எனக்கு விசுவாசமாகப் பாடுபடுவேன் என்று சத்தியம் செய்வீர்களா?'' என்று கேட்டான்.

அந்த ராஸ்கலின் கேள்வியும் அவனுடைய துணிச்சலும் எனக்கு மிகவும் வேடிக்கையாக இருந்தது. நான் என்னையறியாமல் சிரித்து விட்டேன்.

''எதற்காகச் சிரிக்கிறீர்கள்?'' என்று அவன் முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டு கோபமாகக் கேட்டான். ''நான்தான் ஜார் சக்கரவர்த்தி என்பதை நீங்கள் நம்பவில்லையா? உண்மையைச் சொல்லுங்கள்.''

என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாமல் நான் திகைத்துப் போய் விட்டேன். இந்த வழிப்போக்கனை என்னுடைய சக்கரவர்த்தி என்று ஒத்துக் கொள்ள என்னால் முடியவில்லை; அவ்வாறு ஒத்துக் கொண்டால் அது மன்னிக்க முடியாத கோழைத்தனம்

என்று எனக்குத் தோன்றியது. ஆனால் அவனைப் பாசாங்குக்காரன் என்று நேருக்கு நேராகச் சொல்வதும் முடியாது. அதனால் என் உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்படலாம். தூக்குக் கம்பங்களுக்குப் பக்கத்தில் நான் நின்று கொண்டிருந்த பொழுது, என்னைச் சுற்றிலும் ஏராளமான மக்கள் குழுமியிருந்த நேரத்தில் எனக்கேற்பட்ட கோபாவேசத்தின் முதற் சீற்றத்தில் அவ்வாறு சொல்லவும் அதன் விளைவை ஏற்றுக் கொள்ளவும் நான் தயாராக இருந்தேன். ஆனால் இப்பொழுது அது வெறும் போலித்துணிச்சல் என்று எனக்குத் தோன்றியது. நான் தயக்கத்தோடு பேசாமலிருந்தேன். புகச்சோவ் என்னுடைய பதிலுக்காக அமைதியின்றிக் காத்துக் கொண்டிருந்தான். கடைசியில் (அந்த நேரத்தை மனநிறைவோடு இன்னும் நினைத்துப் பார்க்கிறேன்) கடமையுணர்ச்சி மனிதர்களுக்கே உரித்தான பலவீனத்தை வென்றது.

''சரி! உண்மை முழுவதையும் சொல்லி விடுகிறேன். உங்களைச் சக்கரவர்த்தியாக நான் ஏற்றுக் கொள்ள முடியுமா என்று நீங்களே உங்களைக் கேட்டுப் பாருங்கள். உங்களுக்கு நியாயம் தெரியும். நானும் உண்மையாக நடந்து கொள்ள வேண்டுமல்லவா?'' என்றேன்.

''அப்படியானால் உங்களுடைய அபிப்பிராயப்படி நான் யார்?''

''நீங்கள் யார் என்பது கடவுளுக்குத்தான் தெரியும். நீங்கள் யாராக இருந்த போதிலும் ஓர் ஆபத்தான விளையாட்டில் ஈடுபட்டிருக்கிறீர்கள் என்பது உண்மையே.''

புகச்சோவ் சட்டென்று என்னை உற்றுப் பார்த்தான்.

''அப்படியானால் நான்தான் ஜார் சக்கரவர்த்தி பியோத்தர் ஃபியோதரவிச் என்று நீங்கள் நம்ப வில்லை. மிகவும் சரி. ஆனால் துணிச்சலுடையவன் தானே கடைசியில் வெற்றி பெறுவான்? அந்தக் காலத்தில் கிரீஷ்கா அத்ரியேபியெவ்* சக்கரவர்த்தி யாக ஆட்சி செய்யவில்லையா? என்னைப் பற்றி எப்படி வேண்டுமானாலும் நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். ஆனால் என்னோடு சேர்ந்திருங்கள். நான் யாராக இருந் தால் உங்களுக்கென்ன? பெயரில் என்ன இருக்கிறது? எனக்கு விசுவாசமாகவும் உண்மையாகவும் பாடுபட் டால் நான் உங்களை பீல்டு-மார்ஷல் பதவிக்கு உயர்த்துவேன்; இளவரசராகக் கூட நியமிப்பேன். என்ன சொல்கிறீர்கள்?'' என்று கேட்டான்.

''இல்லை'' என்று நான் உறுதியாகச் சொன் னேன். ''நான் மேன் மக்கள் குடும்பத்திலே பிறந்த வன். சக்கரவர்த்தினிக்கு விசுவாசமாக நடப்பேன் என்று சத்தியம் செய்திருக்கிறேன். நான் உங்களோடு சேர முடியாது. நீங்கள் உண்மையிலேயே எனக்கு உதவி செய்ய விரும்பினால், ஓரென்புர்குக்குப் போவ தற்கு என்னை அனுமதியுங்கள்'' என்றேன்.

புகச்சோவ் சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பது போலத் தோன்றியது.

''நான் உங்களைப் போக அனுமதித்தால், எனக்கு விரோதமாகச் சண்டை செய்ய மாட்டேன் என்று சத்தியம் செய்வீர்களா?'' என்று கேட்டான்.

''அவ்விதமாக நான் எப்படி சத்தியம் செய்ய

* **கிரீஷ்கா அத்ரியேபியெவ்** —சுடொவ் மடத்தில் கிரிகோரி என்ற பெயரில் இருந்த ஒரு துறவியான பிரபு யூரி அத்ரியேபியெவ்; 1602ம் வருடத்தில் பயங்கர இவானின் மகனை இளவரசர் திமீத்ரி தானே என்று அறிவித்தார். — ப-ர்.

எ. புகச்சோவ். 18ம் நூற்றுண்டைச் சேர்ந்தது. செதுக்கப்பட்ட ஓவியம்.

முடியும்?'' என்று கேட்டேன். ''முடிவு செய்வது என் கையிலில்லை என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். உங்களை எதிர்த்துச் சண்டை செய்யுமாறு எனக்கு உத்தரவு வந்தால், நான் அவ்வாறே செய்வேன். அதற்கு மேல் அதில் விவாதத்திற்கு இடமில்லை. இப்பொழுது உங்களிடம் அதிகாரம் இருக்கிறது. உங்களுக்குக் கீழே இருப்பவர்களிடம் கட்டுப்பாட்டையும் கீழ்ப்படிதலையும் வற்புறுத்துகிறீர்களல்லவா? நான் உங்களிடம் வேலை செய்து கொண்டு உங்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கா விட்டால் என்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பீர்கள்? என் உயிர் உங்கள் கையிலிருக்கிறது. என்னைப் போகுமாறு அனுமதித்தால் நான் உங்களுக்கு நன்றி கூறுவேன். என்னைத் தூக்கிலே போட்டால் கடவுள் அதற்கு நியாயம் வழங்குவார். என் மனதிலே பட்டதை மறைக்காமல் சொல்லி விட்டேன்'' என்றேன்.

என்னுடைய நேர்மை புகச்சோவுக்கு வியப்பை ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும்.

''அப்படியானால் சரி!'' என்று சொல்லிவிட்டு என் தோளில் தட்டிக் கொடுத்தான். ''தண்டனை கொடுக்கும் பொழுது நான் கடுமையாக தண்டிப்பேன். ஆனால் மன்னிக்கும் பொழுது தாராளமாக நடந்து கொள்வேன். நீங்கள் எங்கு வேண்டுமானாலும் போகலாம்; எப்படி வேண்டுமானாலும் நடந்து கொள்ளலாம். நீங்கள் என்னை நாளைக்குச் சந்தித்து விடை பெற்றுக் கொள்ளலாம். இப்பொழுது வீட்டுக்குப் போய்த் தூங்குங்கள். எனக்கும் தூக்கம் வருகிறது'' என்றான்.

நான் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டேன். வானத்தில் மூடுபனி கவிந்திருந்தது. எங்கும் ஒரே மௌனம்.

நிலாவும் நட்சத்திரங்களும் பிரகாசமாக ஒளி வீசின; கோட்டைச் சதுக்கமும் தூக்குக் கம்பங்களும் அந்த ஒளியில் நன்ருகத் தெரிந்தன. கோட்டை இருளில் மூழ்கி அமைதியாக இருந்தது. மதுக் கடையில் மட்டும் விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. இவ்வளவு நேரமாகிய பிறகும் அங்கே பலர் குடித்துக் கொண்டும் களியாட்டங்களில் ஈடுபட்டுக் கூச்சலிட்டுக் கொண்டுமிருந்தனர். நான் பாதிரியார் வீட்டை நோக்கிப் பார்த்தேன். வீட்டுக் கதவும் சன்னல்களும் சாத்தப்பட்டிருந்தன. அங்கே எல்லாம் அமைதியாக இருப்பது போலத் தோன்றியது.

நான் வீட்டுக்குத் திரும்பிய பொழுது என்னைக் காணவில்லையே என்று ஸவேலிச் வருத்தத்தோடிருப்பதைக் கண்டேன். எனக்கு விடுதலை கிடைத்திருக்கும் செய்தியைக் கேட்ட பொழுது அவனடைந்த மகிழ்ச்சியை வருணிப்பது கடினமே. ''கடவுளே! உன் கருணைக்கு நன்றி'' என்று சிலுவைக் குறியிட்டுக் கொண்டு சொன்ஞன். ''காலையில் கோட்டையை விட்டுப் புறப்பட்டு, எங்கே போஞல் நல்லதோ அங்கே போவோம். நான் உங்களுக்கு உணவு தயாரித்து வைத்திருக்கிறேன். சாப்பிடுங்கள். பிறகு காலை வரை நிம்மதியாகத் தூங்குங்கள். கடவுள் உங்களுக்குக் கருணை செய்வார்'' என்ருன்.

நான் அவனுடைய ஆலோசனையைப் பின்பற்றி நன்ருகச் சாப்பிட்டு விட்டு, உடலும் உள்ளமும் சோர்ந்த நிலைமையில் வெறுந்தரையிலேயே படுத்துத் தூங்கினேன்.

அத்தியாயம் ஒன்பது

பிரிக்கப்படுதல்

உன்னைக் காதலித்தது இன்பமான காலம்,
என் இதயத்தின் இனிய பெண்ணே!
உன்னைப் பிரிவது துயரம் நிறைந்தது—
என் இன்னுயிரைப் பறிப்பது போன்றது.

ஹெராஸ்கோவ்*

அதிகாலையில் முரசு கொட்டும் சத்தத்தைக் கேட்டு நான் விழித்துக் கொண்டேன். உடனே வழக்கமாகக் கூட்டம் நடைபெறும் இடத்துக்குச் சென்றேன். தூக்குக் கம்பங்களுக்கு அருகே புகச்சோவின் ஆட்கள் வரிசையாக நிற்க ஆரம்பித்துக் கொண்டிருந்தனர். அந்தத் தூக்குக் கம்பங்களில் நேற்று தூக்கிலிடப்பட்டவர்களின் பிரேதங்கள் இன்னும் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. கஸாக் வீரர்கள் குதிரை மீது உட்கார்ந்திருந்தனர். படைவீரர்கள் வரிசையில் துப்பாக்கிகளுடன் நின்று கொண்டிருந்தனர். கொடிகள் காற்றிலே அசைந்தாடிக் கொண்டிருந்

* ஹெராஸ்கோவ் (1733—1807) எழுதிய ''பிரிவு'' என்ற கவிதையின் வரிகள். — ப-ர்.

தன. சில பீரங்கிகள் பீரங்கி வண்டிகளில் ஏற்றப்பட்டிருந்தன; அவற்றில் எங்கள் பீரங்கியும் இருந்தது. கோட்டைக்குள் வசித்தவர்கள் எல்லோருமே பாசாங்குக்காரனின் வருகையை எதிர்பார்த்து அங்கே நின்று கொண்டிருந்தார்கள். தளகர்த்தரின் வீட்டுக்கு முன்பு நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட ஒரு வெள்ளைக் குதிரையின் கடிவாளத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு ஒரு கஸாக் வீரன் நின்று கொண்டிருந்தான். தளகர்த்தரின் மனைவியின் பிரேதம் எங்கே என்று பார்த்தேன். அதை ஒரு ஓரத்திலே இழுத்துப் போட்டு முரட்டுத் துணியால் மூடி வைத்திருந்தார்கள். வெகு நேரத்துக்குப் பிறகு புகச்சோவ் வீட்டை விட்டு வெளியே வந்தான். அங்கே கூடியிருந்தவர்கள் தங்கள் தலைகளிலிருந்து தொப்பிகளைத் தூக்கி வணக்கம் செலுத்தினார்கள். புகச்சோவ் முன்வாயிலில் நின்றபடியே அவர்களுக்கு முகமன் கூறினான். அங்கே நின்று கொண்டிருந்த பெரியவர்களில் ஒருவர் அவனிடம் செப்புக் காசுகள் நிறைந்த பையைக் கொடுத்தார். அவன் கை நிறையக் காசுகளை அள்ளிக் கூட்டத்தில் வீசி எறிந்தான். அங்கிருந்த ஜனங்கள் ஓடிச் சென்று காசுகளைப் பொறுக்கினார்கள். அப்பொழுது ஏற்பட்ட மோதலில் சிலருக்குக் காயமேற்பட்டது. புகச்சோவைச் சுற்றி அவருடைய முக்கியமான கூட்டாளிகள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அந்தக் கூட்டத்தில் ஷ்வாப்ரினும் நிற்பதைப் பார்த்தேன். எங்களுடைய கண்கள் சந்தித்துக் கொண்டன. என் கண்களிலே தோன்றிய அருவருப்பை அவர் பார்த்திருக்க வேண்டும். உடனே அதிகக் கோபத்தோடு தம்முடைய பார்வையைத் திருப்பிக் கொண்டார். என்னை அலட்சியப் படுத்த நினைப்பது போல

நடந்து கொண்டார். நான் கூட்டத்தில் நிற்பதைப் புகச்சோவ் பார்த்து என்னை நோக்கித் தலையை அசைத்துவிட்டுத் தன்னிடம் வருமாறு கூப்பிட்டான். ''கனவான் அவர்களே! நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். உடனே ஒரென்புர்குக்குப் புறப்படுங்கள். அங்கேயிருக்கின்ற கவர்னர், ஜெனரல்கள் எல்லோரிடமும் என்னை ஒரு வாரத்துக்குள் எதிர்பார்க்கலாம் என்ற தகவலைச் சொல்லுங்கள். என்னை அன்போடும் பணிவோடும் வரவேற்பது நல்லதென்று ஆலோசனை சொல்லுங்கள். இல்லையென்றால் அவர்களுக்குக் குரூரமான மரணம் நிச்சயம். உங்கள் பிரயாணம் மகிழ்ச்சிகரமாக இருக்கட்டும். போய் வாருங்கள்'' என்றான். பிறகு அங்கே நின்று கொண்டிருந்தவர்களைப் பார்த்துத் திரும்பி ஷ்வாப்ரினை நோக்கிக் கையை நீட்டினான். ''வீரர்களே! இவர்தான் உங்களுடைய புது தளபதி. எல்லாவற்றிலும் அவர் சொல்லைக் கேட்டு நடக்க வேண்டும். இந்தக் கோட்டைக்கும் உங்களுக்கும் அவர்தான் இனி பொறுப்பாக இருப்பார்'' என்றான். இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட பொழுது எனக்கு மிகவும் அச்சமேற்பட்டது. இனிமேல் கோட்டையில் எல்லா அதிகாரமும் ஷ்வாப்ரினுக்குத்தான். அட கடவுளே! மார்யா இவானவ்னா அவர் பொறுப்பில்தான்! அப்படியானால் மார்யா இவானவ்னாவின் கதி என்ன? புகச்சோவ் படிகளில் இறங்கி வந்து கொண்டிருந்தான். அந்த வெள்ளைக் குதிரையை அவன் அருகிலே கொண்டுபோய் நிறுத்தினார்கள். அங்கே நின்று கொண்டிருந்த கஸாக் வீரர்கள் உதவி செய்வதற்கு முன்பாக அவன் துள்ளிக் குதித்து சேணத்தின் மீது உட்கார்ந்தான்.

அந்த நேரத்தில் ஸவேலிச் கூட்டத்தை விலக்கிக் கொண்டு முன்னே வந்து புகச்சோவிடம் ஒரு காகிதத்தை நீட்டுவதைப் பார்த்தேன். இது என்ன விபரீதமாக இருக்கிறதே, எப்படி முடியுமோ என்று நான் யோசித்தேன். ''என்ன இது?'' என்று புகச் சோவ் போலியான கம்பீரத்தோடு கேட்டான். ''படித்துப் பார். உனக்கே தெரியும்'' என்று ஸவேலிச் பதிலளித்தான். புகச்சோவ் அந்தக் காகிதத் தை வாங்கிக் கொண்டு அதைக் கவனமாக வெகு நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ''உன்னுடைய கையெழுத்து கோணல் மாணலாக இருக்கிறது'' என்று கடைசியில் சொன்னான். ''உனது எழுத்து எம்முடைய கண்களுக்குப் புரியவில்லை. என்னுடைய முதல் காரியதரிசி எங்கே?'' என்று கேட்டான்.

கார்ப்பொரல் உடையணிந்த ஒரு இளைஞன் புகச் சோவை நோக்கி ஓடி வந்தான். ''இதை உரக்கப் படி'' என்று சொல்லிவிட்டு அந்தப் பாசாங்குக் காரன் அவனிடம் காகிதத்தைக் கொடுத்தான். என் னுடைய முன்னாள் ஆசிரியன் புகச்சோவிடம் என்ன எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறான் என்று தெரிந்து கொள்ள நான் மிகவும் ஆவலோடிருந்தேன். முதல் காரியதரிசி அந்தக் காகிதத்தில் எழுதியிருந்ததைப் பலமாக எழுத்துக் கூட்டிப் படித்தான்:

''இரண்டு மேலங்கிகள்—ஒன்று கலிக்கோ துணி யிலும் அடுத்தது கோடு போட்ட பட்டுத் துணி யிலும் தைக்கப்பட்டது—ஆறு ரூபிள்கள்.''

''இதற்கென்ன அர்த்தம்?'' என்று புகச்சோவ் கோபமாகக் கேட்டான்.

''மேலே படிக்கச் சொல்'' என்று ஸவேலிச் அமைதியாகப் பதிலளித்தான்.

முதல் காரியதரிசி தொடர்ந்து பட்டியலைப் படித்தான்:

''பச்சைத் துணியில் தைக்கப்பட்ட இராணுவ உடை—ஏழு ரூபிள்கள்.

''வெள்ளைத் துணியில் தைக்கப்பட்ட டிரவுசர்—ஐந்து ரூபிள்கள்.

''நீளமான கை வைத்த பனிரெண்டு சட்டைகள்—பத்து ரூபிள்கள்.

''ஒரு தேநீர் கலப் பெட்டி—இரண்டு ரூபிள், ஐம்பது கோபெக்குகள்...''

''இதெல்லாம் என்ன?'' என்று புகச்சோவ் சீறி விழுந்தான். ''உன்னுடைய சட்டை, டிரவுசர், தேநீர்ப் பெட்டிக்கும் எனக்கும் என்ன சம்பந்தம்?'' என்று கேட்டான்.

ஸவேலிச் தன்னுடைய தொண்டையைச் சரி செய்து கொண்டு பிறகு விளக்கம் கொடுக்க ஆரம்பித்தான்.

''ஐயா! இங்கேயுள்ள போக்கிரிகள் என்னுடைய எஜமானரின் உடைமைகளைத் திருடி விட்டார்கள். அந்தப் பட்டியல்தான் இது'' என்றான்.

''எந்தப் போக்கிரிகள்?'' என்று இடிப்பது போலக் கேட்டான் புகச்சோவ்.

''என்னை மன்னிக்க வேண்டும். வாய்த் தவறுதலாகச் சொல்லிவிட்டேன்'' என்றான் ஸவேலிச். ''அப்படியானால் அவர்கள் போக்கிரிகள் அல்ல. உன்னுடைய வீரப் படையினர் என் எஜமானருடைய வீட்டைச் சோதனை போட்டுக் கொள்ளையடித்துக் கொண்டுபோன பொருள்களை எழுதியிருக்கிறேன். கோபப்பட வேண்டாம். யானைக்கும் அடி சறுக்கும். அவனைத் தொடர்ந்து படிக்கச் சொல்'' என்றான்.

''மேலே படி'' என்முன் புகச்சோவ். காரியதரிசி மேலே படித்தான்.

''பஞ்சடைக்கப்பட்ட பருத்தித் துணி மெத்தை ஒன்று; பட்டுத் துணி மெத்தை ஒன்று—நான்கு ரூபிள்கள்.

''ஓரங்களில் நரித் தோல் வைக்கப்பட்ட சிகப்புத் துணிக் கோட்டு—நாற்பது ரூபிள்கள்.

''மேன்மை மிக்க தங்களிடம் விடுதியில் கொடுக் கப் பட்ட முயல் தோல் கோட்டு—பதினைந்து ரூபிள்கள்.''

''என்ன பிதற்றல்!'' என்று புகச்சோவ் கண்கள் சிவப்படைந்து கோபமாகக் கேட்டான்.

என்னுடைய முன்னாள் ஆசிரியனைப் பற்றி எனக்குப் பயமேற்பட்டதை நான் ஒத்துக் கொள்ள வேண்டும். அவன் மேலும் ஏதோ விளக்கம் சொல்ல ஆரம்பித்த பொழுது புகச்சோவ் அவன் பேச்சில் குறுக்கிட்டான்.

''அற்பமான விஷயங்களுக்காக என்னைத் தொந் தரவு செய்ய உனக்கு எவ்வளவு தைரியம்?'' என்று அவன் கோபமாகக் கத்தினான். தன் காரியதரிசி கையிலிருந்த காகிதத்தைப் பிடுங்கி ஸவேலிச்சின் முகத்தில் தூக்கி எறிந்தான். ''முட்டாள் கிழவனே! அவை கொள்ளையடிக்கப்பட்டன என்றால் துரதிருஷ் டம்தான். உன்னையும் உன்னுடைய எஜமானையும் என்னுடைய உத்தரவுக்குக் கீழ்ப்படியாதவர்களோடு சேர்த்துத் தூக்கில் போடாமல் விட்டதற்கு நீ உன் னுடைய வாழ்நாள் முழுவதும் என்னையும் என் னுடைய ஆட்களையும் கும்பிட வேண்டும்... முயல் தோல் கோட்டு! உன்னைச் சவுக்கால் அடித்து உன் னுடைய உடம்பிலுள்ள தோலைப் பிய்த்து கோட்டுத்

தைக்குமாறு சொல்லி விடுவேன். தெரியுமா?'' என்முன்.

''உன் விருப்பம் போல செய்'' என்று ஸவேலிச் பதிலளித்தான். ''நான் ஒரு அடிமை. என்னுடைய எஜமானுடைய சொத்துக்களுக்கு நான் பதில் சொல்ல வேண்டுமே.''

புகச்சோவ் தாராளமான மஞேபாவத்தில் இருந்தான் என்றுதான் எனக்குத் தோன்றியது. அவன் மேலும் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசாமல் குதிரையைத் திருப்பிக் கொண்டு போய்விட்டான். ஷ்வாப்ரினும் சில பெரியவர்களும் அவனைப் பின்தொடர்ந்து சென்முர்கள். புகச்சோவின் ஆட்கள் கோட்டையிலிருந்து ஊர்வலமாக வந்தார்கள். புகச்சோவ் போவதைப் பார்ப்பதற்காக அங்கேயிருந்த கூட்டம் முன்னே சென்றது. கடைசியில் நானும் ஸவேலிச்சும் மட்டுமே அந்தச் சதுக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்தோம். என்னுடைய முன்ஞள் ஆசிரியன் அந்தக் காகிதத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு, அதை மிகவும் வருத்தமாகப் பார்த்தவாறு நின்று கொண்டிருந்தான்.

எனக்கும் புகச்சோவுக்கும் நல்ல உறவு ஏற்பட்டதைப் பார்த்ததும் அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்று அவன் நினைத்திருக்க வேண்டும். ஆனல் அவனுடைய கெட்டிக்காரத் திட்டம் நிறைவேறவில்லை. நான் அவனைக் கண்டிக்க விரும்பினுலும் அவனைப் பார்க்கும் பொழுது எனக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது.

''ஐயா! நீங்கள் சிரிக்கலாம். ஆனல் மறுபடியும் அடுத்த ஊரில் வீடு பிடித்து உட்காரும் பொழுது, இது சிரிக்கக் கூடிய விஷயமல்ல என்பதைப் புரிந்து கொள்வீர்கள்'' என்முன்.

நான் சிந்தனையில் மூழ்கியபடியே நடந்து கொண்டிருந்த பொழுது எனக்குப் பின்னால் குதிரையின் குளம்புச் சத்தம் கேட்டது. நான் திரும்பிப் பார்த்த பொழுது குதிரையில் ஒரு கஸாக் வீரன் மற்றொரு குதிரையின் கடிவாளத்தைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு வேகமாக வந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தேன். அவன் தூரத்திலிருந்தபடியே என்னை நிற்குமாறு சைகை காட்டினான். நான் அங்கே நின்றேன். சிறிது நேரத்தில் எங்களுடைய பழைய சார்ஜென்ட் எங்கள் அருகில் வந்து குதிரையை விட்டு இறங்கிக் கொண்டு, தான் கொண்டு வந்த மற்றொரு குதிரையின் கடிவாளத்தை என்னிடம் கொடுத்தான். ''கனவான் அவர்களே! எங்கள் தலைவர் இந்தக் குதிரையையும், அவர் அணிந்திருந்த இந்தக் கோட்டையும் உங்களிடம் கொடுக்குமாறு சொன்னார்'' என்றான். (அந்தக் குதிரையின் சேணத்தில் ஒரு ஆட்டுத் தோல் கோட்டு வைக்கப்பட்டிருந்தது.) ''அவர் இவற்றைத் தவிர —'' இந்த இடத்தில் என்ன சொல்வதென்று தெரியாமல் அவன் தடுமாறினான் — ''ஐம்பது கோபெக் காசும்... கொடுத்து விட்டார்... ஆனால் வருகிற வழியில் பணத்தைத் தொலைத்து விட்டேன். அதற்காக என்னை மன்னியுங்கள்'' என்றான். ஸவேலிச் அவனை ஓரப்பார்வை பார்த்தவாறு கேட்டான்: ''வழியில் தொலைத்து விட்டாயா? உன் சட்டையில் சலசலக்கிறதே அது என்ன? சீ! மானங்கெட்ட பிறவி!'' என்றான். ''சட்டைக்குள் சலசலக்கிறதா?'' என்று அந்த சார்ஜென்ட் சிறிது கூடக் கவலையில்லாமல் திருப்பிச் சொன்னான். ''சட்டைக்குள் சலசலப்பது கடிவாளம்; காசு இல்லை'' என்று அந்த சார்ஜென்ட் சிறிதும் கவலையில்லாமல்

பதிலளித்தான். ''ரொம்ப சரி'' என்று சொல்லி நான் அந்த விவாதத்தை முடித்து வைத்தேன். ''அவரிடம் என்னுடைய நன்றியைச் சொல். போகும் வழியில் அந்த ஐம்பது கோபெக் காசைத் தேடி எடுத்து மது பானம் வாங்கிக் குடி'' என்று சொன்னேன். ''கனவான் அவர்களே! மிக்க நன்றி!'' என்று சொல்லிக் கொண்டு அவன் குதிரையைத் திருப்பினன். ''உங்கள் நலனுக்காக எப்பொழுதும் பிரார்த்தனை செய்வேன்'' என்ருன். இப்படிச் சொன்ன பிறகு சட்டைப் பையைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு அவன் வேகமாகப் புறப்பட்டான். ஒரு நிமிட நேரத்தில் எங்கள் பார்வையிலிருந்து மறைந்து விட்டான்.

நான் அந்த ஆட்டுத் தோல் கோட்டை அணிந்து கொண்டு குதிரை மீது ஏறி உட்கார்ந்தேன். சாவேலிச் எனக்குப் பின்ஞல் உட்கார்ந்து கொண்டான். ''ஐயா! அந்த ராஸ்கலிடம் நான் கொடுத்த மனுவினல் ஏற்பட்ட நன்மையைப் பார்த்தீர்களா? அந்தத் திருடன் அவமானமடைந்திருக்க வேண்டும். நீண்ட கால்களையுடைய கிழட்டுக் குதிரை! ஆட்டுத் தோல் கோட்டு! ஹும்... நம்மிடமிருந்து அந்த ராஸ்கல் திருடியதில் பாதி கூட வரவில்லை. அதிலும் நீங்களாக அவனுக்குக் கொடுத்ததை நான் கணக்கில் சேர்க்கவில்லை. சரி. இது மட்டுமாவது கிடைத்ததே. ஒன்றுமில்லாததற்கு வங்கு நாய் உரோமத்தில் சிறிது கிடைத்தாலும் சரிதான்'' என்ருன்.

அத்தியாயம் பத்து

ஓரென்புர்க் முற்றுகை

மலைகளிலும் வயல்களிலும் படைகளை நிறுத்தி
வானத்தில் பறக்கும் கழுகைப்போல
கோட்டை சூழ்ந்த நகரத்தைப் பார்த்தான்.
பீரங்கிகளை மறைக்க மதிலை உயர்த்தினான்.
இரவு வந்ததும் இராணுவ வீரர்கள்
பீரங்கிகளைக் கொண்டு சென்றனர் கீழே.

ஹெராஸ்கோவ்*

நாங்கள் ஓரென்புர்கை நெருங்கிய பொழுது கோட்டையிலிருந்த படை வீரர்களின் மேற்பார்வையில் ஒரு கூட்டம் கோட்டையைச் சுற்றிப் பாது காப்பு வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தோம். அவர்களுடைய தலைகள் மொட்டை யடிக்கப்பட்டு, பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பினால் முகங் களில் சூடு போடப்பட்டிருந்தது. அவர்களில் சிலர் மண்வெட்டிகளைக் கொண்டு பூமியைத் தோண்டிக் கொண்டிருந்தனர். வேறு சிலர் அகழியில் சேர்ந் திருந்த குப்பைகளை வண்டிகளில் அப்புறப்படுத்திக்

* ஜார் பயங்கர இவான் கஸான் நகரத்தைக் கைப்பற்றியதைப் பற்றி ஹெராஸ்கோவ் எழுதிய கவிதையின் வரிகள். — ப-ர்.

கொண்டிருந்தனர். கொத்தனூர்கள் கோட்டை மதில் களின் மேல் நின்று கொண்டு செங்கற்களை உப யோகித்துக் கோட்டைச் சுவர்களைச் செப்பனிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். கோட்டை வாயிலில் காவல் காத்துக் கொண்டிருந்த படை வீரர்கள் எங்களை வாயிலில் நிறுத்தி அனுமதிச் சீட்டைக் காட்டுமாறு கேட்டனர். பெலகோர்ஸ்க் கோட்டையிலிருந்து நான் வருகிறேன் என்று தெரிந்ததும் அந்த சார்ஜென்ட் என்னை உடனே ஜெனரலின் வீட்டுக்குக் கூட்டிச் சென்றான்.

நான் போன நேரத்தில் ஜெனரல் தமது தோட் டத்தில் ஆப்பிள் மரங்களைப் பார்வையிட்டுக் கொண் டிருந்தார். இலையுதிர் காலத்தில் வீசுகின்ற காற்றில் மரங்களின் இலைகள் விழுந்து விட்டன. அவருடைய வயோதிகத் தோட்டக்காரனின் உதவியோடு அவற் றின் அடி மரத்தில் கவனமாக வைக்கோல் வைத்துக் கட்டிக் கொண்டிருந்தார். ஜெனரலின் முகபாவம் அமைதியாகவும் ஆரோக்கியமாகவும் சுமுகமானதாக வும் தோன்றியது. என்னைச் சந்தித்ததில் அவருக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியே. பெலகோர்ஸ்க் கோட்டையில் நடைபெற்ற பயங்கரமான சம்பவங்களுக்கு நான் சாட்சி என்ற காரணத்தால் என்னிடம் அவற் றைப் பற்றி விசாரித்தார். நான் அவரிடம் எல்லா விவரங்களையும் தெரிவித்தேன். நான் சொன்ன விஷயங்களை அவர் பட்டுப் போன கிளை களை வெட்டிக் கொண்டே கவனமாகக் கேட்டார். அந்த சோகமான சம்பவங்களைப் பற்றிய என்னு டைய வர்ணனை முடிந்ததும் ''பாவம் மிரோனவ்'' என்று அனுதாபப்பட்டார். ''என்ன பாவம்! அவர் ஒரு சிறந்த அதிகாரி. திருமதி மிரோனவா மிகவும்
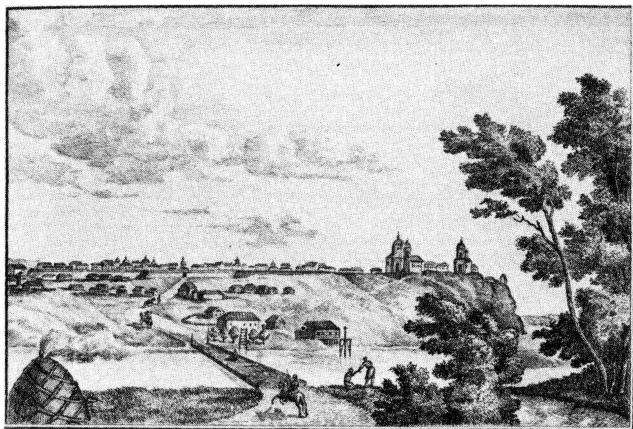
ஓரென்புர்க் நகரம். செதுக்கப்பட்ட ஓவியம். 1776.

அன்பாக நடந்து கொள்வாள். காளான் ஊறுகாய் களை எவ்வளவு நன்ருகத் தயாரிப்பாள், தெரியுமா? காப்டன் மகள் மாஷா என்னவாளுள்?'' என்று கேட்டார். பாதிரியார் மனைவியின் பராமரிப்பில் மாஷா கோட்டையில் தங்கியிருக்கிருள் என்று சொன் னேன். ''அது சரியல்ல'' என்ருர் ஜெனரல். ''அது ரொம்பத் தப்பு. அந்தப் போக்கிரிகளிடம் எவ்வித மான கட்டுப்பாடும் இருக்காது. அந்த அப்பாவிப் பெண்ணுடைய கதி என்னவாகும்?'' என்ருர். பெல கோர்ஸ்க் கோட்டை சமீபத்திலேதான் இருக்கிறது; எனவே மேதகு ஜெனரல் அவர்கள் அந்தக் கோட் டையில் மிகவும் பரிதாபமான நிலையில் இருக்கின்ற ஜனங்களை விடுவிப்பதற்காகத் தமது படைகளைத் தாமதமில்லாமல் அனுப்புவார் என்று நான் நம்பு வதாகச் சொன்னேன். ஜெனரல் சந்தேகப்படுவது போலத் தமது தலையை அசைத்தார். ''பார்க்கலாம்; பார்க்கலாம்'' என்ருர். ''அதைப் பற்றி பிறகு பேசு வோம். சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் பொழுது என்னோடு தேநீர் அருந்த வா! இன்று மாலையில் யுத்த ஆலோ சனைக் கூட்டம் நடத்தப் போகிறேன். அந்தப் போக் கிரி புகச்சோவையும் அவனுடைய படைகளையும் பற்றி நீதான் உண்மையான செய்திகளைச் சொல்ல முடியும். இப்பொழுது போய் ஓய்வெடுத்துக் கொள்'' என்ருர்.

எனக்கு ஒதுக்கப்பட்ட இருப்பிடத்துக்கு நான் போன பொழுது ஸவேலிச் அதைச் சுத்தப்படுத்தி அமைத்துக் கொண்டிருந்தான். யுத்த ஆலோசனைக் கூட்டத்துக்குக் குறிப்பிட்ட நேரம் எப்பொழுது வரு மென்று என்னுல் முடிந்த அளவுக்குப் பொறுமை யோடு காத்துக் கொண்டிருந்தேன். எனவே என்

னுடைய பிற்கால வாழ்க்கையில் மிகவும் முக்கிய மான விளைவை ஏற்படுத்தப் போகின்ற அந்த யுத்த ஆலோசனைக் கூட்டத்துக்கு நான் போகாமல் இருந்து விடவில்லை என்பதை வாசகர் எளிதாகப் புரிந்து கொள்ள முடியும். ஜெனரல் குறிப்பிட்ட நேரத் துக்குச் சற்று முன்பே நான் அங்கு போய் விட்டேன்.

எனக்கும் முன்னதாக நகர சபை அதிகாரி ஒருவர் அங்கே வந்து உட்கார்ந்திருந்தார். அவர் நன்கு பருத்த உடலும் சிவப்பான கன்னங்களும் உடைய முதியவர்; சரிகை மேலங்கி அணிந்திருந்தார். அவர் சுங்க இலாகாவின் முக்கிய அதிகாரியாக இருக்கலாம் என்று எனக்குத் தோன்றியது. அவர் இவான் குஸ்மீச் தன்னுடைய பழைய நண்பர் என்று கூறி விட்டு அவருடைய முடிவைப் பற்றி விசாரித்தார். நான் பேசிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது அடிக்கடி கேள்விகள் கேட்டார்; அல்லது பயன் தரக் கூடிய கருத்துக்களைச் சொன்னர். அவற்றிலிருந்து அவருக்கு இராணுவ விஞ்ஞானத்தைப் பற்றி அதிகமாகத் தெரி யாத போதிலும் அறிவுக் கூர்மையுடையவர்; எதை யும் சீக்கிரமாக கிரகித்துக் கொள்ளும் திறமையுடை யவர் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன். இதற் கிடையில் அந்தக் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ளுமாறு அழைக்கப்பட்டிருந்த மற்றவர்களும் வந்து சேர்ந் தார்கள். அங்கே இராணுவ விஷயங்கள் தெரிந்த வர்கள் ஜெனரலைத் தவிர வேறு ஒருவரும் இல்லை. எல்லோரும் உட்கார்ந்த பிறகு தேநீர் கொண்டு வரப்பட்டது. இராணுவ நிலைமையைப் பற்றி ஜென ரல் விரிவாகவும் மிகத் தெளிவாகவும் எடுத்துக் கூறினர்.

''கனவான்களே! கலகக்காரர்களுக்கு எதிராக

நாம் எந்த முறையைக் கையாள வேண்டும்—**முன்னேறித் தாக்குவதா அல்லது தற்காப்பைப் பின்பற்றுவதா** —என்பதை இப்பொழுது முடிவு செய்ய வேண்டும். ஒவ்வொரு முறையிலும் சாதகமும் உண்டு; பாதகமும் உண்டு. முன்னேறித் தாக்குவதன் மூலம் எதிரியை விரைவாக முறியடிக்கும் வாய்ப்பு ஏற்படும். தற்காப்பைப் பின்பற்றுவது நம்பிக்கையையும் பாதுகாப்பையும் கொடுக்கும்... எனவே நாம் முறைப்படி வாக்கெடுப்பு நடத்துவோம்—அதாவது, முதலில் கீழ் நிலையிலுள்ள அதிகாரிகளின் கருத்தைத் தெரிந்து கொள்வோம்'' என்று சொல்லிவிட்டு என்னை நோக்கித் திரும்பினர். ''உங்கள் கருத்தைத் தெரிவிக்கலாம்'' என்றார்.

நான் எழுந்து நின்று புகச்சோவையும் அவனுடைய கும்பலையும் சுருக்கமாக வருணித்துவிட்டு அந்தப் பாசாங்குக்காரனுல் இராணுவப் படையின் தாக்குதலை எதிர்த்து நிற்க முடியாது என்று சொன்னேன்.

அங்கேயிருந்த அதிகாரிகளுக்கு என் கருத்து திருப்திகரமாக இருக்கவில்லை என்பது தெரிந்தது. என்னுடைய கருத்து ஓர் இளைஞனின் அவசர புத்தியையும் துணிச்சலையும் பிரதிபலிப்பதாகக் கருதப்பட்டது. அங்கே ஒரு முணுமுணுப்புச் சத்தம் கேட்டது; ''அனுபவப்படாத முட்டாள்'' என்ற வார்த்தை கீழ் ஸ்தாயியில் சொல்லப்பட்டதையும் கேட்டேன். ஜெனரல் என்னை நோக்கித் திரும்பிக் கொண்டு சிரித்தபடியே பேசினர்:

''அதிகாரியே! இராணுவ ஆலோசனைக் கூட்டங்களில் முதல் வாக்கு எப்பொழுதுமே முன்னேறித் தாக்குவதற்கு ஆதரவாகவே இருக்கும். அது இயற்கையானதுதான். இப்போது வாக்கெடுப்பைத் தொடர்

வோம். நகர சபை உறுப்பினர் அவர்களே! உங்கள் அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லுங்கள்!'' என்றார்.

சரிகை தைக்கப்பட்ட மேலங்கியை அணிந்திருந்த முதியவர் ரம் மது சேர்க்கப்பட்ட தேநீரை வேக மாகக் குடித்தார். அது அவருடைய மூன்றாவது கோப்பையாகும்.

''மேதகு ஜெனரல் அவர்களே! நாம் முன் னேறித்தாக்கக் கூடாது; தற்காப்பு நடவடிக்கைகளும் சரியல்ல என்று நினைக்கிறேன்'' என்று அவர் பேச ஆரம்பித்தார்.

''உறுப்பினர் அவர்களே!'' என்று ஜெனரல் ஆச்சரியத்தோடு குறுக்கிட்டார். "'நமக்கு வேறு என்ன வழி இருக்கிறது? ஒன்று முன்னேறித் தாக்க வேண்டும். அல்லது தற்காப்பு நடவடிக்கைகளைச் செய்ய வேண்டும்...'' என்றார்.

''ஜெனரல் அவர்களே! நாம் எதிரியை விலைக்கு வாங்க வேண்டும்.''

''ஆஹா! ஹா! உங்கள் கருத்து பொருத்த மானதுதான். எதிரியை விலைக்கு வாங்குவதும் சரியே. உங்களுடைய ஆலோசனையைப் பின்பற்ற முடியுமா என்பதை ஆராயலாம். அந்த ராஸ்கலின் தலையைக் கொண்டு வருபவர்களுக்கு...நம்முடைய ரகசிய நிதியிலிருந்து... எழுபத்தைந்து அல்லது நூறு ரூபிள்கள் வரை கொடுப்பதாக அறிவிக்கலாம்...''

''அப்படி அறிவித்தால் அந்தக் கொள்ளைக்காரர் கள் தங்கள் தலைவனுடைய கையையும் காலையும் கட்டிக் கொண்டு வந்து நம்மிடம் ஒப்படைப்பார் கள் என்பது மிகவும் உறுதியாகும். அப்படி நடக்கா விட்டால் என்னை நகர சபை உறுப்பினர் என்று நினைக்க வேண்டாம். வெறும் கிர்கீஸிய ஆட்டுக்கிடா

என்று கூப்பிடுங்கள்'' என்று சுங்க அதிகாரி சவால் விட்டார்.

''இந்த ஆலோசனையையும் நாம் விவாதிக் கலாம்'' என்று ஜெனரல் கூறினர். ''எனினும் எப் படிப்பட்ட முடிவு செய்தாலும் இராணுவ நடவடிக் கைகளும் தேவையாகத்தான் இருக்கும். கனவான் களே! எல்லோரும் முறைப்படி உங்கள் கருத்துக் களைத் தெரிவியுங்கள்'' என்றுர்.

அங்கே சொல்லப்பட்ட எல்லாக் கருத்துக்களும் என்னுடைய யோசனைக்கு விரோதமானவையாகவே இருந்தன. எல்லா அதிகாரிகளும் படை வீரர்களை முழுமையாக நம்ப முடியாது என்றுர்கள். வெற்றி நிச்சயமாக ஏற்படும் என்று உறுதியாகச் சொல்ல முடியாத சூழ்நிலையில் நிதானமாக நடந்து கொள்வது அவசியம் என்று வலியுறுத்தினுர்கள். திறந்த வெளியில் போருக்குச் செல்வதைக் காட்டிலும் கன மான கோட்டைச் சுவர்களுக்குப் பின்னல் பீரங்கி களின் பாதுகாப்பில் இருப்பதுதான் அதிக புத்தி சாலித்தனமென்பது எல்லோருடைய கருத்தாகவும் இருந்தது. கடைசியில் ஜெனரல் அவர்கள் எல்லோரு டைய கருத்துக்களையும் கேட்ட பிறகு, தம்முடைய புகைக் குழாயிலிருந்த சாம்பலைத் தட்டி விட்டுப் பின்வருமாறு கூறினுர்:

''கனவான்களே! இங்கே முதலில் அபிப்பிராயம் கூறிய சாதாரண அதிகாரியின் கருத்தை நான் அப்படியே ஏற்றுக் கொள்கிறேன் என்பதை உங் களிடம் தெரிவிப்பது அவசியம். ஏனென்றுல் அவ ருடைய யோசனை இராணுவத் தந்திரங்களின்படி சரி யானது. இராணுவ நடவடிக்கைகளில் பின்பற்றப் படும் முக்கியமான தந்திரங்கள் முன்னேறித் தாக்கு

வதை வலியுறுத்துகின்றன; தற்காப்பு நடவடிக் கையை ஆதரிக்கவில்லை.''

இப்படிச் சொல்லிவிட்டு அவர் பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டு புகைக் குழாயை நிரப்பினூர். எனக்கு மிகவும் அகம்பாவம் ஏற்பட்டது. அங்கேயிருந்த அதி காரிகளை அதிகமான ஆணவத்தோடு பார்த்தேன். அவர்கள் அதிருப்தியடைந்தவர்களைப் போன்று கவலை யோடு தங்களுக்கிடையே பேசிக் கொண்டிருந்தார் கள்.

''ஆனூல் கனவான்களே!'' என்று ஜெனரல் மறுபடியும் பேச ஆரம்பித்தார். அவருடைய வாயி லிருந்து நீண்ட பெருமூச்சும் அடர்த்தியான புகைச் சுருளும் வெளி வந்தது. ''மாட்சிமை பொருந்திய, கருணை நிறைந்த சக்கரவர்த்தினி அவர்கள் என்னிடம் ஒப்படைத்திருக்கும் மாநிலங்களின் பாதுகாப்பு பற்றிய பிரச்சினை ஏற்பட்டிருக்கின்ற காரணத்தால் இவ்வளவு பெரிய விஷயத்தில் என்னுடைய சொந்தப் பொறுப் பில் ஒரு முடிவை உங்களிடம் வற்புறுத்துவது சரியல்ல. எனவே நான் பெரும்பான்மையோர் கருத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறேன். கோட்டைக்குள் பாதுகாப்பைப் பலப்படுத்திக் கொண்டு எதிரிகள் முற்றுகையிட வருவதை எதிர்பார்ப்பதுதான் மிக வும் பொருத்தமான நடவடிக்கை என்று முடிவு செய்திருக்கிருேம். அதே சமயத்தில் கோட்டைக்கு வெளியே எதிரிகளை நமது பீரங்கிப் படையைக் கொண்டு விரட்டுவோம்; சிறு எண்ணிக்கையுள்ள படைகளையும் இதற்காக அனுப்புவோம் (முடியு மானூல்)'' என்று கூறி முடித்தார்.

இப்பொழுது அதிகாரிகள் என்னை ஏளனமாகப் பார்த்தார்கள். கூட்டத்துக்கு வந்தவர்கள் கலைந்து

சென்றார்கள். அந்த அனுபவமிக்க இராணுவ அதி காரி சரியான அபிப்பிராயத்தைச் சொன்னாரே தவிர, அங்கேயிருந்த அறிவும் அனுபவமுமில்லாத நபர்கள் சொன்னதை ஏற்று முடிவு செய்தார். அவருடைய பலவீனத்தை நினைத்து நான் மிகவும் வருந்தினேன்.

இந்தச் சிறப்புமிக்க ஆலோசனைக் கூட்டம் முடிந்த சில தினங்களில் புகச்சோவ், முன்பு கூறியது போலவே, ஓரென்புர்க் மீது படையெடுத்து வரு கிறான் என்று கேள்விப் பட்டோம். அந்தப் படைகள் வந்து கொண்டிருப்பதை கோட்டைச் சுவரின் உயர மான மூலையில் நின்று கொண்டு நான் பார்த்தேன். போன தடவை அவர்கள் தாக்கிய பொழுது நான் அவர்கள் படையின் எண்ணிக்கையைக் கணக்கிட் டேன். இப்பொழுது அந்தப் படை ஏராளமாகப் பெருகியிருப்பதாக எனக்குத் தோன்றியது. புகச் சோவ் பல சிறு கோட்டைகளைக் கைப்பற்றிய பொழுது கிடைத்த பீரங்கிகளைச் சேர்த்து ஒரு பீரங்கிப் படையையும் தயாரித்து விட்டான் என்று பார்த்தேன். யுத்த ஆலோசனைக் கூட்டம் எடுத்த முடிவை நினைக்கும் பொழுது ஓரென்புர்க் கோட் டைக்குள் நெடுங்காலத்துக்கு அடைபட்டிருக்க வேண்டு மென்று எனக்குத் தோன்றியது. இந்த தர்ம சங்கடத்தை நினைக்கும் பொழுது எனக்கு அழுகை வரும் போல இருந்தது.

ஓரென்புர்க் கோட்டை முற்றுகையைப் பற்றி நான் இங்கே விரிவாக எழுதப் போவதில்லை. ஏனென் றால் அது ஒரு குடும்பத்தோடு மட்டும் சம்பந்தப்பட்ட விஷயமல்ல; வரலாற்றின் ஒரு பகுதி. இந்த முற்று கையின் போது ஸ்தல நிர்வாகத்தின் திறமையின்மை யினால் கோட்டைக்குள் இருந்தவர்கள் பலவிதமான

நெருக்கடிகளையும், பஞ்சம் உள்பட பல கஷ்டங் களையும் அனுபவித்தார்கள் என்பதை மட்டும் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஓரென்புர்கில் அன்றாட வாழ்க்கை எவ்வளவு மோசமாக இருந்திருக்கும் என் பதை நீங்களே கற்பனை செய்து கொள்ளலாம். எல் லோரும் தங்களுக்கு ஏற்படப் போகும் முடிவைக் கவலையோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். விலை வாசிகள் உண்மையில் அதிகமாக உயர்ந்த பொழுது மக்கள் எல்லோரும் தவித்தனர். வீடுகளின் கொல்லைப் புறங்களில் பீரங்கி குண்டு விழுவது ஜனங் களுக்கு சகஜமாகி விட்டது. புகச்சோவின் தாக்குதல் கள் கூட முன்பிருந்ததைப் போல ஜனங்களிடம் பொதுவான அக்கறையை ஏற்படுத்தவில்லை. ஒன்றும் செய்யாமல் உட்கார்ந்திருப்பது எனக்கு அதிகமான களைப்பை ஏற்படுத்தியது. நாட்கள் ஓடிக் கொண் டிருந்தன. பெலகோர்ஸ்க் கோட்டையிலிருந்து எனக்கு எந்தத் தகவலும் கிடைக்கவில்லை. எல்லாப் பாதை களும் துண்டிக்கப்பட்டிருந்தன. மார்யா இவானவ் னாவைப் பிரிந்திருப்பதை என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அவளுக்கு எத்தகைய ஆபத்து ஏற்பட் டிருக்குமோ என்று நினைத்து நினைத்து உருகினேன். என்னுடைய ஒரே பொழுதுபோக்கு குதிரைச் சவாரி செய்வதுதான். புகச்சோவின் உதவியால் என்னிடம் ஒரு நல்ல குதிரை இருந்தது. எனக்கு அன்றாடம் கிடைத்த குறைவான உணவை அந்தக் குதிரை யோடு பகிர்ந்து கொண்டேன். தினமும் அந்தக் குதிரையிலேறிக் கொண்டு கோட்டைக்கு வெளியே சென்று வருவேன். அப்படிச் செல்லும் பொழுதெல் லாம் நானும் புகச்சோவின் குதிரை வீரர்களும் துப்பாக்கி குண்டுகளைப் பரிமாறிக் கொள்வது வழக்க

மாக இருந்தது. இந்த சம்பவங்கள் கலகக்காரர்
களுக்குச் சாதகமாக முடிவடைவதுதான் வழக்கம்.
ஏனென்ருல் அவர்களிடம் நல்ல குதிரைகள் இருந்
தன. அவர்களுக்கு நல்ல சாப்பாடும் போதுமான
அளவுக்கு மது பானமும் கிடைத்துக் கொண்டிருந்
தன. எங்களுடைய குதிரைகளும் வீரர்களும் போது
மான உணவு கிடைக்காமல் மெலிந்து பொயிருந்த
சூழ்நிலையில் கலகக்காரர்களை வெற்றிகரமாக எதிர்க்க
முடியவில்லை. சில சமயங்களில் எங்களுடைய காலாட்
படையும் இத்தகைய சண்டைகளில் ஈடுபடும். ஆனால்
அந்த வீரர்களும் உணவு பற்ருமல் மெலிந்து போன
வர்களே. மேலும் பனி ஆழமாக விழுந்திருந்த கார
ணத்தால் கலகக்காரர்களின் குதிரைப் படைக்கு
இவர்களால் அதிக சேதத்தை ஏற்படுத்த முடிய
வில்லை. கோட்டை மதில்களிலிருந்த பீரங்கிகளி
லிருந்து இடி இடிப்பது போல குண்டுகளை வீசினுலும்
அதனுல் பலன் ஒன்றுமில்லை. பீரங்கிகளை வெளியே
கொண்டு போனுல் அவை பெரும்பாலும் பூமியில்
புதைந்துவிடும். எங்கள் குதிரைகள் மெலிந்து, களைத்துப்
போயிருந்த காரணத்தால் பீரங்கிகளை இழுத்துக்
கொண்டுவர அவற்ருல் முடியவில்லை. எங்களுடைய
ராணுவ நடவடிக்கைகள் இவ்விதமாகவே இருந்
தன! ஒரென்புர்க் அதிகாரிகள் சொன்ன நிதானமும்
சமயோசிதமும் இதுதான் போலும்!

ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அதிகமான எண்ணிக்கையுள்ள
கலகக்காரர்கள் படையை நாங்கள் எப்படியோ முறி
யடித்து அவர்களை ஓட ஓட விரட்டினேம். அவர்
களில் ஒரு கஸாக் வீரன் மற்ற வீரர்களிடமிருந்து
பிரிந்து போய் ஓடிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் நான்
அவனை விரட்டிப் பிடித்தேன். அவனை வெட்டுவதற்கு

என்னுடைய துருக்கிய வாளை நான் ஓங்கிய பொழுது திடீரென்று அவன் தன்னுடைய தொப்பியை நீக்கி விட்டு என்னிடம் ''பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்! சுக மாக இருக்கிறீர்களா?'' என்று கேட்டான்.

நான் அவனைப் பார்த்த பொழுது முன்பு எங் களிடமிருந்த பழைய சார்ஜென்ட் என்று அடை யாளம் தெரிந்து கொண்டேன். அவனைப் பார்த்த பொழுது நான் சொல்ல முடியாத அளவுக்கு மகிழ்ச்சி அடைந்தேன்.

''அட! மக்சீமிச்! நீயா?'' என்று கேட்டேன். ''பெலகோர்ஸ்க் கோட்டையிலிருந்து வந்து அதிக நாட்களாயிற்று?''

''பியோத்தர் அந்திரேயெவிச் ஐயா! அதிக நாளாகவில்லை. நேற்றுத்தான் அங்கிருந்து திரும்பி னேன். நான் உங்களுக்கு ஒரு கடிதம் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்'' என்றான்.

''அந்தக் கடிதம் எங்கே?'' என்று நான் கேட்ட பொழுது என்னுடைய முகம் சிவந்து போயிருந்தது.

''இதோ! என்னிடம்தான் இருக்கிறது'' என்று சொல்லிவிட்டு மக்சீமிச் தன்னுடைய சட்டைக்குள்ளே கையை விட்டு அந்தக் கடிதத்தை எடுத்தான். ''எப் படியாவது இந்தக் கடிதத்தை உங்களிடம் சேர்த்து விடுவதாக பலாஷ்காவிடம் சத்தியம் செய்து கொடுத் தேன்'' என்றான். மடித்து வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு கடிதத்தை என்னிடம் கொடுத்துவிட்டு அவன் உடனே ஓடிப் போய் விட்டான். நான் மிகுந்த பரபரப்போடு அதைப் பிரித்துப் படிக்க ஆரம்பித் தேன்:

''என்னுடைய தகப்பனாரையும் தாயாரையும்

திடீரென்று என்னிடமிருந்து கடவுள் பறித்து விட்டார். இந்த உலகத்தில் எனக்கு வேறு உறவினர்கள் கிடையாது; என்னைப் பாதுகாப்பதற்கு ஒருவரும் இல்லை. நீங்கள் எப்பொழுதும் எனக்கு நன்மையேற்பட வேண்டுமென விரும்புவதாலும், யாருக்கும் உதவி செய்வது உங்களுடைய இயல்பு என்பதாலும் இந்தக் கடிதத்தை உங்களுக்கு எழுது கிறேன். இந்தக் கடிதம் உங்கள் கையில் கிடைக்க வேண்டுமென்று கடவுளைப் பிரார்த்திக்கிறேன்! இதை உங்களிடம் சேர்த்து விடுவதாக மக்சீமிச் சத்தியம் செய்திருக்கிறான். உங்களை சண்டைகளின் போது பல முறை பார்த்ததாகவும், நீங்கள் உங்கள் உயிரைப் பாதுகாக்க முயற்சிப்பதில்லை என்றும் உங்களுக்காகக் கண்ணீரை வடித்தபடியே பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருப்பவர்களை நினைப்பதில்லை என்றும் மக் சீமிச் பலாஷ்காவிடம் தெரிவித்திருக்கிறான். நான் அதிக நாட்கள் நோய் வாய்ப்பட்டிருந்தேன். என் உடம்பு குணமடைந்த பிறகு காலஞ்சென்ற என் தகப்பனுக்குப் பிறகு கோட்டையின் தளகர்த் தராகப் பதவி வகிக்கும் அலெக்சேய் இவானவிச் ஷ்வாப்ரின் கெராசிம் பாதிரியாரைக் கூப்பிட்டு என்னை உடனே தம்மிடம் ஒப்படைக்குமாறு நிர்ப் பந்தம் செய்தார். ஒப்படைக்க மறுத்தால் புகச் சோவிடம் அவரைப் பற்றிப் புகார் செய்யப் போவ தாகப் பயமுறுத்தியிருக்கிறார். நான் தற்பொழுது எங்களுடைய பழைய வீட்டில் இருக்கிறேன். எனக்குக் காவல் போடப்பட்டிருக்கிறது. தன்னைத் திருமணம் செய்து கொள்ளுமாறு அலெக்சேய் இவானவிச் என்னை நிர்ப்பந்திக்கிறார். அக்குலீனா பம்பீலவ்னா என்னைத் தன் சகோதரி மகள் என்று அந்தப் போக் கிரிகளிடம் கூறிய பொழுது அவளைக் காட்டிக் கொடுக்காமல் இருந்ததன் மூலம் என் உயிரை அவர் காப்பாற்றியதாகச் சொல்கிறார். ஆனால் அலெக்சேய் இவானவிச்சைப் போல மோசமான ஒருவரைத் திரு மணம் செய்து கொள்வதைக் காட்டிலும் அன் றைக்குச் செத்துப் போயிருந்தால் நல்லது என்று

நினைக்கிறேன். என்னை அவர் மிகவும் கொடுமைப் படுத்துகிறார். நான் என்னுடைய முடிவை மாற்றிக் கொண்டு அவரைத் திருமணம் செய்து கொள்ளா விட்டால் கலகக்காரர்களிடம் என்னை ஒப்படைத்து விடப் போவதாகவும் லிஸவேத்தா ஹார்லவாவுக்கு* ஏற்பட்ட முடிவே எனக்கும் ஏற்படுமென்றும் பய முறுத்துகிறார். நான் இதைப் பற்றி நன்றாகச் சிந்தித்து முடிவு செய்வதற்குப் போதுமான அவகாசம் தரு மாறு அலெக்சேய் இவானவிச்சைக் கேட்டிருக்கிறேன். மூன்று நாட்கள் பொறுத்திருக்கிறேன்; அதற்குப் பிறகு நீ என்னைத் திருமணம் செய்து கொள்வதற்கு உடன்படாவிட்டால் உன் மீது சிறிதும் இரக்கம் காட்ட மாட்டேன் என்று சொல்லியிருக்கிறார். அன்பு மிக்க பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்! என்னைப் பாது காக்கக் கூடிய ஒரே நபர் தாங்கள்தான். ஒரு அபலைப் பெண்ணைக் காப்பாற்றுங்கள். ஜெனரலையும் மற்ற எல்லா தளபதிகளையும் சந்தித்து எங்களுக்கு உடனே உதவி அனுப்புவதற்கு ஏற்பாடு செய்யுங் கள். முடியுமானால் நீங்களும் இங்கே வர வேண்டும். தங்களை மறவாத ஏழை அனாதை

''மார்யா மிரோனவா.''

இந்தக் கடிதத்தைப் படித்ததும் எனக்குப் பைத் தியம் பிடித்து விட்டது போல மாறி விட்டேன். என்னுடைய பரிதாபத்துக்குரிய குதிரையை இரக்க மில்லாமல் விரட்டிக் கொண்டு வேகமாக நகரத் துக்குத் திரும்பினேன். போகும் வழியெல்லாம் அந்த ஏழைப் பெண்ணை எப்படிக் காப்பாற்றலாம் என்று பலமாகச் சிந்தித்தேன். ஆனால் உருப்படியாக ஒரு யோசனையும் தோன்றவில்லை. நகரத்துக்குத் திரும் பியதும் நேரே ஜெனரல் வீட்டுக்குப் போய் அவ

* **லிஸவேத்தா ஹார்லவா** — கீழ் ஏரிக் கோட்டைத் தளபதி மேஜர் ஹார்லவின் மனைவி. மேஜர் ஹார்லவ் புகச்சோவினால் கொல்லப் பட்டார். — ப-ர்.

(ருடைய அறைக்குள் வேகமாக நுழைந்தேன்.

அப்பொழுது அவர் புகைக் குழாயில் புகை பிடித்தபடியே அறைக்குள் முன்னும் பின்னுமாக நடந்து கொண்டிருந்தார். என்னைக் கண்டதும் அவர் நின்றார். என்னுடைய தோற்றத்தைப் பார்த்து அவர் திகைத்துப் போயிருக்க வேண்டும். நான் வெறிபிடித்தவனைப் போல உள்ளே நுழைந்ததன் காரணம் என்ன என்று என்னிடம் பரிவோடு விசாரித்தார்.

''மேன்மை தங்கிய ஜெனரல் அவர்களே!'' என்று ஆரம்பித்தேன். ''உங்களை என் தகப்பனார் மாதிரி நினைக்கிறேன். தயவு செய்து, என்னுடைய வேண்டுகோளை நிராகரிக்க வேண்டாம். என்னுடைய வாழ்க்கையில் மகிழ்ச்சி ஏற்படுவது இதைப் பொறுத்தே இருக்கிறது'' என்றேன்.

''நண்பனே! என்ன விஷயம்?'' என்று அந்தப் பெரிய அதிகாரி ஆச்சரியத்தோடு கேட்டார். ''உனக்கு என்ன உதவி வேண்டும்? சொல்'' என்றார்.

''மேன்மை தங்கிய ஜெனரல் அவர்களே! ஒரு படைப் பிரிவையும் ஐம்பது கஸாக் வீரர்களையும் என் தலைமையில் ஒப்படையுங்கள். அவர்களைக் கூட்டிக் கொண்டு பெலகோர்ஸ்க் கோட்டைக்குப் போய் கலகக்காரர்களை விரட்டுவதற்கு எனக்கு அனுமதி கொடுங்கள்'' என்றேன்.

எனக்கு மூளைக் கோளாறு ஏற்பட்டு விட்டதோ என்ற சந்தேகத்தில் (அது பெருமளவுக்கு உண்மையே) ஜெனரல் என்னை உற்றுப் பார்த்தார்.

''என்ன சொன்னாய்? பெலகோர்ஸ்க் கோட்டையிலிருந்து கலகக்காரர்களை விரட்டப் போகிறாயா?'' என்று கடைசியில் கேட்டார்.

''வெற்றி நிச்சயம். போவதற்கு மட்டும் எனக்கு அனுமதி கொடுங்கள்'' என்று ஆர்வத்தோடு கேட்டேன்.

''இளைஞனே! அது முடியாது'' என்று தலையை அசைத்துக் கொண்டு சொன்னார். ''கோட்டை வெகு தொலைவில் இருக்கின்றபடியால், மத்தியப் போர் முனையிலிருந்து உனக்கு எந்த உதவியும் கிடைக்காதபடி தொடர்புகளைத் துண்டித்து விடுவது கலகக்காரர்களுக்குச் சுலபம். பிறகு உன்னை எளிதில் முறியடித்து விடுவார்கள். தொடர்புகள் துண்டிக்கப்பட்டால்...''

அவர் இராணுவ தந்திரங்களைப் பற்றி விரிவாகப் பேச ஆரம்பித்து விடலாம் என்று எனக்குப் பயம் ஏற்பட்டபடியால் நான் அவர் பேச்சில் குறுக்கிட்டேன்.

''காப்டன் மிரோனவின் மகளிடமிருந்து எனக்குக் கடிதம் வந்திருக்கிறது'' என்றேன். ''தன்னைத் திருமணம் செய்து கொள்ளுமாறு ஷ்வாப்ரின் அவளை நிர்ப்பந்தம் செய்கிறார். எனவே தன்னைக் காப்பாற்றுமாறு அவள் கடிதம் எழுதியிருக்கிறாள்.''

''அப்படியா? அந்த ஷ்வாப்ரின் சரியான ராஸ்கல். அவன் மட்டும் என் கையில் சிக்கினால் இருபத்து நாலு மணி நேரத்துக்குள் அவனைக் குற்ற விசாரணை செய்து கோட்டைச் சுவரில் நிறுத்தி வைத்துச் சுடுவேன்! ஆனால் நாம் இப்பொழுது பொறுமையோடிருக்க வேண்டும்...'' என்றார்.

''பொறுமையா?'' என்று நான் பைத்தியக்காரனைப் போலக் கத்தினேன். ''அதற்குள் அவன் மார்யா இவானவ்னாவைப் பலவந்தமாகத் திருமணம் செய்து கொண்டு விடுவான்!..''

''ஓ! அல்லது அதைக் காட்டிலும் மோசமான

காரியங்கள் கூட நடக்கலாம். கொஞ்ச காலத்துக்கு ஷ்வாப்ரினுடைய மனைவியாக இருப்பது கூட அவளுக்கு நல்லதுதான். அவன் இப்போது அவளைக் கவனித்துக் கொள்வான். நாங்கள் அவனைக் கொலை செய்த பிறகு கடவுள் கருணையால் நாம் அவளுக்கு வேறொரு மணமகனைத் தேடிப் பிடிக்கலாம். அழகான விதவைகள் ரொம்பக் காலத்துக்கு விதவைகளாக இருப்பதில்லை. அதாவது நான் என்ன சொல்கிறேனென்றால் இளம் பெண்களைக் காட்டிலும் இளம் விதவைகளுக்குச் சுலபமாகக் கணவன் கிடைத்து விடுகிறான்'' என்றார்.

''அவளை ஷ்வாப்ரினுக்கு விட்டுக் கொடுப்பதைக் காட்டிலும் நான் செத்துப் போகத் தயார்!'' என்று நான் ஆவேசத்தோடு கத்தினேன்.

''ஓ!'' என்று அந்தக் கிழவர் இழுத்தார். ''இப்பொழுது எனக்குப் புரிகிறது. மார்யா இவானவ்னவை நீ காதலிக்கிறாயா? அப்படியானால் நிலைமை வேறுதான்! அடப் பாவி! உன்னுடைய தலைமையில் ஒரு படைப் பிரிவையும் ஐம்பது கஸாக் வீரர்களையும் ஒப்படைக்க என்னால் முடியாது. அப்படிப் பட்ட முயற்சி அர்த்தமற்றது. அதற்குப் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ள என்னால் முடியாது'' என்றார்.

நான் தலையைக் குனிந்து கொண்டு சோகத்தில் ஆழ்கினேன். ஒரு யோசனை திடீரென்று என் மனதில் பளிச்சிட்டது. பழைய காலத்து நாவலாசிரியர்கள் எழுதுவதைப் போல, அந்த யோசனை என்ன என்பதை அடுத்த அத்தியாயத்தில் வாசகர்களுக்குத் தெரிவிப்போம்.

அத்தியாயம் பதினொன்று

கலகக்காரர்களுடைய கிராமம்

> கடுஞ்சீற்றமுடைய சிங்கம்
> எந்த விலங்கையாவது கொன்று
> புசிக்கும்; பசியடங்கிய பிறகு
> சாதுவாக இருக்கும். ஆனால்
> ''என்னுடைய குகைக்கு இன்று
> நீ வருவதேன்?'' என்று
> கொஞ்சலாகக் கேட்டது.
>
> சுமரோக்கவ்°

நான் ஜெனரலை விட்டுப் பிரிந்து என்னுடைய அறைக்கு வேகமாகச் சென்றேன். ஸவேலிச் தன் வழக்கமான முறையீடுகளோடு என்னைச் சந்தித்தான். ''குடிகாரக் காலிகளை எதிர்த்துச் சண்டை போட நீங்கள் போகலாமா, ஐயா? இது ஒரு கனவான் செய்யக் கூடிய வேலையா? உங்களுக்கு ஏதாவது ஏற்பட்டால், எந்தப் பலனுமில்லாமல் செத்துப் போவீர்களே. அவர்கள் துருக்கியர்களாகவோ, ஸ்வீடிஷ்காரர்களாகவோ இருந்தால் அது சரி. ஆனால்

° சுமரோக்கவின் 'கவிதைகளைப் போல எழுதப்பட்டிருக்கும் இந்த வரிகளை பூஷ்கினே எழுதினார். — ப-ர்.

நீங்கள் சண்டை போடும் பயல்களின் பெயர்களைச் சொல்லவே எனக்குக் கூசுகிறது'' என்ருன்.

என் பணம் எவ்வளவு மீதமிருக்கிறது என்று அவன் பேச்சில் குறுக்கிட்டுக் கேட்டேன்.

''கொஞ்சம் இருக்கிறது'' என்று அவன் திருப்தி யோடு சொன்னுன். ''போக்கிரிகள் நம்முடைய சொத்துக்களைக் கொள்ளையடித்தார்கள். அந்த நேரத் திலும் நான் பணத்தை மறைத்து விட்டேன்'' என்று சொல்லிவிட்டுத் தன் சட்டைப் பையிலிருந்து ஒரு நீளமான பணப் பையை வெளியில் எடுத்தான். அதில் நிறைய வெள்ளிக் காசுகள் இருந்தன.

''ஸவேலிச்! அதில் பாதியை என்னிடம் கொடுத்து விட்டு மீதியை நீயே வைத்துக் கொள். நான் பெலகோர்ஸ்க் கோட்டைக்குப் போகப் போகிறேன்'' என்றேன்.

''பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்! எஜமான்!'' என்று என்னுடைய அன்பான ஆசிரியன் உடைந்த குரலில் பேசினுன். ''எல்லாப் பாதைகளும் கலகக்காரர்களின் கையிலிருக்கும் பொழுது நீங்கள் எப்படிப் போய்ச் சேர முடியும்? உங்களைப் பற்றி நீங்கள் யோசிக்கா விட்டாலும் உங்கள் பெற்ருேர்களைப் பற்றி யோசிக்க வேண்டாமா? நீங்கள் ஏன் போக வேண் டும்? எதற்காக? கொஞ்சம் பொறுத்திருங்கள். நம் முடைய படைகள் வந்து அங்கே இருக்கிற ராஸ்கல் களைப் பிடித்துவிடும். அதற்குப் பிறகு நீங்கள் எங்கே வேண்டுமானுலும் போகலாம்'' என்ருன்.

ஆனுல் நான் முன்பே மிக உறுதியான முடிவுக்கு வந்திருந்தேன்.

''இது விவாதிப்பதற்கான நேரமல்ல. காலம் வந்துவிட்டது'' என்று அந்தக் கிழவனிடம் கூறி

னேன். ''நான் போவது அவசியம். நான் போகத் தான் போகிறேன். ஸவேலிச்! எனக்காக வருத்தப் படாதே. கடவுள் கருணை மிக்கவர். ஒருவேளை நாம் சந்திக்கலாம். ஒரு விஷயத்தை நினைவில் வைத்துக் கொள்: மிகவும் சிக்கனமாக இருக்காதே. உனக்குத் தேவையான பொருள்களின் விலை எவ்வளவு அதிக மாக இருந்த போதிலும் அவற்றை வாங்கிக் கொள். இந்தப் பணம் உனக்கு என்னுடைய அன்பளிப்பு என்று வைத்துக் கொள். அடுத்த மூன்று நாட் களுக்குள் நான் திரும்பாவிட்டால்...''

''என்ன வார்த்தை சொல்லி விட்டீர்கள், ஐயா?'' என்று ஸவேலிச் குறுக்கிட்டுப் பேசினான். ''நான் உங்களைத் தனியாகப் போக விடுவேனா? தயவு செய்து கனவில் கூட அப்படி நினைக்காதீர்கள். நீங்கள் போவதென்று முடிவு செய்து விட்டபடியால் நான் உங்களோடு வருவேன். நடந்தாவது வரு வேனே தவிர உங்களைப் போகச் சொல்லிவிட்டு உட்கார்ந்திருக்க மாட்டேன். இந்தக் கோட்டைச் சுவருக்குப் பின்னால் நான் மட்டும் பத்திரமாக இருப் பேன் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா? நான் உளறு கிறேன் என்று நினைக்கிறீர்களா? ஐயா! என்ன வேண்டு மானாலும் சொல்லுங்கள். ஆனால் நான் உங்களைத் தனியாகப் போக விட மாட்டேன்'' என்றான்.

ஸவேலிச்சோடு விவாதிக்க முயற்சிப்பதில் எந்தப் பலனும் கிடையாது என்பது எனக்குத் தெரியும். எனவே பிரயாணத்துக்குத் தேவையான தயாரிப்பு களைச் செய்வதற்கு அவனுக்கு அனுமதி கொடுத் தேன். அரை மணி நேரத்துக்குப் பிறகு என்னுடைய வலிமையான குதிரை மீது நான் உட்கார்ந்திருந் தேன். மெலிந்து எலும்பும் தோலுமாக இருந்த

ஒரு நொண்டிக் குதிரை மீது ஸவேலிச் உட்கார்ந் திருந்தான். அந்தக் குதிரையின் சொந்தக்காரர் அதற்குத் தீனிபோட முடியாமல் ஸவேலிச்சிடம் அதை அன்பளிப்பாகக் கொடுத்து விட்டார். கோட்டைக் கதவுகள் வரை குதிரை மீது சென் ரேம். அங்கேயிருந்த காவலர்கள் எங்களை வெளியே செல்ல அனுமதித்தார்கள். ஓரென்புர்கை விட்டு நாங் களிருவரும் புறப்பட்டோம்.

மாலை நேரம் மறைந்து கொண்டிருந்தது. நாங் கள் போகும் வழியில்தான் பேர்த்ஸ்கயா கிராமம் இருக்கிறது. அது இப்பொழுது புகச்சோவின் தளமாக மாறி விட்டது. பாதைகளைப் பனி மூடியிருந்த போதிலும் தினமும் குதிரைகளின் குளம்புத் தடங் கள் ஸ்டெப்பி நிலம் முழுவதும் காணப்பட்டன. நான் குதிரையைத் தவ்வு நடையில் ஓட்டிக் கொண்டு வேகமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தேன். ஆனல் ஸவேலிச் எனக்கு வெகு தூரத்துக்குப் பின்னல் வந்து கொண்டிருந்தான். அவன் விடாமல் சத்தம் போடுவான். ''ஐயா! மெதுவாகப் போனல் என்ன? கடவுள் சாட்சியாக மெதுவாகப் போங்களேன்! உங் களுடைய வாட்ட சாட்டமான முரட்டுக் குதிரைக்குச் சமமாக என்னுடைய பாழாய்ப்போன மட்டக் குதிரை ஓட முடியுமா? ஏன் அவசரப்பட வேண்டும்? பார்க்கிறவர்கள் நாம் ஏதோ விருந்துக்கு வேகமாகப் போவதாகவல்லவா நினைப்பார்கள்... நாம் தூக்குக் கம்பங்களை நோக்கித் தானே போகிறேம். பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்!.. எஜமான்!.. என்னை விட்டுவிட வேண்டாம்!.. கடவுளே! என் எஜமானுடைய குழந்தை இப்படியா சாக வேண்டும்?'' என்பான்.

பேர்த்ஸ்கயா கிராமத்தில் விளக்குகள் எரிந்து

கொண்டிருப்பதைச் சீக்கிரத்திலேயே பார்த்தோம். அந்தக் கிராமத்துக்கு இயற்கை அரணுக உதவிய ஆழமான கிடங்கை நோக்கிச் சென்ருேம். ஸவேலிச் தன்னுடைய புலம்பலை நிறுத்தாமலே என் பின்னுல் வந்து கொண்டிருந்தான். அந்தக் கிராமத்தைச் சுற்றிக் கொண்டு போவதன் மூலம் ஆபத்தில் மாட்டிக் கொள்ளாமல் தப்பிவிடலாம் என்று நான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆனுல் அந்தச் சம யத்தில் திடீரென்று இருட்டிலிருந்து ஐந்து விவசாயி கள் தோன்றி எங்களை மறித்துக் கொண்டார்கள். அவர்களிடம் முரட்டுக்கம்புகள் இருந்தன. அது புகச் சோவின் எல்லைக் காவல் நிலையமாக இருக்கலாம். அவர்கள் எங்களைச் சத்தமாகக் கூப்பிட்டார்கள். உள்ளே அனுமதிக்கக் கூடிய அடையாளச் சொல் எனக்குத் தெரியாது. எனவே எதுவும் சொல்லாமல் போய்க் கொண்டிருப்பதென்று முடிவு செய்தேன். ஆனுல் அவர்கள் உடனே என்னைச் சூழ்ந்து கொண் டனர். அவர்களில் ஒருவன் என்னுடைய குதிரையின் கடிவாளத்தைப் பிடித்துக் கொண்டான். உடனே நான் இடையிலிருந்த வாளை உருவி அவன் தலையில் ஓங்கி வெட்டினேன். அவன் தலையிலிருந்த தொப்பி அவனைக் காப்பாற்றியது; ஆனுல் அவன் தள்ளாடிக் கடிவாளத்தை விட்டுவிட்டான். அப்பொழுது ஏற் பட்ட குழப்பத்தில் மற்றவர்கள் ஓடி விட்டனர். அந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு நான் குதிரையை முடுக்கி வேகமாகப் போய் விட்டேன்.

இரவு வந்து விட்டதால் அந்தக் காரிருளில் எனக்கு எந்த விதமான ஆபத்தும் ஏற்பட முடியாது. ஆனுல் நான் திரும்பிப் பார்த்த பொழுது ஸவேலிச் என்னைப் பின் தொடர்ந்து வரவில்லை என்பதைக்

கண்டேன். நொண்டிக் குதிரையில் ஏறியிருந்த கிழவ ஞல் கலகக்காரர்களிடமிருந்து தப்பி வர முடியவில்லை போலும். இனி என்ன செய்யலாம் என்று யோசித் தேன். அவனைப் பிடித்து வைத்திருக்கிருர்களா என்று தெரிந்துகொள்வதற்காகச் சிறிது நேரம் அங்கே காத்தி ருந்தேன். பிறகு குதிரையைத் திருப்பிக்கொண்டு அவனைக் காப்பாற்றுவதற்குப் புறப்பட்டேன்.

அந்த கிடங்கின் அருகே சென்ற பொழுது தூரத்தில் பேச்சுச் சத்தம் கேட்டது. அதில் ஸவேலிச் குரலும் கலந்திருப்பதை அறிந்தேன். நான் அந்தத் திசையில் குதிரையை வேகமாகச் செலுத்தினேன். சற்று நேரத்துக்கு முன்பு என்னை வழி மறித்த அதே விவசாயிகள் கும்பலிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டேன். அவர்கள் ஸவேலிச்சைச் சூழ்ந்து நின்றனர். குதிரை யிலிருந்து ஸவேலிச்சைக் கீழே இழுத்துப் போட்டு அவனைக் கயிறுகளால் கட்டுவதற்கு முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தனர். நான் அங்கே மீண்டும் வந்ததைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்து என்னை நோக்கிப் பலமாகச் சத்தம் போட்டுக் கொண்டு ஓடி வந்தனர்; வந்த உடனே என்னைக் குதிரையிலிருந்து கீழே இழுத்துப் போட்டனர். அந்தக் கும்பலுக்குத் தலைவனைப் போல இருந்த ஒருவன் என்னை உடனே ஜார் சக்கரவர்த்தியிடம் கொண்டுபோவதாகச் சொன்ஞன். ''உன்னை இப்பொழுதே கொன்று விடுவதா அல்லது நாளைக்காலை வரை காத்திருப்பதா என்பதை ஜார் சக்கரவர்த்தி முடிவு செய்வார்'' என்ருன். நான் அவர்களை எதிர்த்துச் சண்டை போடவில்லை. ஸவே லிச்சும் இந்த விஷயத்தில் என்னைப் பின்பற்றினன். அந்தக் கும்பல் எங்களைக் கூட்டிக் கொண்டு வெற்றிப் பெருமிதத்தோடு கிராமத்துக்குள் நுழைந்தது.

அந்தக் கிடங்கின் மறு பக்கத்தில் ஏறி அந்த கிராமத்துக்குள் நுழைந்தோம். அங்கே எல்லா வீடுகளிலும் விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. எங்கு பார்த்தாலும் ஆரவாரமும் இரைச்சலுமாக இருந்தது. தெருக்களில் ஆட்கள் அதிகமாகக் காணப் பட்டனர். ஆனால் எங்கும் இருட்டாக இருந்த கார ணத்தால் யாரும் எங்களைக் கவனிக்கவில்லை; ஓரென் புர்கைச் சேர்ந்த இராணுவ அதிகாரி என்று என்னை அடையாளம் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. முச்சந்தியி லிருந்த ஒரு வீட்டுக்கு எங்களைக் கொண்டுபோனார் கள். அந்த வீட்டுக்கு முன்னால் இரண்டு பீரங்கிகள் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தன; சில சாராயப் பீப்பாய் களும் அங்கே காணப்பட்டன. ''அதுதான் அரண் மனை; நான் உள்ளே போய் உங்களைப் பிடித்த விவரத்தைத் தெரிவிக்கிறேன்'' என்று ஒரு நபர் கூறிவிட்டு உள்ளே சென்றான். நான் ஸவேலிச்சைப் பார்த்தேன். அந்தக் கிழவன் சிலுவைக் குறியிட்டுக் கொண்டு தோத்திரத்தை முணுமுணுத்துக் கொண் டிருந்தான். வெகு நேரத்துக்குப் பிறகு அந்த நபர் திரும்பி வந்தான். ''உள்ளே வா. சக்கரவர்த்தி உன்னைக் கூட்டிக் கொண்டுவரச் சொன்னார்'' என்றான்.

நான் அந்த வீட்டுக்குள் (அல்லது அந்த விவ சாயிகள் சொன்னது போல அரண்மனைக்குள்) நுழைந் தேன். அங்கே இரண்டு மாட்டுக் கொழுப்பு மெழுகு வத்திகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன; சுவர்களில் ஈயத் தாள் ஒட்டப்பட்டிருந்தது. மற்றபடி எல்லா வீடு களையும் போல அங்கேயும் பெஞ்சுகள், மேசை, முகம் கழுவும் கலம், ஒரு ஆணியில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த துண்டு, ஒரு மூலையில் தீ இடுக்கிகள்,

கற்பலகை மீது அடுக்கப்பட்டிருந்த மண் பானைகள் முதலியவை காணப்பட்டன. ஒரு பகுதியில் தெய்வ வடிவங்களுக்குக் கீழ் புகச்சோவ் சிவப்பு உடையும் உயரமான தொப்பியும் அணிந்து கைகளை இடுப்பில் மடக்கி வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான். அவனுடைய முக்கியமான உதவியாளர்கள் சிலர் அவ னுக்குப் பக்கத்தில் அளவுக்கு மீறிய பணிவு காட்டிக் கொண்டு நின்று கொண்டிருந்தனர். ஓரென்புர் கிலிருந்து ஒரு அதிகாரி வந்திருக்கும் செய்தி கலகக் காரர்களிடம் மிதமிஞ்சிய ஆர்வத்தைத் தூண்டி விட் டிருக்கலாம்; எனவே என்னை அரசு முறைகளுக் கேற்பக் கூட்டிக் கொண்டு போனார்கள். உள்ளே சென்றதும் புகச்சோவ் என்னை அடையாளம் கண்டு கொண்டான். அவனுடைய போலியான கம்பீரம் உடனே மறைந்தது. ''கனவான் அவர்களே!'' என்று உற்சாகத்தோடு பேச ஆரம்பித்தான். ''சுகமாக இருக்கிறீர்களா? என்ன காரியமாக வந்தீர்கள்?'' என்று கேட்டான். நான் சொந்தக் காரியமாகப் போய்க் கொண்டிருக்கும் வழியில் அவனுடைய ஆட் கள் என்னைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து விட்டதாக நான் பதிலளித்தேன். ''சொந்தக் காரியம் என்றால்..?'' என்று அவன் விளக்கம் கேட்டான். இதற்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அங்கே பலர் நின்று கொண்டிருப்பதால் நான் பேசு வதற்குத் தயங்குவதாக புகச்சோவ் நினைத்து அவ னுடைய தோழர்களைப் பார்த்து வெளியே போகச் சொன்னான். அங்கே நின்று கொண்டிருந்தவர்களில் இரண்டு நபர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் எல்லோரும் வெளியே போய் விட்டார்கள். ''இவர்கள் முன்னால் நீங்கள் பேசலாம். இவர்களிடமிருந்து நான் எதையும்

மறைப்பதில்லை'' என்று புகச்சோவ் சொன்னன். அந்தப் பாசாங்குக்காரனின் அந்தரங்க ஆலோசகர் களை நான் ஓரக் கண்ணுல் பார்த்தேன். ஒரு நபர் அதிகமான வயதுள்ள கூனல் விழுந்த ஒல்லியான கிழவன். அவனுடைய முகத்தில் வெண்மையான தாடி இருந்தது. அவன் போட்டுக் கொண்டிருந்த பழுப்புக் கோட்டுக்குக் குறுக்கே ஒரு நீல நாடாவைக் கட்டிக் கொண்டிருந்ததுதான் ஒரு குறிப்பிட்ட அம்ச மாக இருந்தது. ஆனல் அடுத்த நபரை சாகும் வரை என்னுல் மறக்க முடியாது. அவன் நல்ல உயரம்; அகன்ற தோள்கள்; பருமனை உடல்; அவ னுக்கு சுமார் நாற்பத்தைந்து வயதிருக்கலாம். அவன் முகம் பெரியதாகவும் அம்மை வடுக்கள் நிறைந் தும் காணப்பட்டது. அவனுடைய அடர்த்தியான சிவப்பு நிறத்தாடி, பிரகாசமான பழுப்புக் கண்கள், துவாரங்களில்லாத மொட்டையான மூக்கு, அவனு டைய நெற்றியிலும் கன்னங்களிலும் காணப்பட்ட சிவப்புத் தழும்புகள் அவனுடைய முகத்தைக் குரூர மாகக் காட்டின. அவன் சிகப்புச் சட்டையும் கிர் கீஸிய மேலங்கியும் கஸாக்குகள் அணிகின்ற காற் சட்டையும் அணிந்திருந்தான். முதல் நபர் ஒரு ஓடிப் போன கார்ப்பொரல் என்றும் அவன் பெயர் பெலப ரோதவ் என்றும் பின்னர் தெரிந்து கொண்டேன். அது போல இரண்டாவது நபர் அஃபனசிய் சக்க லோவ் (ஹ்லபூஷா என்ற பட்டப் பெயரும் உண்டு) என்ற பெயருடையவன் என்பதையும் சைபீரியாவி லுள்ள சுரங்கங்களில் வேலை செய்யுமாறு தண்டிக் கப்பட்டு மூன்று முறை அங்கிருந்து தப்பியோடி வந்தவன் என்பதையும் பின்னர் தெரிந்து கொண் டேன். என் மனதில் எத்தகைய உணர்ச்சிகள் ஏற்பட்

டிருந்த போதிலும், எதிர்பாராத விதமாக இந்த நபர்களை நான் சந்தித்தது என்னுடைய கற்பனையில் மிகவும் அழுத்தமாகப் பதிந்தது. ஆனால் புகச்சோவ் கேட்ட கேள்வி என்னை யதார்த்தத்துக்கு இழுத்துக் கொண்டு வந்தது. ''நீங்கள் ஓரென்புர்கிலிருந்து இங்கே வந்த நோக்கம் என்ன? சொல்லுங்கள்'' என்றான்.

என் மூளையில் ஒரு விசித்திரமான யோசனை பளிச் செனத் தோன்றியது: கடவுளின் கருணையால் புகச் சோவை இரண்டாவது தடவை சந்திக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது; எனவே என்னுடைய திட்டத்தை நிறைவேற்ற இதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்று நினைத்தேன். உடனே புகச்சோவின் கேள்விக்குப் பதிலளித்தேன்:

''பெலகோர்ஸ்க் கோட்டையில் ஓர் அனாதை துன்பத்தில் சிக்கியிருக்கிறாள். அவளைக் காப்பாற்று வதற்காக அங்கே போகிறேன்.''

புகச்சோவின் கண்கள் பிரகாசித்தன.

''அந்த அனாதையை என்னுடைய ஆட்கள் துன் புறுத்துகிறார்களா? யார் என்று சொல்லுங்கள். அவன் ஓநாயைப் போல சூழ்ச்சியுடையவனாக இருந்தாலும் நீதியிலிருந்து தப்ப முடியாது. அந்தக் கொடியவன் யார்?'' என்று கோபத்தோடு கேட்டான்.

''ஷ்வாப்ரின்'' என்று நான் பதிலளித்தேன். ''பாதிரியார் வீட்டில் ஒரு நோயாளிப் பெண்ணைப் பார்த்தீர்களல்லவா? அவர் அந்தப் பெண்ணைக் காவலில் வைத்துத் தன்னைத் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று நிர்ப்பந்திக்கிறார்'' என்றேன்.

''ஷ்வாப்ரினுக்குத் தகுந்த பாடம் கற்பிப்பேன்'' என்று புகச்சோவ் கொடூரமாகச் சொன்னான்.

''என்னுடைய உத்தரவில்லாமல் நடந்து கொண்டால், என்னுடைய ஜனங்களில் யாரையாவது கொடுமைப்படுத்திஞல் என்ன நடக்கும் என்று பாடம் கற்பிப்பேன். அவனைத் தூக்கிலே போடுவேன்'' என்ருன்.

''என்னை ஒரு வார்த்தை சொல்வதற்கு அனுமதி'' என்று ஹ்றலபூஷா அடித் தொண்டையில் பேசினன். ''அந்தக் கோட்டையின் தளகர்த்தராக ஷ்வாப்ரினை அவசரப்பட்டு நியமித்தாய். இப்பொழுது அவனைத் தூக்கிலே போட அவசரப்படுகிருய். கஸாக் வீரர்களுக்கு மேலதிகாரியாக ஒரு கனவானை நியமித்து அவர்களை அவமதித்து விட்டாய். இப்பொழுது முதன் முதலாகக் கிடைத்த புகாரை ஏற்றுக் கொண்டு அவனைத் தூக்கிலிடுவதன் மூலம் மேன்மக்கள் அனைவருக்கும் பயத்தை ஏற்படுத்தி விட வேண்டாம்'' என்ருன்.

''அவர்களுக்குப் பதவி உயர்வோ தண்டனையோ காரணமில்லாமல் கொடுக்கக் கூடாது'' என்று கோட்டின் குறுக்கே நீல நாடா அணிந்திருந்த கிழவன் பேசினன். ''ஷ்வாப்ரினைத் தூக்கில் போடுவதால் எந்தத் தீமையும் ஏற்படாது. ஆனல் இந்த அதிகாரியை விசாரணை செய்வதும் அவசியமே. இந்த கனவான் இங்கே புறப்பட்டு வந்த காரணமென்ன? அவர் உன்னைச் சக்கரவர்த்தி என்று ஏற்றுக் கொள்கிருரா? இல்லையென்ருல் உன்னிடம் நீதிக்காக முறையிடுவது ஏன்? ஆம் என்ருல் இவ்வளவு காலமாக ஒரென்புர்கில் உன்னுடைய எதிரிகளோடு கூடிக் குலாவி என்ன செய்து கொண்டிருந்தார்? இந்த நபரைத் தலைமையகத்துக்கு நான் கூட்டிக் கொண்டு போகட்டுமா? அங்கே இரும்புகளைப் பழுக்கக் காய்ச்சு

வோம். ஓரென்புர்க் தளகர்த்தர்கள் இந்த நபரை இங்கே அனுப்பியிருக்கிறார்கள் என்று எனக்கு நிச்சயமாகத் தோன்றுகிறது'' என்றான்.

அந்தக் கிழட்டு ராஸ்கலின் தர்க்கரீதியான வாதம் எனக்கே நியாயமாகத் தோன்றியது. எப்படிப்பட்ட நபர்களிடம் நான் சிக்கி விட்டேன் என்பதை நினைத்த பொழுது என் உடலில் ஓடிய ரத்தம் உறைந்து விட்டது. புகச்சோவ் என்னுடைய கலக்கத்தைக் கவனித்திருக்க வேண்டும்.

''கனவான் அவர்களே!'' என்று சொல்லிவிட்டு என்னைப் பார்த்துக் கண் சிமிட்டினான். ''என்னுடைய பீல்டு-மார்ஷல் பேச்சில் நியாயமிருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?'' என்று கேட்டான்.

புகச்சோவின் கிண்டல் எனக்குத் தைரியத்தைக் கொடுத்தது. நான் அவனுடைய அதிகாரத்துக்கு உட்பட்டிருப்பதால் அவனுக்கு எது உசிதமாகத் தெரிகிறதோ அதைச் செய்யலாம் என்று நிதானமாக பதிலளித்தேன்.

''நல்லது. உங்கள் நகரத்தில் நிலைமைகள் எப்படியிருக்கின்றன என்பதை இப்பொழுது சொல்லுங்கள்'' என்றான்.

''கடவுள் கிருபையால் எல்லாம் நன்றாகவே இருக்கிறது'' என்று பதிலளித்தேன்.

''அப்படியா? ஆனால் ஜனங்கள் பட்டினியால் செத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்!'' என்று சொன்னான் புகச்சோவ்.

அவன் சொன்னது உண்மையே. ஆனால் நான் என்னுடைய விசுவாசப் பிரமாணத்துக்கு உண்மையாக நடந்து கொண்டேன். அம்மாதிரியான வதந்தி

கள் உண்மையல்ல வென்றும் ஓரென்புர்கில் ஏராளமான பொருள்களைச் சேமித்து வைத்திருப் பதாகவும் உறுதியளித்தேன்.

''பார்த்தாயா!'' என்று அந்தக் கிழவன் குறுக் கிட்டுப் பேசினான். ''உன்னிடமே பொய் சொல் கிறானே. ஓரென்புர்கிலிருந்து ஓடி வந்தவர்கள் அனை வரும் அங்கே கொடிய பஞ்சமும் பிளேக் நோயும் ஏற்பட்டிருப்பதாகச் சொன்னார்கள். சாப்பிடுவதற்கு ஒன்றுமில்லாமல் பிணத்தைச் சாப்பிடுவதாகவும் சொன் னார்கள். இந்தக் கனவான் அங்கே எல்லாம் போது மான அளவுக்கு இருப்பதாகச் சொல்வது உண்மை யல்ல. நீ ஷ்வாப்ரினைத் தூக்கில் போட விரும் பினால் இந்த இளைஞனையும் அதே தூக்குக் கம்பத்தில் தொங்க விடு. இவர்களுக்கிடையே ஏற்பட்டிருக்கும் பொறாமையை ஒழிக்க அதுதான் வழி'' என்றான்.

அந்த அருவருக்கத்தக்கக் கிழவனின் வார்த் தைகள் புகச்சோவ் மனதில் பதிந்திருக்க வேண் டும். நல்ல வேளையாக ஹ்லபூஷா அந்தக் கிழவனோடு வாதம் செய்ய ஆரம்பித்தான்.

''நவூமிச்! போதும். நிறுத்து. எல்லோரையும் கழுத்தை நெறிக்க வேண்டும்; அல்லது தலையைச் சீவ வேண்டும் என்கிறாய். உன்னுடைய தோற்றம் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கிறது தெரியுமா? உன்னைப் பார்த்தால் இனிமேல் உன்னுடைய உடலையும் உயிரையும் சேர்த்து வைத்திருப்பது சிரமமான காரியம் என்று தோன்றுகிறது. சுடு காடு உன்னை வா வா என்று அழைக்கிறது. ஆனால் நீ மற்றவர்களை ஒழிப் பதைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருக்கிறாய். நீ இது வரை குடித்த இரத்தம் போதாதா?'' என்று கேட் டான்.

''நீ மட்டுமென்ன? பெரிய புனிதரோ?'' என்று பெலபரோதவ் பதிலடி கொடுத்தான். ''உன் மனதில் திடீரென்று இரக்கம் பொங்கி வழிவது ஏனோ?''

''நான் ஒரு பாவி என்று எனக்கு நன்ருகத் தெரியும். இந்தக் கை (இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டு அவன் தன்னுடைய கை எலும்புகளை மடக்கி சட்டைக் கையை மேலே தள்ளிவிட்டுத் தன்னுடைய உரோமம் நிறைந்த புஜத்தைக் காட்டினுன்)—இந்தக் கை எத்தனையோ கிறிஸ்தவர்களைக் கொலை செய்திருக் கிறது. ஆனுல் நான் கொன்றது எதிரிகளை; விருந் தினர்களை அல்ல. தெரு முச்சந்தியில் அல்லது இருண்ட காட்டில் என்னுடைய விரோதியைக் கொலை செய்திருப்பேனே தவிர வீட்டுக்குள் அல்லது கணப்புக்கு அருகே உட்கார்ந்திருக்கும் பொழுது அல்ல. குண்டாந்தடியால் அல்லது கோடாலியால் ஒருவனைக் கொல்வேனே; ஒழிய கிழவிகளைப் போல வம்பளந்து கொண்டிருக்க மாட்டேன்'' என்ருன்.

அந்தக் கிழவன் அவனைப் பார்த்துக் கோபமாக ''சப்பை மூக்கன்!..'' என்று சொல்லிவிட்டுத் தலை யைத் திருப்பினுன்.

''என்னடா முணுமுணுக்கிருய், கிழட்டுப் பெருச் சாளியே?'' என்று ஹ்லபூஷா கத்தினுன். ''உன் மூக்கைச் சப்பையாக்குகிறேன். கொஞ்சம் பொறு. நேரம் வரும். பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பை உன் மூக்கில் வைப்பார்கள்... அதற்கிடையில் உன்னுடைய தாடியைப் பிய்த்து விடுவேன். ஜாக்கிரதை!'' என்ருன்.

''ஜெனரல்களே!'' என்று புகச்சோவ் பகட்டாகப் பேச ஆரம்பித்தான். ''போதும். சச்சரவு வேண் டாம். ஓரென்புர்கிலுள்ள நாய்களெல்லாம் ஒரு

தூக்கு மேடையிலிருந்து தொங்கினுல் கூட அது பெரிய விஷயமல்ல. ஆனுல் நம்முடைய நாய்கள் ஒன்ருேடொன்று மோதிக் கொள்வது கூடாது. சரி. ஒத்துப் போய் விடுங்கள்'' என்ருன்.

ஹ்லபூஷாவும் பெலபரோதவும் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசாமல் ஒருவரையொருவர் கடித்து விடுவது போலப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அந்த உரை யாடல் எனக்கு மிகவும் பாதகமான வகையில் முடி வது போலத் தோன்றிய காரணத்தால் எப்படியா வது பேச்சை மாற்றுவது அவசியம் என்று நினைத் தேன். எனவே புகச்சோவைப் பார்த்து உற்சாகமாகப் பேச ஆரம்பித்தேன்.

''நீங்கள் எனக்குக் கொடுத்தனுப்பிய குதி ரைக்கும் ஆட்டுத் தோல் கோட்டுக்கும் நன்றி சொல்ல மறந்து விட்டேன். உங்கள் உதவி மட்டும் இல்லையென்ருல் நான் நகரத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந் திருக்க மாட்டேன். போகும் வழியில் பனியில் செத் திருப்பேன்'' என்றேன்.

என்னுடைய தந்திரம் வெற்றியடைந்தது. புகச் சோவின் முகம் மலர்ந்தது.

''ஒரு தடவை உபகாரம் செய்தால் அதற்குப் பிரதியுபகாரம் எப்பொழுதும் உண்டு'' என்று கண் களைச் சிமிட்டிக் கொண்டு சொன்னுன். ''ஷ்வாப்ரின் துன்புறுத்துகின்ற பெண்ணுக்கும் உங்களுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? அவள் உங்களுடைய காதலியா? சொல் லுங்கள்'' என்ருன்.

''அவள் என்னைத் திருமணம் செய்து கொள்ள நிச்சயிக்கப்பட்ட பெண்'' என்று சொன்னேன். நிலைமை எனக்குச் சாதகமாகத் திரும்புவதைப் புரிந்து கொண்டபடியால், நான் உண்மையை மறைக்கவில்லை.

''உங்களுடைய மணப் பெண்ணு? இதை ஏன் முன்பே சொல்லவில்லை? உங்கள் திருமணத்தை நானே நடத்தி வைக்கிறேன். திருமண விருந்திலும் கண்டிப்பாகக் கலந்து கொள்வேன்'' என்று சொல்லி விட்டு பெலபரோதவை நோக்கித் திரும்பினுன். ''பீல்டு-மார்ஷல்! கவனமாகக் கேள். இந்தக் ஜனவானும் நானும் பழைய நண்பர்கள். நாம் எல் லோருமாக விருந்து சாப்பிடுவோம். காலையில்தான் ஞானம் உதயமாகும். இவரை என்ன செய்வதென்று நாளைக்கு முடிவு செய்வோம்'' என்முன்.

இந்த எதிர்பாராத கௌரவத்தை நான் மகிழ்ச்சி யோடு மறுத்திருப்பேன். ஆனல் அதை ஏற்றுக் கொள்வதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை. அந்த வீட்டுச் சொந்தக்காரரின் புதல்விகளான இரண்டு இளம் கஸாக் பெண்கள் அங்கேயிருந்த மேசை மீது வெள்ளைத் துணியை விரித்தனர். பிறகு ரொட்டி, மீன் சூப், பீர், வோட்கா மது பாட்டில்களையும் கொண்டுவந்து வைத்தனர். புகச்சோவ் மற்றும் அவ ருடைய பயங்கரமான தோழர்களோடு சேர்ந்து இரண்டாம் முறையாக விருந்து சாப்பிட்டேன்.

இரவில் வெகு நேரம் வரை நடைபெற்ற அவர் களுடைய களியாட்டத்தை விருப்பமில்லாத பார் வையாளனுக நான் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். கடைசியில் அவர்கள் மது மயக்கத்துக்கு ஆளானுர் கள். புகச்சோவ் தான் உட்கார்ந்திருந்த நாற்காலி யிலேயே தூங்கி விழுந்தான். அவனுடைய தோழர் கள் எழுந்து, என்னை வெளியே போகுமாறு சைகை காட்டினுர்கள். நான் அவர்களோடு அந்த வீட்டை விட்டு வெளியே வந்தேன். ஹ்லபூஷாவின் உத்தரவுப் படி காவலர்கள் என்னைத் தலைமையகத்துக்குக்

கொண்டுபோனார்கள். ஸவேலிச்சும் அங்கே இருந் தான். எங்கள் இருவரையும் அன்றிரவில் ஒரு அறையில் பூட்டி வைத்தார்கள். அன்று நடைபெற்ற சம்பவங்கள் என் ஆசிரியனுக்குத் திகைப்பை ஏற் படுத்தியிருந்த காரணத்தால் அவன் என்னிடம் எதுவும் கேட்கவில்லை. அவன் இருட்டில் படுத்துக் கொண்டு வெகு நேரம் வரை பெருமூச்சு விடுவதும் முனகுவதுமாக இருந்தான். கடைசியில் ஒரு வழி யாகக் குறட்டை விட்டுத் தூங்க ஆரம்பித்தான். நான் இரவு முழுவதும் விழித்துக் கொண்டு பலவித மான சிந்தனைகளில் மூழ்கியிருந்தேன்.

மறு நாள் காலையில் புகச்சோவ் என்னைக் கூட்டி வருமாறு ஆளனுப்பினான். நான் அவன் தங்கியிருந்த வீட்டுக்குப் போனேன். வீட்டு வாசலில் மூன்று தாத்தாரியக் குதிரைகள் கட்டப்பட்ட வண்டி நின்று கொண்டிருந்தது. தெருவில் ஏராளமானவர்கள் கூட்ட மாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள். புகச்சோவை வாயிலில் சந்தித்தேன். அவன் உரோமக் கோட்டும் கிர்கீஸியத் தொப்பியும் அணிந்து கொண்டு பிரயா ணத்துக்குத் தயாராக இருந்தான். முந்திய நாளிரவில் அவனோடிருந்த நண்பர்கள் அவனுக்கு அருகே அதிக மான பணிவோடு நின்று கொண்டிருந்தார்கள். நேற் றிரவில் பார்த்த காட்சிக்கும் இதற்குமுள்ள வேறு பாடு என் மனதில் பதிந்தது. புகச்சோவ் என்னை உற்சாகத்தோடு வரவேற்றுவிட்டு அந்த வண்டிக்குள் உட்காருமாறு சொன்னான்.

நாங்கள் வண்டியில் உட்கார்ந்தோம். அந்த வண்டி யை ஓட்டுவதற்கு வந்த விசாலமான மார்புடைய தாத்தாரியனிடம் ''பெலகோர்ஸ்க் கோட்டைக்கு ஓட்டு!'' என்று புகச்சோவ் உத்தரவிட்டான். என்

னுடைய இதயம் வேகமாகத் துடித்தது. குதிரைகள் கிளம்பின; மணிகள் ஒலித்தன; வண்டி பனிக் கட்டி மீது பறந்து சென்றது...

''நிறுத்து! நிறுத்து!'' என்று எனக்கு நன்கு தெரிந்த ஒரு குரல் ஒலித்தது. ஸவேலிச் எங்களை நோக்கி ஓடி வருவதைப் பார்த்தேன். வண்டியை நிறுத்துமாறு புகச்சோவ் உத்தரவிட்டான். ''எஜமான்! பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்! வயதான காலத்தில் என்னைக் கைவிடாதீர்கள். இந்தப் போக்கி...'' என்று கெஞ்சினான். ''ஓ! கிழவன் வந்திருக்கிறானா? கடவுள் கருணையால் நாம் மறுபடியும் சந்திக்கிறோம். சரி, முன் பகுதியில் ஏறி உட்கார்'' என்றான் புகச்சோவ். ''மாண்பு மிக்க தலைவரே! பாதுகாவலரே! உமக்கு மிகவும் நன்றி'' என்று சொல்லிக் கொண்டு ஸவேலிச் வண்டியில் உட்கார்ந்தான். ''ஒரு கிழவனுக்கு உதவி செய்ததற்காகக் கடவுள் உம்மை நூறு வருடங்கள் ஆரோக்கியமாக வைத்திருப்பார். உம்முடைய நலத்துக்காக என்னுடைய வாழ்க்கை பூராவும் பிரார்த்திக்கிறேன். முயல் தோல் கோட்டைப் பற்றி இனிமேல் வாயைத் திறக்க மாட்டேன்'' என்றான்.

ஸவேலிச் முயல் தோல் கோட்டைக் குறிப்பிட்டது புகச்சோவுக்குக் கோபத்தை ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும். நல்ல வேளையாக ஸவேலிச் சொன்னதை அவர் சரியாகக் கேட்காமலிருந்திருக்க வேண்டும்; அல்லது ஒருவேளை அதைப் பொருட்படுத்தாமலிருந்திருக்கலாம். குதிரைகள் வேகமாக ஓடின. தெருக்களில் போய்க் கொண்டிருந்த பொது மக்கள் நின்று கீழே குனிந்து வணக்கம் செலுத்தினார்கள். புகச்சோவ் வலப் புறமும் இடப் புறமும் தலையை அசைத்துக் கொண்டு வந்

தான். சிறிது நேரத்தில் நாங்கள் கிராமத்துக்கு வெளியே வந்து சமதளமான பாதையில் வேகமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தோம்.

என் மனதில் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்த உணர்ச்சிகளை எளிதில் கற்பனை செய்து கொள்ள லாம். இன்னும் சில மணி நேரங்களில் நான் இழந்து விட்டதாகக் கருதிய பெண்ணைச் சந்திக்கப் போ கிறேன். நாங்கள் சந்திக்கும் காட்சியைக் கற்பனை செய்ய முயன்றேன்... சில விசித்திரமான நிகழ்வுப் பொருத்தங்களின் விளைவாக என்னோடு மர்மமான வகையில் தொடர்பு கொண்டிருக்கும் புகச்சோவைப் பற்றி நினைத்தேன். இன்றைய தினத்தில் என்னுடைய விதி இந்த நபரிடம் சிக்கியிருக்கிறது. அந்த நபரின் அதிபயங்கரமான குரூரத்தையும் இரத்த வெறி யையும் நினைத்துப் பார்த்தேன். இன்று அதே நபர் என்னுடைய காதலியை விடுவிப்பதற்காகப் புறப் பட்டிருக்கிறன்! அவள் காப்டன் மிரோனவின் மகள் என்பது புகச்சோவுக்குத் தெரியாது. கோபமடைந்த ஷ்வாப்ரின் எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிடலாம். அல் லது புகச்சோவ் வேறு எந்த வழியிலாவது உண் மையைக் கண்டு பிடித்து விடலாம்... அப்படியானல் மார்யா இவானவ்னுவின் கதி என்ன? என் உடல் அப்படியே குளிர்ந்து போய் விட்டது; என் தலைமயிர் சிலிர்த்துக் கொண்டு நின்றது...

திடீரென்று புகச்சோவ் என்னிடம் பேசிய பொழுது என் சிந்தனைகள் கலைந்தன.

''கனவான் அவர்களே! எதைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?'' என்று கேட்டான்.

''பல விஷயங்களை நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். நான் ஒரு இராணுவ அதிகாரி மட்டுமல்ல, நான்

ஒரு பிரபு. நேற்று உன்னை எதிர்த்துச் சண்டை போட்டேன். இன்று நீயும் நானும் ஒரே வண்டியில் உட்கார்ந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறோம். என்னுடைய வாழ்க்கையில் மகிழ்ச்சியடைய உன்னையே நம்பியிருக்கிறேன்'' என்றேன்.

''நீங்கள் பயப்படுகிறீர்களா?'' என்று புகச்சோவ் கேட்டான்.

ஒரு தடவை என்னை மன்னித்து விட்ட காரணத்தால் இம்முறை அவனுடைய கருணையை மட்டுமல்லாமல், உதவியையும் எதிர்பார்க்கிறேன் என்று பதில் சொன்னேன்.

''கடவுள் சத்தியமாகச் சொல்கிறேன்: நீங்கள் சொல்வது மிக மிகச் சரி!'' என்று அந்தப் பாசாங்குக்காரன் கூறினன். ''என்னுடைய ஆட்கள் உங்களை எப்படிச் சந்தேகமாகப் பார்த்தார்கள் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். இன்று காலையில் கூட நீங்கள் ஒரு ஒற்றன் என்பதால் உங்களைச் சித்திரவதை செய்து தூக்கிலே போட வேண்டும் என்று அந்தக் கிழவன் வாதாடினன். நான் முடியாது என்று சொல்லி விட்டேன்'' என்றான். ஸவேலிச்சும் தாத்தாரிய வண்டிக்காரனும் கேட்காமலிருக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தணிவான குரலில் பேசினன். ''நீங்கள் எனக்கு வோட்கா மது வாங்கித் தந்ததையும் முயல் தோல் கோட்டை அன்பளிப்பாகக் கொடுத்ததையும் நான் நினைவில் வைத்திருக்கிறேன். நீங்கள் நினைப்பது போல நான் இரத்த வெறி பிடித்து அலைகிற அரக்கன் அல்ல'' என்றான்.

பெலகோர்ஸ்க் கோட்டையைக் கைப்பற்றிய பொழுது நடந்த சம்பவங்கள் என்னுடைய நினைவுக்கு வந்தன. ஆனல் அவனை மறுத்துப் பேசு

வதால் லாபமில்லை என்பதால் ஒன்றும் பேசாமலிருந்தேன்.

''என்னைப் பற்றி ஓரென்புர்கில் என்ன பேசிக் கொள்கிறார்கள்?'' என்று சிறிது நேர மௌனத்துக்குப் பிறகு புகச்சோவ் கேட்டான்.

''உன்னைத் தோற்கடிப்பது கடினமென்று பேசிக் கொள்கிறார்கள். உன் பலத்தை உணர்த்தி விட்டாய் என்பதில் சிறிது கூடச் சந்தேகமில்லை'' என்றேன்.

இந்தப் பதிலைக் கேட்டதில் அந்தப் பாசாங்குக் காரனின் அகம்பாவம் திருப்தியடைந்தது போன்ற அறிகுறிகள் அவன் முகத்தில் தோன்றின.

''ஆமாம்'' என்று உற்சாகமாகச் சொன்னான். ''எப்படிச் சண்டை போட வேண்டுமென்று எனக்குத் தெரியும். யுஸேயெவயா சண்டையைப் பற்றி ஓரென் புர்கில் இருப்பவர்களுக்குத் தெரியுமா? நாற்பது ஜெனரல்கள் கொல்லப்பட்டனர். நான்கு படைப் பிரிவுகளைக் கைப்பற்றினோம். நீங்கள் என்ன நினைக் கிறீர்கள்? பிரஷ்ய அரசா என்னை எதிர்த்து நிற்க முடியுமா?''

அந்தப் போக்கிரியின் துணிச்சல் எனக்குச் சிரிப்பை ஏற்படுத்தியது.

''உன் அபிப்பிராயம் என்ன? பிரெடெரிக்கைத் தோற்கடித்து விடுவாயா?'' என்று கேட்டேன்.

''ஃபியோதர் ஃபியோதரவிச்சைத்தானே? ஏன் முடியாது? அவரைத் தோற்கடித்த ஜெனரல்களையே நான் தோற்கடித்து விட்டேன். இது வரை என்னுடைய படைகள் வெற்றி மேல் வெற்றி பெற்றிருக் கின்றன. நான் மாஸ்கோவை அடையும் வரை பொறுத்திருங்கள்'' என்றான்.

''நீ மாஸ்கோ மீது படையெடுக்கப் போகிறாயா?''

அந்தப் பாசாங்குக்காரன் சற்று நேரம் மௌன மாக இருந்துவிட்டு என்னிடம் குசுகுசுவென்று பேசினன்.

''கடவுளுக்குத்தான் தெரியும். இங்கே எனக்குப் போதுமான பிரதேசம் இல்லே. எனக்கு இன்னும் சுதந்திரம் வேண்டும். என்னுடைய ஆட்களுக்குப் புதுப்புது யோசனேகள் தோன்றுகின்றன. அத்தனேயும் திருட்டுக் கூட்டம். நான் மிகவும் ஜாக்கிரதையாக நடந்து கொள்வது அவசியம். ஒரு தோல்வி ஏற்பட் டால் போதும். உடனே என்னேப் பிடித்துக் கொடுத்து விட்டுத் தங்களுடைய கழுத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்வார்கள்'' என்ருன்.

''சரியாகச் சொன்னய். சாதகமான சூழ்நிலே இருக்கும் பொழுதே அவர்களே விட்டுப் பிரிந்து சக் கரவர்த்தினியின் கருணேயை வேண்டிக் கொள்வது உனக்கு நல்லது தானே?'' என்று யோசனே கூறி னேன்.

புகச்சோவ் விரக்தியோடு சிரித்தான்.

''இல்லே. நான் வருத்தம் தெரிவித்துக் கொள் வதற்குரிய காலம் எப்பொழுதோ போய் விட்டது. இனிமேல் என் மீது கருணே காட்ட மாட்டார்கள். நான் எப்படி ஆரம்பித்தேனே அப்படியே முடித்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான். ஒருவேளே எனக்கு வெற்றி கிட்டலாம். யாரால் சொல்ல முடியும்? கிரீஷ்கா அத்ரியேபியெவ் கூட மாஸ்கோவில் ஆட்சி செய்யவில்லேயா?'' என்ருன்.

''அவன் வாழ்க்கை எப்படி முடிந்தது தெரியுமா? ஒரு சன்னல் வழியாகத் தூக்கி எறியப்பட்டான். அவன் தலே வெட்டப்பட்டது. உடலே எரித்துச் சாம்பலாக்கி அந்தச் சாம்பலேயும் பீரங்கிக் குழாயில்

வைத்து ஆகாயத்தை நோக்கிச் சுட்டார்கள்!'' என்றேன்.

''நான் சொல்லப் போவதைக் கேளுங்கள்'' என்று புகச்சோவ் அசாதாரணமான அகத்தூண்டுதல் பெற்றவனைப் போலப் பேச ஆரம்பித்தான். ''நான் சிறு குழந்தையாக இருந்த பொழுது ஒரு கல்மீக் கிழவி இந்தக் கதையை என்னிடம் சொன்னாள். ஒரு காலத்தில் கழுகு காக்கையைப் பார்த்துக் கேட்டது: 'காக்கையாரே! நான் முப்பத்து மூன்று வருஷம்தான் பூமியில் வாழ்கிறேன். நீங்கள் மட்டும் முந்நூறு வருஷங்கள் வாழ்கிறீர்களே. அது எப்படி சாத்தியம்?' 'ஓ அதுவா? நீ உயிரோடிருப்பவைகளின் இரத்தத்தைக் குடிக்கிறாய். ஆனால் நானோ செத்துப் போன உடலைச் சாப்பிடுகிறேன். அதனால்தான் நான் முந்நூறு வருஷங்கள் வாழ்கிறேன்' என்று காக்கை பதில் சொன்னது. காக்கையைப் போல நானும் செத்துப் போன உடலைச் சாப்பிடப் போகிறேன் என்று கழுகு சொல்லிக் கொண்டது. கழுகும் காக்கையும் ஒன்றாகப் பறந்து சென்றன. போகும் வழியில் ஒரு குதிரை செத்துக் கிடப்பதைப் பார்த்தன. உடனே இரண்டும் பறந்து சென்று அந்த உடல் மீது உட்கார்ந்தன. காக்கை அந்தச் செத்த உடலைக் கொத்தித் தின்று கொண்டு அது சுவையாக இருப்பதாகச் சொன்னது. கழுகும் அந்த உடலைக் கொத்தியது; இரண்டாவது தடவை கொத்தியது. பிறகு தன்னுடைய இறக்கைகளை ஆட்டிக் கொண்டு காக்கையிடம் சொன்னது: 'சகோதரனே! எனக்கு இது சரிப்படவில்லை. உயிரோடிருப்பவைகளின் இரத்தத்தை ஒரே ஒரு தடவை குடித்தாலும் போதும். பிறகு கடவுள் இஷ்டப்படிச் செய்யட்டும். செத்த உடலைச்

எ. புகச்சோவ். தைல வண்ண ஓவியம். ஓவியரின் பெயர் தெரியவில்லை. 18ம் நூற்றுண்டு.

சாப்பிட்டுவிட்டு முந்நூறு வருடங்கள் வாழ்வது எனக்கு வேண்டாம்.' இந்தக் கல்மீக் கதை உங்களுக்குப் பிடிக்கிறதா?'' என்று கேட்டான்.

''நல்ல நீதி! ஆனால் கொலை, கொள்ளைகளில் ஈடுபட்டு வாழ்க்கை நடத்துவதும் செத்த உடலைச் சாப்பிடுவது மாதிரியானதே என்று நான் நினைக்கிறேன்'' என்றேன்.

புகச்சோவ் என்னை ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தான். ஆனால் பதில் சொல்லவில்லை. நாங்கள் இருவரும் அவரவர் சிந்தனைகளில் மூழ்கியதால் மௌனமாக இருந்தோம். தாத்தாரிய வண்டிக்காரன் ஒரு சோகமான பாடலைப் பாடினான். ஸவேலிச் ஆடி அசைந்தபடியே தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். சமதனமான, குளிர் காலப் பாதையில் வண்டி பறந்து போய்க் கொண்டிருந்தது... திடீரென்று யாயிக் நதியின் உயரமான கரையின் அருகே அந்தக் கிராமமும், அதன் முள்வேலியும் மணிக் கூண்டும் எனக்குத் தென்பட்டன. அதற்குக் கால் மணி நேரத்துக்குப் பிறகு பெலகோர்ஸ்க் கோட்டைக்குள் நாங்கள் நுழைந்தோம்.

அத்தியாயம் பன்னிரண்டு

அனாதைப் பெண்

எங்கள் ஆப்பிள் மரத்தில்
சின்னக் கிளைகள் இல்லை;
மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கவில்லை.
எங்கள் சின்னப் பெண்ணுக்கு
அப்பா, அம்மா இல்லை;
அவளைச் சிங்காரிக்க யாருமில்லை;
அவளை ஆசீர்வதிக்க யாருமில்லை.

திருமணப் பாடல்*

வண்டி தளகர்த்தர் வீட்டுக்கு முன்பாக வந்து நின்றது. புகச்சோவின் வண்டியைப் பார்த்ததும் மக்கள் அங்கே கூட்டமாகச் சேர்ந்தார்கள். ஷ்வாப் ரின் விட்டு வாயிலுக்கு வந்து பாசாங்குக்காரனை வரவேற்றார். அவர் இப்பொழுது கஸாக்குகளின் உடையை அணிந்திருந்ததோடு தாடியையும் நீளமாக வளர்த்துக் கொண்டிருந்தார். புகச்சோவ் வண்டி யிலிருந்து கீழே இறங்குவதற்கு அந்தத் துரோகி உதவி செய்ததோடு தன்னுடைய மகிழ்ச்சியையும் விசுவாசத்தையும் காட்டிக் கொள்வதற்காக ஒரு அடி மையைப் போல கேவலமாக நடந்து கொண்டார். என்னைப் பார்த்ததும் அவருக்குக் கலக்கம் ஏற்பட்

* பூஷ்கின் ஒரு திருமணப் பாடலைச் சிறிது மாற்றிக் கொடுத் திருக்கிறார். — ப-ர்.

டிருக்க வேண்டும். ஆனால் உடனே சமாளித்துக் கொண்டார். ''நம்மவர்களோடு நீயும் சேர்ந்தா யிற்றா? நல்லதுதான்'' என்று சொல்லிக் கொண்டு என்னை நோக்கித் தம் கையை நீட்டினார். நான் அவரோடு ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசாமல் விலகிக் கொண்டேன்.

காலஞ்சென்ற தளகர்த்தரின் அறைக்குள் நுழைந்த பொழுது என் மனம் வேதனையடைந்தது. சுவரில் எப்பொழுதும் போல அவருடைய டிப்ளொமா சான் றிதழ் தொங்கிக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தேன். கடந்து போன நாட்களை நினைவுபடுத்தும் சோக மான கல்லறை வாசகத்தைப் போல அந்தச் சான் றிதழ் தோன்றியது. இவான் குஸ்மீச் தம்முடைய மனைவியின் நச்சரிப்பை மறப்பதற்காக எந்த சோபா வில் ஆனந்தமாகத் தூங்குவாரோ அந்த சோபாவில் புகச்சோவ் இப்பொழுது உட்கார்ந்திருந்தான். ஷ்வாப் ரின் வோட்கா மதுவைத் தானே கொண்டுவந்து புகச்சோவுக்கு ஊற்றிக் கொடுத்தார். புகச்சோவ் ஒரு டம்ளர் குடித்து விட்டு என்னைக் காட்டி ''இவ ருக்கும் கொடு'' என்றான். ஷ்வாப்ரின் மது பானத் தட்டை எடுத்துக் கொண்டு என்னிடம் வந்த பொழுது நான் இரண்டாம் முறையாக முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டேன். ஷ்வாப்ரின் கலவரமடைந் திருப்பது தெரிந்தது. புகச்சோவ் தன்னிடம் அதிருப் தியடைந்திருப்பதை ஷ்வாப்ரின் தனக்கு இயல்பான உள்ளுணர்வால் அறிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். புகச்சோவிடம் புகழ்ந்து பசப்பிய போதிலும் அவ்வப் பொழுது சந்தேகத்தோடு என்னைப் பார்த்துக் கொண் டிருந்தார். கோட்டையிலுள்ள நிலைமைகளைப் பற் றியும் எதிரிப் படைகள் நடமாட்டம் பற்றிய வதந்தி

..ளையும் புகச்சோவ் விசாரித்தான். பிறகு திடீ ரென்று ''சகோதரனே! நீ கைதியாக வைத்திருக்கும் இளம் பெண் யார்? எனக்குச் சொல். அவளை நான் பார்க்க வேண்டும்'' என்றான்.

ஷ்வாப்ரின் முகம் பிரேதத்தைப் போல வெளுத்துப் போயிற்று.

''ஐயா! அவள் கைதியல்ல...'' என்று தடுமாறிக் கொண்டே சொன்னார். ''அவளுக்கு உடல் நல மில்லை... அவள் தனியறையில் இருக்கிறாள்'' என்றார்.

''என்னை அங்கே கூட்டிக் கொண்டுபோ'' என்று பாசாங்குக்காரன் சொல்லிவிட்டு எழுந்து நின்றான். புகச்சோவின் விருப்பத்தை மறுக்க முடி யாமல் ஷ்வாப்ரின் அவனைத் தனியறைக்கு அழைத்துக் கொண்டு போனார். நான் அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து சென்றேன்.

ஷ்வாப்ரின் படிகளில் தயங்கி நின்றார்.

''ஐயா! எனக்கு எந்தக் கட்டளையிடுவதற்கும் உங் களுக்கு உரிமையுண்டு. ஆனால் என் மனைவியின் படுக் கையறைக்குள் ஒரு அந்நியன் நுழைவதைத் தாங்கள் அனுமதிக்கக் கூடாது'' என்றார்.

இதைக் கேட்டவுடன் என் மனதில் அதிகமான பயம் ஏற்பட்டது.

''என்ன — உனக்குக் கல்யாணம் நடந்து விட் டதா?'' என்று அவரைத் துண்டு துண்டாகக் கிழித்து விடுவதற்குத் தயாராக இருப்பது போலக் கேட் டேன்.

''உஸ்!'' என்று புகச்சோவ் என்னைத் தடுத்தான். ''இது என்னுடைய விவகாரம்'' என்று என்னிடம் கூறிவிட்டு ஷ்வாப்ரினிடம் ''சாமர்த்தியமாக நடந்து கொள்ள முயற்சிக்காதே. சமாதானங்கள் எதுவும்

15*

எனக்குத் தேவையில்லை. அவள் உன்னுடைய மனைவியோ இல்லையோ, நான் என்னோடு யாரையும் கூட்டிக் கொண்டு வருவேன். கனவான் அவர்களே! என்னைப் பின்தொடருங்கள்'' என்றான்.

அந்தத் தனியறையின் கதவுக்கு வெளியே ஷ்வாப்ரின் மறுபடியும் ஒரு முறை நின்றார்.

''ஐயா! அவளுக்கு அதிகமான காய்ச்சல் ஏற்பட்டிருக்கிறது; மூன்று நாட்களாகப் பிதற்றிக் கொண்டிருக்கிறாள் என்று எச்சரிக்கிறேன்'' என்றார்.

''கதவைத் திற!'' என்று புகச்சோவ் சொன்னான்.

ஷ்வாப்ரின் தன்னுடைய பையைத் துழாவிப் பார்த்து விட்டு, சாவியைக் கொண்டுவர மறந்து விட்டேன் என்றார். புகச்சோவ் அந்தக் கதவை ஓங்கி மிதித்ததும் பூட்டு உடைந்து கதவு திறந்தது. நாங்கள் உள்ளே நுழைந்தோம்.

அங்கே நான் கண்ட காட்சி என்னைத் திடுக்கிட வைத்தது. மார்யா இவானவ்னா விவசாயப் பெண்ணின் கிழிந்து போன உடையை அணிந்து கொண்டு தரையில் உட்கார்ந்திருந்தாள். அவள் மெலிந்து, வெளிறிப் போய், கலைந்த தலைமுடியோடு காட்சியளித்தாள். அவளுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு கூஜாவில் தண்ணீரும் அதன் மேல் ஒரு ரொட்டித்துண்டும் காணப்பட்டன. என்னைக் கண்டதும் அவள் திடுக்கிட்டுக் கதறியழுதாள். அந்த நேரத்தில் எனக்கு ஏற்பட்ட திகைப்பில் எனக்கு என்ன நடந்ததென்று கூடத் தெரியாது.

புகச்சோவ் ஷ்வாப்ரினைப் பார்த்து ''இது நல்ல மருத்துவ விடுதியோ?'' என்று குத்தலாகக் கேட்டான். பிறகு மார்யா இவானவ்னாவின் அருகே சென்று ''ஏனம்மா! உன் கணவர் எதற்காக உன்னை

ஆண்டித்திருக்கிறார்? நீ அவருக்குச் செய்த தீமை என்ன?'' என்று கேட்டான்.

''கணவனு? அவன் என்னுடைய கணவனல்ல. நான் ஒருக்காலும் அவனை மணந்து கொள்ள மாட்டேன்! அதற்கு முன்பே நான் செத்து விடுவதென்று முடிவு செய்திருக்கிறேன். என்னை யாராவது காப்பாற்றுவிட்டால் செத்துப் போவதைத் தவிர எனக்கு வேறு வழியில்லை'' என்று அவள் பதிலளித்தாள்.

புகச்சோவ் ஷ்வாப்ரினைக் கடித்து விடுவது போலப் பார்த்தான்.

''என்னை ஏமாற்ற நினைக்குமளவுக்கு உனக்குத் துணிச்சல் ஏற்பட்டிருக்கிறது! போக்கிரியே! உனக்கு என்ன தண்டனை கொடுக்கப் போகிறேன், தெரியுமா?'' என்றான்.

ஷ்வாப்ரின் புகச்சோவ் காலடியில் விழுந்தார்... அந்த நேரத்தில் ஷ்வாப்ரின் மீது எனக்கு ஏற்பட்டிருந்த வெறுப்பும் கோபமும் அவர் மீது அருவருப்பாக மாறியது. ஒரு கனவான் கஸாக் ஓடுகாலியின் காலில் பரிதாபமாக விழுந்து கிடப்பதைப் பார்த்து வெறுப்படைந்தேன். புகச்சோவ் மனம் இளகியிருக்க வேண்டும்.

''இந்தத் தடவை உன்னை மன்னிக்கிறேன்'' என்று ஷ்வாப்ரினிடம் கூறினான். ''ஆனால் இன்னொரு தடவை இப்படி எதுவும் நடந்தால் உனக்கு இரண்டு மடங்கு தண்டனை கொடுப்பேன்'' என்றான். பிறகு மார்யா இவானவ்னாவைப் பார்த்து அன்போடு சொன்னான். ''இளம் பெண்ணே! நீ எழுந்து வா, நான் உன்னுடைய சக்கரவர்த்தி. உனக்கு விடுதலை கொடுக்கிறேன்'' என்றான்.

மார்யா இவானவ்னா அவனை உற்றுப் பார்த்தாள்.

தனக்கு முன்னல் நிற்பவன் தன் பெற்ருேர்களைக் கொன்றவன் என்பதை அவள் ஊகித்திருக்க வேண்டும். திடீரென்று முகத்தைக் கைகளால் மூடிக் கொண்டு மயங்கி விழுந்தாள். நான் அவளை நோக்கிப் பாய்ந்தேன். ஆனல் அதே சமயத்தில் என்னுடைய பழைய சிநேகிதியான பலாஷ்கா சிறிதும் பயமில்லாமல் அறைக்குள் ஓடி வந்து தன்னுடைய எஜமானிக்குச் சிகிச்சை செய்ய ஆரம்பித்தாள். புகச்சோவ் வெளியே சென்றதும் ஷ்வாப்ரினும் நானும் பின்தொடர்ந்தோம்.

''கனவான் அவர்களே! ஆபத்தில் சிக்கியிருந்த இளம் பெண்ணைக் காப்பாற்றி விட்டோம்! இனி என்ன செய்ய வேண்டும்? பாதிரியாரை வரச் சொல்லட்டுமா? தன்மைத்துனியின் திருமணத்தை அவரே நடத்தி வைக்கட்டும். இந்தத் திருமணத்துக்கு ஆதரவாளராக நான் இருக்கிறேன். மணமகனின் முக்கியமான நண்பனுக ஷ்வாப்ரின் இருக்கட்டும்!'' என்று புகச்சோவ் சிரித்துக் கொண்டு சொன்னன்.

நான் இது வரை எதை நினைத்து பயந்து கொண்டிருந்தேனே, அது அந்த நேரத்தில் நடந்தது. புகச்சோவ் சொன்ன யோசனையைக் கேட்டதும் ஷ்வாப்ரினுக்கு அடக்க முடியாத கோபம் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்.

''ஐயா!'' என்று `வெறிபிடித்தவனைப் போலக் கத்தினர். ''நான் தங்களிடம் பொய் சொன்னது தவறுதான். ஆனல் இவரும் உங்களை ஏமாற்றியிருக்கிருர். அந்தப் பெண் பாதிரியாரின் மைத்துனியல்ல. கோட்டையைப் பிடித்தவுடன் தூக்கிலே போட்ட காப்டன் இவான் மிரோனவின் மகளே அவள்'' என்ருர்.

புகச்சோவ் தன்னுடைய நெருப்புத் துண்டங்களைப் போன்ற கண்களை என்னை நோக்கித் திருப்பினான்.

''என்ன இது?'' என்று ஆச்சரியத்தோடு கேட்டான்.

''ஷ்வாப்ரின் சொன்னது உண்மை'' என்று நான் உறுதியாகச் சொன்னேன்.

''அதை ஏன் என்னிடம் முன்பே தெரிவிக்கவில்லை?'' என்று புகச்சோவ் கேட்ட பொழுது அவன் முகம் இருண்டிருந்தது.

''நீயே நினைத்துப் பார்'' என்று நான் சொன்னேன். ''உன்னுடைய ஆட்களுக்கு முன்பாக மிரோனவின் மகள் உயிரோடிருப்பதைச் சொல்லியிருந்தால், அவர்கள் அங்கேயே அவளைக் கொன்றிருப்பார்கள். யாரும் அவளைக் காப்பாற்றியிருக்க முடியாது!'' என்றேன்.

''அது உண்மைதான்'' என்று புகச்சோவ் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான். ''என்னுடைய குடிகாரக் கும்பல் அந்தப் பெண்ணைச் சும்மா விட்டிருக்க மாட்டார்கள். பாவம் அந்தப் பெண்! பாதிரியார் மனைவி அவளை மறைத்து வைத்துக் காப்பாற்றியது சரிதான்'' என்றான்.

புகச்சோவ் சுமுகமாக நடந்து கொள்வதைப் பார்த்ததும் எனக்குத் திருப்தி ஏற்பட்டது. ''நான் சொல்வதைக் கேள். உன்னை எப்படிக் கூப்பிடுவதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அதைத் தெரிந்து கொள்ள நான் விரும்பவில்லை... ஆனால் கடவுள் சாட்சியாகச் சொல்கிறேன்: நீ எனக்குச் செய்திருக்கும் உதவிக்கு என் உயிரைக் கொடுப்பதற்கும் தயாராக இருக்கிறேன். ஆனால் ஒரு கிறிஸ்தவன் என்ற முறையில் என்னுடைய மனச் சாட்சிக்கும் கௌரவத்

துக்கும் விரோதமான ஒன்றைச் செய்யுமாறு என்னை வற்புறுத்தாதே. உன்னை என்னுடைய பாதுகாவலராகக் கருதுகிறேன். நீ ஆரம்பித்த காரியத்தை முடித்து வைக்க வேண்டும்—நானும் இந்த இளம் பெண்ணும் கடவுள் காட்டும் பாதையில் போவதற்கு அனுமதி கொடு. நீ எங்கேயிருந்தாலும், உனக்கு எத்தகைய முடிவு ஏற்பட்டாலும், நாங்களிருவரும் எங்கள் வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு நாளும் உன்னுடைய பாவங்களை மன்னிக்குமாறு பிரார்த்தனை செய்வோம்...'' என்றேன்.

புகச்சோவின் கல் மனது இளகி விட்டது போலத் தோன்றியது.

''நீர் கேட்டதைத் தருகிறேன்!'' என்றான். ''நான் தூக்கு மேடை என்றால் தூக்கு மேடையே; நான் மன்னிப்பு என்றால் முழு மன்னிப்பே. என்னுடைய பழக்கம் அது! உங்களுடைய அழகான காதலியைக் கூட்டிக் கொண்டு உங்களுக்குப் பிரியமான எந்த இடத்துக்கும் நீங்கள் போகலாம். கடவுள் உங்களை நேசித்து வழி காட்டுவார்!'' என்றான்.

இப்படிச் சொல்லி முடித்ததும் ஷ்வாப்ரினைப் பார்த்துத் தன்னுடைய கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்ட எல்லாக் கோட்டைகள் நகரங்களுக்குள்ளேயும் நுழைவதற்குரிய அனுமதிச் சீட்டை எனக்குக் கொடுக்குமாறு உத்தரவிட்டான். ஷ்வாப்ரின் திகைத்துப் போய் கற்சிலையாக மாறி விட்டது போல நின்று கொண்டிருந்தார். புகச்சோவ், ஷ்வாப்ரினைக் கூட்டிக் கொண்டு கோட்டையைச் சுற்றிப்பார்ப்பதற்குப் புறப்பட்டான். நான் பிரயாணத்துக்குத் தேவையான ஏற்பாடுகளைச் செய்வதற்காக அங்கேயே நின்றுவிட்டேன்.

நான் தனியறையை நோக்கி ஓடினேன். கதவு உள்ளே தாளிடப்பட்டிருந்தது. நான் கதவில் ஓங்கித் தட்டினேன். ''யார் அது?'' என்று பலாஷ்கா கேட்டாள். நான் வந்திருக்கிறேன் என்று சொன்னேன். மார்யா இவானவ்னுவின் இனிமையான குரல் கதவு வழியாகக் கேட்டது. ''பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்! ஒரு நிமிடம் பொறுங்கள். நான் உடைமாற்றிக் கொண்டிருக்கிறேன். நீங்கள் பாதிரியார் வீட்டுக்குப் போங்கள். நான் ஒரு நிமிடத்தில் வந்து விடுகிறேன்'' என்றாள்.

நான் கெராசிம் பாதிரியார் வீட்டுக்குப் போனேன். அவரும் அவர் மனைவியும் வெளியே ஓடி வந்து என்னை வரவேற்றார்கள். நான் கோட்டைக்கு வந்திருப்பதை ஸவேலிச் அவர்களிடம் முன்பே தெரிவித்திருக்க வேண்டும். ''பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்! வணக்கம்'' என்று பாதிரியார் மனைவி என்னை வரவேற்றாள். ''கடவுள் கருணையால் நாம் மறுபடியும் சந்தித்துக் கொள்ள முடிந்தது. எப்படி இருக்கிறீர்கள்? உங்களைப் பற்றி நாங்கள் தினமும் பேசிக் கொண்டிருப்போம். மார்யா இவானவ்னு! பாவம்! நீங்கள் இல்லாமல் மிகவும் கஷ்டப்பட்டாள், அது சரி. புகச்சோவோடு நன்றாகப் பழகுகிறீர்களே. அது எப்படி முடிந்தது? உங்களை ஏன் அவன் தூக்கில் போடவில்லை? ஆனால் அந்தப் போக்கிரிக்கு அதற்காகவாவது நாம் நன்றி செலுத்த வேண்டும்.''

''மிழவி! போதும், நிறுத்து'' என்று அவளுடைய பேச்சில் கெராசிம் பாதிரியார் குறுக்கிட்டார். ''உனக்குத் தெரிந்த எல்லாவற்றையும் சொல்ல வேண்டியதில்லை. வம்புப் பேச்சினால் எந்த நன்மையும் வராது. பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்! தயவு செய்து,

உள்ளே வாருங்கள், நாம் சந்தித்து எவ்வளவு கால மாகி விட்டது'' என்று கூறினர்.

பாதிரியார் மனைவி ஓயாமல் பேசிக் கொண்டே தங்களிடமிருந்த உணவை எனக்கு முன்பு வைத்தாள். மார்யா இவானவ்னுவைத் தன்னிடம் ஒப்படைக்கு மாறு ஷ்வாப்ரின் தங்களை பலவந்தப்படுத்திய விவ ரங்களை என்னிடம் கூறினாள். தங்களைப் பிரியும் பொழுது மார்யா இவானவ்னு எப்படி அழுதாள் என்றும் ஆனால் பலாஷ்கா மூலமாகத் தங்களுக்கு அவ்வப்பொழுது தகவல்கள் அனுப்பியதையும் சொன் னாள். (அந்த பலாஷ்கா இருக்கிறாளே, அவள் ரொம்ப கெட்டிக்காரி. அந்த சார்ஜென்டை அப்படியே வளைத்துப் போட்டுவிட்டாள்.) அவள் ஆலோசனை யினால்தான் மார்யா இவானவ்னு எனக்குக் கடிதம் எழுதியதாகவும், இப்படி இன்னும் பல செய்தி களையும் சொன்னாள். நான் என்னுடைய அனுபவங் களை அவர்களிடம் சுருக்கமாகத் தெரிவித்தேன். பாதிரியாரும் அவர் மனைவியும் எப்படி தந்திரமாகத் தன்னை ஏமாற்றி விட்டார்கள் என்று புகச்சோவ் தெரிந்து கொண்டான் என்று சொன்ன பொழுது அவர்களிருவரும் சிலுவைக் குறியிட்டுக் கொண்டார் கள். ''கடவுளே! எங்களைக் காத்தருளுங்கள்'' என் ருள் அக்குலீனு பம்பீலவ்னு. ''புயல் மேகத்தைக் கடவுள் விரட்டி விடுவார். அலெக்சேய் இவானவிச் எவ்வளவு கீழ்த்தரமாக நடந்து கொண்டான்!'' என்று பாதிரியார் மனைவி சொல்லிக் கொண்டிருந்த பொழுது கதவு திறந்தது. மார்யா இவானவ்னு தன்னுடைய வெளுத்த முகத்தில் புன்சிரிப்போடு உள்ளே நுழைந்தாள். அவள் முன்பு உடுத்தியிருந்த விவசாயப் பெண்ணின் உடையை மாற்றிக் கொண்டு

வழக்கமான உடையணிந்து வந்தாள். அவளுடைய எளிமையே தனி அழகோடு சோபித்தது.

நான் அவள் கையைப் பிடித்தேன். வெகு நேரம் வரை என்னுல் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேச முடிய வில்லே. எங்கள் இருவருடைய இதயங்களிலும் ஏராள மான சிந்தனேகள். எனவே அங்கே பேச்சுக்கு இட மில்லே. பாதிரியாரும் அவர் மனேவியும் தங்களுக்கு அங்கே இடமில்லே என்பதைப் புரிந்து கொண்டு எங்களேத் தனியே விட்டுப் போய் விட்டார்கள். நாங்கள் தனியே இருந்தோம்; எல்லாத் துன்பங் களேயும் மறந்து விட்டோம். ஆசை தீரும் வரை பேசினேம். கோட்டை கைப்பற்றப்பட்டதிலிருந்து தனக்கேற்பட்ட சோதனேகளே, ஷ்வாப்ரின் அவளுக்குக் கொடுத்த கஷ்டங்களே மார்யா இவானவ்ன ஒன் றையும் விடாமல் என்னிடம் சொன்னுள். கடந்த காலத் தில் எவ்வளவு ஆனந்தமாக இருந்தோம் என்று பேசி னேம்... இருவரும் சேர்ந்து கண்ணீர் வடித்தோம்... கடைசியில் என்னுடைய திட்டங்களேச் சொன்னேன். அவளேப் புகச்சோவின் கோட்டையில் ஷ்வாப்ரி னுடைய அதிகாரத்தின் கீழ் விட்டுப் போவது என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லே. ஆனுல் முற்றுகையில் சிக்கி யிருக்கும் ஓரேன்புர்க் கோட்டைக்குப் போக முடி யாது. இந்த உலகத்தில் அவளுக்கு ஒரு உறவினர் கூடக் கிடையாது. எனவே என்னுடைய பெற்ருேர் களிடம் அவளே அனுப்பி வைப்பதென்ற முடிவைச் சொன்னேன். என் தகப்பனருக்கு அவளேப் பிடிக்க வில்லே என்பது அவளுக்கு முன்பே தெரியும். எனவே அவள் முதலில் பயந்து போய்த் தயங்கினுள். நான் அவளுடைய அச்சத்தை சிறிது சிறிதாகப் போக்கி னேன். நாட்டுக்காக உயிர் நீத்த ஒரு கௌரவமான

அதிகாரியின் மகளுக்கு அடைக்கலம் தருவதைத் தன்னுடைய கடமையாகவும் தனக்குப் பெருமையளிப்பதாகவும் என்னுடைய தகப்பனுர் கருதுவார் என்று உறுதியளித்தேன். ''மார்யா இவானவ்ஞ! என் அன்பே! என்னுடைய மனேவியாக உன்னேக் கருதுகிறேன். எத்தனேயோ சோதனேகளுக்குப் பிறகு நாம் ஒன்றுசேர்ந்திருக்கிறேம். இனி உலகத்தில் எந்தச் சக்தியும் நம்மைப் பிரிக்க முடியாது'' என்று கடைசியில் சொன்னேன். மார்யா இவானவ்ஞ நான் சொன்னதைப் போலியான மறுப்புக்களோ நாணமோ இல்லாமல் மிகவும் அமைதியாகக் கேட்டாள். அவளுடைய வாழ்க்கையும் எதிர்காலமும் என்னேடு பிணேக்கப்பட்டு விட்டதாக அவள் கருதிஞள். ஆஞல் என் பெற்றேர்கள் அனுமதி கொடுத்தால்தான் என்னேத் திருமணம் செய்து கொள்வேன் என்று மீண்டும் வலியுறுத்திஞள். அவளோடு வாதாடி அந்த முடிவை மாற்றுவதற்கு நான் முயற்சிக்கவில்லே. நாங்கள் மனப்பூர்வமான ஆசையோடு முத்தங்களிட்டோம்—இவ் விதத்தில் ஒரு வகையான முடிவுக்கு வந்தோம்.

ஒரு மணி நேரத்தில் ஒரு வேலேக்காரன் அனுமதிச் சீட்டை என்னிடம் கொண்டுவந்து கொடுத்தான். அந்தச் சீட்டில் புகச்சோவ் கிறுக்கியது போலக் கையொப்பமிட்டிருந்தான். புகச்சோவ் என்னேப் பார்க்க விரும்புவதாகவும் தெரிவித்திருந்தான். நான் போன பொழுது புகச்சோவ் அடுத்த ஊருக்குப் போவதற்குத் தயாராக நின்று கொண்டிருந்தான். இந்த வெறியனிடமிருந்து, பயங்கரமான பேயிடமிருந்து, என்னேத் தவிர மற்றவர்கள் அனேவரிடமும் குரூரமாக நடத்து கொண்ட அரக்கனிடமிருந்து விடை பெற்றுப் பிரிந்த பொழுது என் மனதிலேற்

பட்ட உணர்ச்சிகளை என்னால் வர்ணிப்பது கடினம். ஏன்? உண்மையைச் சொல்லிவிடுகிறேனே. அந்த நேரத்தில் எனக்கு அவனிடம் மிகவும் ஆழமான அனுதாபம் ஏற்பட்டது. அவன் தலைமையில் திரண் டிருக்கும் கயவர்களிடமிருந்து அவனைப் பிரித்து, அவ னுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கும் தூக்குக் கம்பங்களிலிருந்து அவனைக் காப்பாற்ற வேண்டு மென்று தீவிரமாக விரும்பினேன். அங்கே ஷ்வாப் ரினும் வேறு பல நபர்களும் கூட்டமாக நின்ற தால் என் மனதிலேற்பட்ட எல்லாக் கருத்துக்களையும் சொல்ல முடியவில்லை.

நாங்கள் நண்பர்களாகப் பிரிந்தோம். அந்தக் கூட் டத்தில் அக்குலீனா பம்பீலவ்னா நின்று கொண் டிருப்பதைப் பார்த்த புகச்சோவ் அவளை நோக்கித் தன்னுடைய விரலை நீட்டி விஷமமாகக் கண்ணைச் சிமிட்டினான். பிறகு வண்டியில் உட்கார்ந்து கொண்டு பேர்தாவுக்கு வண்டியை ஓட்டுமாறு வண்டிக்கார னுக்கு உத்தரவிட்டான். குதிரைகள் ஓட ஆரம் பித்த பொழுது அவன் மறுபடியும் வண்டியிலிருந்து தலையை நீட்டிக் கொண்டு என்னைப் பார்த்து உரத்த குரலில் பேசினான். ''கனவான் அவர்களே! போய் வருகிறேன். என்றைக்காவது ஒரு நாள் சந்திப் போம்'' என்றான். ஆம். நாங்கள் அதற்குப் பிறகு ஒரு முறை சந்தித்துக் கொண்டோம். ஆனால் அந்தச் சூழ்நிலைமைகள் முற்றிலும் மாறிப் போயிருந்தன!..

புகச்சோவ் போய் விட்டான். அவனுடைய மூன்று குதிரைகள் பூட்டிய வண்டி போய்க் கொண் டிருந்த வெண்மையான ஸ்டெப்பி நிலத்தை நான் வெகு நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். கூட்டம் கலைந்து விட்டது. ஷ்வாப்ரினும் எங்கோ மறைந்து

விட்டார். நான் மறுபடியும் பாதிரியார் வீட்டுக்குப் போனேன். நாங்கள் புறப்படுவதற்குத் தேவையான எல்லா ஏற்பாடுகளும் முடிந்திருந்தன. மேலும் தாமத மில்லாமல் புறப்பட வேண்டுமென நானும் விரும் பினேன். காலஞ்சென்ற தளகர்த்தருக்குச் சொந்த மான பழைய வண்டியில் எங்களுடைய பொருள் களைக் குவித்துப் போட்டிருந்தோம். வண்டிக்காரன் ஒரு நொடியில் குதிரைகளை வண்டியில் பூட்டினான். மார்யா இவானவ்னாவின் பெற்றோர்களின் உடல்கள் மாதாகோவிலுக்குப் பின்னால் புதைக்கப்பட்டிருந்தன. அங்கே போய் விடை பெற்றுக் கொண்டு வரு வதாக அவள் சொன்ன பொழுது நானும் கூட வரு வதாகச் சொன்னேன்; ஆனால் அவள் தனியே போய் வர விரும்புவதாகச் சொல்லி விட்டாள். சில நிமிடங் களுக்குப் பிறகு மௌனமாகக் கண்ணீர் வடித்த படியே அவள் திரும்பி வந்தாள். வண்டி புறப்படு வதற்குத் தயாராக நின்றது. கெராசிம் பாதிரியாரும் அவருடைய மனைவியும் வெளியே வந்து நின்றார்கள். நான், மார்யா இவானவ்னா, பலாஷ்கா ஆகிய மூவரும் வண்டிக்குள் உட்கார்ந்து கொண்டோம். ஸவேலிச் முன் பக்கத்தில் ஏறி உட்கார்ந்தான். ''மார்யா இவானவ்னா! என் அன்பே! போய்வா! பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்! ஒளி வீசும் வல்லூறே! போய்வாருங்கள்'' என்று பாதிரியாரின் அன்பான மனைவி விடை கொடுத்தாள். ''உங்கள் பிரயாணம் சுகமாக இருக்கட்டும்! கடவுள் உங்களிருவருக்கும் மகிழ்ச்சியைத் தரட்டும்!'' நாங்கள் புறப்பட்டோம். தளகர்த்தருடைய வீட்டில் சன்னலுக்கருகே ஷ்வாப் ரின் நின்று கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தோம். அவர் முகத்தில் சிடுசிடுப்பும் மூர்க்கத்தனமும் தெரிந்தது.

தோல்வியடைந்த எதிரி ஒருவருக்கு மன வேதனே யையும் ஏற்படுத்துவது சரியல்ல என்ற எண்ணத்தில் நான் முகத்தை வேறு பக்கத்தில் திருப்பிக் கொண் டேன். கடைசியில் கோட்டைக் கதவு வழியாக பெலகோர்ஸ்க் கோட்டையை விட்டு நிரந்தரமாகப் பிரிந்து சென்ருேம்.

அத்தியாயம் பதின்மூன்று

கைது

—ஐயா! என்னைக் கோபிக்காதீர்கள்.
நான் கடமையை முடிக்க வேண்டும்.
உங்களைச் சிறைக்கு அனுப்ப வேண்டும்.
—சரி. நான் தயார். ஆனால்
நடந்த சம்பவங்களை எனக்குரிய
வழியில் எடுத்துச் சொல்ல
அனுமதி முதலில் வேண்டும்.

கினியாழ்னின் *

என்னுடைய இனிய காதலியோடு எதிர்பாராத விதமாக இணைக்கப்பட்டது என்னுடைய அதிருஷ்டமே. என்றால் அதை நம்ப முடியவில்லை. ஏனென்றால் அன்று காலை நேரத்தில் கூட அவளுக்கு என்ன ஏற்பட்டதோ நான் கவலையும் வேதனையும் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தேன். நடந்தவையெல்லாம் வெறும் கனவு தானோ என்று கூட எனக்குச் சந்தேகம் ஏற்பட்டது. மார்யா இவானவ்னா தன்னுடைய மனதிலேற்பட்ட சிந்தனைகளை இன்னும் ஒழுங்கு படுத்த முடியாமலிருப்பதைப் போல வாடிய தோற்றத்தோடு

* இந்தக் கவிதையை கினியாழ்னின் எழுதியதாகக் குறிப்பிட்டிருந்தாலும் இதை எழுதியவர் பூஷ்கினே.— ப-ர்.

ான் முகத்தையும் பாதையையும் மாறிமாறிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். நாங்கள் மௌனமாக உட்கார்ந்திருந்தோம். எங்களுடைய இதயங்கள் களைத்துச் சோர்ந்து போயிருந்தன. காலம் வேகமாகக் கழிந்து கொண்டிருந்ததை நாங்கள் கவனிக்கவில்லை. இரண்டு மணி நேரத்தில் புகச்சோவின் அதிகாரத் துக்கு உட்பட்ட அடுத்த கோட்டைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தோம். அங்கே குதிரைகளை மாற்றிக் கொண் டோம். புதுக் குதிரைகள் உடனே கிடைத்ததையும், அந்தக் கோட்டையின் தளகர்த்தராகப் புகச்சோ வினால் நியமிக்கப்பட்ட தாடியுள்ள கஸாக் வீரன் எங்களுக்கு அவசரமாகச் செய்த பணி விடை களையும் பார்த்த பொழுது, புகச்சோவுக்கு மிகவும் வேண்டியவர்களாக எங்களைக் கருதினார்கள் என் பதைப் புரிந்து கொண்டேன். இது வம்புப் பேச்சில் சூரனான எங்களுடைய வண்டிக்காரன் செய்த உதவி யாகும்.

நாங்கள் தொடர்ந்து பிரயாணம் செய்தோம். இருட்டும் நேரத்தில் ஒரு சிற்றூரை அடைந்தோம். பாசாங்குக்காரனின் படையில் சேருவதற்காக ஒரு பலமான படைப்பிரிவு அங்கே காத்துக் கொண்டிருப் பதாக தாடிக்கார கஸாக் தளகர்த்தர் எங்களிடம் தெரிவித்திருந்தார். காவலர்கள் எங்களை நிறுத்தி, ''போவது யார்?'' என்று வழக்கம் போலக் கேட்டார் கள். இந்தக் கேள்விக்கு எங்கள் வண்டிக்காரன் ஜார் சக்கரவர்த்தியின் நண்பரும் அவருடைய சீமாட் டியும் போவதாக உரத்த குரலில் பதிலளித்தான். உடனே பயங்கரமான வசவுகளைச் சொல்லிக் கொண்டு ஏராளமான ஹுஸார்கள் எங்களைச் சூழ்ந்து கொண் டார்கள். மீசையுள்ள ஒரு சார்ஜென்ட்-மேஜர் எங்

களைப் பார்த்து ''சைத்தானுடைய நண்பனே! வெளியே வா! உனக்கும் உன்னுடைய சீமாட்டிக்கும் தயாராக வைத்திருக்கிறோம்!'' என்று சத்தம் போட்டுச் சொன்னான்.

நான் வண்டியிலிருந்து கீழே இறங்கி அவர் களுடைய மேலதிகாரியிடம் என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு போகுமாறு கேட்டுக் கொண்டேன். நான் இராணுவ அதிகாரி என்பதைக் கண்டதும் படை வீரர்கள் வசவுகளை நிறுத்திக் கொண்டார்கள். சார் ஜெண்ட்-மேஜர் என்னை மேஜரிடம் கூட்டிக் கொண்டு சென்றான். ஸவேலிச் என்னை விட்டுச் சிறிதும் பிரி யாமல் முணுமுணுத்துக் கொண்டே இருந்தான். ''ஜார் சக்கரவர்த்தியின் நண்பராம்! நல்ல கூத்து! சட்டியிலிருந்து தப்பி நெருப்புக்குள்ளேயே விழுந்து விட்டோம்... கடவுளே! இதெல்லாம் எப்படித்தான் முடியப் போகிறதோ!'' என்றான். வண்டி எங் களுக்குப் பின்னால் மெதுவாக வந்து கொண்டிருந்தது.

ஐந்து நிமிடங்கள் நடந்த பிறகு பிரகாசமான விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருந்த ஒரு வீட்டை அடைந்தோம். சார்ஜெண்ட்-மேஜர் எனக்குப் பாது காப்புக்கு ஆட்களை நியமித்துவிட்டுத் தகவல் தெரிவிப் பதற்காக வீட்டுக்குள் சென்றான். உள்ளே போன ஒரு நிமிடத்துக்குள் அவன் திரும்பி வந்தான். மேன்மை தங்கிய மேலதிகாரி அவர்களுக்கு என்னைச் சந்திக்க நேரமில்லை என்றும், என்னைச் சிறையில் தள்ளுமாறும் என் மனைவியை அவரிடம் அனுப்பி வைக்குமாறும் உத்தரவிட்டார் என்று தெரிவித்தான்.

''இதற்கு என்ன அர்த்தம்?'' என்று நான் ஆவேசமாகக் கத்தினேன். ''அந்த நபருக்குப் பைத் தியம் பிடித்து விட்டதா?'' என்று கேட்டேன்.

''கனவான் அவர்களே! எனக்குத் தெரியாது''
என்று சார்ஜெண்ட்-மேஜர் பதில் கூறினான். ''மேன்மை
தங்கிய அதிகாரி அவர்கள் கனவான் அவர்களைச்
சிறையில் தள்ளுமாறும் சீமாட்டி அவர்களைத் தம்மிடம்
அனுப்பி வைக்குமாறும் உத்தரவு கொடுத்தார்.
அதற்கு மேல் எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது'' என்றான்.

நான் அந்த வீட்டுக்குள் நுழைந்தேன். என்னைத்
தடுப்பதற்குக் காவலர்கள் யாரும் முயற்சிக்கவில்லை.
ஐந்து அல்லது ஆறு ஹுஸார் அதிகாரிகள் சீட்டாடிக்
கொண்டிருந்த அறைக்குள் வேகமாகச் சென்றேன்.
மேஜர் சீட்டுகளைக் கலைத்துப் போட்டுக் கொண்டிருந்
தார். அந்த மேஜர் ஸிம்பீர்ஸ்க் விடுதியில் என்னிட
மிருந்து பணம் பிடுங்கிய இவான் இவானவிச் ஸூரின்
என்பதைப் பார்த்த பொழுது நான் மிகவும் ஆச்சரிய
மடைந்தேன்.

''இவான் இவானவிச்! நீதானா? இது உண்மையா?''
என்றேன்.

''பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்! என்ன விஷய
மாக இந்தப் பக்கம் வந்தாய்? எங்கேயிருந்து வரு
கிறாய்? சகோதரனே, வாழ்த்துக்கள்! ஒரு கை உட்
காருகிறாயா?'' என்று அவர் கேட்டார்.

''நன்றி. நான் தங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்தால்
மிகவும் உதவியாக இருக்கும்.''

''தங்குவதற்குத்தானே? என்னோடு தங்கு.''

''இல்லை. நான் தனியாக வரவில்லை.''

''உன்னுடைய நண்பரும் என்னோடு தங்கலாமே.''

''நான் நண்பனோடு வரவில்லை. நான் ஒரு...
ஒரு சீமாட்டியோடு வந்திருக்கிறேன்.''

''சீமாட்டியா? சகோதரனே! அவளை எங்கே
பிடித்தாய்?'' (இப்படிச் சொன்ன பிறகு ஸூரின்

16*

கஸான் நகரம். அ. மர்தீனவ் வரைந்த தைல வண்ண ஓவியம். 1816.

எல். க்ருபென்னிகோவ். புகச்சோவினுல் கைது செய்யப்பட்ட வியாபாரி. புகச்சோவின் கலகத்தைப் பற்றிய விவரங்களைப் பூஷ்கி னிடம் கூறியவர். ஆர். ஸ்தூாப்பின் வரைந்த நீர்வண்ண ஓவியம். 1837.

ஒரு தனியான அர்த்தத்தோடு சீட்டியடித்தவுடன் அங்கே இருந்தவர்கள் எல்லோரும் சிரித்தனர். நான் மிகவும் குழப்பமடைந்து நின்றேன்.)

''சரி. அப்படியே இருக்கட்டும்'' என்று ஸூரின் தொடர்ந்தார். ''உங்களிருவருக்கும் தனியே ஒரு அறை கொடுக்குமாறு சொல்கிறேன். எனக்கு வருத்த மாகத்தான் இருக்கிறது... முன்பு ஒரு தடவை நாம் ஆனந்தமாக இருந்தது போல இன்றைக்கும் இருந்திருக்கலாம்... பையனே! புகச்சோவுக்குப் பிடித் தமான சீமாட்டியை இங்கே கூட்டிக் கொண்டு வந் தால் என்ன? அல்லது அவள் ஏதாவது தொந்தரவு கொடுக்கிருளா? பயப்பட வேண்டாம் என்று அவ ளிடம் சொல். இந்தக் கனவான் மிக நல்ல கன வான்; அவளுக்கு எந்த சிரமமும் கொடுக்க மாட்டார் என்று அவளிடம் சொல். அவள் ஏதாவது சேட்டை செய்தால் ஓங்கி இரண்டு அடிகொடு'' என்ருர்.

''என்ன உளறுகிருய்?'' என்று நான் ஸூரினைக் கேட்டேன். ''புகச்சோவுக்குப் பிடித்தமான சீமாட் டியா? யார் சொன்னுர்கள்? அவள் காலஞ்சென்ற காப்டன் மிரோனவின் மகள். நான் அவளைச் சிறை யிலிருந்து விடுவித்துக் கூட்டிக் கொண்டு வந்திருக் கிறேன். என்னுடைய தகப்பனுரிடம் கொண்டு போய் அவளை விட்டுவிட நினைத்திருக்கிறேன்'' என்றேன்.

''என்ன இது? உன்னைப் பற்றித்தான் என்னிடம் சொன்னுர்களா? போகட்டும். நடந்ததை சரியாகச் சொல்.''

''சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் பொழுது அதை விரி வாகச் சொல்கிறேன். அதைக் காட்டிலும் அந்தப் பரிதாபத்துக்குரிய பெண்ணின் கவலையை நீக்குவது மிகவும் முக்கியம். உன்னுடைய ஹுஸார்கள் அவளைப்

ுறுத்திக் கொன்று விட்டார்கள்'' என்றேன்.

ஸூரின் உடனே மார்யா இவானவ்னுவிடம் நேரில் சென்று நடந்த தவறுகளை மன்னிக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டார். பிறகு நகரத்திலேயே மிகச் சிறந்த விடுதியில் அவளைத் தங்க வைக்குமாறு சார் ஜெண்ட்-மேஜருக்கு உத்தரவு கொடுத்தார். நான் அவருடைய அறையிலேயே தங்குவதென்று முடிவு செய்தேன்.

நானும் ஸூரினும் உணவருந்திய பிறகு எனக் கேற்பட்ட பல்வேறு அனுபவங்களையெல்லாம் அவ ரிடம் எடுத்துக் கூறினேன். அவர் மிகவும் கவனமாக நான் சொல்லியதைக் கேட்டார். நான் சொல்லி முடித்ததும் அவர் தலையை ஆட்டிவிட்டுப் பேச ஆரம்பித்தார்.

''சகோதரனே! நடந்தவரைக்கும் சரிதான். ஆனல் ஒரு விஷயம் எனக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லை. நீ கல்யாணம் செய்து கொள்ள ஏன் முடிவு செய் தாய்? ஒரு கௌரவமான அதிகாரி என்ற முறையில் நான் உண்மையைச் சொல்கிறேன். உன்னை ஏமாற்ற எனக்கு விருப்பமில்லை. கல்யாணம் என்பது முட்டாள் தனம். மனைவி, ஏராளமான குழந்தைகள்—இதெல் லாம் உனக்கு எதற்கு? பேசாமல் நான் சொல்வதைக் கேள். இதையெல்லாம் மறந்துவிடு. காப்டன் மகளிட மிருந்து வெட்டிக் கொள். ஸிம்பீர்ஸ்க் செல்லும் பாதையில் எந்த ஆபத்தும் இப்பொழுது கிடையாது. அதை மிகவும் பாதுகாப்புள்ளதாகச் செய்திருக் கிறேன். நாளைக்கு அந்தப் பெண்ணை மட்டும் உன் னுடைய பெற்றோர்களிடம் அனுப்பி வை. நீ என் னுடைய படைப் பிரிவில் சேர்ந்து கொள். இனி எப்படியும் ஓரென்புர்குக்குப் போக முயற்சிப்பதில்

அர்த்தமில்லே. கலகக்காரர்களிடம் நீ மறுபடியும் அகப்பட்டுக் கொள்வாய். அவர்களே இரண்டாவது தடவையும் உதறிவிட உன்னுல் முடியாது. காதல் பைத்தியம் சீக்கிரமாகப் போய்விடும்; பிறகு எல்லாம் சரியாகிவிடும்'' என்ருர்.

அவர் சொன்ன எல்லா விஷயங்களேயும் நான் ஒத்துக் கொள்ள முடியாவிட்டாலும், சக்கரவர்த்தினி யின் படைகளில் சேர்ந்து கொள்வது என்னுடைய கடமை மட்டுமல்ல; அதுவே கௌரவமானது என்று கருதினேன். ஸூரின் தெரிவித்த ஆலோசனேயின்படி மார்யா இவானவ்னுவை என் பெற்ருேர்களிடம் அனுப்புவதென்றும் நான் ஸூரின் தலேமையிலுள்ள படையில் சேர்ந்து கொள்வதென்றும் முடிவு செய்தேன்.

இரவில் படுப்பதற்குச் சென்ற பொழுது எனக்கு உதவி செய்வதற்காக ஸவேலிச் வந்தான். மறு நாள் காலேயில் மார்யா இவானவ்னுவோடு ஊருக்குப் போகத் தயாராக இரு என்று அவனிடம் சொன் னேன். முதலில் அவன் என்னுடைய முடிவை எதிர்த் தான்.

''ஐயா! என்ன சொல்கிறீர்கள்? உங்களேக் கைவிட்டு விட்டு நான் ஊருக்குப் புறப்படுவதா? உங்களே யார் பார்த்துக் கொள்வார்கள்? உங்களுடைய பெற்ருேர் கள் என்ன நினேப்பார்கள்?'' என்ருன்.

என்னுடைய முன்னுள் ஆசிரியன் எவ்வளவு பிடிவாதக்காரன் என்பது எனக்குத் தெரியுமாதலால் அவனே அன்போடு கெஞ்சுவது அவசியம் என்று நினேத்தேன்.

''அர்ஹீப் ஸவேலிச்! என் அருமை நண்பனே!'' என்று ஆரம்பித்தேன். ''நான் சொல்லப் போவதை

நீ மறுக்கக் கூடாது. நீதான் என்னைக் காப்பற்ற வேண்டும். இங்கே எனக்கு வேலைக்காரன் தேவை யில்லை. மார்யா இவானவ்னு உதவிக்கு நீ இல்லாமல் பிரயாணம் செய்தால் எனக்குச் சிறிதும் நிம்மதி இருக்காது. அவளுக்கு உதவி செய்தால் அது எனக்கு உதவி செய்தது மாதிரிதான். ஏனென்றால் நிலைமை கள் சீர்திருந்திய உடனே அவளைத் திருமணம் செய்து கொள்வதென்று உறுதியாக முடிவு செய்திருக் கிறேன்'' என்றேன்.

இதைக் கேட்டதும் ஸவேலிச் மிகவும் ஆச்சரிய மடைந்தவனைப் போலத் தன்னுடைய கைகளை வீசி னான்.

''கல்யாணமா? குழந்தை கல்யாணத்தைப் பற்றிப் பேசலாமா? உங்கள் தகப்பனர் என்ன சொல்வார்? உங்கள் தாயார் என்ன நினைப்பாள்?'' என்றான்.

''அவர்கள் ஒத்துக் கொள்வார்கள். மார்யா இவானவ்னுவைப் பார்த்ததும் நிச்சயமாக ஒத்துக் கொள்ளத் தான் போகிறார்கள்'' என்றேன். ''உன் னிடம் நான் முழு நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறேன். நீ சொன்னல் அப்பாவும் அம்மாவும் நிச்சயமாகக் கேட்டுக் கொள்வார்கள். எனக்காக நீ பரிந்து பேச வேண்டும். பேசுவாயா, மாட்டாயா?'' என்று கேட் டேன்.

அந்தக் கிழவனுடைய மனம் இளகி விட்டது.

''பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்! எஜமான்! உங் கள் கல்யாணத்துக்கு இப்பொழுது அவசரமில்லை. தள்ளி வைத்துக் கொள்ளலாம் என்பது உண்மை தான். ஆனல் மார்யா இவானவ்னு உங்களுக்குப் பொருத்தமான இளம் சீமாட்டியாக இருப்பதால், இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை இழந்துவிடக் கூடாது. சரி!

அப்படியே நடக்கட்டும். அவளை, அந்த அன்புமிக்க தேவதையை உங்கள் தகப்பனாரிடம் நான் கூட்டிக் கொண்டு போகிறேன். இப்படிப்பட்ட ஒரு பெண் கிடைக்கும் பொழுது சீதனமெல்லாம் வேண்டியதில்லை என்று உங்கள் தகப்பனாரிடம் இந்த ஏழை எடுத்துச் சொல்கிறேன்'' என்றான்.

நான் ஸவேலிச்சுக்கு நன்றி கூறிவிட்டுத் தூங்குவதற்காக ஸூரினுடைய படுக்கையறைக்குச் சென்றேன். எனக்கு ஏற்பட்டிருந்த உற்சாகத்திலும் பரபரப்பிலும் வெகு நேரம் வரையிலும் தொணதொணவென்று பேசிக் கொண்டிருந்தேன். ஆரம்பத்தில் கொஞ்ச நேரம் வரை ஸூரின் நான் சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டு விருப்பத்தோடு ஏதாவது பதில் சொல்வார். பிறகு அவரிடமிருந்து 'உம்' என்பது மட்டும் கேட்கும். அதுவும் ரொம்ப நேரத்துக்குப் பிறகு தான் கேட்கும். கடைசியில் என்னுடைய பேச்சுக்களுக்கு அவருடைய குறட்டைதான் பதிலாகக் கிடைத்தது. அவருடைய பலமான குறட்டையையும் சீட்டியடிப்பது போல மூச்சை உள்ளே இழுக்கும் சத்தத்தையும் கேட்டு நான் பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டு விரைவில் அவரைப் பின்பற்றினேன்.

நான் மறு நாள் காலையில் மார்யா இவானவ்னைவச் சந்தித்து என்னுடைய யோசனையைத் தெரிவித்தேன். அவள் அது நல்ல யோசனை என்பதை ஒத்துக் கொண்டாள்; உடனே புறப்படத் தயாராக இருப்பதாகவும் கூறினாள். ஸூரினுடைய படைப் பிரிவு அந்த நகரத்தை விட்டு அன்றைய தினமே புறப்படுவதாக இருந்தது. எனவே இனி தாமதிக்க வழியில்லை. மார்யா இவானவ்னாவிடம் என் பெற்றோர்களுக்கு நான் எழுதிய கடிதத்தைக் கொடுத்து

விட்டு ஸவேலிச்சின் பாதுகாப்பில் அவளை ஒப்படைத்தேன். பிறகு அந்த இடத்திலேயே அவளிடமிருந்து விடை பெற்றேன். மார்யா இவானவ்னு கண்ணீர் விட்டழுதாள். ''பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்! போய் வருகிறேன்'' என்று அவள் தணிவான குரலில் சொன்னுள். ''நீங்களும் நானும் மறுபடியும் சந்திப்போமா என்பது கடவுளுக்குத்தான் தெரியும். ஆனுல் என்னுடைய வாழ்க்கையின் கடைசி தினம் வரை உங்களை நான் மறக்க மாட்டேன். என் உடலில் உயிர் இருக்கும் வரை உங்களுடைய நினைவுகள் என் இருதயத்தில் நிலைத்திருக்கும்'' என்ருள். என்னுல் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேச முடியவில்லை. எங்களைச் சுற்றி பலர் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். எனவே அந்நியர் களுக்கு முன்பு என்னுடைய உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்திக் கொள்ள நான் விரும்பவில்லை. கடைசியில் அவள் ஊருக்குப் புறப்பட்டாள். நான் சோகத்தோடு ஸூரினைப் பார்க்கப் புறப்பட்டேன். என்னுல் பேச முடியவில்லை. என்னை உற்சாகப்படுத்துவதற்கு ஸூரின் தன்னுலியன்ற வரை பாடு பட்டார். எனக்கும் ஏதாவது பொழுதுபோக்குத் தேவைப்பட்டது. அன்று மாலை வரையிலும் ஆரவாரமான கேளிக்கைகளில் நேரத்தைச் செலவிட்டோம். மாலை நேரத்தில் படைகளோடு புறப்பட்டோம்.

அப்பொழுது பிப்ரவரி மாதக் கடைசி. இராணுவ நடவடிக்கைகளுக்குக் குந்தகமாக இருந்த குளிர் காலம் முடிவுக்கு வந்து கொண்டிருந்தது. ஒரே சமயத்தில் எல்லாப் படைகளையும் ஒன்ருக இணைத்து தாக்குதலை ஆரம்பிப்பதற்கு நம்முடைய ஜெனரல்கள் திட்டம் தீட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். புகச்சேவ் இன்னும் ஒரேன்புர்க் கோட்டை முற்றுகையை

நீடித்துக் கொண்டிருந்தான். ஆனல் அங்கங்கே சிதறிக் கிடந்த படைப் பிரிவுகள் ஒன்றுசேர்ந்து எல்லாத் திசைகளிலும் கலகக்காரர்களின் தலைமை யகத்தை நோக்கி முன்னேறிக் கொண்டிருந்தன. நமது படைகளைக் கண்டவுடன் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டிருந்த கிராமங்கள் கலகத்தைக் கைவிட்டன. எங்கு பார்த் தாலும் கலகக்காரர்களின் வஞ்சகப் படைகள் நம் மைக் கண்டு பயந்து ஓடி ஒளிந்து கொண்டன. எனவே இந்தப் போராட்டம் வேகமாகவும் வெற்றி கரமாகவும் முடிவடையப் போகிறது என்பது தெளி வாயிற்று.

வெகு சீக்கிரத்தில் இளவரசர் கலீத்சின் புகச் சோவை தத்தீஷெவ் கோட்டையிலிருந்து விரட்டிய தோடல்லாமல்* அவனுடைய ஆதரவாளர்களையும் நாலாதிசைகளிலும் சிதறியோடச் செய்தார். ஓரென் புர்க் கோட்டை மீதிருந்த முற்றுகையை முறியடித்த பொழுது கலகக்காரர்களுக்கு மரண அடி கொடுத்து விட்டது போலத் தோன்றியது. அதே சமயத்தில் ஸூரின் தலைமையில் ஒரு படை பஷ்கீரியக் கலகக் கும்பலை எதிர்த்து அனுப்பப்பட்டது. ஆனல் அந்தக் கும்பல் எங்களைச் சந்திப்பதற்கு முன்பே சிதறியோடி விட்டது. வசந்த காலத்தின் போது நாங்கள் ஒரு தாத்தாரியக் கிராமத்துக்குள் அடைபட்டிருந்தோம். சுற்றிலுமுள்ள ஆறுகளில் தண்ணீர் அதிகமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது; சாலைகளைக் கடக்க முடி யாது எனவே ஒரு வேலையும் செய்யாமல் அந்தக் கிராமத்தில் இருந்த பொழுது, போக்கிரிகளையும் காட்டு மிராண்டிகளையும் எதிர்த்துக் சலிப்புத் தரும்

* 1774 மார்ச் 22ம் தேதியன்று நடைபெற்றது. — ப-ர்.

வகையில் நடைபெறும் இந்தச் சிறு போர் சீக்கிரமாக முடிந்துவிடும் என்று ஒருவருக்கொருவர் ஆறுதல் சொல்லிக் கொண்டிருந்தோம்.

ஆனால் புகச்சோவ் எப்படியோ தப்பி விட்டான். அவன் சைபீரியாவுக்கு ஓடிப் போய் அங்கேயிருந்த தொழிற்சாலைகளில் தனக்கு ஆதரவாகப் பல கோஷ்டிகளைச் சேர்த்துக் கொண்டு தன்னுடைய கீழான செயல்களை மறுபடியும் தொடர்ந்தான். அவனுக்கு வெற்றி மேல் வெற்றி கிடைப்பதாக மறுபடியும் வதந்திகள் பரவின. சைபீரியாவில் கோட்டைகள் தரைமட்டமாக்கப்பட்டன என்று கேள்விப்பட்டோம். அந்தப் பாசாங்குக்காரன் கஸானைக் கைப்பற்றியதாகவும்* அடுத்து மாஸ்கோ நகரத்தின் மீது படையெடுக்கப் போகிறான் என்றும் செய்தி வந்தது, கேவலம் இந்தக் கலகக்காரர்களால் என்ன செய்ய முடியும் என்ற நம்பிக்கையில் ஆனந்தமாகத் தூங்கி அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த நமது இராணுவத் தலைவர்கள் விழித்துக் கொண்டு சுறுசுறுப்பாக நடந்து கொண்டார்கள். வோல்கா நதியைக் கடந்து செல்லுமாறு ஸுரினுக்கு உத்தரவு வந்தது.

எங்களுடைய படையெடுப்பைப் பற்றியும் எவ்விதமாகப் போர் முடிவடைந்தது என்பதைப் பற்றியும் விரிவாக எழுதுவது என்னுடைய விருப்பமல்ல. ஆனால் இந்தப் போரினால் பொது மக்கள் சொல்ல முடியாத துன்பங்களையெல்லாம் அனுபவித்தார்கள் என்பதை மட்டும் இங்கே குறிப்பிடுவது அவசியமே. நாங்கள் சென்ற பாதையிலுள்ள கிராமங்களைக் கலகக்

* 1774 ஜூலை 12ம் தேதியன்று புகச்சோவ் கஸானைக் கைப்பற்றினான்.

காரர்கள் ஏற்கெனவே சூறையாடியிருந்தார்கள். ஆனால் அந்தப் பரிதாபத்துக்குரிய ஜனங்களிடம் கடைசியாக மிச்சமிருந்த சிறிதளவு உணவுப் பொருளையும் கூட நாங்கள் விருப்பமில்லாமலேயே பிடுங்கி விட்டோம். அந்தப் பகுதிகளில் நிர்வாகம் என்பதே கிடையாது. நிலச்சுவான்தார்கள் காடுகளுக்குப் போய் ஒளிந்து கொண்டார்கள். எங்கு பார்த்தாலும் போக்கிரிகள் கூட்டமாகச் சேர்ந்து கொண்டு அக்கிரமங்களைச் செய்து வந்தார்கள். இவர்களைத் தவிர தனித்த இராணுவப் பிரிவுகளின் தலைவர்கள் மனம் போனபடி தண்டனை கொடுப்பதும் மன்னிப்பு வழங்குவதும் சர்வசாதாரணமாக இருந்தது. கலகம் என்னும் மாபெரும் நெருப்புப் பற்றி யெரிந்த விரிவான பிரதேசம் முழுவதிலும் பயங்கரமான நிலைமைகள் இருந்தன... அர்த்தமற்ற, ஈவிரக்கமற்ற ருஷ்யக் கலகத்தை நாம் பார்க்காமல் கடவுள் நம்மைக் காப்பாற்றட்டும்!

இவான் இவானவிச் மிஹெல்சோன்* தப்பியோடிய புகச்சோவை விரட்டிக் கொண்டு சென்றார். வெகு சீக்கிரத்தில் அவன் இறுதியாகத் தோல்வியடைந்த செய்தி கிடைத்தது. கடைசியில் பாசாங்குக்காரன் பிடிபட்டு விட்டான் என்ற செய்தி ஸூரினுக்குக் கிடைத்தது. அதே சமயத்தில் எங்கள் படைப் பிரிவை அங்கேயே முகாம் செய்யுமாறு தெரிவிக்கும் உத்தரவும் வந்தது. யுத்தம் முடிந்து விட்டது. கடைசியில் நான்

* **மிஹெல்சோன், இவான் இவானவிச்** *(1740–1807)*–ருஷ்ய இராணுவத்தில் லெப்டினென்ட்-கர்னல் பதவி வகித்த அதிகாரி. 1774 ஆகஸ்ட் 22-25ம் தேதியன்று ட்ஸாரீட்சினுக்கும் சேர்னியாறுக்குமிடையே உள்ள பிரதேசத்தில் நடைபெற்ற போரில் புகச்சோவை முற்றிலும் முறியடித்தவர். — ப-ர்.

ஊருக்குப் போய் என்னுடைய பெற்றோர்களைச் சந்திக்கலாம்! என் பெற்றோர்களைக் கட்டிப் பிடித்து அணைத்துக் கொள்ளலாம்; இது வரை மார்யா இவானவ்னாவிடமிருந்து ஒரு தகவல் கூட இல்லாததால் இப்பொழுது அவளைப் பார்க்க முடியும். இவற்றை நினைத்த பொழுது ஆனந்தத்தின் உச்சிக்கே போய் விட்டேன். ஒரு குழந்தையைப் போலத் துள்ளி விளையாடினேன். ஸூரின் என்னைப் பார்த்துத் தோள்களை அசைத்துக் கொண்டு சிரித்தார். ''ஓ! நீ உருப்பட மாட்டாய்! போய்க் கல்யாணம் செய்து கொள்! ஒழிந்து போ!'' என்றார்.

ஆனால் என்னுடைய மகிழ்ச்சியில் வேறொரு விசித்திரமான உணர்ச்சியும் கலந்திருந்தது. எந்தக் குற்றமும் செய்யாத ஏராளமான பேர்களைக் கொன்று அவர்களுடைய இரத்தத்தால் கறைபட்டுப் போன கலகக்காரர் தலைவனையும் அவனுக்கு தண்டனை காத்திருப்பதையும் என்னால் மறக்க முடியவில்லை. ''புகச்சோவ்! புகச்சோவ்!'' என்று நான் புலம்பினேன். ''துப்பாக்கிக் குண்டு உன்னைத் தொடவில்லையா? துப்பாக்கி ஈட்டி உன் மார்பைக் கிழிக்கவில்லையா? இப்படிப்பட்ட மரணம் உனக்கு வாய்க்கவில்லையே'' என்று எரிச்சலோடு நினைத்தேன். நான் வேறு எவ்விதமாகச் சிந்திக்க முடியும்? புகச்சோவை நினைக்கும் பொழுதெல்லாம் அவனுடைய வாழ்க்கையிலேயே பயங்கரமான ஒரு கட்டத்தில், அவன் என்னிடம் காட்டிய கருணையும் இரக்கமும் கொடியவனான ஷ்வாப்ரினிடமிருந்து என்னுடைய மணப் பெண்ணைக் காப்பாற்றியதும் என்னுடைய நினைவுக்கு வரும்.

ஸூரின் எனக்கு விடுமுறை கொடுத்து ஊருக்குப் போக அனுமதித்தார். இன்னும் சில நாட்களில்
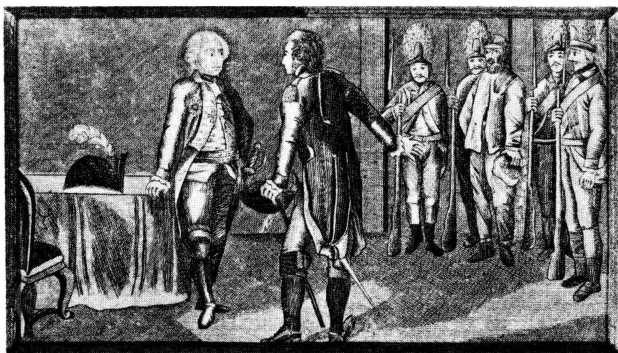
புகச்சோவ் கைது செய்யப்படல். 18ம் நூற்ருண்டின் கடைசியைச் சேர்ந்தது. செதுக்கப்பட்ட ஓவியம்.

ஸிம்பீர்ஸ்கில் புகச்சோவ் (அக்டோபர் 1774). ஓவியரின் பெயர் தெரியவில்லை.

புகச்சோவ் கைது செய்யப்படல். செதுக்கப்பட்ட ஓவியம்.

என்னுடைய பெற்றோர்களோடு ஆனந்தமாகக் கூடியிருப்பேன்; என் அன்புக் காதலி மார்யா இவானவ்னவை மீண்டும் சந்திப்பேன்... திடீரென்று என் தலை மீது இடி விழுந்தது.

நான் ஊருக்குப் போவதற்கு நிச்சயித்த தினத்தன்று, நான் பயணத்தைத் தொடங்கப் போகும் நேரத்தில் ஸூரின் கையிலே ஒரு காகிதத்தோடு நான் தங்கியிருந்த வீட்டுக்குள் வந்தார். அவர் முகத்தில் அதிகமாகக் கவலைப்படுவதற்குரிய அறிகுறிகளைப் பார்த்தேன். என் இதயத்தில் சுருக்கென்ற வலி ஏற்பட்டது. என்ன தகவலோ தெரியவில்லையே என்று கவலைப்பட்டேன். அவர் என்னுடைய பணியாளை அறையிலிருந்து வெளியே அனுப்பிவிட்டு என்னைப் பார்த்து உங்களிடம் ஒரு தகவலைத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்றார். ''என்ன தகவல்?'' என்று நான் கலவரமடைந்து போய்க் கேட்டேன். ''ஒரு சிறு அசந்தர்ப்பம்'' என்று சொல்லிவிட்டு அந்தக் கடிதத்தை என்னிடம் கொடுத்தார். ''இது இப்பொழுதுதான் எனக்குக் கிடைத்தது. இதைப் பார்'' என்றார். நான் அதைப் படித்தேன். அது இராணுவ மேலதிகாரிகளுக்கு அனுப்பப்பட்ட இரகசிய உத்தரவு. நான் எங்கேயிருந்தாலும் என்னைக் கைது செய்து உடனே தகுந்த பாதுகாப்போடு கஸானுக்கு அனுப்பிவைக்க வேண்டுமென்றும் அங்கே புகச்சோவ் கலகம் சம்பந்தமாக நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் விசாரணைக் குழு என்னை விசாரணை செய்யுமென்றும் குறிப்பிட்டிருந்தது.

அந்தக் கடிதம் என்னுடைய விரல்களின் இடுக்கில் அநேகமாக நழுவியது. ''எனக்கு வேறு வழியில்லை'' என்றார் ஸூரின். ''உத்தரவை நான் நிறைவேற்ற

வேண்டும். புகச்சோவுக்கும் உனக்குமிருந்த நட்பும், பிரயாணங்களும் எப்படியோ அரசாங்கத்துக்குத் தெரிந்து விட்டது போலும். இதனால் உனக்கு எத்த கைய ஆபத்தும் ஏற்படாதென்று நம்புகிறேன். விசா ரணைக் குழுவிடம் நீ குற்றம் செய்யவில்லை என்பதை நிரூபிக்கலாம். தைரியத்தை இழக்க வேண்டாம். உடனே புறப்படு'' என்றார். என்னுடைய மனம் தெளிவாக இருந்தது. நான் சிறிதும் விசாரணைக் காகப் பயப்படவில்லை. ஆனால் நானும் மார்யா இவானவ்னுவும் சந்திக்கும் அந்த இனிமையான நாளைப் பல மாதங்களுக்குத் தள்ளிப் போட வேண்டி யிருக்கும் என்பதை நினைத்த பொழுது எனக்குத் திகைப்பும் மயக்கமும் ஏற்பட்டது. வெளியே வண்டி தயாராக நின்று கொண்டிருந்தது. ஸூரின் எனக்கு அன்போடு விடை கொடுத்தார். நான் வண்டியில் உட்கார்ந்தேன். எனக்கு இரு பக்கத்திலும் உருவிய வாள்களோடு இரண்டு ஹூஸார்கள் அமர்ந்தனர். நெடுஞ்சாலையில் வண்டி வேகமாகச் சென்றது.

அத்தியாயம் பதினான்கு

விசாரணை

வதந்தி எப்போதும் காட்டுத்
தீயைப் போலப் பரவும்.

பழமொழி

நான் செய்த ஒரே குற்றம் ஓரென்புர்க் கோட்டையிலிருந்து அனுமதியில்லாமல் வந்து பல நாட்கள் வெளியே தங்கியிருந்ததுதான் என்று உறுதியாக நம்பினேன். அதை நியாயப்படுத்துவதில் எந்த சிரமமும் இருக்காது. வீரர்கள் தனியாகச் சென்று எதிரிகளோடு சண்டைகளில் ஈடுபடுவது தடை செய்யப்படவில்லை என்பதோடு அதை மேலதிகாரிகள் ஊக்குவித்தார்கள் என்பது முக்கியமானதாகும். எனவே என் மீது தேவையில்லாத துணிச்சலைக் காட்டியதாகக் குறை கூறலாமே தவிர இராணுவ விதிகளை மீறியதாகக் குற்றம் சாட்ட முடியாது. ஆனால் எனக்கும் புகச்சோவுக்கும் நெருங்கிய நட்பு இருந்தது என்பதற்கு ஏராளமான சாட்சிகள் உண்டு.

அந்த சாட்சியங்களைக் கேட்கும் பொழுது வேறு எந்த விளைவு ஏற்படுகிறதோ இல்லையோ விசாரணைக் குழுவின் சந்தேகங்கள் அதிகரிக்கும். வண்டியில் போய்க் கொண்டிருக்கும் பொழுது விரைவில் நடை பெறவிருக்கும் விசாரணையைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டு என்ன பதில் சொல்லலாம் என்று சிந்தித் தேன். நீதிபதிகளின் முன்பு உண்மையை அப்படியே சொல்லிவிட வேண்டும்; அதுவே சுலபமானது; பாது காப்பானது என்று முடிவு செய்தேன்.

நான் கஸான் நகரத்தை நெருங்கிய பொழுது அந்த நகரத்தின் பல பகுதிகள் நெருப்பில் எரிந்து போயிருப்பதையும் அதிகமாக நாசமடைந்திருப்பதை யும் பார்த்தேன். தெருக்களின் இரு மருங்கிலும் சாம்பல் குவியலாகக் கிடப்பதையும், அந்தக் குவி யலுக்கிடையே சன்னல்கள் இல்லாமலும் கூரையில் லாமலும் சுவர்கள் அங்கங்கே நின்று கொண்டிருப் பதையும் பார்த்தேன். இந்த இடிபாடுகள்தான் புகச் சேவ் விட்டுச் சென்ற மிச்சங்கள்! அந்த நகரத்தில் கோட்டை மட்டும்தான் அழிவிலிருந்து தப்பி நின்றது. ஹுஸார்கள் என்னை அந்தக் கோட்டைக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போய் அங்கே காவலிலிருந்த அதிகாரியிடம் ஒப்படைத்தார்கள். அவன் உடனே ஒரு ஆசாரியைக் கூப்பிட்டான். என் கால்களில் விலங்குகள் மாட்டப்பட்டு நெருக்கிப் பூட்டப்பட்டன. பிறகு என்னை சிறைக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போனார் கள். இடவசதியில்லாத, இருட்டான அறை ஒன்றில் என்னைத் தள்ளிப் பூட்டினார்கள். அந்த அறையில் சுவர்களில் காகிதம் ஒட்டப்படவில்லை; ஒரு சிறு பலகணியும் இரும்பால் செய்யப்பட்ட அடுப்பு மட் டும்தான் இங்கே இருந்தன.

ஆரம்பமே சரியில்லே என்பது உண்மையே. ஆனல் நான் உற்சாகத்தையோ நம்பிக்கையையோ கைவிடவில்லே. துன்பமடைந்தவர்கள் எல்லோரையும் போல நானும் ஆறுதலுக்காகப் பிரார்த்தனே செய் தேன். நான் முதல் தடவையாகத் தூய்மையான ஆனல் புண்பட்டுள்ள இதயம் செய்கின்ற பிரார்த் தனேயின் இனிமையை அனுபவித்தேன். நாளேக்கு என்ன நடக்குமோ என்ற கவலேயே இல்லாமல் நிம் மதியாகத் தூங்கினேன்.

மறு நாள் காலேயில் சிறைக் காவலாளி என்னேத் தூக்கத்திலிருந்து எழுப்பினர். விசாரணேக் குழுவின் கூட்டம் ஆரம்பமாகி விட்டது நான் உடனே அங்கு போக வேண்டும் என்றர். இரண்டு படைவீரர்கள் எதிரேயிருந்த தளகர்த்தரின் வீட்டுக்கு என்னேக் கூட்டிக் கொண்டு போனர்கள். அங்கே ஒரு அறைக் குள் என்னே அனுப்பி விட்டு அவர்கள் வெளியே நின்று கொண்டார்கள்.

நான் ஒரு பெரிய ஹாலுக்குள் நுழைந்தேன். பல வகையான காகிதங்கள் குவியலாகக் கிடந்த ஒரு மேசைக்குப் பின்னல் இரண்டு பேர் உட்கார்ந் திருந்தனர். அவர்களில் ஒருவர் அதிக வயதான ஜெனரல்; கண்டிப்பும் சிடுசிடு வென்ற முகத்தோற்ற மும் கொண்டவர். அடுத்தவர் காவலர் படையைச் சேர்ந்த இளம் காப்டன்; அவருக்கு சுமாராக இரு பத்தெட்டு வயது இருக்கும். கூறுகூறுப்பாகவும் இனி மையான பண்பும் வசீகரமும் கொண்டிருந்தார். சன் னலுக்கு அருகே போட்டிருந்த மேசைக்குப் பின்னல் விசாரணேக் குழுவின் காரியதரிசி உட்கார்ந்திருந்தார். அவருடைய காதின் பின் புறத்தில் இறகு பேனவைச் சொருகியிருந்தார். விசாரணே ஆரம்பமானவுடன்
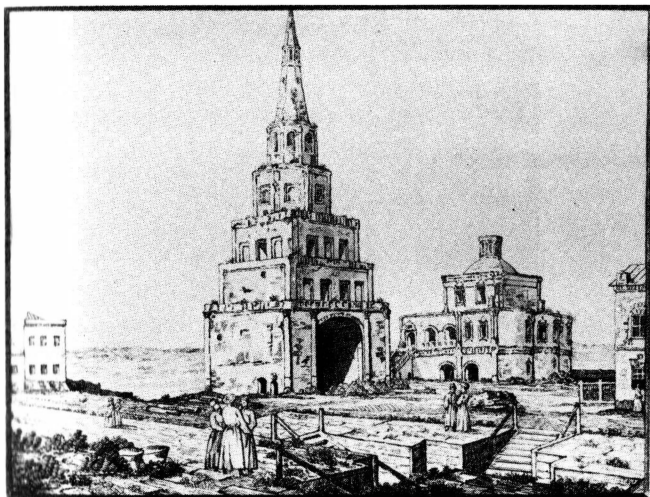
கஸான் கிரெம்ளின். செதுக்கப்பட்ட ஓவியம். 19ம் நூற்ருண்டின் முதற்பாதி.

என்னுடைய சாட்சியத்தை எழுதிக் கொள்ளத் தயா ராகக் கையிலே காகிதத்தை வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார். விசாரணை ஆரம்பமாயிற்று. என்னுடைய பெயரையும் பதவியையும் கேட்டார்கள். நான் பதிலளித்ததும் ஜெனரல் என்னிடம் அந்திரேய் பெத்ரோவிச் கிரின்யோவ் மகனா என்று கேட்டார். நான் ஆமாமென்று பதிலளித்தேன். உடனே அவர் கடுகடுப்போடு ''அவ்வளவு உயர்ந்த மனிதருக்கு இவ்வளவு கேவலமான மகன் பிறந்திருப்பதை நினைக்க வருத்தமாக இருக்கிறது'' என்று அருவருப்போடு சொன்னார். என் மீது எத்தகைய குற்றச்சாட்டுகள் இருந்த போதிலும் உண்மையாக நடந்த விஷயங்களைச் சொல்லும் பொழுது குற்றச்சாட்டுகள் மறைந்துவிடும் என்று நான் நம்புவதாக நிதானமாகப் பதிலளித்தேன். என்னுடைய தன்னம்பிக்கை அவருக்கு அதிருப்தியளித்திருக்க வேண்டும்.

''நீ அதிகமாகப் பேசுகிறாய். ஆனால் உன்னைக் காட்டிலும் அதிக கெட்டிக்காரர்கள் கூட எங்களை ஏமாற்ற முடிந்ததில்லை!'' என்றார்.

அப்போது விசாரணைக் குழுவில் இருந்த இளைஞர் நான் எப்பொழுது, எந்தச் சூழ்நிலையில் புகச்சோவிடம் வேலைக்குச் சேர்ந்தேன் என்றும் புகச்சோவ் ஆணையின்படி எத்தகைய பணிகளை நிறைவேற்றினேன் என்றும் கேட்டார்.

இராணுவ அதிகாரி என்ற முறையிலும் ஒரு கனவான் என்ற முறையிலும் புகச்சோவிடம் நான் வேலைக்குச் சேரவில்லை; புகச்சோவ் ஆணையின்படி எத்தகைய பணிகளையும் நான் நிறைவேற்றவில்லை என்று நான் கோபத்தோடு பதிலளித்தேன்.

''அப்படியானால் உன்னுடைய தோழர்களான

எல்லா இராணுவ அதிகாரிகளையும் புகச்சோவ் தூக்கி லிட்டிருக்கும் பொழுது உன்னை மட்டும் விட்டு வைத்தது ஏன்?'' என்று அவர் மேலும் கேட்டார். ''இராணுவ அதிகாரி, கனவான் என்று நீ பெருமை யாகப் பேசுகிருய்; ஆனால் கலகக் கும்பலோடு சுமுக மாக உட்கார்ந்து விருந்து சாப்பிட்டிருக்கிருய். புகச் சோவ் உனக்கு ஆட்டுத் தோல் கோட்டு, ஒரு குதிரை, ஐம்பது கோபெக் காசு முதலியனவற்றை அன்பளிப்பாகக் கொடுத்திருக்கிருன். உங்களுக்கி டையே இந்த விசித்திரமான நட்பு எப்படி ஏற்பட் டது? சக்கரவர்த்தினிக்கும் நாட்டுக்கும் துரோகம் செய்யும் நோக்கம் உனக்கு இல்லாவிட்டாலும் முரட்டுத்தனமும் கோழைத்தனமும் இதற்கு அடிப் படையாக இருந்திருக்கலாமல்லவா?'' என்று கேட்டார்.

காவலர் படையைச் சேர்ந்த இளம் அதிகாரி யின் சொற்கள் என் மனதை அதிகமாகப் புண் படுத்தி விட்டன. எனவே என்னுடைய செயலை நியாயப்படுத்தி நானும் ஆத்திரமாகப் பேசினேன். முதலில் ஸ்டெப்பி நிலத்தில் போய்க் கொண் டிருக்கும் பொழுது பனிப்புயலில் அகப்பட்டுக் கொண் டதையும், அந்த நேரத்தில் புகச்சோவ் எனக்குச் செய்த உதவியையும், பெலகோர்ஸ்க் கோட்டை வீழ்ச்சியடைந்த பிறகு புகச்சோவ் என்னை அடை யாளம் கண்டு பேசியதையும் எனக்கு மன்னிப்பு வழங்கியதையும் குறிப்பிட்டேன். அவனிடமிருந்து நான் குதிரையும் கோட்டும் சிந்தனையில்லாமல் பெற்றுக் கொண்டது உண்மையென்றாலும் பெல கோர்ஸ்க் கோட்டை முற்றுகையின் போது கலகக் காரர்களை எதிர்த்துக் கடைசி வரை சண்டையிட்

டேன் என்பதை எடுத்துக் கூறினேன். கடைசியில், ஓரென்புர்க் முற்றுகையின் போதும் கலகக்காரர்களை எதிர்த்து நடத்திய என்னுடைய உற்சாகமான சேவைகளைப் பற்றி ஜெனரலிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்றேன்.

இதைக் கேட்டதும் கண்டிப்பு நிறைந்த முகத் தோற்றமுள்ள முதிய அதிகாரி உடனே மேசை மீதிருந்த கடிதத்தை எடுத்து உரக்கப் படித்தார்:

''மேன்மை தங்கிய அதிகாரி அவர்கள், இராணுவ அதிகாரி கிரின்யோவ் கலகத்தில் சம்பந்தப்பட்டிருந்த தாகவும் இராணுவ விதிகளுக்கும் விசுவாசப் பிரமா ணத்துக்கும் விரோதமான வகையில் பாசாங்குக்கார னோடு தொடர்பு கொண்டிருந்ததாகவும் சொல்லப் படுவது பற்றி விசாரித்து உடனடியாக அறிக்கை சமர்ப்பிக்குமாறு உத்தரவிட்டபடிக் கீழ்க்கண்ட தகவல் கள் தெரிவிக்கப்படுகின்றன: இராணுவ அதிகாரி கிரின்யோவ் ஓரென்புர்க் கோட்டையில் கடந்த 1773ம் வருடம் அக்டோபர் மாத ஆரம்பத்திலிருந்து இந்த வருடம் பிப்ரவரி மாதம் 24ந் தேதி வரை இராணுவ சேவையில் ஈடுபட்டிருந்தார். அதன் பிறகு அவர் கோட்டையிலிருந்து வெளியேறி வேறு எங்கோ போய் விட்டார். அன்று முதல் என்னுடைய தலை மையில் இருந்த துருப்புகளில் அவர் இல்லை. கிரா மத்தில் புகச்சோவோடு தங்கி இருந்ததாகவும் பிறகு தாம் முன்பு பணியாற்றிய பெலகோர்ஸ்க் கோட் டைக்கு அவனோடு சென்றதாகவும் செய்திகள் வந் தன. இந்த அதிகாரியின் நடத்தையைப் பற்றி நான்...'' அவர் கடிதத்தைப் படிப்பதை நிறுத்தினார். ''இதைப் பற்றி என்ன சொல்கிறாய்?'' என்று கோப மாகக் கேட்டார்.

நான் ஆரம்பத்தில் எல்லாவற்றையும் மறைக்காமல் சொன்னது போல, இப்பொழுதும் மார்யா இவானவ்னுவுக்கும் எனக்கும் ஏற்பட்டிருந்த காதலை யும் மற்ற சமாசாரங்களையும் ஒளிக்காமல் சொல்லி விட நினைத்தேன். ஆனால் திடீரென்று விவரிக்க முடியாத அருவருப்பான உணர்ச்சி எனக்கு ஏற்பட் டது. நான் அவளைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டால் விசா ரணைக் குழு அவளையும் விசாரணைக்கு வருமாறு உத்தரவிடும் என்று நினைத்தேன். போக்கிரிகள் அவளைப் பற்றி அவதூறு செய்ததுண்டு. விசாரணை யிலும் அவற்றைப் பற்றிக் கேள்விகள் கேட்பார்கள். அவளும் பதில் சொல்ல வேண்டியிருக்கும். இதை நினைத்துப் பார்ப்பதற்கே பயங்கரமாக இருந்த காரணத்தால் நான் தயங்கினேன். என்னுடைய பேச்சும் குழப்பமாக இருந்தது.

விசாரணைக் குழுவிலிருந்த அதிகாரிகள் நான் சொல்லிக் கொண்டிருந்ததைச் சற்று அனுதாபத் தோடு கேட்டார்கள் என்றுதான் சொல்ல வேண் டும். ஆனால் என்னுடைய பேச்சு குழப்பமடைந்த பொழுது அவர்களுடைய சந்தேகங்கள் மீண்டும் தலை தூக்கின. என்னைப் பற்றி முக்கியமாகப் புகார் செய்த நபரை எனக்கு முன்னால் நிறுத்தி விசாரிக்க வேண் டும் என்று காவலர் படை அதிகாரி வலியுறுத்தினர். **நேற்றைய போக்கிரியைக்** கொண்டுவருமாறு ஜெனரல் உத்தரவு கொடுத்தார். என்னைப் பற்றி யார் புகார் செய்திருக்கலாம் என்று தெரிந்து கொள்ளும் ஆவ லில் நான் கதவை நோக்கித் திரும்பினேன். சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு இரும்புச் சங்கிலிகளின் சத் தம் கேட்டது. கதவு திறந்தது. ஷ்வாப்ரின் உள்ளே நுழைந்தார். அவருடைய தோற்றம் எவ்வளவு மாறி

விட்டது என்பதைப் பார்த்த பொழுது நான் திகைத்துப் போனேன். அவர் மிகவும் மெலிந்து இருந்ததோடு வெளுத்துப் போயிருந்தார். சமீபகாலம் வரை நிலக் கரியைப் போலக் கறுப்பாக இருந்த அவருடைய தலைமயிர் முற்றிலும் வெள்ளையாக மாறியிருந்தது. அவருடைய நீண்ட தாடியைச் சரிவர வைத்துக் கொள்ள முடியவில்லை போலும். அவர் தன்னுடைய புகாரை மறுபடியும் சொன்னார். அவர் குரல பலவீனமாக, ஆனால் துணிச்சலோடு ஒலித்தது. புகச்சோவ் என்னை ஓரென்புர்குக்கு வேவு பார்ப்பதற்காகவே அனுப்பினான்; நான் தினந்தோறும் கோட்டைக்கு வெளியே சென்று கலகக்காரர்களைச் சந்தித்து நகரத்தில் உள்ள நிலைமைகளைப் பற்றிக் கடிதம் கொடுத்து விட்டேன்; கடைசியில் நேரடியாகவே பாசாங்குக்காரனோடு சேர்ந்து கொண்டேன்; அவனோடு ஒவ்வொரு கோட்டையாகப் போய் அங்கே புகச்சோவினால் நியமிக்கப்பட்டிருந்த அதிகாரிகளுக்கு எல்லாக் கெடுதல்களையும் செய்தேன்; அவர்களுடைய பதவிகளைப் பிடுங்குவதும் பாசாங்குக்காரனின் அன்பளிப்புகளைப் பெறுவதும் என்னுடைய நோக்கம்— இப்படியே சொல்லிக் கொண்டு போனான். நான் அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். ஒரு விஷயம் மட்டும் எனக்கு மன நிம்மதியைக் கொடுத்தது: இந்தக் கீழ்த் தரமான ராஸ்கல் மார்யா இவானவ்னாவின் பெயரை ஒரு தடவை கூடச் சொல்லவில்லை. அதற்கு என்ன காரணம்? அவள் தன்னை மிகவும் அருவருப்போடு ஒதுக்கி விட்டதால் ஏற்பட்ட ஆணவ பங்கமா? அல்லது எந்த உணர்ச்சியினால் விசாரணைக் குழுவினரிடம் அவள் பெயரைச் சொல்வதற்கு நான் விரும்பவில்லையோ,

அதே உணர்ச்சியில் ஒரு சிறு பொறி அவனிடமும் இருந்ததா? எப்படி வேண்டுமாஞலும் இருக்கட்டும். பெலகோர்ஸ்க் கோட்டைத் தளகர்த்தரின் மகள் பெயர் விசாரணைக் குழுவிடம் சொல்லப்படவில்லை. இது என்னுடைய முடிவை மேலும் உறுதிப்படுத்தியது. ஷ்வாப்ரின் தெரிவித்திருக்கும் சாட்சியத்தை மறுத்து நான் ஏதேனும் சொல்ல விரும்பிஞல் அப்படியே சொல்லலாம் என்று விசாரணைக் குழு எனக்குத் தெரிவித்த பொழுது நான் எல்லா விவரங்களையும் முதலிலேயே தெரிவித்து விட்டேன்; அந்த சாட்சியமே போதும் என்ற காரணத்தால் புதிதாக எதுவும் சொல்ல விரும்பவில்லை என்று கூறினேன். எங்களைச் சிறைக்குக் கொண்டு போகுமாறு ஜெனரல் உத்தரவு கொடுத்தார். நாங்கள் இருவரும் ஒன்ருகப் புறப்பட்டோம். நான் அமைதியாக ஷ்வாப்ரினுடைய முகத்தைப் பார்த்தேன், ஆஞல் ஒன்றும் பேசவில்லை. அவர் வெறுப்போடு சிரித்தார். தன்னுடைய கால் சங்கிலிகளைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு எனக்கு முன்னதாக எட்டி நடந்து சென்ருர். என்னைச் சிறைக்குக் கொண்டு வந்தார்கள்; மறுபடியும் குறுக்கு விசாரணைக்காக என்னைக் கூப்பிடவில்லை.

இப்பொழுது நான் வாசகருக்குத் தெரிவிக்கப் போகும் சம்பவங்களை நான் நேரில் பார்க்கவில்லை. ஆஞல் இந்த சம்பவங்களைப் பற்றி நான் திரும்பத் திரும்பக் கேள்விப்பட்ட காரணத்தால் சிறு நிகழ்ச்சிகள் உட்பட எல்லாமே என்னுடைய நினைவில் அப்படியே பதிந்து விட்டன. அந்த சம்பவங்கள் நடைபெறும் பொழுது மற்றவர்களுடைய பார்வைக்குத் தெரியாதபடி நானே அங்கேயிருந்தது போல ஒரு உணர்ச்சி எனக்கு ஏற்படுகிறது.

என்னுடைய பெற்றோர்கள் மார்யா இவானவ்னவை அன்போடு வரவேற்று உபசரித்தார்கள். சென்ற நூற்றாண்டில் நம் நாட்டில் மக்களிடையே நிலவிய உபசரிப்பைத்தான் அதற்கு உதாரணமாகச் சொல்ல முடியும். அனாதையான ஒரு ஏழைப் பெண்ணுக்குத் தாங்கள் அடைக்கலம் கொடுத்து உதவுவது இறைவன் திருவருளால் கிடைத்த அரிய வாய்ப்பு என்று மகிழ்ச்சி அடைந்தார்கள். வெகு சீக்கிரத்தில் அவர்களுக்கு மார்யா இவானவ்னவை மிகவும் பிடித்து விட்டது. ஏனென்றால் அந்தப் பெண்ணோடு பழகிய எல்லோருக்குமே அவளை நிச்சயமாகப் பிடிக்கும். என் தகப்பனார் என்னுடைய விருப்பத்தை வெறும் சபலம் என்று முதலில் நினைத்ததை இப்பொழுது விட்டுவிட்டார். என் தாயாரோ தன் மகன் பெத்ரூஷாவுக்கும் காப்டனின் அருமை மகளுக்கும் திருமணம் நடக்கும் நன்னாளை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

என்னைக் கைது செய்திருப்பதாக வதந்தியைக் கேள்விப்பட்டதும் என் குடும்பத்தினர் மிகவும் குழம்பிப் போனார்கள். எனக்கும் புகச்சோவுக்குமிருந்த விசித்திரமான நட்பைப் பற்றி மார்யா இவானவ்னா சுவையாக வர்ணிப்பதைக் கேட்டு என் பெற்றோர்கள் உற்சாகமாகச் சிரிப்பதுண்டு. அந்த நட்பு தவறானதாக இருக்கலாம் என்ற கவலை அவர்களுக்கு ஏற்படவில்லை. சக்கரவர்த்தினியின் ஆட்சிக்கு விரோதமாகவும், மேன் மக்களுக்கு எதிராகவும் வெடித்த கலகத்தில் நானும் சம்பந்தப்பட்டதாகச் சொல்லப்பட்டதை என் தகப்பனாரால் நம்ப முடியவில்லை. அவர் ஸவேலிச்சைக் கூப்பிட்டு துருவித் துருவிக் கேட்டார். புகச்சோவ் தன்னுடைய எஜமானருக்கு விருந்தளித்ததும், அன்பளிப்புகள் வழங்கி

யதும் உண்மையென்ற போதிலும் நாஜத் துரோகம் என்ற பேச்சுக்கே அதில் இடமில்லையென்று எனது முன்னுள் ஆசிரியன் விளக்கியிருக்கிருன். இதைக் கேட்ட பிறகு என் பெற்ருேர்களின் கவலை மறைந்து விட்டது; விரைவில் சாதகமான செய்திவரும் என்று நம்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். மார்யா இவானவ்ஞ வின் மனதில் அதிகமான கவலை ஏற்பட்டிருந்தாலும், அவளிடம் அடக்கமும் நற்பண்புகளும் நிறைந்திருந்த படியால் அவளும் இதைப் பற்றிப் பேசவில்லை.

இப்படிச் சில வாரங்கள் கழிந்தன... பீட்டர்ஸ் பர்கிலிருந்து எங்கள் உறவினரான இளவரசர் பி... யிடமிருந்து என் தகப்பனுருக்கு திடீரென்று ஒரு கடிதம் வந்தது. அதில் வழக்கமான முன்னுரைக்குப் பிறகு, இளவரசர் பி... என்னைப் பற்றிக் குறிப்பிட் டிருக்கிருர். கலகக்காரர்களின் சதித் திட்டங்களில் நான் சம்பந்தப்பட்டிருந்ததாகச் சொல்லப்பட்ட புகார்களைப் பற்றி விசாரணை நடைபெற்றதாகவும், துரதிருஷ்டவசமாக அந்தப் புகார்களுக்கு ஆதாரங் களிருப்பதாக முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்றும் தெரிவித்தார். எனக்கு மிகவும் கடுமையான தண் டனை கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்பது நியாயமா ஞலும் சக்கரவர்த்தினி அவர்கள் என் தகப்பனுரின் முதிர்ந்த வயதையும் அவருடைய கடந்த கால சேவைகளையும் மனதில் கொண்டு அவருடைய வெறுக் கத்தக்க மகனை மன்னிக்க முடிவு செய்திருப்பதா கவும், கடுந்தண்டனைக்குப் பதிலாக தொலை தூரத் திலுள்ள சைபீரியாவுக்கு என்னை ஆயுள் பூராவும் நாடு கடத்துவதென முடிவு செய்திருப்பதாகவும் எழுதியிருந்தார்.

இந்தக் கடிதம் என் தகப்பனுருக்கு மரண அடி

யாக இருந்தது. அவருடைய வழக்கமான உறுதி எங்கோ போயிற்று. அவருடைய துயரத்தைப் (பெரும்பாலும் மௌனமாகவே) புலம்பினர். ''புகச்சோவின் சதித் திட்டங்களுக்கு என் மகன் உடந்தையா? உடந்தையா?'' என்று திரும்பத் திரும்பக் கேட்பார். ''கடவுளே! எனக்கு இப்படியும் ஒரு காலமா? சக்கரவர்த்தினி என் மகனுக்கு மன்னிப்பளித்திருக்கிறர்! அதனால் எல்லாம் சரியாகி விடுமா? கடுந்தண்டனைக்கு நான் பயப்படவில்லை. என்னுடைய முன்னேர்களில் ஒருவர் தமக்கு நியாயம் என்று தோன்றிய கருத்துக்களுக்காக உயிரைக் கொடுத்திருக்கிறர். என் தகப்பனர் வலீன்ஸ்கி, ஹ்ருஷ்சோவ் ஆகியவர்களோடு சேர்ந்து கொள்கைக்காக மரண தண்டனை அடைந்தார்.* ஆனல் மேன் மக்கள் குடும்பத்திலே பிறந்த என் மகன் தன் விசுவாசப் பிரமாணத்தை உதறித் தள்ளிவிட்டுப் பண்ணையடிமைகள், போக்கிரிகள், கொலைகாரர்களோடு சேர்வதா?.. நீங்காத பழி வந்து விட்டதே!..'' என்று புலம்பினர். என் தகப்பனரின் மன வேதனையைக் கண்டு பயந்து போன காரணத்தால் என் தாயார் அவருக்கு முன்பாகக் கண்ணீர் வடிப்பதில்லை. இந்த வதந்திகளை நம்ப முடியாது; மற்றவர்கள் சொல்வதைப் பற்றி நாம் ஏன் கவலைப்பட வேண்டும் என்று அவரைத் தேற்றுவாள். ஆனல் என் தகப்பனரை யாரும் தேற்ற முடியவில்லை.

மார்யா இவானவ்ன மற்றவர்கள் எல்லோரை

* ஆன்ன இயொயானவ்னவின் ஆட்சியின் போது பிரோனுக்கு அரசாங்கத்தில் ஏற்பட்டிருந்த அதிகப்படியான செல்வாக்குக்கு எதிராக **வலீன்ஸ்கி** என்ற அமைச்சரும் **ஹ்ருஷ்சோவ்** என்ற கடற்படை அட்மிரலும் சதியில் ஈடுபட்டனர். அதற்காக 1740ம் வருடத்தில் அவர்களுக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. — **ப-ர்.**

யும் காட்டிலும் அதிகமான துன்பத்தை அனுபவித் தாள். விசாரணையின் போது நான் சுலபமாக என்னு டைய நடவடிக்கைகளை எந்த நிமிடத்திலும் நியாயப் படுத்தியிருக்க முடியும் என்று அவள் நம்பினாள். எனவே அவள் உண்மையை ஊகித்துக் கொண்டு என்னுடைய துன்பங்களுக்குத் தானே காரணமாக இருப்பதாக வேதனைப்பட்டாள். மற்றவர்களிடமிருந்து தன்னுடைய துயரத்தையும் கண்ணீரையும் மறைத்துக் கொண்டு என்னுடைய விடுதலைக்கு ஏதேனும் வழி இருக்கிறதா என்று எப்பொழுதும் முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஒரு நாள் மாலை நேரத்தில் என்னுடைய தகப் பனார் சோபாவில் உட்கார்ந்து கொண்டு **அரண்மனை அறிக்கையைப்** புரட்டிக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் அவருடைய எண்ணங்கள் வேறொன்றில் ஈடுபட்டிருந்த காரணத்தால் இதைப் படிக்கும் பொழுது வழக்க மாக அவருக்கு ஏற்படக் கூடிய விளைவுகள் அப்பொ ழுது ஏற்படவில்லை. அவர் பழைய காலத்தில் படை கள் முன்னேறிச் செல்லும் பொழுது பாடுகின்ற இசையைச் சீட்டியடித்துக் கொண்டிருந்தார். என் தாயார் கம்பளி நூலைக் கொண்டு மௌனமாகப் பனியன் பின்னிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் கண் களிலிருந்து கண்ணீர்த்துளிகள் அவ்வப்பொழுது கம்பளி நூலின் மீது விழுந்து கொண்டிருந்தன. அவள் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த மார்யா இவா னவ்னா தான் செய்து கொண்டிருந்த சித்திரத்தை யல் வேலையை திடீரென்று நிறுத்திவிட்டுப் பீட்டர்ஸ் பர்க் நகரத்தில் தனக்கு முக்கியமான வேலை ஏற் பட்டிருப்பதாகவும் எனவே தன்னுடைய பயணத் துக்கு ஒரு வண்டியைக் கொடுத்துதவுமாறும் கேட்டுக்

கொண்டாள். இதைக் கேட்ட பொழுது என் தாயா ருக்கு அதிகமான வருத்தம் ஏற்பட்டது. ''மார்யா இவானவ்னு! பீட்டர்ஸ்பர்க்குக்கு நீ ஏன் போக வேண்டும்? நீயும் எங்களைக் கைவிட்டுவிட மாட்டாய் அல்லவா?'' என்று கேட்டாள். சக்கரவர்த்தினியிடம் விசுவாசத்தோடு நடந்து கொண்டதால் உயிரைப் பறிகொடுத்த ஒரு தளகர்த்தரின் மகள் என்ற முறை யில் செல்வாக்குள்ள நபர்கள் சிலரைச் சந்தித்து அவர்களுடைய உதவியும் பாதுகாப்பும் தனக்கு வேண்டுமென்று வற்புறுத்தப் போவதாகவும், எனவே தன்னுடைய எதிர்கால வாழ்க்கையே இந்தப் பிர யாணத்தைப் பொறுத்து இருக்கிறது என்று மார்யா இவானவ்னு பதிலளித்தாள்.

என் தகப்பனுர் தலையைக் குனிந்து கொண்டார். தன் மகன் செய்ததாகச் சொல்லப்படும் குற்றத்தை நினைவு படுத்தக் கூடிய எந்தப் பேச்சும் அவருக்கு வேதனையைத் தந்தது; அவருடைய காதுகளில் நாராச மாக ஒலித்தது. ''பெண்ணே! போய்வா!'' என்று சொல்லிவிட்டுப் பெருமூச்சுவிட்டார். ''உன்னுடைய மகிழ்ச்சிக்குத் தேவையான எந்தக் காரியத்துக்கும் நாங்கள் குறுக்கே நிற்கக் கூடாது. துரோகி என்று முடிவு செய்யப்பட்ட ஒருவனேடு உன் வாழ்க்கையைச் சம்பந்தப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டாம். அவனைப் போன்ற துரோகி உனக்கு ஏற்றவனல்ல. உனக்கு ஒரு நல்ல கணவன் கிடைப்பதற்குக் கடவுள் உதவி செய்வார்'' என்று சொல்லிவிட்டு அவர் அறை யிலிருந்து வெளியே போய் விட்டார்.

என் தாயாரோடு தனியாக இருந்த பொழுது மார்யா இவானவ்னு தன்னுடைய திட்டங்களில் பெரும் பகுதியை என் தாயாரிடம் தெரிவித்திருக்

கிருள். உடனே என் தாயார் கண்ணீர் விட்டபடியே அவளேக் கட்டியணேத்து, அவளுடைய முயற்சிகள் வெற்றி பெற வேண்டுமென்று கடவுளேப் பிரார்த்திப் பதாகக் கூறிஞள். பிரயாணத்துக்குத் தேவையான தயாரிப்புகள் முடிந்ததும், சில தினங்களுக்குப் பிறகு மார்யா இவானவ்ஞ பணிவு நிறைந்த பலாஷ்கா வுடனும் நம்பிக்கைக்குரிய ஸவேலிச்சோடும் தன் பிர யாணத்தைத் தொடங்கிஞள். என்னே விட்டுப் பிரிந் திருப்பதை நினேத்து வேதனேயடைந்து கொண்டிருந்த ஸவேலிச் நான் திருமணம் புரிந்து கொள்ளப் போகும் பெண்ணுக்குச் சேவை செய்வதைப் பற்றித் திருப்தி அடைந்திருக்கிருன்.

மார்யா இவானவ்ஞ எந்த ஆபத்தும் இல்லாமல் ஸபீயாவுக்கு* வந்து சேர்ந்தாள். சக்கரவர்த்தினியும் அவள் பரிவாரங்களும் பக்கத்திலிருக்கும் ஜார்ஸ்கயே செலோவில் தங்கியிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு உடனே அங்கே தங்கியிருக்க முடிவு செய்தாள். அங்கே அவ ளுக்கு அஞ்சல் நிலேயத்தின் தடுப்புக்குப் பின்ஞலுள்ள மூலேயில் தான் தங்க இடம் கிடைத்தது. அஞ்சல் நிலேய அதிகாரியின் மனேவி அவளிடம் உடனே பேச்சுக் கொடுத்து, அரண்மனேயிலுள்ள ஒரு பணி யாளரின் மைத்துனி என்று தன்னே அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு அரண்மனே வாழ்க்கையின் இரகசியங்கள் பலவற்றையும் எடுத்துக் கூறிஞள். சக்கரவர்த்தினி வழக்கமாக எத்தனே மணிக்குத் தூங்கியெழுந்திருப் பாள், காப்பி சாப்பிடுவது எப்பொழுது, உலாவப் போவது எப்பொழுது, அவரோடு கூடச் செல்வது

* ஸபீயா ஜார்ஸ்கயே செலோ பூங்காவுக்குச் சமீபத்தில் அமைந்திருந்த இராணுவ முகாம். 1808ம் வருடத்திலிருந்து ஜார்ஸ்கயே செலோவோடு சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது. — ப-ர்.

யார், முந்திய இரவில் உணவருந்தும் போது சக்கர வர்த்தினி குறிப்பாகத் தெரிவித்த கருத்து என்ன, அன்று மாலையில் சக்கரவர்த்தினி யாருக்குப் பேட்டி யளித்தாள் என்பது போன்ற விவரங்களைச் சொன் ஞள். சுருக்கமாகச் சொல்ல வேண்டுமாஞல் ஆன்ஞ விலாசியெவ்ஞவின் உரையாடல் வரலாற்றிலே ஒரு சுவையான பக்கம்; பிற்காலத்திய தலைமுறையின ருக்குப் பெருநிதி என்று கூற வேண்டும். அவள் சொன்னது எல்லாவற்றையும் மார்யா இவானவ்ஞ மிகவும் கவனமாகக் கேட்டாள். அவர்கள் இரு வரும் பூங்காவுக்குச் சென்றனர். போகும் வழியில் ஆன்ஞ விலாசியெவ்ஞ ஒவ்வொரு பாதையையும் பாலத்தையும் சுட்டிக்காட்டி, அதன் சரித்திரத்தைச் சொல்லிக் கொண்டுவந்தாள். அவர்கள் பூங்காவைச் சுற்றிப் பார்த்து விட்டு அஞ்சல் நிலையத்துக்குத் திரும்புவதற்குள் அவர்களிருவரும் மிகவும் நெருக்க மாகி விட்டார்கள்.

மறு நாள் அதிகாலையில் மார்யா இவானவ்ஞ எழுந்து உடைகளை மாற்றிக் கொண்டு பூங்காவுக்குச் சென்ருள். இலையுதிர் காலத்தில் வீசுகின்ற வாடைக் காற்றிஞல் மஞ்சளாக மாறிவிட்ட மரங்களின் உச் சியில் அந்த அழகான காலை நேரத்தில் கதிரவனின் இளம் கதிர்கள் தங்க முலாம் பூசிக் கொண்டிருந்தன. பெரிய ஏரியில் தண்ணீர் அமைதியாகப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. சற்று நேரத்துக்கு முன்பாக உறக் கம் கலைந்த அன்னப் பறவைகள் ஏரிக் கரையின் ஓரங்களில் கறுமையாகத் தெரிந்த புதர்களின் மறை விலிருந்து புறப்பட்டு கம்பீரமாகத் தண்ணீரில் மிதந்து வந்து கொண்டிருந்தன. பியோத்தர் அலெக் சாந்தரவிச் ரும்யான்த்செவ் பிரபு சமீபத்தில் பெற்ற

இராணுவ வெற்றிகளைக் கௌரவிப்பதற்காக புல் வெளியின் மத்தியில் வெற்றிக் கம்பம் நிறுவப்பட்டிருந் தது*. மார்யா இவானவ்னு அந்த அழகான புல்வெளி யின் அருகில் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தாள். திடீரென்று ஒரு சிறு ஆங்கில நாய் அவளை நோக்கிக் குரைத்துக் கொண்டு ஓடி வந்ததும் அவள் பயந்து போய் அப்படியே நின்றாள். ''பயப்பட வேண்டாம்! அது கடிக்காது'' என்று ஓர் இனிமையான பெண் குரல் அதே சமயத்தில் அவள் காதில் விழுந்தது. அந்த வெற்றிக் கம்பத்துக்கு எதிரில் போடப்பட்டிருந்த பெஞ்சின் மீது உட்கார்ந்திருந்த சீமாட்டியை மார்யா இவானவ்னு பார்த்தாள். அவள் அந்த பெஞ்சின் அருகே சென்று ஒரு ஓரத்தில் உட்கார்ந் தாள். அந்த சீமாட்டி அவளைக் கவனமாகப் பார்த் தாள். அது போலவே மார்யா இவானவ்னுவும் சில தடவை ஓரப் பார்வை பார்த்ததன் மூலமே அந்தச் சீமாட்டியை உச்சந் தலையிலிருந்து உள்ளங் கால் வரை கவனமாகப் பார்த்துக் கொண்டாள். அந்த சீமாட்டி வெள்ளை நிறத்தில் நீண்ட உடையும் பஞ்சடைத்த மேலங்கியும் இரவுத் தொப்பியும் அணிந்திருந்தாள். அவளுக்கு சுமார் நாற்பது வய தாகியிருக்குமென்று மார்யா இவானவ்னு மதித்தாள். அவள் முகம் நல்ல நிறத்தோடு அமைதியாகவும் கம்பீரமாகவும் தோற்றமளித்தது. அவளுடைய நீல விழிகளில், உதடுகளில் மலர்ந்த சிரிப்பில் வருணிக்க முடியாத வசீகரமிருந்தது. அந்த சீமாட்டியே முதலில் பேச ஆரம்பித்தாள்.

* 1770ல் ககூல் நதிக் கரையில் துருக்கிப் படைகளை ருஷ்யத் துருப்புகள் வெற்றி கொண்டதன் நினைவாக எழுப்பப்பட்ட கம்பம். — ப-ர்.

''நீங்கள் இங்கே சுற்றுப்புறத்தில் வசிக்கிற பெண்ணாகத் தெரியவில்லையே. எங்கே இருக்கிறீர்கள்?'' என்று கேட்டாள்.

''நான் வெளியூர், இங்கு நேற்றுத்தான் வந்தேன்.''

''உங்கள் பெற்றோர்களோடு வந்திருக்கிறீர்களா?''

''இல்லை, சீமாட்டியே! நான் தனியாகத்தான் வந்தேன்.''

''தனியாகப் புறப்பட்டு வந்தீர்களா? இளம் வயதில் அப்படித் தனியாக வரலாமா?''

''என் தகப்பனாரையும் தாயாரையும் சமீபத்தில் இழந்து விட்டேன்.''

''ஏதோ ஒரு முக்கிய விஷயமாக வந்திருக்கிறீர்கள். அப்படித்தானே?''

''ஆமாம். சக்கரவர்த்தினியைச் சந்தித்து ஒரு மனுக் கொடுப்பதற்காக வந்திருக்கிறேன்.''

''உங்களுடைய பெற்றோர்களை சமீபத்தில் இழந்து விட்டதாகச் சொல்கிறீர்கள். உங்களுக்கு ஏதேனும் அநீதி ஏற்பட்டதா? அதைப் பற்றிப் புகார் செய்ய வந்திருக்கிறீர்களா?''

''சீமாட்டியே இல்லை. நான் நீதி கேட்டு வரவில்லை. எனக்கு ஒரு உதவி செய்யுமாறு கேட்பதற்காக வந்திருக்கிறேன்.''

''நீங்கள் யார் என்று நான் தெரிந்து கொள்ளலாமா?''

''காப்டன் மிரோனவின் மகள் நான்.''

''காப்டன் மிரோனவ்! பெலகோர்ஸ்க் கோட்டையில் முன்பு தளகர்த்தராக இருந்தாரே—அவருடைய மகளா?''

''சீமாட்டி! ஆமாம்.''

அந்த சீமாட்டி உணர்ச்சி வசப்பட்டது போலத் தோன்றியது.

''உங்களுடைய சொந்த விஷயத்தில் நான் தலை யிடுவதாக நினைக்க வேண்டாம்'' என்று மிகவும் அன்போடு கூறினாள். ''நான் அரண்மனையோடு சம் பந்தப்பட்டவள். உங்களுடைய வேண்டுகோள் என்ன என்று எனக்குச் சொன்னால், நான் என்னால் முடிந்த உதவிகளைச் செய்யக் கூடும்'' என்றாள்.

மார்யா இவானவ்னா எழுந்து நின்று அந்த சீமாட்டிக்குப் பணிவோடு நன்றி சொன்னாள். அந்த சீமாட்டி யார் என்று தெரியாவிட்டாலும், அவளுக்குத் தன் மீது அனுதாபம் ஏற்பட்டிருக் கிறது; அவளிடம் நம்பிக்கை வைப்பது பலன் தரும் என்று மார்யா இவானவ்னாவின் மனதில் அழுத்த மான எண்ணம் தோன்றியது. அவள் தன் பையிலி ருந்து ஒரு மடித்த காகிதத்தை எடுத்துத் தன்னைப் பாதுகாக்க முன்வந்திருக்கும் பெயர் தெரியாத சீமாட்டியிடம் கொடுத்தாள். அந்த சீமாட்டி அதை மௌனமாகப் படித்தாள்.

அந்தக் கடிதத்தில் எழுதப்பட்டிருந்ததை அவள் முதலில் அனுதாபத்தோடும் கவனத்தோடும் படித் தாள். ஆனால் சற்று நேரத்தில் அவள் முகபாவம் திடீரென்று மாறியது. சில வினாடிகளுக்கு முன்பு அமைதியாகவும் இனிமையாகவும் தோன்றிய சீமாட் டியின் முகம் இப்பொழுது கடுகடுப்பாக மாறியது. அவள் முகத்தைக் கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்த மார்யா இவானவ்னா இந்த மாற்றத்தைக் கண்டு கலவரமடைந்தாள்.

''கிரின்யோவுக்கு மன்னிப்பளிக்குமாறு நீங்கள் கேட்டிருக்கிறீர்கள்'' என்று சீமாட்டி அருவருப்

பாகச் சொன்னுள். ''சக்கரவர்த்தினி அவனை மன்னிக்கப் போவதில்லை. அவன் பாசாங்குக்காரனேடு சேர்ந்ததற்கு அறியாமையும் விளையாட்டுத்தனமும் காரணமல்ல; அவன் கொள்கையில்லாத ஆபத்தான போக்கிரி. அவனுடைய துரோகத்தை மன்னிக்க முடியாது.''

''இல்லை! இது உண்மையல்ல!'' என்று மார்யா இவானவ்னு பலமாகச் சொல்லி விட்டாள்.

''உண்மை இல்லையா?'' என்று அந்தச் சீமாட்டி திருப்பிக் கேட்ட பொழுது அவள் முகம் சிவந்து போயிருந்தது.

''உண்மையல்ல! அது உண்மையல்ல என்று நான் சத்தியம் செய்வேன்! என்ன நடந்தென்று எனக்குத் தெரியும். நான் உங்களிடம் எல்லாவற்றையும் விளக்கமாகச் சொல்கிறேன். அவர் எனக்காகத் தான் எல்லாக் கஷ்டங்களையும் எற்றுக் கொண்டார். விசாரணையின் போது அவர் உண்மையான காரணத்தைச் சொல்லியிருக்கலாம். ஆனுல் அந்த விசாரணையில் என் பெயரைச் சொல்லி என்னை இழுத்துவிட விரும்பாததனுல்தான் அவர் பேசாமலிருந்து விட்டார்.'' இதற்குப் பிறகு அவள் வாசகருக்கு முன்பே தெரிந்த கதையை அந்தச் சீமாட்டியிடம் ஆர்வத்தோடு கூறினுள்.

அவள் சொல்லிக் கொண்டிருந்த விவரங்களை சீமாட்டி கவனமாகக் கேட்டாள்.

பிறகு ''நீங்கள் எங்கே தங்கியிருக்கிறீர்கள்?'' என்று கேட்டாள். ஆன்னு விலாசியெவ்னுவின் வீட்டில் தங்கியிருப்பதாகச் சொன்னதும் அவள் சிரித்துக் கொண்டாள்.

''அவளை எனக்கு நன்ருகத் தெரியும். நாம்

இரண்டாம் எகதிரீனா. வி. பரவிகோவ்ஸ்கி வரைந்த உருவச் சித்திரத்தை மாதிரியாகக் கொண்டு இ. ஊத்கின் செதுக்கிய ஓவியம் (பூஷ்கின் இதை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்த நாவலின் பதினான்காம் அத்தியாயத்தில் இரண்டாம் எகதிரீனாவை வர்ணித்தார்.) 1827.

இங்கே சந்தித்ததைப் பற்றி யாரிடமும் சொல்ல வேண்டாம். போய்வாருங்கள். உங்களுடைய மனு வுக்குச் சீக்கிரமே பதில் வரும் என்று நான் நம்பு கிறேன்'' என்ருள்.

இவ்வாறு கூறிவிட்டு அவள் எழுந்து வேலி போடப்பட்ட ஒரு பகுதிக்குள் நடந்து சென்ருள். மார்யா இவானவ்ன அளவற்ற நம்பிக்கைகளோடு ஆன்ன விலாசியெவ்னவின் வீட்டை நோக்கி நடந் தாள்.

இலையுதிர் காலத்தில் காலே நேரத்தில் இப்படி உலாவப் போகலாமா, அது இளம் பெண்களுக்குக் கெடுதலாயிற்றே என்று ஆன்ன விலாசியெவ்ன கோபித்துக் கொண்டாள். பிறகு சமோவார் பாத் திரத்தைக் கொண்டுவந்து வைத்துத் தேநீர் தயாரித் தாள். வழக்கம் போல அரண்மனைக் கதை ஒன்றை நீட்டி முழக்கிச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது அரண்மனை ஊழியன் ஒருவன் வீட்டுக்குள் வந்தான். சக்கரவர்த்தினி அவர்கள் மார்யா இவானவ்ன மிரோ னவாவுக்குப் பேட்டியளிக்க மனமுவந்து முடிவு செய் திருப்பதாகவும் அவள் உடனே அரண்மனைக்குப் புறப் பட வேண்டுமென்றும் தெரிவித்தான்.

இதைக் கேட்டதும் ஆன்ன விலாசியெவ்னவுக்குத் திகைப்பும் பரபரப்பும் ஏற்பட்டது, ''அட கட வுளே! சக்கரவர்த்தினி உங்களே அரண்மனைக்கு வரு மாறு அழைத்திருக்கிருர்களே!'' என்று பலமாகச் சொன்னுள். ''நீங்கள் வந்திருப்பது அரண்மனைக்கு எப்படித் தெரியும்? அன்பே! சக்கரவர்த்தினியை எப் படி சந்திக்கப் போகிறீர்கள்? சக்கரவர்த்தினி முன்பு எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று உங் களுக்குத் தெரியுமா?.. நானும் உங்களோடு வரட்

டுமா? வந்தால் உங்களுக்கு ஏதாவது சொல்லிக் கொடுத்து உதவி செய்வேனே! உங்களுடைய பிரயாண உடையில் நீங்கள் அரண்மனைக்குப் போகலாமா? மஞ்சள் மேலங்கியைக் கொடுத்து உதவுமாறு தாதிக்குத் தகவல் கொடுக்கலாமா?'' மார்யா இவானவ்னு தனியாகவே வர வேண்டும்; தான் அப்பொழுது அணிந்திருக்கும் உடையிலேயே வரலாம் என்று சக்கரவர்த்தினி சொல்லி விட்டதாக அரண்மனைப் பணியாள் கூறினுன். பிறகு வேறு வழி இல்லை. மார்யா இவானவ்னு கோச் வண்டியில் உட்கார்ந்து ஆன்னு விலாசியெவ்னுவின் ஆலோசனைகளும் நல்வாழ்த்துக்களும் தொடர அரண்மனைக்குப் புறப்பட்டாள்.

எங்களிருவருடைய எதிர்காலமும் தராசு முனையில் நிற்பதை மார்யா இவானவ்னு புரிந்து கொண்டாள். முதலில் அவளுடைய இருதயம் மிகவும் வேகமாகத் துடித்தது; பிறகு அப்படியே நின்று போய் விட்டது மாதிரித் தோன்றியது. சில நிமிடங்களில் கோச் வண்டி அரண்மனைக்கு முன்னுல் நின்றது. மார்யா இவானவ்னு நடுங்கிக் கொண்டே படிகளில் ஏறினுள். அவளுக்கு முன்னுல் அரண்மனைக் கதவுகள் விசாலமாகத் திறந்திருந்தன. அரண்மனைப் பணியாள் வழி காட்டிக் கொண்டு முன்னே செல்ல அவள் அவனைப் பின் தொடர்ந்து மிக அற்புதமாகத் தோன்றிய பல காலி அறைகளைக் கடந்து போய்க் கொண்டிருந்தாள். கடைசியில் மூடிய கதவுகளுக்கு அருகே அவன் நின்று கொண்டு தான் முன்னுல் போய் அவள் வந்திருப்பதைத் தெரிவிப்பதாகச் சொல்லிவிட்டு உள்ளே சென்றுன். அவள் மட்டும் அங்கே நின்று கொண்டிருந்தாள்.

JEMELJA or EMELKA PUGATSCHEW.

A Rebel in Rußia under the aßumed name of Czar
Peter III, in the Government of Oldenburgh: His
Rebellion commenced about the End of the Year 1773.
He was apprehended at the Conclusion of the Year 1
774, & carried in an Iron Cage to Moscow; where he was
Executed the 21st day of January 1775.

எ. புகச்சோவ். செதுக்கப்பட்ட ஓவியம். 1834.
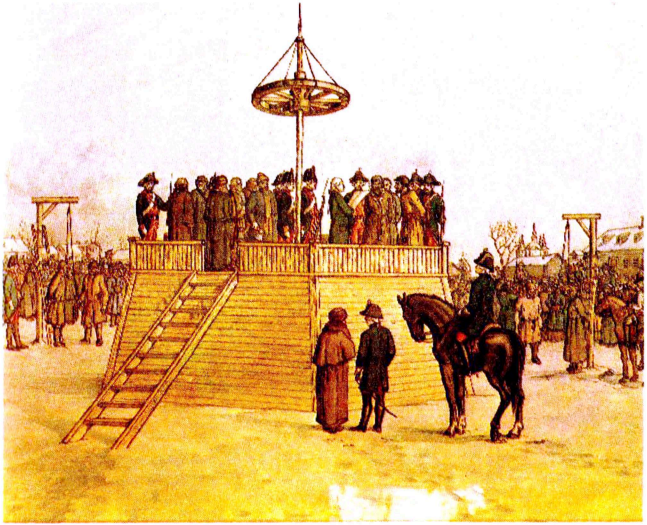
மாஸ்கோவில் பலோத்னயா சதுக்கத்தில் புகச்சோவ் சிரச்சேதம் செய்யப்படுதல் (ஜனவரி 10, 1775). ஏ. போலதவ் வரைந்த சித்திரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட நீர்வண்ண ஓவியம்.

சக்கரவர்த்தினியை நேருக்கு நேராகப் பார்க்கப் போவதை நினைக்கும் பொழுது மார்யா இவானவ்னுவுக்கு ஏற்பட்ட பயத்தில் அவளால் நிற்கக் கூட முடியவில்லை. சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு கதவு திறக்கப்பட்டது. சக்கரவர்த்தினியின் தனியறைக்குள் அவள் நுழைந்தாள்.

சக்கரவர்த்தினி ஒப்பனை மேசைக்கு முன்பாக உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாள். முக்கியமான சில அதிகாரிகள் அங்கே நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் மார்யா இவானவ்னுவைப் பார்த்ததும் மரியாதையோடு வழி விட்டார்கள். சக்கரவர்த்தினி அவளிடம் அன்பாகப் பேசினுள். அப்பொழுது மார்யா இவானவ்னுதான் காலையில் திறந்த மனதோடு பேசிய சீமாட்டி சக்கரவர்த்தினியே என்பதை உணர்ந்தாள். சக்கரவர்த்தினி அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தபடியே அருகில் வருமாறு அழைத்தாள். ''உங்களுடைய வேண்டுகோளை நிறைவேற்றி என்னுடைய வாக்கைக் காப்பாற்ற முடிந்தது பற்றி நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். உங்களுடைய மண மகன் குற்றம் செய்யவில்லை என்பதில் இப்பொழுது எனக்குச் சந்தேகமில்லை. உங்களுடைய காரியம் வெற்றிகரமாக முடிந்து விட்டது. இந்தக் கடிதத்தை உங்களுடைய எதிர்கால மாமனுரிடம் கொண்டு போய்க் கொடுங்கள்'' என்முள்.

மார்யா இவானவ்னு அந்தக் கடிதத்தை வாங்கும் பொழுது அவள் கைகள் நடுங்கின. அப்படியே சக்கரவர்த்தினியின் காலடியில் விழுந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டாள். சக்கரவர்த்தினி அவளைத் தூக்கி முத்தமிட்டாள். பிறகு அவளிடம் அன்பாகப் பேசினுள். ''நீங்கள் பணக்காரப் பெண்ணல்ல என்பது எனக்குத்

தெரியும். காப்டன் மிரோனவின் மகளுக்கு உதவி செய்வது என் கடமையாகும், எனவே எதிர்காலத்தைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம். உங்களுக்கு தேவையான எல்லா உதவிகளையும் நான் செய்வேன்'' என்றாள்.

சக்கரவர்த்தினி அந்த ஏழை அனாதைப் பெண்ணை மிகவும் அன்புடன் உபசரித்த பிறகு விடை கொடுத்து அனுப்பினாள். அதே கோச் வண்டியில் மார்யா இவானவ்னா வீட்டுக்குத் திரும்பினாள். அவள் எப்பொழுது திரும்புவாள் என்று ஆவலோடு காத்துக் கொண்டிருந்த ஆன்னா விலாசியெவ்னா சக்கரவர்த்தினியைப் பற்றிச் சர மாரியாகக் கேள்விகள் கேட்டாள். அந்தக் கேள்விகளுக்கு மார்யா இவானவ்னா முடிந்த வரை பதிலளித்தாள். ஆன்னா விலாசியெவ்னாவுக்கு அவள் மீது கோபமே. ஏனென்றால் அரண்மனைக்குப் போய் சக்கரவர்த்தினியைப் பார்த்துப் பேசிவிட்டுத் திரும்பியவள் பல விஷயங்களை நன்றாக கவனித்துப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பியிருக்க வேண்டாமா? அல்லது பார்த்தவற்றையாவது சரியாக நினைவில் வைத்திருக்க வேண்டாமா? சரி. என்ன இருந்தாலும் கிராமத்தில் பிறந்து வளர்ந்த பெண் தானே! கெட்டிக்காரத்தனம் எப்படி வரும் என்று பெருந்தன்மையோடு அவளை மன்னித்தாள். மார்யா இவானவ்னா பீட்டர்ஸ்பர்கைச் சுற்றிப் பார்ப்பதற்குக் கூடத் தாமதிக்காமல் அன்றைய தினமே கிராமத்துக்குப் புறப்பட்டாள்...

பியோத்தர் அந்திரேயெவிச் கிரின்யோவின் கையேடு இங்கே முடிவடைந்து விடுகிறது. சக்கரவர்த்தினியின்

உத்தரவுப்படி 1774ம் வருடத்தின் கடைசியில் அவர் சிறையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டார்; புகச்சோவுக்கு விதிக்கப்பட்ட மரண தண்டனே நிறைவேற்றப்பட்ட பொழுது அதைப் பார்க்கத் திரண்டிருந்த மக்கள் கூட்டத்தில் அவரும் நின்ற தாகவும், புகச்சோவ் அவரை அடையாளம் கண்டு தம்முடைய தலையை அசைத்ததாகவும், சில நிமிடங்களில் அதே தலை துண்டிக்கப்பட்டு இரத்தம் சொட்டச் சொட்ட மக்கள் முன்னுல் கொண்டுவந்து காட்டப்பட்டதாகவும் அவருடைய குடும்பத்தில் சொல்லி வருகிருர்கள். இறற்குப் பிறகு பியோத்தர் அந்திரேயெவிச் மார்யா இவானவ்னுவைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். இன்றும் அவர்களுடைய சந்ததியினர் ஸிம்பீர்ஸ்க் வட்டாரத்தில் வசதியாக வாழ்ந்து வருகிருர்கள். அ. என்ற இடத்திலிருந்து முப்பது வெர்ஸ்டாக்கள் தூரத்தில் ஒரு கிராமம் பத்து நபர்களுக்குச் சொந்த மானதாக இருக்கிறது. அங்கேயிருக்கும் நாட்டுப் புற வீட்டின் அறை ஒன்றில் சக்கரவர்த்தினி இரண்டாம் எகதிரீனுவின் கையெழுத்தில் உள்ள கடிதம் கண்ணுடிச் சட்டம் போட்டு மாட்டப்பட்டிருக்கிறது. பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்சின் தகப்பனுருக்கு எழுதப் பட்ட அந்தக் கடிதத்தில் அவர் மகனே விடுதலே செய்வதாகவும், காப்டன் மிரோனவின் மகள் நல்லறிவும் நற்பண்புகளும் வாய்க்கப் பெற்றவள் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. பியோத்தர் அந்திரேயெவிச் கிரின்யோவின் கையேட்டை அதில் வருணிக்கப்பட்டுள்ள காலப் பகுதியைப் பற்றி நாம் பல ஆராய்ச்சிகள் செய்திருப்பதால் அவருடைய பேரர்களில் ஒருவர் நம்மிடம் கொடுத்தார். அவருடைய உறவினர்களின் அனுமதியைப் பெற்று

அதைத் தனி நூலாக வெளியிடுகிறோம். ஒவ்வொரு அத்தியாயத் தலைப்புக்கும் பொருத்தமான மேற் கோளை உதவியிருப்பதோடு சில பெயர்களையும் அங் கங்கே மாற்றியிருக்கிறோம்.

பதிப்பாசிரியர்

அக்டோபர் 19, 1836ம் வருடம்

பிற்சேர்க்கை

நீக்கப்பட்ட அத்தியாயம்*

நாங்கள் வோல்கா நதிக் கரையை நெருங்கி விட்டோம். எங்கள் படைப் பிரிவு ஒரு கிராமத்துக்குள் நுழைந்தது. அன்றிரவில் அங்கேயே தங்குவதென்று அதிகாரிகள் முடிவு செய்தனர். ஆற்றின் மறு கரையிலிருந்த எல்லா கிராமங்களுமே கலகத்தில் ஈடுபட்டிருக்கின்றன என்றும் புகச்சோவின் கும்

* **காப்டன் மகள்** நாவல் வெளியிடப்பட்ட பொழுது அரசாங்கத் தணிக்கை காரணமாக இந்த அத்தியாயம் நாவலில் இடம் பெறவில்லை. பூஷ்கின் கையெழுத்துப் பிரதியில் மட்டும்தான் இந்த அத்தியாயம் இருக்கிறது. அவரே ''நீக்கப்பட்ட அத்தியாயம்'' என்று தலைப்பும் கொடுத்திருக்கிறார். சில பாத்திரங்களின் பெயர்களையும் மாற்றி எழுதியிருக்கிறார். உதாரணமாக, கிரின்யோவ் **புலானின்** என்ற பெயரிலும் ஸுரின் **கிரின்யோவ்** என்னும் இந்த அத்தியாயத்தில் அழைக்கப்படுகிறார்கள். — ப-ர்.

பல்கள் எல்லா இடங்களிலும் சுற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன என்றும் கிராமப் பெரியவர் என்னிடம் தெரிவித்தார். இந்தச் செய்தியைக் கேட்டதும் எனக்கு அதிகமான கவலை ஏற்பட்டது. மறு நாள் காலையில் நாங்கள் ஆற்றைக் கடப்பதென்று முடிவு செய்யப்பட்டிருந்தது. நான் பொறுமையில்லாமல் துடிதுடித்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆற்றின் அக் கரையிலிருந்து சுமார் முப்பது வெர்ஸ்டாக்கள் தூரத்தில் என் தகப்பனுருடைய பண்ணை இருந்தது. என்னைப் படகில் அக்கரைக்குக் கொண்டு போய்விட யாராவது வருவார்களா என்று விசாரித்தேன். அந்தக் கிராமத்திலிருந்தவர்கள் எல்லோருமே மீனவர்கள் தான்; எனவே அங்கே பல படகுகளும் இருந்தன. நான் கிரின்யோவிடம் சென்று எனது விருப்பத்தைத் தெரிவித்தேன். ''ஜாக்கிரதை! தனியாகப் போவது பெரும் ஆபத்தாகும். காலை வரை பொறுத்திரு. முதல் கோஷ்டியோடு நாம் அக்கரைக்குப் போவோம். உன் வீட்டில் ஏதேனும் ஆபத்து ஏற்படலாமென்பதால் ஐம்பது ஹுஸார்களையும் கூட்டிக் கொண்டு போவோம்'' என்றுர்.

எனினும் அன்றிரவிலேயே ஆற்றைக் கடப்பதென்று நான் முடிவு செய்தேன். ஒரு படகு தயாராக இருந்தது. இரண்டு படகோட்டிகளோடு அந்தப் படகில் ஏறி உட்கார்ந்தேன். அவர்கள் படகைத் தண்ணீருக்குள் தள்ளிவிட்டுச் சுறுசுறுப்பாகத் துடுப்புகளைப் போட்டார்கள்.

நிர்மலமான வானத்தில் நிலவு பிரகாசமாகத் தெரிந்தது. பருவநிலை அமைதியாக இருந்தது. வோல்கா நதி அமைதியாகவும் சமதளமாகவும் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. தண்ணீரின் கறுப்பான பரப்பில்

படகு தாளலயத்தோடு அசைந்தாடிக் கொண்டு வேகமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது. நான் கற்பனைத் தேரில் விண்ணுக்குப் பறந்தேன். படகு புறப்பட்டு சுமார் அரை மணி நேரம் ஆகியிருக்கும். ஆற்றின் நடுப் பகுதிக்கு வந்து விட்டோம்... திடீரென்று படகோட்டிகள் குசுகுசுவென்று பேசிக் கொண்டார்கள். ''என்ன விஷயம்?'' என்று திடீரென்று கற்பனைச் சுகத்திலிருந்து விடுபட்டுக் கேட்டேன். ''அது என்னவென்று கடவுளுக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். எங்களுக்குத் தெரியவில்லை'' என்று அவர்களிருவரும் ஒரே திசையில் பார்த்த படியே பதிலளித்தார்கள். அவர்கள் பார்த்த திசையை நோக்கி நானும் பார்த்தேன். ஏதோ ஒரு பெரிய பொருள் தண்ணீரின் கீழ் நீரோட்டத்தில் மிதந்து வருவது அந்த இருட்டிலும் தெரிந்தது. அந்த மர்மமான பொருள் சிறிது சிறிதாக எங்கள் படகை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது. படகோட்டிகளிடம் துடுப்புப் போட வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டு அந்தப் பொருள் படகின் அருகில் வரும் வரை காத்திருந்தேன். திடீரென்று நிலா ஒரு மேகத்துக்குப் பின்னால் மறைந்து விட்டது. மிதந்து வந்த பேயுரு இன்னும் அதிகக் கறுப்பாகத் தோன்றியது. அது படகுக்கு மிக அருகே வந்து விட்டது. எனினும் அது என்னவென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ''அது என்னவாக இருக்கும்?'' என்று படகோட்டிகள் பேசிக் கொண்டார்கள். ''அது பாய்மரமல்ல; பாய்களும் இல்லை...'' திடீரென்று மேகங்களுக்குப் பின்னாலிருந்து நிலா வெளியே வந்து ஒளி வீசியதும் நாங்கள் ஒரு பயங்கரமான காட்சியைக் கண்டோம். எங்களை நோக்கி ஒரு மிதவை வந்து கொண்டிருந்

தது. அதன் மத்தியில் தூக்குக் கம்பங்கள் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தன. அதன் குறுக்குச் சட்டத்திலிருந்து மூன்று உடல்கள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. எனக்கு ஒரு விசித்திரமான ஆசை ஏற்பட்டது. தூக்கிலிடப்பட்ட நபர்களின் முகங்களைப் பக்கத்திலே போய்ப்பார்க்க விரும்பினேன்.

நான் உத்தரவிட்டதும் படகோட்டிகள் கொக்கியை வீசி அந்த மிதவையைத் தடுத்து நிறுத்தினர்கள். இப்பொழுது என்னுடைய படகு அந்த மிதக்கும் தூக்கு மேடையில் மோதியது. நான் படகிலிருந்து மிதவையில் தாவிக் குதித்து இரண்டு தூக்குக் கம்பங்களுக்கும் இடையே போய் நின்றேன். தூக்கிலிடப்பட்ட பரிதாபத்துக்குரியவர்களின் மூளியான முகங்கள் மீது நிலா பிரகாசித்தது. அவர்களில் ஒருவன் அதிக வயதான சுவாஷ், மற்றொருவன் சுமார் இருபது வயதுகளே முடிந்த ருஷ்ய விவசாயி; அவன் பலசாலியாகவும் ஆரோக்கியமானவனுகவும் இருந்தான். மூன்றுவது நபரைப் பார்த்த பொழுது எனக்குப் பயங்கரமான அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது. என்னையறியாமல் ஓ வென்று அலறிவிட்டேன். அந்த நபர் வான்யா. ஆம். என்னுடைய ஏழை வான்யாதான். ஏதோ ஒரு கண நேர முட்டாள்தனத்தில் அவன் புகச்சோவின் கலகக் கும்பலோடு சேர்ந்திருக்க வேண்டும். அவர்களுடைய தலைக்கு மேலே ஒரு கறுப்புப் பலகை ஆணியடித்து மாட்டப்பட்டிருந்தது. அதில் ''திருடர்கள் மற்றும் கலகக்காரர்கள்'' என்று வெள்ளை வர்ணத்தில் பெரிய எழுத்துக்களில் எழுதப்பட்டிருந்தது. படகோட்டிகள் கொக்கியை இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டு மிதவையை நிறுத்தி வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நான் அடுத்தபடியாக என்ன

சொல்லப் போகிறேன் என்று அக்கறை இல்லாமல் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நான் மறுபடியும் படகுக்குத் தாவினேன். அந்த மிதவை நீரோட் டத்தில் மிதந்து சென்றது. இருட்டில் தூக்குக் கம் பங்கள் மட்டும் வெகு நேரம் வரை தெரிந்தன. கடைசியில் மிதவை என் பார்வையிலிருந்து மறைந்து போய் விட்டது. எங்கள் படகும் மேடான கரைக்கு வந்து சேர்ந்தது...

நான் படகோட்டிகளுக்குத் தாராளமாகக் கூலி கொடுத்தேன். படகோட்டிகளில் ஒருவன், ஆற்றோரத் திலுள்ள கிராமத்தின் தலைவரிடம் என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு போவதற்கு முன்வந்தான். நான் அவனோடு அந்தத் தலைவர் வீட்டுக்குள் நுழைந்தேன். எனக்குக் குதிரைகள் வேண்டும் என்று நான் சொன்ன பொழுது அந்தக் கிராமத் தலைவர் என்னை விரட்டி யடிப்பது போலப் பார்த்தார். ஆனால் பட கோட்டி அவரிடம் இரகசியமாக ஏதோ பேசிய பிறகு முத லில் காட்டிய கடுகடுப்பை மாற்றிக் கொண்டு குழைய ஆரம்பித்தார். சில நிமிடங்களில் ஒரு டிரோய்கா வண்டி தயாராக வந்து விட்டது. நான் வண்டியில் ஏறிக் கொண்டு என்னுடைய தகப்பனார் வசிக்கும் கிராமத்துக்கு ஓட்டு என்று வண்டிக்காரனிடம் சொன் னேன்.

அந்த விசாலமான நெடுஞ்சாலையில், தூங்கிக் கொண்டிருந்த கிராமங்களைக் கடந்து வண்டி வேகமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது. வழியில் யாராவது என்னை நிறுத்திவிடக் கூடாதே என்ற ஒரே கவலைதான் அந்த நேரத்தில் எனக்கு இருந் தது. வோல்கா நதியில் மிதந்து வந்த தூக்கு மேடை யைப் பார்த்ததிலிருந்து கலகக்காரர்கள் அந்தப்

பகுதியில் நடமாடுவதைத் தெரிந்து கொண்டாலும் அதிகாரிகள் அவர்களைப் பயங்கரமாக ஒடுக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை முக்கியமாகப் புரிந்து கொண்டேன். புகச்சோவ் எனக்குக் கொடுத்த அனுமதிச் சீட்டையும் கர்னல் கிரின்யோவ் கையொப் பமிட்ட உத்தரவையும் சந்தர்ப்பத்துக்குத் தகுந்தாற் போல உபயோகித்துக் கொள்ளலாம் என்ற எண் ணத்தில் என் சட்டைப் பையில் பத்திரமாக வைத் திருந்தேன். ஆனால் போகும் வழியில் யாரும் என் வண்டியை நிறுத்தவில்லை. மறு நாள் அதிகாலையில் எங்கள் கிராமத்தின் எல்லையிலுள்ள ஆற்றையும் பிர் மரக் காட்டையும் பார்த்தேன். வண்டிக்காரன் சாட் டையைச் சொடுக்கி குதிரைகளை விரட்டினான். கால் மணி நேரத்தில் நான் கிராமத்துக்குள் நுழைந்தேன்.

எங்களுடைய பெரிய வீடு கிராமத்தின் மறு கோடியில் இருந்தது. குதிரைகள் வேகமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தன. ஆனால் திடீரென்று வண்டிக்காரன் தெருவின் நடுவிலே குதிரைகளின் கடிவாளத்தை இழுத்து நிறுத்தினான். ''ஏன் நிறுத்தினாய்?'' என்று நான் பொறுமையில்லாமல் கேட்டேன். ''தடுப்பு வைத்திருக்கிறார்கள்'' என்று அவன் குதிரைகளின் பாய்ச்சலை சிரமப்பட்டுக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு பதில் சொன்னான். அந்த இடத்தில் தெருவுக்குக் குறுக்கே இரண்டு கம்புகளைத் திடீரென்று கட்டியிருந் தது உண்மையே. அதன் முன்னால் ஒரு விவசாயி தோளிலே கம்பைச் சாய்த்தபடி நின்று காவல் செய்து கொண்டிருந்தான். அவன் என்னிடம் வந்து தலையிலிருந்த தொப்பியை எடுத்துவிட்டு, அனுமதிச் சீட்டைக் கேட்டான்.

''என்ன இதெல்லாம்? இந்தத் தடுப்பு எதற்கு?

யாரைக் காவல் செய்கிறாய்?'' என்று நான் கேட்டேன்.

''ஏன்? நாங்கள் கலகம் செய்திருக்கிறோம், ஐயா!'' என்று அவன் தலையின் பின்புறத்தைச் சொறிந்து கொண்டு பதில் சொன்னான்.

''உன்னுடைய எஜமானர்கள் எங்கே இருக்கிறார்கள்?'' என்று கவலையோடு கேட்டேன்...

''எஜமானர்களா? எஜமானர்கள் களஞ்சியத்தில் இருக்கிறார்கள்'' என்று பதிலளித்தான்.

''களஞ்சியத்திலா?''

''அந்திரியூஷா அவர்கள் கைகளில் மரச் சட்டத்தை மாட்டினான். அவர்களை சக்கரவர்த்தியிடம் சேர்த்து அறைந்தேன் (இதை நினைத்து வருந்துகிறேன்). பிறகு நானே போய்க் கம்பை இழுத்துத் வாயைப் பிளந்து கொண்டு நிற்காதே!''

அந்தக் காவலாள் தயங்கினான். நான் உடனே வண்டியிலிருந்து கீழே குதித்து அவன் காதைச் சேர்த்து அறைந்தேன் (இதை நினைத்து வருந்துகிறேன்). பிறகு நானே போய்க் கம்பை இழுத்துத் தடையை நீக்கினேன். அவன் வாயைப் பிளந்து கொண்டு ஆச்சரியத்தோடு என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். நான் மறுபடியும் வண்டியில் உட்கார்ந்து கொண்டு பெரிய வீட்டுக்கு ஓட்டு என்று வண்டிக்காரனிடம் சொன்னேன். பெரிய வீட்டின் பின் பகுதியில் களஞ்சியம் இருந்தது. அதன் கதவுகள் பூட்டப்பட்டிருந்தன. இரண்டு விவசாயிகள் கைகளில் கம்புகளோடு காவல் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். வண்டி நேராக அவர்களுக்கு முன்னே போய் நின்றது. நான் வண்டியிலிருந்து குதித்து நேரே அவர்களிடம் போனேன். ''கதவைத்திற!''

என்று அவர்களை அதட்டிச் சொன்னேன். என்னுடைய தோற்றத்தில் ஏதோ ஒரு அம்சம் அவர்களுடைய மனதில் பயத்தை உண்டாக்கியிருக்க வேண்டும். அவர்கள் கம்புகளைக் கீழே போட்டுவிட்டு ஓடி விட்டார்கள். நான் முதலில் கதவின் மேலிருந்த தாழ்ப்பாளை நீக்குவதற்கு முயற்சித்தேன். பிறகு கதவை ஓங்கி உதைத்தேன். ஆனால் அந்தப் பெரிய தாழ்ப்பாள் உறுதியானது; கதவோ ஓக் மரத்தில் செய்யப்பட்டிருந்தது. எனவே எந்தப் பலனும் ஏற்படவில்லை. அந்த நேரத்தில் குடிசையிலிருந்து ஒரு உயரமான இளம் விவசாயி வெளியே வந்தான். என்னைப் பார்த்து ஏன் கலாட்டா செய்கிறாய் என்று மரியாதையில்லாமல் கேட்டான்.

''அந்திரியூஷா எங்கே? அவனை வரச் சொல்'' என்று உரத்த குரலில் பேசினேன்.

''என் பெயர் அந்திரியூஷா அல்ல; அந்திரேய் அஃபனஸியெவிச்'' என்று அவன் கைகளை இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு ஆணவமாகப் பதிலளித்தான். ''உனக்கு என்ன வேண்டும்?''

நான் அவனுக்குப் பதிலளிக்கவில்லை; உடனே ஓடிப் போய் அவன் சட்டையின் கழுத்துப் பட்டையைப் பிடித்து அவனைக் களஞ்சியத்தின் கதவு வரை தர தரவென்று இழுத்துக் கொண்டு போய் கதவைத் திற என்று உத்தரவிட்டேன். அவன் ஒரு வினாடி நேரம் பிடிவாதமாக மறுத்தான். ஆனால் தகப்பனார் மாதிரி நான் கொடுத்த தண்டனைக்கு ஒரு விளைவு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். அவன் சாவியை எடுத்துக் களஞ்சியத்தின் கதவைத் திறந்தான். நான் வாயிலைக் கடந்து உள்ளே பாய்ந்தேன். அங்கே இருட்டாகவே இருந்தது. ஆனால் கூரையிலிருந்த

சிறிய துவாரத்தின் வழியாக உள்ளே நுழைந்த மங்கலான வெளிச்சத்தில் என் தகப்பனுரும் தாயாரும் ஒரு மூலேயில் இருப்பதைப் பார்த்தேன். அவர்களுடைய கால்களில் மரச் சட்டங்கள் பொருத் தப்பட்டுக் கைகள் கயிற்ருல் கட்டப்பட்டிருந்தன. நான் அவர்களே ஆர்வத்தோடு கட்டித் தழுவினேன். என்ருல் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேச முடியவில்லே. அவர்கள் என்னே அதிகமான ஆச்சரியத்தோடு பார்த் தார்கள். மூன்று வருட இராணுவ வாழ்க்கை அவர் களால் அடையாளம் தெரிந்து கொள்ள முடியாத அளவுக்கு என்னே மாற்றியிருந்தது. என் தாயார் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு கண்ணீரைக் கொட் டிஞள்.

திடீரென்று எனக்குப் பின்ஞலிருந்து அறிமுக மான, இனிய குரல் கேட்டது: ''பியோத்தர் அந் திரேயெவிச்! வந்து விட்டீர்களா?'' நான் வாய டைத்துப் போனேன்... நான் திரும்பிப் பார்த்தேன். அங்கே இன்னெரு மூலேயில் மார்யா இவானவ்ஞ கைகள் கட்டப்பட்டுக் கால்களில் மரச் சட்டங்கள் பொருத்தப்பட்டுக் கிடந்தாள்.

என் தகப்பஞர் தம்முடைய கண்களே நம்ப முடியாமல் என்னே மௌனமாகப் பார்த்துக் கொண் டிருந்தார். அவர் முகம் ஆனந்தமயமாகப் பிரகாசித் தது. நான் என்னுடைய வாளே உருவி அவர்களேக் கட்டியிருந்த கயிற்றின் முடிச்சுக்களே அவசரமாக வெட்டினேன்.

''பெத்ருஷா! வா! வா!'' என்று சொல்லிக் கொண்டு என் தகப்பஞர் என்னேத் தன் மார்போடு அணேத்துக் கொண்டார். ''கடவுள் கருணேயால் உன்னேப் பார்க்கும் வரை உயிரோடிருந்து விட் டேன்...''

''பெத்ரூஷா! என் அன்பு மகனே!'' என்று என் தாயார் பேசினுள். ''உன்னை எந்தத் தேவதை இங்கே கூட்டிக் கொண்டு வந்தது? நீ சுகமாக இருக்கிறுயா?'' என்று கேட்டாள்.

அந்தச் சிறையிலிருந்து அவர்களை விடுவிக்க வேண்டுமென்று நான் அவசரப்பட்டேன். ஆனுல் கதவின் அருகே போன பொழுது, கதவு மறுபடியும் பூட்டப்பட்டிருந்தது.

''அந்திரியூஷா! கதவைத் திற!'' என்று சத்தம் போட்டேன்.

''திறக்க மாட்டேன்'' என்று அவன் கதவு இடுக்கின் வழியாகப் பதில் சொன்னுன். ''நீயும் அங்கேயே இரு. கலாட்டா செய்ததற்கும் ஜார் சக்கரவர்த்தியின் அதிகாரிகளைக் கழுத்தைப் பிடித்து இழுத்ததற்கும் உனக்குத் தகுந்த பாடம் கற்பிப்பேன்!'' என்றுன்.

நாங்கள் தப்பிச் செல்வதற்கு ஏதேனும் வழி இருக்கிறதா என்று களஞ்சியத்தை ஆராய்ந்தேன்.

''நடக்காது'' என்று என் தகப்பனுர் கூறினுர். ''என்னுடைய களஞ்சியங்களுக்குள் திருடர்கள் நுழைய முடியாது; வெளியே தப்பிப் போகவும் முடியாது'' என்றுர்.

நான் வந்திருப்பதை நினைத்து லேசாக உற்சாகமடைந்த என்னுடைய தாயார் இப்பொழுது நானும் குடும்பத்தோடு சேர்ந்து பயங்கரமாகச் சாகப் போகிறேனே என்று அதிகக் கலவரமடைந்தாள். ஆனுல் என்னுடைய பெற்றோர்களையும் மார்யா இவானவ்னுவையும் பார்த்த நிமிடத்திலிருந்து நான் முன்னைக் காட்டிலும் நிதானமடைந்தேன். என்னிடம் ஒரு வாளும் இரண்டு கைத்துப்பாக்கிகளும் இருந்த

படியால் முற்று கையிட்டால் அதைச் சமாளிக்க முடியும். மேலும் அன்றிரவுக்குள் கிரின்யோவ் வந்து எங்களை விடுவித்து விடுவார் என்று உறுதியாக நம் பினேன். என் பெற்ருேர்களிடம் இதைச் சொன்ன பிறகு என் தாயாரின் கவலையை ஓரளவுக்குக் குறைக்க முடிந்தது. நாங்கள் பல வருடங்களுக்குப் பிறகு ஒன்ருகக் கூடியிருப்பதன் மகிழ்ச்சியை அனு பவிக்கத் தொடங்கிேைம்.

''பியோத்தர்! நீ குறும்புத் தனமாகப் பல காரியங்களைச் செய்ததைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட பொழுது எனக்கு உன் மீது கோபமேற்பட்டது. ஆனல் அதை இப்பொழுது பேசுவது சரியல்ல. நீ இப்போது திருந்தி விட்டாய்; உன்னுடைய வீணை விளையாட்டுக்களை ஆடி முடித்து விட்டாய் என்று நம்புகிறேன். ஒரு கௌரவமான அதிகாரியாகச் சேவை செய்திருக்கிருய் என்று எனக்குத் தெரியும். உனக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவிக்கிறேன். வயதான காலத்தில் எனக்கு மன நிம்மதியைத் தந்திருக்கிருய். உன்னல் எனக்கு விடுதலை கிடைத்தால் அது எனக்கு இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சியைத் தரும்.''

நான் கண்ணீர் விட்டபடியே அவர் கையை முத்தமிட்டேன். மார்யா இவானவ்னவைப் பார்த் தேன். என்னைப் பார்க்க முடிந்ததே அவளுக்குப் பேரானந்தமாக இருந்த படியால் அவள் மகிழ்ச் சியோடு சாந்தமாகத் தோன்றினள்.

நடுப்பகல் நேரத்தின் போது அளவுக்கு மீறிய கூக்குரலும் சத்தமும் கேட்டன. ''என்ன நடக்கிறது? உன்னுடைய கர்னல் சீக்கிரமாகவே வந்து விட் டாரா?'' என்று என் தகப்பனர் கேட்டார். ''இருக் காது. இரவு நேரத்தில்தான் அவர் இங்கே வந்து

சேர முடியும்'' என்று நான் சொன்னேன். சத்தம் அதிகரிக்க ஆரம்பித்தது. எச்சரிக்கை மணி ஒலித்தது. எங்கள் வீட்டைச் சுற்றி குதிரை வீரர்கள் வேகமாக வந்திறங்கும் சத்தம் கேட்டது. அந்த நேரத்தில் சுவரிலிருந்த ஒரு சிறு பிளவில் ஸவேலிச்சின் கிழட்டுத் தலை தெரிந்தது. ''அந்திரேய் பெத்ரோவிச்! அவ் தோத்யா வசீலியெவ்ஞு! பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்! ஐயா! மார்யா இவானவ்ஞு! சீமாட்டியே! மோசமான தகவல் கிடைத்திருக்கிறது. போக்கிரிகள் கிராமத்துக்குள் வந்து விட்டார்கள். பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்! அவர்களுக்குத் தலைமை வகிப்பது யார் என்று நினைக்கிறீர்கள்? அலெக்சேய் இவானவிச் ஷ்வாப்ரின் தான். அவனைச் சைத்தான் கொண்டு போகட்டும்!'' என்று எனது முன்னுள் ஆசிரியன் மிகவும் பரிதாபமான குரலில் சொன்னுன். அந்தக் கேவலமான பெயரைக் கேட்டதும் மார்யா இவானவ்ஞு என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் கைகளைப் பிசைந்து கொண்டு அசையாமல் நின்றுள்.

''ஸவேலிச்! கவனமாகக் கேள்'' என்று நான் உள்ளேயிருந்து கத்தினேன். ''யாரையாவது ஆற்றங் கரைக்குக் குதிரை மீது அனுப்பு. நாம் மிக அபாய மான நிலையில் இருக்கிறோம் என்பதைக் கர்ன லிடம் உடனே தெரிவிக்குமாறு ஹுஸார் படைக்குத் தகவல் கொடு'' என்றேன்.

''ஐயா! நமக்கு உதவி செய்ய இங்கே ஒரு வரும் இல்லையே. இளைஞர்கள் எல்லோரும் கலகக் காரர்களோடு சேர்ந்து விட்டார்கள். குதிரைகளை முன்பே கைப்பற்றிக் கொண்டார்கள். அட கடவுளே! எதிரிகள் இங்கே வந்து விட்டார்கள். களஞ்சியத் துக்கு வருகிறுர்களே'' என்றுன்.

கதவுக்கு வெளியே பலர் பேசிக் கொண்டிருக்கும் சத்தம் இப்பொழுது கேட்டது. என் தாயாரையும் மார்யா இவானவ்ஞவையும் ஒரு மூலேயில் போய் மறைந்திருக்குமாறு சைகை காட்டிவிட்டு நான் வாளே உருவிக் கொண்டு கதவுக்குப் பக்கத்தில் சுவரில் சாய்ந்து கொண்டு நின்றேன். என் தகப்பஞர் கைத் துப்பாக்கிகளைக் கைகளில் பிடித்துக் கொண்டு சுடுவதற்குத் தயாராக எனக்குப் பக்கத்தில் நின்றார். வெளியில் பூட்டைத் திறக்கும் சத்தம் கேட்டது; கதவைத் திறந்து கொண்டு அந்திரியூஷா உள்ளே வந்தான். அவன் தலே தெரிந்ததும் என்னுடைய வாளே ஓங்கித் தலேயை வெட்டினேன். அவன் உடல் தரையில் விழுந்து பாதையை அடைத்துக் கொண்டது. அதே சமயத்தில் என் தகப்பஞர் வெளியேயிருந்த கும்பலே நோக்கிக் கைத்துப்பாக்கியால் சுட்டார். எங் களே முற்றுகையிட வந்த கூட்டம் அலறிக் கொண்டு பின்வாங்கியது. வாசற்படியில் காயம் பட்டுக் கிடந்த வனே நான் உள்ளே இழுத்துக் கொண்டு கதவைச் சாத்தி உள்ளே தாளிட்டேன். களஞ்சியத்துக்கு வெளியே ஆயுதங்களோடு பெரிய கூட்டம் நின்று கொண்டிருந்தது. அவர்கள் மத்தியில் ஷ்வாப்ரின் நிற்பதையும் பார்த்தேன்.

''பயப்பட வேண்டாம்'' என்று நான் பெண் களேப் பார்த்துச் சொன்னேன். ''நாம் நம்பிக்கை யோடிருக்க வேண்டும். ஐயா! நீங்கள் தயவு செய்து இனிமேல் சுட வேண்டாம். ஒவ்வொரு தோட்டாவும் இனி முக்கியமாகும்'' என்றேன்.

என் தாயார் மௌனமாகப் பிரார்த்தனே செய்து கொண்டிருந்தள்; அவளுக்குப் பக்கத்தில் மார்யா இவானவ்ஞ நின்று வரப் போகும் ஆபத்தை

ஞானிகளுக்குரிய அமைதியோடு எதிர் நோக்கிக் கொண்டிருந்தாள். வெளியே வசவுகளும், பயமுறுத் தல்களும், பேய்க் கூச்சலும் கேட்டுக் கொண்டிருந் தன. யாராவது துணிந்து உள்ளே நுழைந்தால் அவர்களைக் கொன்று விடுவது என்ற உறுதியோடு நான் கதவுக்குப் பக்கத்திலேயே நின்று கொண் டிருந்தேன். திடீரென்று அந்த ராஸ்கல்கள் போட்ட சத்தம் நின்று விட்டது. ஷ்வாப்ரின் என்னைப் பெயர் சொல்லிக் கூப்பிடுகிற சத்தம் தெளிவாகக் கேட்டது.

''நான் இங்கேதானிருக்கிறேன். உனக்கு என்ன வேண்டும்?'' என்று கத்தினேன்.

''புலானின்! எங்களை எதிர்ப்பதால் ஒரு பயனும் ஏற்படாது. சரணாகதி அடைவதுதான் நல்லது. உன் வயதான பெற்றோர்களை நினைத்துப் பார். உன் பிடிவாதம் அவர்களுக்கு ஆபத்தை ஏற்படுத்தும். நான் உங்களைச் சும்மாவிட மாட்டேன்!''

''சீ! துரோகி! உள்ளே வா, பார்த்துக் கொள் கிறேன்.''

''நான் முட்டாள்தனமாக உள்ளே வந்து ஆபத் தில் சிக்க மாட்டேன். என்னுடைய ஆட்களையும் ஆபத்தில் மாட்டிவிட மாட்டேன். நான் களஞ் சியத்துக்குத் தீ வைக்கப் போகிறேன். பெலகோர்ஸ்க் கோட்டையின் டான் குவிக்ஸோத்தே! நீ அப்பொ ழுது என்ன செய்வாய் என்று பார்க்கிறேன். இப் பொழுது சாப்பிடும் நேரம் வந்து விட்டது. நீ இருக்கும் இடத்திலேயே நின்று கொண்டு நிதானமாக யோசனை செய்து பார். மார்யா இவானவ்னா! போய் வருகிறேன். நான் உன்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்கத் தேவையில்லை. உனக்குப் பொழுது சுலபமாகப் போகும். ஏனென்றால் இருட்டில் உன்னுடைய வீரக்

காதலன் பக்கத்திலேயே இருக்கிருனே'' என்று ஷ்வாப்ரின் கிண்டலாகப் பேசிஞர்.

களஞ்சியத்துக்கு வெளியே நபர்களைக் காவலுக்குப் போட்டுவிட்டு ஷ்வாப்ரின் போய் விட்டார். நாங்கள் ஒருவரும் பேசிக் கொள்ளவில்லை. ஏனென்ருல் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமான சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்தோம். அந்தச் சிந்தனையை அடுத்தவருக்குத் தெரிவிப்பதற்கும் கூட நாங்கள் பயந்தோம். ஷ்வாப்ரின் தனக்கு ஏற்படும் கோபத்தில் எத்தகைய தீமைகளைச் செய்வானே என்று நினைத்தேன். நான் 'என்னைப் பற்றிச் சிறிதும் கவலைப்படவில்லை. அப்புறம்—உண்மையைச் சொல்லட்டுமா? என் பெற்ருேர்களைப் பற்றியும் கவலைப்படவில்லை. மார்யா இவானவ்னுவைப் பற்றித்தான் அதிகமாகக் கவலைப் பட்டேன். விவசாயிகளும் பண்ணை அடிமைகளும் என் தாயாரிடம் அதிகமாக மரியாதை காட்டுவார்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். என் தகப்பஞர் கண்டிப் பானவர் என்ற போதிலும் விவசாயிகள் அவரிடம் அன்பாக இருப்பார்கள். ஏனென்ருல் தம்முடைய அதிகாரத்துக்கு உட்பட்டவர்களின் உண்மையான தேவைகள் என்ன என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு உதவி செய்வார்; நியாயமாக நடந்து கொள்வார். அவர்களுடைய கலகம் ஒரு கற்பனையே. அது அவர் களுக்கு நெடுங்காலமாக ஏற்பட்ட கோபத்தின் பிரதிபலிப்பு அல்ல; ஒரு கணப் பொழுதிலேற்பட்ட வெறியின் விளைவு. எனவே அவர்கள் வயதானவர் களிடம் நிச்சயமாக இரக்கம் காட்டுவார்கள் என்று எதிர்பார்க்கலாம். ஆனுல் மார்யா இவானவ்னுவின் கதி என்ன? எந்த தார்மிக நெறிகளையும் பின்பற் ருத ஒரு வெறியனிடம் அவள் சிக்கப் போகி

ருளே! அந்தப் பயங்கரமான நிலைமையைப் பற்றி நான் சிந்திக்கத் துணியவில்லை. அந்தக் குரூரமான எதிரியிடம் அவள் இரண்டாவது தடவையாகச் சிக்கி விடுவதைக் காட்டிலும் நானே அவளைக் கொன்று விடுவது நல்லது (கடவுள் என்னை மன்னிப்பாராக).

மேலும் ஒரு மணி நேரம் கழிந்தது. கிராமத்திலிருந்து கலகக்காரர்கள் குடித்து விட்டுப் பாட்டுப் பாடிக் கொண்டிருக்கும் சத்தம் கேட்டது. எங்களைக் காவல் காத்துக் கொண்டிருந்தவர்களுக்குத் தாங்களும் கிராமத்துக்குப் போய் கேளிக்கைகளில் ஈடுபட வேண்டுமென்று ஆசை. அதற்கு நாங்கள் தடையாக இருப்பதாக எங்கள் மீது கோபம். எனவே எங்களைக் கேவலமாகப் பேசியதோடு எங்களை எப்படிச் சித்திரவதை செய்து கொலை செய்வோம் என்று சொல்லி எங்களைப் பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். ஷ்வாப்ரின் தன்னுடைய பயமுறுத்தலை எப்பொழுது நிறைவேற்றப் போகிறுர் என்று காத்துக் கொண்டிருந்தேன். திடீரென்று அங்கே ஒரு பரபரப்பு ஏற்படுவதை உணர்ந்தோம். மறுபடியும் ஷ்வாப்ரின் பேசுவதைக் கேட்டோம்:

''என்ன? நன்ருகச் சிந்தித்து விட்டீர்களா? நீங்களாகவே என்னிடம் சரணடைந்து விடுவது நல்லது.''

இதற்கு நாங்கள் பதில் சொல்லவில்லை. சிறிது நேரத்துக்குப் பிறகு வைக்கோல் கட்டுகளைக் கொண்டு வருமாறு ஷ்வாப்ரின் உத்தரவு கொடுத்தார். சில நிமிடங்களில் களஞ்சியத்தைச் சுற்றிலும் வைக்கோல் கட்டுகளில் தீ வைக்கப்பட்டு அவை எரிந்து கொண்டிருந்தன; அவற்றின் ஒளியில் இருண்ட களஞ்சியம் பிரகாசித்தது. கதவின் கீழேயுள்ள இடுக்கு வழியாகப்

புகை உள்ளே வந்தது. அப்போது மார்யா இவானவ்ஞ என் அருகே வந்து என்னிடம் பேசினுள்.

''பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்! நீங்களும் உங்கள் பெற்ரேர்களும் எனக்காகச் சாக வேண்டுமா? நான் வெளியே போய் ஷ்வாப்ரினேச் சந்திக்கிறேன். என் சொல்லே அவன் கேட்பான்'' என்ருள்.

''ஒருக்காலும் முடியாது!'' என்று நான் காட்டமாகச் சொன்னேன். ''நீ வெளியே போனல் உன்னே என்ன செய்வார்கள் தெரியுமா?''

''அவர்கள் எனக்கு எந்தத் தீங்கு செய்தாலும் அதற்குப் பிறகு நான் உயிரோடிருக்கப் போவதில் லேயே'' என்று அவள் அமைதியாகப் பதிலளித்தாள். ''ஆனல் என்னேக் காத்த வரையும், ஒரு ஏழை அனைதைக்குப் பெருந்தன்மையோடு புகலிடம் கொடுத்த குடும்பத்தையும் நான் காப்பாற்ற வழி உண்டாகும். அந்திரேய் பெத்ரோவிச்! விடை கொடுங்கள். அவ் தோத்யா வசீலியெவ்ஞ! விடை கொடுங்கள். உங் களிருவரையும் என்னேக் காப்பாற்றியவர்களாக மட் டும் நான் நினேக்கவில்லே. நீங்கள் அதற்கும் மேலானவர்கள். என்னே ஆசீர்வதியுங்கள். பியோத் தர் அந்திரேயெவிச்! நீங்களும் விடை கொடுங்கள். உங்களே...'' என்று சொல்லித் தன் முகத்தைக் கைகளுக்குள் புதைத்துக் கொண்டு அழுதாள். எனக்கு உணர்ச்சி மேலிட்டது. என் தாயாரும் கண்ணீர் விட்டாள்.

''மார்யா இவானவ்ஞ! போதும். அந்தப் போக் கிரியிடம் நீ தனியாகப் போவதற்கு நாங்கள் விடு வோமா? இனிமேல் நீ எதுவும் பேசக் கூடாது. நீ இங்குதான் இருக்க வேண்டும். சாவதென்ருல் எல்லோரும் ஒன்ருகவே சாவோம்'' என்று என்

தகப்பஞர் உறுதியாகச் சொன்ஞர். ''உஸ்... அவர் கள் என்ன சொல்கிருர்கள் என்று கவனியுங்கள்.''

''நீங்கள் சரணடையப் போகிறீர்களா இல்லையா?'' என்று ஷ்வாப்ரின் கேட்டார். ''கவனியுங்கள். இன்னும் ஐந்து நிமிடத்தில் உங்களை உயிரோடு நெருப்பிலே பொசுக்கி விடுவோம்.''

''போக்கிரிப் பயலே! நாங்கள் சரணடைய மாட்டோம்'' என்று என் தகப்பஞர் உறுதியாகச் சொன்ஞர்.

அவருடைய சுருக்கங்கள் நிறைந்த முகத்தில் புது வேகம் பீறிட்டது; நரைத்த இமைகளுக்குக் கீழே கண்கள் நெருப்புத் துண்டங்களைப் போல ஜொலித்தன. என்னைப் பார்த்து ''இதுதான் நல்ல சந்தர்ப்பம்!'' என்ருர்.

அவர் தாழ்ப்பாளை நீக்கிஞர். நெருப்பு உள்ளே தாவியது; மரச் சட்டங்களையும் அவற்றுக்குள் சொருகப்பட்டிருந்த காய்ந்த பாசியையும் பற்றிக் கொண்டது. என் தகப்பஞர் கைத்துப்பாக்கி விசையைத் தட்டிஞர். உடனே எங்களைப் பார்த்து ''நீங்கள் எல்லோரும் எனக்குப் பின்ஞல் வாருங்கள்!'' என்று சொல்லிக் கொண்டு எரிந்து கொண்டிருந்த மர வாசலைத் தாவிக் குதித்தார். நான் என் தாயாருடைய கையையும் மார்யா இவானவ்ஞவின் கையையும் பிடித்துக் கொண்டு அவர்களை இழுத்துக் கொண்டு வெளியே ஓடி வந்தேன். என் தகப்பஞர் தம்முடைய நடுங்கும் கரத்திஞல் சுட்ட பொழுது காயமடைந்த ஷ்வாப்ரின் வாசலில் விழுந்து கிடந்தார். எங்கள் தாக்குதலை எதிர்பார்க்காத போக்கிரிக் கும்பல் முதலில் பயந்து போய் ஓடிவிட்டது. ஆஞல் மறுபடியும் தைரியமடைந்து எங்களைச்

சூழ்ந்து கொண்டு தாக்குவதற்கு ஆரம்பித்தது. அந்த நேரத்தில் குறிபார்த்து வீசப்பட்ட பெரிய கல் என் மார்பில் அடித்ததும் நான் கீழே விழுந்து விட்டேன். சில நிமிடங்கள் மயக்கமாகக் கிடந்தேன். சுய உணர்வு ஏற்பட்ட பொழுது ஷ்வாப்ரின் இரத்தக் கறை படிந்த புல்தரையில் எழுந்து உட்கார்ந்திருப் பதையும் எங்கள் குடும்பத்தினர் அவருக்கு முன்னால் நிற்பதையும் பார்த்தேன். என்னை இரண்டு பக்கத் திலும் உதவி செய்து தூக்கி நிறுத்தினார்கள். கஸாக் குகள், பஷ்கீரியர்களடங்கிய விவசாயிகள் கும்பல் எங்களை நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்தது. ஷ்வாப் ரினுடைய முகம் வெளுத்துப் போய் விட்டது. ஒரு கையால் குண்டடிபட்ட பக்கத்தைப்பிடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார். அவர் முகத்தில் வேதனையும் வெறியும் ஒன்று கலந்து வெளிப்பட்டது. அவர் மிகவும் சிரமப்பட்டுத் தலையை உயர்த்தி என்னைப் பார்த்தார்.

''அவனைத் தூக்கிலே போடுங்கள்... அவளைத் தவிர எல்லோரையும் தூக்கிலே போடுங்கள்...'' என்று பலவீனமான், தெளிவில்லாத குரலில் பேசினார்.

இப்பொழுது போக்கிரிகள் கூட்டம் எங்களுக்கு மிக அருகில் வந்து விட்டது. எங்களை இழுத்துக் கொண்டு வெளிக் கதவை நோக்கி பலமாகச் சத்தம் போட்டுக் கொண்டு வந்தனர். ஆனால் அவர்கள் திடீரென்று எங்களை அப்படியே விட்டுவிட்டுத் தலை தெறிக்க ஓடினார்கள். அங்கே கதவுக்கு வெளியே கர்னல் கிரின்யோவ் தலைமையில் ஒரு படைப் பிரிவு உருவிய வாட்களோடு எங்களைக் காப்பாற்ற வந்து கொண்டிருந்தது.

கலகக்காரர்கள் எல்லாத் திசைகளிலும் சிதறி ஓடி விட்டார்கள். ஹுஸாார்கள் அவர்களை விரட்டிச் சென்று வெட்டி வீழ்த்தினர்கள். ஏராளமானவர் களைக் கைதிகளாகப் பிடித்தார்கள். கிரின்யோவ் குதிரையின் மீதிருந்து கீழே குதித்து என் பெற் ரேர்களைக் குனிந்து வணங்கினர். பிறகு கையைப் பிடித்துப் பரிவோடு அழுத்தினர். ''நல்ல வேளை. சரியான சமயத்தில் வந்து சேர்ந்து விட்டேன். இது உன் மணப்பெண்ணு?'' என்று கேட்டார். மார்யா இவானவ்னுவின் முகம் வெட்கத்தால் சிவந்தது. என் தகப்பனர் வெளிப்பார்வைக்கு அமைதியாகத் தோன் றினலும் உள்ளூற மிகவும் அதிகமான உணர்ச்சி வசப்பட்டிருந்தார். அவர் கிரின்யோவின் அருகில் சென்று தம்முடைய நன்றியைத் தெரிவித்தார். என் தாயார் கிரின்யோவை எங்களைக் காப்பாற்ற வந்த தேவதூதன் என்று பாராட்டிக் கூறிவிட்டு அவரைக் கட்டியணைத்துக் கொண்டாள். ''எங்கள் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டுத் தான் போக வேண்டும்'' என்று கூறிக் கொண்டு என் தகப்பனர் எல்லோரையும் வீட்டுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போனர்.

நாங்கள் ஷ்வாப்ரினைக் கடந்த பொழுது, கிரின் யோவ் அந்த இடத்தில் நின்றார்.

''அது யார்?'' என்று காயமடைந்த நபரைப் பார்த்த படியே கேட்டார்.

''அவன்தான் கலகக்காரர்களின் தலைவன்; அந்தக் கும்பலை ஆட்டிப் படைத்தவன். இந்த இளம் போக் கிரியைத் தண்டித்து என் மகன் சிந்திய ரத்தத் துக்குப் பழி வாங்குகிற பெருமையைக கடவுள் எனக்குக் கொடுத்தார்'' என்று என் தகப்பனர் ஒரு பழைய படை வீரனுக்குரிய மிடுக்கோடு சொன்னர்.

''அவன்தான் ஷ்வாப்ரின்'' என்று நான் கிரின் யோவிடம் தெரிவித்தேன்.

''ஷ்வாப்ரினு? அவனைப் பார்க்க முடிந்தது பற்றி மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். ஹுஸார்களே! அவனைத் தூக்குங்கள்! நம்முடைய படையின் மருத்து வரிடம் அவன் காயத்துக்கு நல்ல மருந்து போட்டு கண்ணின் கருமணியைப் போலக் காப்பாற்ற வேண் டும் என்று சொல்லுங்கள். கஸான் நகரத்தில் இருக் கிற விசாரணைக் குழுவுக்கு முன்பு ஷ்வாப்ரினை எப் படியாவது கொண்டுபோய் நிறுத்தி விட வேண்டும். அவன் முக்கியமான குற்றவாளிகளில் ஒருவன் என் பதால் அவனுடைய சாட்சியம் மிகவும் பயனுள் ளதாக இருக்கும்'' என்றார்.

ஷ்வாப்ரின் தன்னுடைய கண்களை மிகவும் சிரமப்பட்டுத் திறந்து பார்த்தார். அவர் உடம்பு முழுவதும் வலி ஏற்பட்டிருப்பது முகத்தில் நன்றாகத் தெரிந்தது. ஹூஸார்கள் அவரை ஒரு மேலங்கியைப் போர்த்தித் தூக்கிக் கொண்டு போனார்கள்.

நாங்கள் வீட்டுக்குள் நுழைந்தோம். நான் மிகவும் உணர்ச்சி வசப்பட்டவனாக நாலா பக்கங்களிலும் பார்த்து என்னுடைய குழந்தைப் பருவ நாட்களை நினைவு கூர்ந்தேன். வீட்டில் சிறிதுகூட மாற்றமில்லை. எல்லாப் பொருள்களும் பழைய காலத்தில் இருந்த மாதிரி அப்படியே இருந்தன. கலகக்காரர்கள் வீட் டிலிருந்த பொருள்களைக் கொள்ளையடிக்க ஷ்வாப் ரின் அனுமதிக்கவில்லை என்பது தெரிந்தது. அவர் எவ்வளவு மோசமாகத் தாழ்ந்த போதிலும் கொள்ளை யடிக்கும் இழி செயலை அனுமதிக்க விரும்பவில்லை போலும். எங்கள் வேலைக்காரர்கள் ஹாலுக்குள் வந்து நின்றனர். ' அவர்கள் கலகத்தில் சம்பந்தப்

படவில்லை. எனவே நாங்கள் எல்லோரும் உயிர் தப்பியதைப் பற்றி அவர்கள் மனப்பூர்வமாக மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். ஸவேலிச் வெற்றிப் பெருமிதத்தோடு நின்றான். கலகக்காரர்கள் களஞ்சியத்தை முற்று கையிட்ட பொழுது ஏற்பட்ட பரபரப்பின் போது அவன் குதிரை லாயத்துக்கு ஓடிப் போய் அங்கே நின்று கொண்டிருந்த ஷ்வாப்ரினுடைய குதிரையைச் சத்தமில்லாமல் வெளியே கொண்டு வந்தான். பிறகு அங்கேயிருந்த குழப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு யாருக்கும் தெரியாமல் ஆற்றங்கரைக்கு வேகமாகப் போய்ச் சேர்ந்தான். ஹூஸார் படைப் பிரிவு அப் பொழுதுதான் வோல்கா நதியைக் கடந்து வந்து ஆற்றங்கரையில் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தது. எங் களுக்கு ஏற்பட்டிருந்த ஆபத்தான நிலைமையைப் பற்றி ஸவேலிச்சின் மூலமாகத் தெரிந்து கொண்ட கர்னல் கிரின்யோவ் உடனே படையினரைப் புறப் படச் சொல்லி உத்தரவிட்டார். கடவுள் தயவால் அவர்களும் சரியான நேரத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார் கள்.

கிரின்யோவின் உத்தரவுப்படி அந்திரியூஷாவின் வெட்டப்பட்ட தலை மதுக் கடைக்குப் பக்கத்தில் ஒரு கம்பத்தின் மீது சில மணி நேரத்துக்குக் குத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தது.

கலகக்காரர்களை விரட்டிக் கொண்டு சென்ற ஹூஸார்கள் அவர்களில் சிலரைக் கைதிகளாகப் பிடித்துக் கொண்டு திரும்பி வந்தார்கள். நாங் கள் அடைபட்டிருந்த அதே களஞ்சியத்தில் சிறைப் பிடிக்கப்பட்ட கலகக்காரர்கள் அடைத்து வைக்கப் பட்டார்கள்.

நாங்கள் அவரவருடைய அறைகளுக்குச் சென்

ஞேம். வயதானவர்களுக்கு ஓய்வு அவசியமாக இருந் தது. முந்திய இரவில் நான் தூங்கவில்லை என் பதால் என் படுக்கையில் விழுந்ததும் உடனே நன் ருகத் தூங்கினேன். கிரின்யோவ் படைகளுக்கு உத் தரவுகள் கொடுக்க வெளியே சென்ருர்.

மாலை வந்ததும் நாங்கள் வரவேற்பு அறையில் கூடினேம். எல்லோரும் சமோவார் பாத்திரத்தைச் சுற்றி உட்கார்ந்து கொண்டு எவ்வளவு மோசமான ஆபத்திலிருந்து மயிரிழையில் தப்பி விட்டோம் என்று உற்சாகமாகப் பேசிப் பொழுது போக்கினேம். மார்யா இவானவ்ன கோப்பைகளில் தேநீரை ஊற்றினுள். நான் அவளுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண் டேன். என் முழு கவனமும் அவளிடம் தான் இருந் தது. என்னுடைய பெற்ருேர்கள் எங்களுடைய பரஸ் பர அன்பை ஊக்குவிப்பது மாதிரி சலுகை காட் டினர்கள். அந்த மாலை நேரம் இன்னும் என் நினைவில் அப்படியே இருக்கிறது. அன்று நான் ஆனந்த மாக, மிகவும் ஆனந்தமாக இருந்தேன். நம்மைப் போன்ற மனிதர்களின் வாழ்க்கையில் அப்படிப்பட்ட நாட்கள் மிகவும் அபூர்வமானவை தானே.

மறு நாள் என் தகப்பனரிடம் மன்னிப்புக் கேட்பதற்காக விவசாயிகள் வீட்டுக்கு முன்னுல் கூடியிருக்கிருர்கள் என்று தெரிவிக்கப்பட்டது. அவர் களோடு பேசுவதற்காக என் தகப்பனர் வீட்டின் வாயிற்பகுதிக்குப் போனர். அவரைப் பார்த்ததும் விவசாயிகள் முழந்தாளிட்டுக் குனிந்து வணங்கினர் கள்.

''அட முட்டாள்களே! எதற்காகக் கலகம் செய் தீர்கள்?'' என்று அவர் அதட்டினர்.

''எஜமான்! தப்புச் செய்து விட்டோம். எங்

களை மன்னியுங்கள்'' என்று விவசாயிகள் அனைவரும் ஒரே குரலில் சொன்னார்கள்.

''எல்லாத் தப்புத் தண்டாவையும் செய்து விட்டு ஏண்டா அழுகிறீர்கள். என் மகன் பியோத்தர் அந்திரேயெவிச்சைக் கடவுள் என்னிடம் சேர்த்து விட்டார். அந்த சந்தோஷத்துக்காக உங்களை மன்னிக்கிறேன். நீங்கள் தப்புச் செய்து விட்டீர்கள்; அதிகமாகவே தப்புச் செய்து விட்டீர்கள். கடவுள் நல்ல பருவ நிலையைக் கொடுத்திருக்கிறார். வைக்கோலைக் காயப்போட வேண்டும். மூன்று நாட்களாக என்ன செய்தீர்கள், முட்டாள்களா? பெரியவரே! எல்லோரையும் புல்லை வெட்ட அனுப்புங்கள். பேய் சிகப்புத் தலை ராஸ்கல்! புனித இலியா தினத்துக்குள் புல்லை வெட்டிக் கட்டிவிட வேண்டும். போங்கடா எல்லோரும்'' என்று விரட்டினார்.

அங்கே கூடியிருந்த விவசாயிகள் தங்கள் எஜமானரைக் குனிந்து வணங்கிவிட்டு ஒன்றுமே நடக்கவில்லை என்பது போல அவருடைய வயல்களில் வேலை செய்வதற்குப் புறப்பட்டார்கள்.

ஷ்வாப்ரினுக்கு ஏற்பட்டிருந்த காயம் ஆபத்தானதல்ல. எனவே அவரைத் தகுந்த பாதுகாப்போடு கஸான் நகரத்துக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். அவரைத் தூக்கி வண்டியில் உட்கார்த்தி வைப்பதை நான் சன்னல் வழியாகப் பார்த்தேன். அப்பொழுது எங்களிருவருடைய கண்களும் சந்தித்தன. அவர் தலையைக் குனிந்து கொண்டார். நான் சட்டென்று சன்னலிலிருந்து தலையை இழுத்துக் கொண்டேன். என்னுடைய எதிரியின் துரதிருஷ்டத்தையும் தோல்வியையும் கண்டு நான் மகிழ்ச்சியடைவதாகக் காட்டிக் கொள்ளவிரும்பவில்லை.

கிரின்யோவ் வேறு சில இடங்களுக்கும் போவது அவசியமாக இருந்தது. என் குடும்பத்தினரோடு இன் னும் சில நாட்கள் உல்லாசமாகத் தங்கியிருக்க வேண்டு மென்று நான் விரும்பிய போதிலும், அவரோடு புறப்படுவதென்று முடிவு செய்தேன். படைப் பிரிவு புறப்படுவதற்கு முந்திய நாளன்று நான் என் பெற் ரோர்களைச் சந்தித்த பொழுது அந்தக் காலத்திலி ருந்த முறைப்படி அவர்களுக்கு முன்பு நிலத்தைக் குனிந்து வணங்கி, நான் மார்யா இவானவ்னவைத் திருமணம் செய்து கொள்வதற்கு அனுமதி கொடுத்து ஆசீர்வதிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண் டேன். என் பெற்ரோர்கள் என்னைத் தூக்கியணைத்துக் கொண்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தார்கள். என் திருமணத்துக்குத் தங்களுடைய இசைவைத் தெரிவித் தார்கள். பிறகு உடல் வெளுத்துப் போய் நடுங்கிக் கொண்டிருந்த மார்யா இவானவ்னவை என் பெற் ரோர்களிடம் கூட்டிக் கொண்டு வந்தேன். அவர்கள் எங்களை ஆசீர்வதித்தார்கள்... அந்த நேரத்தில் எனக்கு ஏற்பட்ட உணர்ச்சிகளை நான் வருணிக்கப் போவதில்லை. என்னுடைய நிலையில் இருந்திருப்பவர் கள் நான் வருணிக்காமலே என்னுடைய நிலையைப் புரிந்து கொள்வார்கள். என்னுடைய நிலையில் இல் லாதவர்களைப் பற்றி நான் மிகவும் அனுதாபப் படுகிறேன். அந்த நபர்களுக்கு என்னுடைய ஆலோசனை இதுவே: காலம் போய் விடுவதற்கு முன்பு காதல் செய்யுங்கள்; பெற்ரோர்களின் ஆசிகளைப் பெறுங்கள். அந்த இன்பமே தனி.

எங்கள் படைப் பிரிவு மறு நாள் காலையில் புறப்படத் தயாராக இருந்தது. கர்னல் கிரின்யோவ் என் குடும்பத்தினரிடமிருந்து விடை பெற்றுக் கொண்

டார். இராணுவ நடவடிக்கைகள் சீக்கிரமாக முடிந்து விடும் என்று நம்பினோம். சுமார் ஒரு மாதத்தில் என் திருமணம் முடிந்துவிடும் என்று நினைத்தேன். மார்யா இவானவ்னு எல்லோருக்கு முன்பாகவும் என்னை முத்தமிட்டு விடை கொடுத்தாள். நான் குதிரை மீது ஏறி உட்கார்ந்தேன்; வழக்கம் போல ஸவேலிச் என்னைப் பின்தொடர்ந்தான். எங்கள் படைப் பிரிவு கிராமத்தை விட்டுப் புறப்பட்டது.

என்னுடைய வாழ்க்கையில் இரண்டாவது தட வையாக என்னுடைய வீட்டை விட்டுப் பிரிகின்றேன். வெகு நேரம் வரை என் வீட்டைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். என் மனதில் கவலைகளும் தீமை யின் முன் அறிகுறிகளும் ஊடாடிக் கொண்டிருந் தன. என்னுடைய துன்பங்கள் இன்னும் முடிந்து விட வில்லை என்று ஏதோ ஒரு முணுமுணுப்பு ஒலித்துக் கொண்டேயிருந்தது. என்னுடைய வாழ்க்கையில் இன்னொரு புயலைச் சமாளிக்க வேண்டியிருக்குமோ என்று மனதில் நினைத்துக் கொண்டேன்.

எங்களுடைய படைப் பிரிவின் முன்னேற்றத் தையும் புகச்சோவ் கலகம் எப்படி முடிவுக்கு வந்தது என்பதையும் விரிவாக எழுதுவது அவசியமல்ல. புகச் சோவ் கும்பல் சூறையாடிவிட்டுப் போன கிராமங் களுக்குள் நாங்கள் நுழைந்தோம். அந்தப் பரிதாபத் துக்குரிய விவசாயிகளிடம் கலகக்காரர்கள் விட்டுச் சென்ற ஓரிரு பொருள்களையும் நாங்கள் விருப்பமில் லாமலேயே பிடுங்கிக் கொண்டோம்.

பாவம்! யாருடைய அதிகாரத்துக்குப் பணி வதென்று மக்களுக்குத் தெரியவில்லை. அரசாங்க நிர்வாகம் என்பது பெயரளவுக்குக் கூட எங்கே யும் காணப்படவில்லை. நிலச் சுவான்தார்கள்

காடுகளில் ஒளிந்து கொண்டார்கள். கொள்ளைக் காரர்கள் கும்பல் கும்பலாக கிராமப் பகுதிகளில் சுற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது ஆஸ்ட்ர கானை நோக்கி ஓடிப் போன புகச்சோவை விரட்டிப் பிடிப்பதற்காக அனுப்பப்பட்ட படைகளின் தள பதிகள் நல்லவர்கள், கெட்டவர்கள் எல்லோருக்கும் ஒரே மாதிரியாக தண்டனை கொடுத்தார்கள்... கலகத் தீ பற்றியெரிந்த பிரதேசம் முழுவதும் மிகவும் பயங்கரமான நிலைமைகள் ஏற்பட்டிருந்தன. ஈவிரக்க மற்ற முட்டாள்தனத்தோடு நடத்தப்படும் ருஷ்ய நாட்டுக் கலகங்களிலிருந்து கடவுள் நம்மைக் காப் பாற்றட்டும். நடக்க முடியாத புரட்சிகளைப் பற்றி நம் நாட்டில் பேசிக் கொண்டிருப்பவர்கள், நாட்டு மக்களைப் பற்றி ஒன்றுமே தெரியாத இளைஞர்களாக இருக்க வேண்டும்; அல்லது அவர்கள் மற்றவர் களுடைய உயிர்களைப் பற்றி அற்பமாக நினைப்பதோடு தங்களுடைய உயிர்களைப் பற்றியும் கவலைப்படாத கல் மனங்கொண்டவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

இவான் இவானவிச் மிஹெல்சோன் துரத்த புகச்சோவ் ஓடிப்போய் விட்டான். அவன் மிகவும் பரிதாபமாகத் தோல்வியடைந்தது பற்றி சீக்கிர மாகவே தகவல் வந்தது. கடைசியில் பாசாங்குக் காரன் பிடிபட்டு விட்டான் என்ற தகவலை கிரின் யோவுக்கு எழுதிய ஜெனரல், எங்கள் படைப் பிரிவு அங்கேயே இருக்கட்டும் என்றும் உத்தரவு அனுப் பினர். இனிமேல் நான் வீட்டுக்குப் போகலாம் என்று நினைத்தேன். என் மனதில் ஆனந்தம் ஊற் றெடுத்துப் பாய்ந்தது. ஆனால் தீமை வரப் போகிற தென்ற அறிகுறிகள் தோன்றி என் மகிழ்ச்சியில் கலக்கம் ஏற்பட்டது.

விற்பனையாளர்கள்

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்

தலைமை அலுவலகம்

41, பி. சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்,
சென்னை — 600098

ஷோ-ரூம்

136, மவுண்ட் ரோடு, சென்னை — 600002

கிளைகள்

80, மேலக் கோபுர வீதி, மதுரை — 625001
87/89, ஒப்பணக்கார தெரு, கோயம்பத்தூர் — 641001
சிங்காரத் தோப்பு, திருச்சிராப்பள்ளி — 620008
செர்ரிரோடு, சேலம் — 636001

விற்பனை நிலையங்கள்

3-22-75-D, மதுரை சாலை; திருநெல்வேலி ஜங்ஷன்
66, கீழராஜ வீதி, தஞ்சாவூர்

''...பூஷ்கின் படைத்த பொற்குவியலைக் கணக்கிட்டுக் கூற இயலாது. ஏனென்றால் அது புனைவியற் பாணியும் தத்துவமும் கலந்து எழுதப்பட்டிருக்கின்ற ''யெவ்கேனி ஓனேகின்'', ''பரீஸ் கதுனோவ்'' முதலிய காவியங்கள் மட்டுமல்ல, சிறு சோகநாடகங்கள், மாயக் கதைகள் மட்டுமல்ல, ''காப்டன் மகள்'' மற்றும் இதர உரை நடைப் பேரிலக்கியங்கள் மட்டுமல்ல, விமர்சனக் கட்டுரைகள், பிரயாணக் கட்டுரைகள் வரலாற்றுச் சித்திரங்கள், அவருடைய மேதாவிலாசம் நிறைந்த கடித இலக்கியம் (இன்னும் வேறு உண்டா என்பது கடவுளுக்குத்தான் தெரியும்!) ஆகியவற்றையும் கொண்டிருக்கிறது...''

அலெக்சாந்தர் த்வர்தோவ்ஸ்கி

''ருஷ்ய உரை நடை இலக்கியங்களில் தலை சிறந்தது 'காப்டன் மகள்' ஒரு சாதாரணமான கோட்டையின் (அந்தக் கோட்டையில் ஒரே ஒரு பீரங்கிதான் - இருக்கிறது) தளகர்த்தர், அவர் மனைவி, ஒரு காப்டன், ஒரு லெப்டினென்ட் மற்றும் காலத்தின் விசித்திரமும் சாதாரண மக்களின் வீறார்ந்த பெருமையும் அதில் வர்ணிக்கப் படுகிறது. அது தத்ரூபமாக இருப்பது மட்டுமல்ல, அதைக் காட்டிலும் இன்னும் சிறப்பாகவே அமைந்திருக்கிறது...''

நிக்கலாய் கோகல்

மாபெரும் ருஷ்யக் கவிஞரான அலெக்சாந்தர் செர்கேயெவிச் பூஷ்கின் (1799—1837) ருஷ்ய இலக்கிய மேதையாக மட்டுமல்லாமல் உலக இலக்கிய மேதையாகவும் விளங்குகிறார்.

பூஷ்கின் எழுதிய உரைநடை இலக்கியங்கள் பூரணமான கலையழகு நிறைந்திருக்கின்றன. அவர் எழுதிய ''காப்டன் மகள்'' (1836) என்ற நாவல் அவருடைய உரை நடை இலக்கியங்களில் சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றிருக்கிறது. காப்டன் மகளான மாஷா மிரோனவாவுக்கும் இளம் அதிகாரியான பியோத்தர் கிரின்யோவுக்கும் ஏற்பட்ட காதல் ருஷ்யாவில் 1740க்களில் புகச்சோவ் தலைமை தாங்கிய விவசாயிகளுடைய எழுச்சியின் பின்னணியில் திடுக்கிடும் திருப்பங்களோடு வர்ணிக்கப்படுகிறது. வாசகர்களின் உள்ளத்தை உருக்குகின்ற உன்னதமான காதல் கதை.